உ

கடவுள் துணை.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பாடற்றிரட்டு.

இஃது

யாழ்ப்பாணம் மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களாற்

பரிசோதித்த பிரதிக்கிணங்க

சென்னை.

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1914.

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி,

மகாவித்வான்

ஸ்ரீமந். நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

தாயுமானசுவாமிகள்

சரித்திரச் சுருக்கம்.

வணக்கம்.

வாயுமா னவமலமு மறுபிறப்புந் துறவறத்தான் மாற வீசி, யாயும்வே தாகமத்தி னருள்வழியிற் சிவஞானவாழி மூழ்கிப், பாயுமால் விடைப்பரம * னிருவியலும் பார்த்து ணர்ந்து பதத்தி னொன்றுந், தாயுமா னவன்றனிரு சரண மலர் சிரமதனிற் றரித்து வாழ்வாம்.

புராதனமெய்ச் சிவஞான போதமெனுஞ் சித்தாந்தப் பொருளி யாவுந், தராசுமுனை யாகிறவிச் சாயாமலநுபவத்

* இரு இயல் ஆவன:—தடத்த லக்கணம், சொரூபவில க்கணம் என்பனவாம். இவை முறையே பொது வியல்பு, சிறப்பியல்பு எனவுங் கூறப்படும்.

திற் றமிழைப் பாடிப், பராவுசிய மயமாகிப் பரஞானத் தனிமைநெறிப் பரிமேலேறி. நிராமய தேயத்தேகி, நிறை தாயு மானவனை நினைந்து வெல்வாம்.

உலகின்கணின்று ஒன்றோடொன்று முரணி யிகலு றூஉம் பலவேறு வகைப்பட்ட சமயங்கள் போலாது, சம யாதீதமாய் முடிந்த நிலையதாகி விளங்கும் அத்துவித வை வசித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டிய தன்மையாலாகும், பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளினியல்புகளை யெல்லாம் மெ முணர்ந்துய்வான் பெறவைத்தருளிய தாயுமானவரும், எம் மவர்க்குச்சருவமானவரும் ஆகிய ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிக ளது திருப்பாடல்கள் காரணமாக. அவர் ஒருசமயத்தையு ஞ்சாராத பொதுநிலையர் என ஒர் சாராரும், அத்துவி தவாதக் கொள்கையை யுடையார் என ஏகான்மவாதிகளா கியமாயாவாதிகளும் மயங்குவாராயினார். இருவர்மாறுகோ ள்ஒருதலை துணிதல் எம்மவர்க் கியைக்கலாகா விருத்தலா ன், அவர் தங்கூற்றுக்களை யெல்லாம் அடிகளது சரிதவா யிலாகவும், திருப்பாசுரவாயிலாகவும் நெறிநிலையோ டாரா ய்ந்து நிச்சயித்துண்மை காட்டுவான் சுலெழுந்த தென்க.

வேதங்களாற் பூசிக்கப்பட்டதும், சுத்தாத்துவிதசை வசித்தாந்தம் என்னும் அரசு வீற்றிருப்பதும், புகழாற் றிக் கெங்கும் போயதுமாகிய திருத்தலம் சோழநாட்டின் தெ ன்கோடிக்கணுள்ள ஸ்ரீ வேதாரணிய புரியேயாம். ஆங்கு இற்றைக்குச் சுமார் ௨௬௦-வருடங்களுக்கு முன்னர், வே ளாள வருணத்திலே, உழுவித் துண்போர் வகையினருள்

தோன்றிய கேடிலியப்ப பிள்ளை என்பார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கல்வி கேள்விகளின் முதிர்ந்து, குருலிங்க சங்கம பக்தியிற் சிறந்து, தம்பெயர்க் கேற்பக் கேடிலராய், அவ்வூர்ச் சிவதல விசாரணைக் கர்த்தராயிருந்தார். அது காலைத் திரிசிர புரத்திலே செங்கோ னடாத்தி யரசு புரிந்த ஸ்ரீமாந். முத்துவிசய ரகுநாத சொக்கலிங்க நாயகர் என்னும் வேந்தரேறு * பிள்ளை அவர்களது நற்குண நற்செய்கைகளையும், கல்விகேள்வி யறிவின் பெருமையையுங்கேள்வியுற்று வரவழைத்து, சிறந்த சம்பிரதி உத்தியோகத் தமர்த்தினர்.

பிள்ளையவர்கள் அரசனது வேண்டுகோட்படி உத்தியோகமேற்று, அதற்குரிய கடமைகளைக் குறைவறப் புரிந்துவந்தனர். அங்ஙனம் நிகழு நாளிலே தமக்கு ஒரேபேறு வாய்த்த சிவசிதம்பரம் பிள்ளை என்னும் அருமைக்குமாரனைச் சந்ததியின்றி யிருந்த தந்தமையனார்க்கு முன்னரே சுவீகாரமாகக் கொடுத்து விட்டமையால், தமக்குச்சந்ததி

* பிள்ளை என்பது வேளாளர்க்குரிய காரண வாக்கப் பெயருளொன்று இறைவனிடத் திருநாழி நெற்பெற்ற காமாட்சி யம்மையார், அதனை விருத்தி செய்தற்குரியார் இவரே யெனத் திருவுளங்கொண்டு "பிள்ளையே!" என்றழைத்தமையால் வந்ததெனக் காரணங்கொள்க. அது "உள்ளங் குழைந்தா யுழவாற் பெருக்க விதை—பிள்ளை யெனக் கூப்பிடவப் பேறுங்கை" எனத் திருக்கை வழக்கங் கூறியதனாலும் பெறுதும்.

யுண்டாகத் திருவருள் செய்யுமாறு * தக்ஷிண கைலாயத்துள் ஒன்றாய திரிசிராமலைக்க ணெழுந்தருளியிருக்கின்றதாயுமானேசுரரைத் திரிகாலங்கடோறுந் தந்தேவிசகிதமாகச்சென்று ஒருமையுற்று மெய்யன்புடன் தரிசித்தும், நித்திய நைமித்திகாதிகள்செய்தும், விரதமநுட்டித்தும், தானஞ்செய்தும் வருவாராயினர். அக்காலை பரந்த கண்டத்துள்ளாரது தவமெலாந்திரண்டொரு வடிவெடுத்து வந்தாற்போலவும், மன்பதைகளின் மலவிருள் நீங்க இம்மண்ணுலகிற்றோன்றுவான் விமலன் விடுத்தருளியதோர் சித்தாந்தஞானசூரியன் மானவும் மகவொன்றவதரித்தது. அப்போழ்து தந்துந் தந்தையார் அகமிகமகிழ்ந்து செய்யவேண்டியன வெல்லாஞ்செய்து, தாயுமானேசுரர்க்குக்காணிக்கைமுதலியனவுஞ்செலுத்தி, சாதகருமமுஞ்செய்வித்தார். சோதிடத்தில் வல்லார், "சுபவேளையிலே யுத்தமோச்சமாகத் தோன்றியதுடன் இவர் தேவாம்சமாக அவதரித்தார் என்றும், அனைத்துலகையுமாளவல்ல சற்பாத்திரராக நிலவுவர்." என்றுங் கூறக்கேட்ட இருமுதுகுரவர் மகிழ்ச்சியை யென்னென்பேம். தாயுமானேசுரர் அருளாலுதித்தமையால் அப்பிள்ளைக்கு அக்கடவுளின் பெயரையே நாமகரணஞ் செய்தனர். அப்பால், தாயுமானவர்க்கு வட

* திரிசிராமலை தக்ஷிணகைலாயத்துள் ஒன்றென்பதை, செவ்வந்திபுராணம், தக்ஷிண கைலாச புராணம் என்பவற்றிற் காண்க. திரிசிரபுரம், திரிசிராப்பள்ளி எனவும் பெயர். இக்காலத்துத் திருச்சிறுப்பள்ளி என வழங்கப்படுகின்றது.

PVPRESS

மொழி தென்மொழிகளுள்ள இலக்கியஇலக்கணங்களை யும், வேதசிவாகமோபநிடத மிருதி புராண இதிகாசமுதலியனவற்றையும் நன்குகற்று வல்லவராயினர். அவையயன்றி தேவாரமுதலிய பன்னிருதிருமுறைகளையும். மெய்கண்டசாத்திரம், அருணகிரிநாதர் திருவாய்மலர்ந்த திருப்புகழ் முதலியவற்றையும் தக்காருழை யாராய்ந்து அன்புடன் பாராயணஞ்செய்தார் இங்ஙனம் வருநாளிலே தகப்பனார் இகவாழ் வொருவ, அரசன் அவரது சம்பிரதிஉத்தியோகத்தை ஏற்குமாறு வலாற்காரஞ்செய்ய, மறுக்க வலியலாமையான் அதை ஏற்று நடத்திவந்தார். தாயுமானசுவாமிகள் சம்பிரதி உத்தியோகத்திற் பதினொன்று வயதிலேயே அமர்ந்தாரென்ப. அப்போதில் ஓர்காரியநிமித்தம் அரசனைக்காண்பான் போந்த சுவாமிகளது திருவடிச்சுவடுகள் அரண்மனையுட்புகுதற்குவித்ததற்காகக்கொட்டப்பட்டிருந்தமணன்மேற்பதிந்து செவ்வே விளங்கின. பிரதானியும்அரசனும்அவ்வழி வந்தார் பதுமரேகைபதிந்த காணுஞ்சுவடுகளைப்பார்த்து மிக்க ஆச்சரிய முற்று, யாவர் இவ்வழி வந்தார் என, ஆங்கு நின்றார் சம்பிரதி யாரே வந்தவர் என்றனர்.

அரசனும் பிரதானியும் ஐயுறீஇ. அவ்வுண்மையாராய்வான் சுவாமிகளை அங்கழைப்பித்துப் பின்னர் அனுப்பிவிட்டுச்சுவடுகளை யொத்து நோக்கித் தஞ்சந்தேகந்தீர்த்து மகிழ்வுற்றார் பிரதானி அரசனைப்பார்த்து அரசரேறே! சம்பிரதியாரது அழகைக்கண்டு ஆடவரு மவாவுவரன்றே? "இலங்கெழிலளவு குணமெனவுரைப்பர்."

இதற்கு மேற்கோளாக அவரையே யிக்காலத்துயான் துலங்குறக் கண்டேன். அவரது வடிவத்தை சற்று நோக்கியுள்ளேன்.

அகவடி யுகிர்விரல் புறவடி கரடே
கழலே கணைக்கால் முழந்தாள் குறங்கே
கடிதடங் கொப்பூழ் வயிறின் வரையே
யிடையே மயிரி னொழுங்கே முலையுகிர்
விரலே முன்கை யங்கை தோளிணை
கழுத்தே முகநகை செவ்வாய் மூக்குக்
கண்ணே காது புருவ நுதலே
மாறைந் துறப்புட னிரண்டிற் பாதம்.

என்று சங்கப்பாட்டியலிற் கூறப்பட்டபடி. அவரது முப்பத்திரண்டு உறுப்புக்களும் ஆண்டன்மைக்கேயுரிய தெய்வத் தன்மை சிறந்து, சாமுத்திரிகா லக்ஷணங்கள் பொருந்தப்பெற்று விளங்குகின்றன.

அவர் இன்னுஞ்சிறிது காலத்துள் உலகமெல்லாந் தன்னேவல் கேட்ப ஆணை செலுத்தும் மகாகம்பீர மகேசா தாரிய மகா மண்டலாதிபதியாகிப் புகழ்நிறுவதொருதலை. நிருபனே! அவரது காற்சுவட்டிற் பிரகாசிக்கும் பதும ரேகைபோல் எவர்க்கு மிருப்பதை யிஞ்ஞான்றுங் கண்டு கேட்டிலேன். அவரது நெடுங்கரங்கள் கணைக்காலின் கீழ்த் தூங்குவது தானுங்கண்டிலிரோ? என்றுகூறினன். அது தொடங்கி நாயகன் அவரிடத்துமிக்கப்பிரீதியும் அச்சமுமு

டையனாயினான். இருவினையொப்பு நேருங்காலமாதலால்
இவர்க்கு உண்மை யாராய்தலே பெருங்கடமை யெனத்
தோன்றிற்று. அரசனிடத்தில் கவி, கவிராயர், கவிச்சக்கி
ரவர்த்தி, பண்டிதர், பாரதி, பாவலர், நாவலர், வித்துவா
ன், மகாவித்துவான், வித்துவசிரோமணி, ஆசிரியர், புல
வர் முதலிய பட்டங்களைத் தரித்துச்சன்மானம் பெறவரு
வோர் எவரையும், யதார்த்த வாதஞ்செய்து தக்க விடை
கொடாமையால் “உண்மை காணாதிர்” என்று விடுப்பார்
அரசனும் இவரது இளம் பருவத்தையும், கல்வி கேள்வி
களின் அருமையையும், அதற்குத்தகுந்த வொழுக்கத்தையு
ங்கண்டு நனிவியந்து பேரன்புடையனாயினான். தலையிற்றீ
ப்பிடிக்கக் கண்டான் வேறொன் றனையும் நாடாது தண்
ணீரையே தேடுவதுபோல, இவரும் தம் ஐயங்களையொ
ழித்து உண்மை காட்டவல்ல ஞானாசிரியர் யாண்டையர்?
எற்றைத் தினத்தெதிர்ப்படுவர் என்றேக்கமுற் றெதிர்பா
ர்த்திருந்தார்.

அங்ஙன மமரு நாளிலே, அடிகளார் பிறவிதோறும்
ஈட்டிய பெருந்தவப் பேறுகாரண மாகவும், இற்றைஞான்
றும் பிற்றைஞான்று முள்ள வுயிர்கள் முப்பொருளினுண்
மையறிந்து, சித்தாந்த நிலையேறிச்சிவஞான நிட்டாபரரா
ய், அத்துவித முத்தியையடைந் துய்தற்குச் சாதனமானவ
ற்றை யோதுவிக்கு முண்மை காரணமாகவும், திருவரு
ண்ஞானப் பெருஞ் செல்வப் பிழம்பாகிய திருமூல நாய
யனார் மரபிலே தோன்றி, திருக்கைலாய பரம்பரைச் சந்

தானமாகிய மெய்கண்ட தேவ நாயனாரது வழிக்குரவர்டத்து ஞானோபதேசம் பெற்ற சற்குரு மூர்த்திகளாகிய மௌன குரு சுவாமிகள் திரிசிராமலைப் பாடசாலையைத் தரிசிப்பான் ஆண்டுற்றனர். தந்தையுடனே தாயுமானவர் அவரைக் கண்ட மாத்திரையே, தலைவனைக் கண்டுழித் தன்வய மிழக்கும் உழுவலன்புடைப் பதிவிரதை போலப் பரவசப் பட்டு, காந்தங்கண்ட ஊசிபோன்று தம்மையும் அவர் மாட்டிழுக்கப் பட்டாராய், அடியுற வணங்கி, "எம்பெருமானந்திருக்கரத்துள்ள புத்தகம் யாதோ" வென்றனர். குருசுவாமிகள் யாதொன்று மொழியாராய் இருந்தனர். பின்னரும் பன்முறை வினவி நிழல்போல் தொடர்ந்தனர். அவ்விடங் கடோறும் சுற்றித்திரிந்து. அடங்கிய யாமம் பதினைந்து கடிகை யளவிலே தாயுமானவர் சந்நிதியென்று * பதுமாசனத் திருந்த மௌனாசாரியர் இவர் பக்குவங் கண்டு "சிவஞான சித்தி" என்றனர். தாயுமானவர் அகமிக மலர்ந்து, அந்த நாளிலே வாதவூரர் காதலை நாயகப் போதத்தா லேதந் தொலைத்துச் சாதங் காட்டிப் பாதமளித்தாண்ட பரமபதி, இந்த நாளிலெளியேனையும் ஞானதேசிகன்

* பதுமாசனமாவது யோகாசனங்களுள் ஒன்று. அஃதாவது இடப்பக்கத் தொடையின்மேல் வலக் காலினையும், வலப்பக்கத் தொடையின் மேல் இடக்காலினையும் மாறவைத்து, இருகாற் பெருவிரலையு மிருகரங்களாலும் மாறியுறப் பிடித்திருத்தல். அதனை "சவ்விய பாக பத்மம்" என்னுஞ் சூதசங்கிதைச் செய்யுளானறிக.

P.V.PRESS

மோனபத்தி யளித்தாட் கொள வெழுந்ததோ வென்று துதித்து, "அருட்கடலே. !

க-சிவம் யாது ?

உ-ஞானம் என்பதென்னை ?

ங-சித்தி எது? "என்று வினவ, ஆசாரிய சுவாமிகள் அவரை நோக்கி. அன்புளாய் !

க-சிவம் என்பது பதி.

உ-ஞானம் என்பது (அந்தப்பதியை உள்ளவாறறியும்) அறிவு.

ங-சித்தி ஆவது அவ்வறிவை வருவிப்பது "என்றார் தாயுமானவர் கேட்டுத்" தவராச !

1. அப்பதிப்பொருள் ஊர்குணம் குறிசெயல்பெயர் முதலியன வில்லாதது; சொல்லளவைக்கும்பொருள்அள வைகட்கு மெட்டாதது; என்று வேதாகமங்கள் முழங்கவு ம்.தேவரீர் அவையிற்றிற்கு முரணகச் சிவம் என்றல்பொ ருந்துமோ ?

2. சிவம்எனவே, அசிவம், (அமங்கலம்)சிவா(சிவம்) (மங்கலாமங்கலம்) என்பனவும் பெறப்படலால்அப்பொரு ளவை ?

3. அப்பொருள்கள் சிவத்திற்குப் பேதமோ, அபேதமோ, பேதாபேதமோ?

4. வியாபகமோ? வியாப்பியமோ? வியாத்தியோ? சுசாதியோ? விசாதியோ? சுகதபேதமோ? இவை அல்லாதனவோ?

5 "உண்மையுமா யின்மையுமாய் இருப்பதென்பதி" என்றுன்றே யருளிய ஞான்மை யாயின், சிவம் (மங்கலமுடையது) எனக்கூறல் சாம்பேயோ? அன்றோ? அமங்கலம், மங்கலா மங்கலமும் அவையின்மை யாதலால்

6. பிரமப் பொருளன்றி யிரண்டாவது பொருளில்லையென்று வேதங்கூறலும். சிவஞானம் என்பதற்குப் பொருள் சிவனையறியும் அறிவு எனின், சிவன் ஞேயப்பொருளாகவும், ஞானம் காட்சிப்பொருளாகவும் முடிதலால், ஞாதுரு (அறிபவன்) ஞானம் (அறிவு) என்பன வெவை?

7. அந்த ஞாதுரு பரிபூரணமுடைய சிவனுக்கு வேறாகி நின்று அறிவனோ? ஒன்றாய் நின்றறிவனோ? வேறாயுமொன்றுமாய் நின்றறிவனோ?

8. சிவன் அறியப்படுமேல், அறிபொருளெல்லாம் சாலமாகியும், அழிவனவாயும், விகாரப் படுவனவாகியும் அறிவானுக்கு வேறவாகியும், கண்டப் படுவனவாகியும் விளங்குமுண்மையால், அவனும் சடத்துவம், அழிவு,

விகாரம், பேதம், கண்டப்படுகை முதலிய தன்மையனாய், சித்து, சத்து, நிர்விகாரம், அத்துவிதம் அகண்ட முதலியவற்றை யிழக்குமன்றோ ?

9. அறியப்படுதல் கருவி கூடிய விடத்தோ? கழன்றவிடத்தோ? கூடிய விடத்தெனின் கருவிகள் எல்லாம் பசுபாச ஞானங்களாகலின் அத்தஞானங்களானறியப்படானே? கழன்றுழி யெனின் அறிதலெங்ஙன் ?

10. சிவம் அறியப்படுதல் ஐயக் காட்சி யானோ ? திரிபு காட்சியானோ ? மானதக் காட்சி யானோ ? சையோகம், சையுத்த சமவாயம், சையுக்த சமவேத சமவாயம், சமவேத சமவாயம், விசேடண விசேடியபாவம் என்னும் வகைத்தாய வாயிற் காட்சியானோ? தன் வேதனைக் காட்சியானோ? யோகக் காட்சியானோ? விகற்பக் காட்சியானோ? நிருவிகற்பக் காட்சியானோ? சுவார்த்தாநுமானத்தினலா? பரார்த்தாநுமானத்தினலோ? சபக்கம், விபக்கம், சபக்க விபக்கம், ஒப்பு, பாரிசேடம் உலக வாதங்களானேயோ ?

11 ஞானம் அறிவானுக்கு இயற்கையா? செயற்கையா? இயற்கை யெனிற் சித்தித்தல் வேண்டா செயற்கையெனிற் சித்திக்க மாட்டா. அஞ்ஞானமு மங்ஙனேயன்றோ ?

12. அங்ஙனஞ் சிந்தித்தல் * சமுதாயவாதமோ? ஆரம்ப வாதமோ? விவர்த்த வாதமோ? பரிணாமவாதமோ? விருத்தி வாதமோ?

[என்றின்னன வாய தம் ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் விண்ணப்பிக்க குருசுவாமிகள் புன்னகை புரிந்து, சகலவர்க்கத்து ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிக்கும் உபதேசமுறைமையை ஓர்ந்து.]

† ஔத்திரி தீக்ஷைக்கு அவரப்போது அருகரல்லாமையால் அதற்கு அங்கமாயுள்ள ‡ அறுவகைத் தீக்ஷையு

---

* சமுதாயவாதமாவது எள்ளானாய குப்பை யென்பது இது புத்தர் சமணர் கொள்ளுமதம். ஆரம்பவாதமாவது நூலானாகிய வாடைபோல்வ தென்பது. இது தார்க்கிகர் மதம். விவர்த்தவாதமாவது கயிற்றிற்பாம்புபோலவும், பேய்த்தேரானாய நீர்த்தோற்றம் போலவும் உள்ள தென்பது. இது ஏகான்மவாதிகளாகிய மாயாவாதிகள் மதம். பரிணாமவாதமாவது பாலினுண்டாகிய தயிர்போல முற்றும் பரிணமித்தலும், நெய்யினுண்டாம் புழுப்போல ஏகதேசத்திற் பரிணமித்தலும் என இருவகைத்து. படங்குடி லாதல் போலவும், வித்து மரமாதல் போலவும் உள்ளது விருத்தி வாதம்.

† ஔத்திரி—உதகசிதமாகப் பண்ணுவது. உதகசிதம்—ஓமத்தோடு கூடியது அது கிரியாவுத்திரி, ஞானவுத்திரி என இருவகைப்படும்.

‡ அறுவகைத் தீக்ஷையாவன—சட்சுதீக்ஷை, பரிசதீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானத தீக்ஷை, சாத்திர தீக்ஷை, யோகதீக்ஷை என்பனவாம். இவையிற்றை வருணபத்ததி, சைவசந்நியாச தீபிகை, காலோத்தரம், சித்தாந்த சேகரம், ஞானப்பிரகாச வியாக்கியானம் என்பவற்றிற்பரக்கக் காண்க.

ளான வியற்றி, மைந்த! நீ வினவிய ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் அறுத்து, விபரீத ஞானத்தையும் வீட்டி, சிவஞான நெறியாகிய அத்துவித ஞானத்தைக் கொடுப்பது இந்நூலேயாம். இஃது நங்குரு மரபி னிலவிய சகலாகம பண்டிதர் என்னும் அருணந்தி சிவாசாரிய மூர்த்திகளா னருளப்பட்டது. இதனைப் பூசித்துப் பாராயணஞ்செய்து வருகின்றும். சிவஞானபோத வழிநூலாயுள்ள இது வேதாகமசாரமாகிய சித்தாந்த வியல்பினை யெடுத்துத் தாபித்தலாற்சுபக்கம் என்றும், வேதாகமங்கட்குப் புறப்புறமாகவும்,புறமாகவும், அகப்புறமாகவும், அகமாகவுமுள்ள சமயக்கோட்பாடுகளை யெடுத்துக் கண்டனஞ் செய்தலாற் பரபக்கம் என்றும் இருவகைப்படும். மாணவ !

* "பாரிலுள்ள நூல்களெலாம் பார்த்தறியச்சித்தியிலே
யோர்விருத்தப் பாதி போதும்."

என்று, அவர் வினவிய வினக்கட் கெல்லாந் தக்கவிடை கொடுத்துச், சித்தாந்த சாத்திரம் பதினன்கனையுமுறையே உபதேசித்தருளினர். பதியிலக்கணம், பசுவிலக்கணம், பாசவிலக்கணம், ஞாதுருஞான இலக்கணம், அத்துவித விலக்கணங்களை யெல்லாம் போதித்தருளுங் காலத்தில் தேசிகநாதர் "இருநிலனய்த்தீயாகி நீருமாகி" "தானெனை

---

* இதனை "பாதிவிருத்தத்தா லிப் பார்விருத்த மாகவுண்மை—சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாருநா ளெந்நாளோ" என்று குருமரபின் வணக்கத்துள் தாயுமானர் அநுவதித்ததுங் காண்க.

முன்படைத் தானை தறிந்து தன் பொன்னடிக்கே" எழு சையா யிசைப்பயனா யின்னமுதா யென்னுடைய தோழ னுமாய்" "பன்னிலூறும் பழத்திறு மின்சுவை-யென்னி லூறியெனக்கே களிதரும்-உன்னி னுன்று முன்றெவிடில் விட்டிடும்" எனவரூஉம் தேவார அருட்பாக்களையும், "இ ன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயி றேபோன்று சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந் தொன்றாம்" "ஆதியுமந்தமு மில்லாவரும் பெருஞ்சோ தியை" எனவரூஉந் திருவாசகத் திருவருட் பாக்களையும், "உற்றவர் பெற்றவ ரற்றவர் முற்றவும்-அற்றவர்க் கற்றவ னல்லவர்க்கு"எனவரூஉம்திருமந்திரச்செய்யுளையும்

குமர குருபர குணதர நிசிசரர்
திமிர தினகர சரவண பவகிரி
குமரி சுதபதி பதிசுத சுரர்பதி குலமாதும்...
அரவு புனைதரு புனிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
அறிவையறிவது பொருளென அருளிய பெருமானே.

என்ற திருப்புகழ்த் திருப்பாவையும் ஏனையவற்றையும் உதகரித்துண்மை காட்டினரென்ப. அதுபற்றி யன்றே தாயுமான சுவாமிகளும் தாம் அருளிச்செய்த அறிவுரைக்கண்ணியில்,

"இருநிலனாய்த் தீயாகி யென்ற திருப்பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டனைந்து பேச்சறுவதெந்நாளோ."

என்பது முதலாக அவற்றை யெல்லா மெடுத்தாண்டு மன்பதைப் பக்கத்தாரைத் தம்வயப்படுத்தினர். நிற்க, இவ்வுபதேசத்தானே வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தமே உண்மை நிலை யென்றும், சிவபெருமானே பரமபதியென்றும், அவருடன் இரண்டறக் கலத்தலே அத்துவிதமுத்தி யென்றும் உணர்ந்து உலகாசையைத் துறந்து முமூட்சுத்துவ முற்றார். மௌன தேசிகர், "நீ இன்னுஞ் சிறிது காலமிருந்து இல்லற நடாத்திப் புத்திரனை யீன்று நிற்றி, பின்னர்யாம் வந்து நிட்டை கூடுமுபாய மளிப்பேம்" என்றனர். ஆசாரியர் பிரிவை யாற்றாமல் தாயுமானார் வருந்த "சும்மா இரு" என்று அகன்றனர். இவற்றைச், சுவாமிகளது திருப்பாடலில் மௌனகுரு வணக்கத்துள்,

சிந்தையற நில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
  சின்மயா னந்த வெள்ளந்
தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
  செய்சித்ர மிகநன் றுகாண்
எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு
  ளிய * நந்தி மரபு வாழ்க

* நந்தி மரபு ஆவது-தக்ஷிணாமூர்த்தி சிவஞானபோதத்தைத் திருநந்தி தேவர்க்கு உபதேசிக்க. அவர் சனற்குமார முனிவர்க்கும், அவர் சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கும் அவர் பரஞ்சோதி முனிவர்க்கும், அவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கும், அவர் அருணந்தி சிவாசாரியர் முதலாயினோர்க்கும், அவர் மறைஞான சம்பந்த நாயனார்க்கும், அவர் உமாபதி சிவாசாரியர்க்கும், அவர் அருணமச்சிவாயர்க்கும் உபதேசித்தவாரன் முறைவழியாம்.

வென்றடியர் மனமகிழ வேதாகமத்தனைப்
பிரண்டில்லை யொன்றெனவே
வந்தகுரு வேயீறு சிவஞான சித்திநெறி
மௌனோப தேச குருவே
மந்த்ர குருவேயோக தந்த்ரகுருவே மூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே. என்றதனாலும்,

"வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநிர் வாகநிலையும்"

"சமயநடைசாராமல்வேதாந்தசித்தாந்தசமரசசிவாநுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண்ட டெம்பூதமானடபின்
வாழ்வித்த ஞான குருவே" என்றதனாலும்.

* "காட்சியநு மானமுத லாவிதங்க டேர்ந்து
நாறுமெனக் குழறு படையுடை பெயர்த்திடவு
நான்குசா தனமு மோர்ந்திட்
† டணுபக்க சம்புபக்க மாமிரு விகற்பமும்" என்றதனு
லும் அறிக.

* காட்சி முதலியன வென்றது, காண்டல், கருதல் உரை, இன்மை ஒப்பு, ஒழிவு, உண்மை, உலகவழக்கு, இயல்பு என்னும் பொருளளவையை யென்க. நாறுமெனக்கு ழறுபடையாவது மாயாவாதக்கொள்கை, நான்குசாதனமாவன-நித்தியா நித்திய வித்துவிவேகம், இகமுத்திரார்த்தபல்போக விராகம், சமாதிஷட்க சம்பத்து. முமுட்சுத்துவம் என்பனவாம்.

† அணுபக்க சம்புபக்கமாவது-சிவபெருமான் பஞ்சகிருத்திய நிமித்தம் நவபேதங்களாகும் இருவகைப்பகுதி, அவற்றின் விரிவை, யாழ்ப்பாணத்துஞானப்பிரகாசமுனிவர் செய்தருளிய "சித்தியார்" உரைக்கண்டெளிக.

இப்பால் ஆசாரியர் சேது தரிசனஞ்செய்து, குமரிமூழ்கிப் பொதிய மலைபோய் அகத்திய பகவானை யடைந்தருள் பெற்று நிட்டையில் அமர்ந்தனர். ஈண்டுத்தாயுமான சுவாமிகள் உபதேச மொழிகளை யெல்லாஞ் சிந்தித்து அவற்றின்படி யொழுகலால் விரத்திதோன்ற, இலௌகிகத்தொழிலை மறந்து வந்தார். சொக்கநாயக அரசன் அவரது தன்மைகளை யெல்லாம் கேள்வி வாயிலா லறிந்தும், அற்புதத் தன்மையான பலசெய்கைகள் அவரிடத்து நிகழ்ந்ததை நேரிற்கண்டும், அச்சமும் அதிசயமும் அன்பும் உற்று, அவரை அழைத்து உயர்ந்த ஆசனத்திலெழுந் தருளச்செய்து, சுவாமீ! தேவரீரது மகிமைகளை அறியாமையால் என் உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினேன். இனிமேல் தேவரீருக்கு யானே குற்றேவல் செய்யப் பணித்தருள வேண்டுமென் றிரந்து, அவர்நிலைக்கு முட்டுறா வண்ணம் ஒழுகினன் சுவாமிகள் * சரியையிற் சரியை சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என்பவற்றை யெல்லாம் அநுட்டித்துவந்து கிரியாபாத சோபானமுற்றார்.

---

* சரியையிற் சரியையாவது திருக்கோயில் அலகிடல், மெழுக்குச் சாத்துதல், நந்தவனம் வைப்பித்தல், தல தீர்த்த யாத்திரை செய்தல் முதலியன. சரியையிற் கிரியையாவது இடபாரூடர், கல்யாண சுந்தரர், பிச்சாடனர், டோமகேசர் முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்திகள், விநாயகர், கந்தர் முதலிய ஆவரணமூர்த்திகள் என்பவற்றுள் ஒன்றைவழிபடுதல், சரியையில் யோகமாவது நெஞ்சின் கண் சீகண்டருத்திர மூர்த்தியைத் தியானித்தல், சரியையில் ஞானமாவது அத்தியான பாவனையின் உறைப்பினால் மெய்யநுபவ வுணர்வு நிகழ்தலாம்.

அக்காலை யரசன் மண்ணுலகொருவினன். அரசன்மனைவியிவரது அழகைப் பலமுறை கண்டுள்ளாளாகலின் ஆசைமீதூர்ந்து அவரிடஞ்சென்று, "என்னரசாட்சிக்குத்தேவரீரைத் தலைவராக்குவல். என் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றுந் தம்மவே. என் வேண்டுகோட் கிணங்கி யெளியேனது பெருங்குறையை முடித்தருளவேண்டு"மென்று இரந்தாள். பெருமானார் அவள் மனமடங்கவேண்டிய நீதிகளையெல்லாம் உரைத்து அறிவுவரச்செய்து, தாபதப் பக்கமாக்கி இங்கிருத்தலன்றென்றுணர்ந்து இராமநாதபுரத்திற்கு எழுந்தருளினர். அதனைத் தமையனாராகிய சிவசிதம்பரப்பிள்ளை அவர்களும், சிறியதாயார் குமாரராகிய அருளையபிள்ளை அவர்களும் கேள்வியுற்று ஆங்குச்சென்று சந்ததி விளங்கும்படி திருமணஞ்செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவர்க்கு அவ்விடயத்திற் பிரியமில்லாதிருந்தும் தங்குரு சுவாமிகள் ஆஞ்ஞையு மதுவாகலானும், தமையனார் வேண்டுகோளுமன்னதாகலானும் மறுத்தல்பாவமென்றெண்ணியுடம்பட்டு, தங்குலத்திற்றோன்றிய மாட்சிவாய்ந்த நங்கையாரொருத்தியைத்திருமன்றல்புரிந்தனர். இல்லாளோடுதாமரையிலையினீர்போற்கூடியில்லற தருமங்களையும் நடாத்திவந்தார். அக்காலை யங்கையர்க்கரசியாந் தேவியார் ஓராண்மகவையீன்று வைத்துச் சிவபதமடைந்தனர். அக்குழந்தைபெயர் கனக சபாபதிப்பிள்ளை. அக்குமாரரும் "மகன்றந்தைக் காற்றுமுதவியிவன் றந்தையென் னோற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல்" என்பதற் கிலக்கியமாய் விளங்கினர். தாயுமானா

P. V. PRESS

ரும் * கிரியாபாத நான்கையுமுடித்து, யோகபாதசோபானமுற்றார். மௌனதேசிகர் அவணெழுந்தருளி ஞானவுத்திரி யென்னுந் தீட்சைசெய்து, யோகநிட்டைகளி னியல்புகளை யுணர்த்தித் துறவுபெறஆஞ்ஞாபித்துச்சென்றனர். அதுதொடங்கி அடிகளார் கௌபீனதாரியாய் வெளிப்பட்டு † யோகபாதத்தை யநுட்டித்து, சிவஞானப் பெருஞ்செல்வராய் நிட்டை கூடுவோராயினர். சோதிடர்களும் பிரதானியும் கூறியவாறே புலிராசர் கவிராசர் ஆதிய மன்பதைகள் யாவரும் போற்றும் சிவயோகத்தவராச ராயினார். அரசர்கள் மலை, நதி, நாடு, ஊர்மாலை, குதிரை, யானை, கொடி, முரசு, ஆணையென்னுந் தசாங்கத்துடன், வெண்கொற்றக்குடை, நவமணிமுடி, சிங்காசனம் என்னுஞ் சிறப்படையாளங்களையும் உடையராதல் போலத் தாயுமானசுவாமிகளும் அவாவின்மை, மெய்யுணர்வு, துறவாதிய

---

* கிரியையிற் சரியை-சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களை யெல்லாஞ்செய்து கோடல். கிரியையிற் கிரியை-ஐவகைச்சுத்தி முன்னாகச் சிவலிங்கவடிவிற் செய்யும் பூசனை. கிரியையில்யோகம்-அகத்தேபூசை ஓமம்தியானம் மூன்றற்கும் மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்யும் அந்தரியாகம். கிரியையில் ஞானம்-அவ்வந்தரியாக வுறைப்பின்கண் நிகழும் ஓரநுபவவுணர்வு.

† இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம் என்னு நான்கும் யோகத்திற் சரியை. பிரத்திமாகாரமுந் தாரணையும் யோகத்திற்கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதியோகத்தில் ஞானம் என்க. இவற்றையோக காரிகையிலும், திராவிட மாபாடியத்திலும், தத்துவப்பிரகாசத்திலுங் காண்க.

துணம் என்னும் மலையும், நித்தியானந்தம் என்னுங்கதியும், வேதமுதலியகலைகளாலும் அறிதற்கரிய சிற்சத்தித்தானம் ஆகிய நாடும், அநுபூதி என்னுஞ்சுத்தப் பெருவளமுடைய ஊரும், விடயவழிச்செல்லாமல் நிறுத்தித் தன்வயமாக்கும் அருள் என்னும் மாலையும், எவ்வெப்பொருளி னிடத்தும் விரைந்து சென்று அவ்வப்பொருளாய் நிற்கும் வியாபகத்துவம் என்னுங்குதிரையும், வினைக்கட்டறுத்துப் பாசப் பகையை யெறிந்து, அன்பாகிய வேகமுற்று ஆரணி செனனி உரோதயித்திரி என்னுஞ் சத்திகளாகிய மும்மங்களுடன் தத்துவகூட்டங்களூட்புகுந்து ஆனந்தத்தேனையளிக்கும் சிவஞானம் என்னும் யானையும், சமயநிலைகளுக்கெல்லாம் மேற்பட்டு, அத்துவிதப் பெரும்பயனை விளக்கித்துன்பச் சுமையை நீக்குதற்கேதுவாய வைதிக சைவசித்தாந்தம் என்னும் வெற்றிக்கொடியும், சநகாதிகளுக் தசநாதமாகத் தோன்றலின் நாதம் என்னும் முரசம், பிருதிவிமுதல் நாதமீறாய் அகம்புறம் என்னுங்கருவிகளாகி விளங்கும் உலகமெங்கணுமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அறிவித்தல் என்னும் ஆணையும் ஆகிய தசாங்கங்களுடன், எவற்றையும் ஒருசேர வோரியல்பான் அறியும் பேரறிவு என்னும் ஒரு பெருஞ்சுடர் முடியும், மும்மலப்பகை யானேரும் பிறவி வாதனையைப் போக்கித்தன்னடிக்குள் வைத்துப் பேரின்பநிழலைச்செய்யும் அந்தண்மை என்னும் வெண்கொற்றக் குடையும், சமாதி என்னுஞ் சிங்காதனமும் உடையராய், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் சதுரங்கசேனை

களுந் தம்மேவல் கேட்டடங்கிநிற்க, மும்மண்டலத்திலும் தங்கிள்ளாக்குச்செல்ல, *தவராசராய் விளங்கினர் என்க.

நிலவுலகத்துள்ள உயிர்களெல்லா முணர்ந்தீடேறுந் திருவுளத்தானே தம் அநுபவசாரங்களை யெல்லாந்திரட்டி அத்தியற்புத திருப்பாடல்களாகப் பொழிந்தனர். அவற்றை யெல்லாமுடன்றிரிந்த அருளையர் முதலாயமாணவர் எழுதின ரென்ப. சுவாமிகள் அருளையர்க்குத்தத்துவோபதேசஞ்செய்து, இராமநாதபுரஞ்சென்றுஆங்கேயே சிவத்தோடிரண்டறக்கலத்தலாகிய அத்துவித முத்தியை யடைவான் சமாதிகூடினர். அருளையசுவாமிகள் அகவற்பாவினுலே சுவாமிகளைத்துதித்து, சிவயோக சாதனராய்க்கனகசபாபதிப்பிள்ளை அவர்கட்கு மெய்யுணர் வருளித்துறவுற்றார். இக்குருபரம்பரையில் தஞ்சைமாநகரின் கீழ்பால் அன்னப்பன் பேட்டையிலுள்ள அம்பலவாண சுவாமிகள் ஆதீனத்தில் அருணாசலப்பிள்ளை என்பார் இருந்தனர் என்ப. இச்சரிதம் வேதாரணிய ஆதீனத்திலே எமது சந்தானதீக்ஷிதாசாரிய சுவாமிகளது உபதேசப்படியும் திருப்பாடற்படியும் எழுதப்பட்டது. எஞ்சிய சரிதங்களையெல்லாம் ஸ்ரீ கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள், சென்னை ஞானபோதினியில் 5-புத்தகம், இலக்கசஞ்சிகையில் வெளிப்படுத்தினர். ஆங்குப்பரக்கக் கண்டுகொள்க.

சரித்திரச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

---

* தவம் என்றது ஈண்டுச் சிவஞான நிட்டையை. அதனை "ஐம்புலவேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தனை - தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட்-டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே" என்னுஞ் சிவஞானபோதச்சூத்திரத்தானறிக.

திருப்பாடற் சிறப்பு.

வெள்ள மருவு விரிசடையான் வேதவனத்தான் விமலேச, னுள்ளமருவத் திருமூல னுறவின் மருவொருமவுன வள்ள, லருளுங் கருணைவெள்ள வாரிமடுத்தே மறை ர்ப், பிள்ளை முனிவ னருண் முகிலாய்ப் பெய்தான் கருணைத் தமிழ்மழையே (௧)

திருமூலன் மரபினெழுங் குருமவுனி திருவருளைத் திரட்டி வாரி, யருளுரு மானந்த வடிவுநிச் சாரமெலா மருந்தினாரு, மருளோடு மிருளோடமறக்காட்டு வெழுந் தாயுமானேறன் ஞானப், பொருளாருஞ் சித்தாந்தத் தமிழ் மழையை யுலகமுயப் பொழிந்தான்மாதோ. (௨)

சிராப்பள்ளிமா மலைமேவுஞ் செவ்வந்திப் பெருமானருள்செய்ய வாங்கிப், பராபரமு மெங்காரும் பைங்கிளியும் பலபாவும் பாடிப் பாடிக், கராகவா ரொடர்க்கெல்லாந் தண்ணமுதாத் தந்தருளுந் தாயுமான, சிரமமரு ருதன் பெரிய கவிதையின்றற் பொருளதனை நினைந்து நிற்பாம் (௩)

அன்னையைத் தவமாய்க் குருவுமாய்த் தேவாயவர்பின்னை முனிவன்மெய்யருளால். மன்னுயக்குவத்தை யவனருளறியா மதியிலே னுய்த்திடலாந்தோ. வென்னை வாழி மேகான்மவா தியர்க்கும் பிறர்க்குமா வெடுத்தவன் வேதியின், றன்னமா தவஞ்செய் திட்டதோமறைஞான பெம்பிரான் புகழுரைத் திடற்கே. (௪)

சீரணி சடையா னிருமலன் வரத னிட்கள சகளமா நிறைகோன், சீரணி கருணைத் திருவுரு வாகித் திருமறைக்காட்டெழுஞ் செல்வ, னீரடிக் கமலத் தாயுமானவன்ற னிருந்தமிழ்ப் பெருமையென்னளவோ. பாரினிற் பலமேலெடுத்தமா விடயம் பகருவ லினியினிப்பாக. (௫)

உ

சிவமயம்.

நூலினுட்பிரிவு.

	பக்கம்.		பக்கம்.
திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்	107	நினைவொன்று	209
		பொன்னைமாதரை	212
பரிபூரணானந்தம்	109	ஆரணம்	227
பொருள்வணக்கம்	116	சொல்லற்கரிய	230
சின்மயானந்தகுரு	120	வம்பனேன்	233
மௌனகுருவணக்கம்	127	சிவன்செயல்	235
கருணாகரக்கடவுள்	134	தன்னையொருவர்	338
சித்தர்கணம்	141	ஆசையெனும்	240
ஆனந்தமானபரம்	148	எனக்கெனச்செயல்	250
சுகவாரி	154	மண்டலத்தின்	256
எங்குநிறைகின்ற பொருள்	162	பாயப்புலி	259
		உடல்பொய்யுறவு	273
சச்சிதானந்தசிவம்	170	ஏசற்றவந்நிலை	288
தேசோமயானந்தம்	177	காடுங்கரையும்	290
சிற்சுகோதயவிலாசம்	135	எடுத்ததேகம்	291
ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்	191	முகமெலாம்	292
		திடமுறவே	292
தேன்முகம்	203	தன்னை	294
பன்மாலை	205	ஆக்குவை	294

	பக்கம்.		பக்கம்
கற்புறுசிந்தை	295	அன்புநிலைமை	38(
மலைவளர்காதலி	296	அன்பர்நெறி	382
அகிலாண்டநாயகி	302	அறிஞருரை	383
பெரியநாயகி	302	நிற்குநிலை	385
தந்தைதாய்	303	நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்குபாயம்	388
பெற்றவட்கே	305		
கல்லாலின்	307	காண்பேனோவென் கண்ணி	39(
பராபரக்கண்ணி	412		
பைங்கிளிக்கண்ணி	356	ஆகாதோவென் கண்ணி	394
எந்நாட்கண்ணியில்.			
தெய்வவணக்கம்	363	இல்லையோவென் கண்ணி	397
குருமரபின் வணக்கம்	365	வேண்டாவோவென் கண்ணி	398
அடியார்வணக்கம்	366		
யாக்கையைப் பழித்தல்	367	நல்லறிவேயென் கண்ணி	398
மாதரைப்பழித்தல்	369	பலவகைக்கண்ணி	399
தத்துவமுறைமை	307	நின்றநிலை	402
தன்னுண்மை	373	பாடுகின்றபனுவல்	403
அருளியல்பு	374	ஆனந்தக்களிப்பு	404
பொருளியல்பு	376	அகவல்	411
ஆனந்தவியல்பு	378	வண்ணம்	413

நூலினுட்பிரிவு முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமத்

தாயுமானசுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாடல்களுள்

முதன்மூன்றுபாடல்களுக்கும் உரை.

க - வது பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ரகாசமா
யானந்தபூர்த்தியாகி
யருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்குளே
யகிலாண்டகோடியெல்லாந்
தங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த்
தழைத்ததெதுமனவாக்கினிற்
றட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந்
தந்தெய்வமெந்தெய்வமென்
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது
வெங்கணும்பெருவழக்காய்

யாதினும்வல்லவொரு சித்தாகியின்பமா
யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெதுவது
கருத்திற்கிசைந்ததுவே
கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
கருதியஞ் சலிசெய்குவாம்.

இந்நூலாசிரியர் மேலே [உ - வதுபாட்டில்] "பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்" என வியந்து வாழ்த்துதல் செய்யும் சிவத்தின் வியாபக முதலிய பலவற்றையும்தொகுத்து "முடிந்தது முடித்தல்" என்னுமுத்தியால் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டது இச்செய்யுளின் கருத்தாம்.

அங்கு இங்கு எனாதபடி என்பது : — அண்ட பகிரண்டங்களாகிய சேய்மைக்கணுள்ளதெனவும், அன்றிப் பூமி பாதலங்களென்னும் அணிமைக்கணுள்ளதெனவும் கண்டித்துரைக்கப்படாமை.

இனம்பற்றி உங்கு எனவுங் கூட்டி அவற்றிற்கு இடைவெளியின்கணுள்ளதெனவு முரைக்க.

'என்றாத' என்பது 'எனாத' எனத் தொக்குநின்றது.

எங்கும் ப்ரகாசமாய் என்பது: — மேல், கீழ், உள்புறம், நடு, பக்கங்களனைத்திலும்பரந்து நிற்கும் பேரொளியாகி,

ஆனந்த பூர்த்தியாகி என்பது:—அவ்வாறே யகண்ட பூரணானந்தமாகி.

ஆனந்த பூர்த்தி—வடசொற் புணர்ச்சியாதலின் இயல்பாயது.

அருளொடு நிறைந்தது ஏது என்பது:— தனது திருமேனியாகிய பேரருளோடு விபுவாயுள்ளது எப்பொருள்?

ஒடு உருபு "ஈட்டிய விரண்டாம்வேத நூறுருவோடெழுந்தது" என்றாற்போல ஒற்றுமைப்பொருட்கண் வந்தது

அருள் ஆவது - அபின்னசத்தி; நிறைவு ஆவது-உதியாமல் முக்காலத்தினும் உள்ளதாகி, ஓங்கிப்போமல், குறையாமல், இடையறாமல், அசைவின்றிப் பரந்துநிற்குந்தன்மை. இதனைப் பூரணமென்றும் விபுவென்றுங் கூறுவர். இந்நூலாசிரியர் மேலே "அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி யானந்த மானபரமே" என்றும், "பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தமே" என்றும் பலவிடங்களினும் கூறியவாறுணர்க.

அன்றியும், அங்கு - வீடுபேறாகிய அம்மைக்கண்ணும், இங்கு - உயிர்வாழ்க்கைக் கிடமாகிய இம்மைக்கண்ணும், எனலும் ஒன்று. இனம்பற்றிஉம்மைக்கண்ணுமெனக்கூட்டியுரைக்க. எனவே, அண்டதத்துவம் பிண்டதத்துவமுதலிய அனைத்திடமுமாமென்பது பெற்றாம். அவையாவன:

பிருதிவியண்டம் - புவலோகமுதல் சிவலோக மளவாக ஏழுலோகமும், மேல்அண்டகடாகமும் பிரமாண்டமும், மேல் அப்பு தேயு வாயு ஆகாயங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் மனம் புத்திஆங்காரம் குணம் ஆகிய அண்டங்களும், இவைக்குமேற் பிரகிருதியண்டமும், மேல் அராகம் வித்தை கலை நியதி காலங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் அசுத்தமாயையும், அதன்மேல் சுத்தமாயையிற் சுத்தவித்தை மாகேச்சுரம் சாதாக்கியங்களும், அவைக்குமேற் பாவிந்து பரநாதங்களும், எண்பத்துநூறுயிரம்யோசனை கனமுள்ள பூமியும், கனிட்டபாதலமும், கீழேஆடகேசுரர்க்குப்புவனமாகிய எழுபாதலங்களும், கூர்மாண்டரென்னும்உருத்திர புவனமுமாய் அண்டகடாகமுட்பட்ட புவனமும், இன்ன அண்டங்களனைத்திற்கும் ஆதாரபூதமாய்ச் சிவ சத்தியான ஆதாரசத்திக்கும் அப்பாலும் சிவத்தின் பூரண அளவு எல்லைப்படாததாதலால்,

"ஆதியுமந்தமுமில்லாவரும்பெருஞ்சோதி"

எனவும்,

"அப்பாலைக்கப்பாலைப்பாடுதுங்காண்"

எனவும் பெரிய ருரைத்தவாற்று னுணர்க.

அங்குள்ளது எனின் இங்கில்லதெனவும், இங்குள்ளது எனின் அங்கில்லதெனவும், அங்கிங்குள்ளதுஎனின்எங்குமில்லதெனவும், எங்குமுள்ளதுஎனின் ஏற்றத்தாழ்ச்சியாயிருக்கிறதெனவும் ஐயப்பொருட்கு இடமாகாமே "அங்கி

ங்கெனுதபடி யெங்கும்பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி"
என வற்புறுத்திக் கூறினர்.

அனுதி முத்த சித்துருவாகியபதிக்கு அருளேதிருமேனி என்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்திரம்-க. பா-சஎ.)

"உருவருள்குணங்களோடுமுணர்வருளுருவிற்றேன்றுங்
கருமமுமருளரன்றன்கரசரணுதிசாங்கந்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்குவனமலன்றுனே."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தன் அருள் வெளிக்குளே என்பது:—அங்ஙனம் தனது அருளாகிய வெளியினிடத்தே,

கடவுளின் பொதுக்குணங்களெட்டில் ஒன்றுகியபேரருளுடைமையெனும்பெயரைக்கொண்டு "அருள்வெளி" என்றனர். இதேபரவெளி. சிதாகாசமென்பதும்சிதம்பரமென்பதும் அதற்கே பெயராம். இதினின்றும் அண்டவெளி தோன்றி, யதினின்றும் மன்வெளிதோன்றித் தோற்றமுறையானே யொடுங்கும். மனவெளியென்பது மனம் விரிந்த இடம். அண்டவெளியென்பது ஒவ்வோரண்டத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும்வெளிபரவெளியென்பதுஎல்லாவற்றையும் தன்னு ளடக்கியிருக்கும் வெளியாம்.

அகிலாண்ட கோடியெல்லாந் தங்கும்படிக்கு என்பது:—அனந்தங்கோடி அண்டபுவனங்களை முற்றும் பரிணமித்துத் தங்குமாறு,

இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த் தழைத் தது எது? என்பது:—அருளைக்கருதி இச்சையை வைத்து உயிர்கட்குள் உணர்வாகிவிரிந்துள்ளது எப்பொருள்?

அருள்வெளி என்பது தனது சந்நிதானமாம்; ஆகவே தனது சந்நிதானமாத்திரத்தாலேஎல்லாவுலகங்களுந்தோன்றிவிரிந்து அடங்குமென்பதாயிற்று. தனது அருள் ஆதியிலொன்றாயிருந்து, பின்னர் இச்சை ஞானம் கிரியைகளாகி, முறையேமலத்தான் மூடப்பட்டுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அருள்செய்தற்பொருட்டு வைத்தகிருபையை "இச்சை வைத்து" என்றும், தனது ஞானசத்தியால் அவர்களது நலத்தைவிரும்பி அறிதலை "உயிர்க்குயிராய்" என்றும், கிரியாசத்தியால் அவர்களுக்குத் தநுவாதிபிரயஞ்சங்களைத் தருதலை "தழைத்தது" என்றும் கூறினர்.

ஆன்மாவும் இச்சை ஞானம் கிரியைகளை உடையதாயினும் அவற்றை அநாதியாகிய மலம் மறைத்து நிற்கும். மெய்ப்பொருளின் சத்திகள் ஒன்றாலும் மறைக்கப்படாமல், தான் அவற்றின்முகமாக ஆன்மாவுக்குக் கன்மவளவையால் போகாதிகளைக்கொடுத்து, அவற்றால் தாக்கப்படாமல், தன்னந்தாறு யறிந்துவிளங்கு மியல்பிற்று. இதுவே அவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை எனக்காண்க.

தனது சந்நிதிமாத்திரமின்றி யாண்டும்பிறிதோரிடமின்றாதலால் "அருள்வெளிக்குளே" என்றுதேற்றப்பொருளிற் கூறினர்.

"இச்சைவைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது" என்றதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-க. பா-சுஙு.)

"ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன் றாகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணைச மாகும்
நன்றெலா ஞான சத்தி யானயந் தறிவ னாதன்
அன்றருட் கிரியை தன்னா லாக்குவ னகிலமெல்லாம்."

தன் சந்நிதியின்கண் முத்தொழில்களும் நிகழு மென்பதற்கு உதாரணம்:—

(திருவிளையாடற்புராணம், பாயிரம்.)

"பூவண்ணம்பூவின்மணம்போலமெய்ப்போதவின்ப
மாவண்ணமெய்கொண்டவன்றன்வலியாணைதாங்கி
மூவண்ணறன்சந்நிதிமுத்தொழில்செய்யவாளா
மேவண்ணலன்னான் விளையாட்டின்வினையை வெல்வாம்."

மன வாக்கினில் தட்டாமல் நின்றது எது? என்பது:—மனத்தான் இத்தன்மைத்தென நினைத்தற்கும், வாக்கால் இன்னதென உரைத்தற்கும் இயையா வண்ணம் அதீதமாய் நின்றது எப்பொருள்?

இனம் நோக்கிக்காயத்தாலும் பற்றற் கமையாதெனவும் உரைக்க. இதனால் திரிகரணமெனும் தத்துவ மூன்றிற்கும் மேலாய் நிலைபெற்றுள்ளது அப்பொருள் என்றதாம்.

இத்திரிகரணங்களிலும் அப்பொருள் தங்கியிருக்கும் அப்படி தங்கியிருப்பதை யுணராம லிருப்பதுக்கலிர, அஞ்ஞான விசேஷத்தால் தட்டுப் படாமலும் கூடவிருக்கின்றதென்னல்.

உள்ளேநின்று சங்கற்பவிகற்பங்களைச் செய்வதால்சலம் என்றும், இந்திரியங்களைப் புறத்தேவிடயங்களிற் செலுத்துவதால் அசலம் என்றும் கூறப்பட்ட மனம்பிரகிருதியில் தோற்றம். சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் நான்கு வாக்குகளும் விந்துவில் தோற்றம். இவையெல்லாம் பசுபாச ஞானங்களின் வழிப்பட்டு இயங்கிப்பின்புத்திஞானம் மேற்பட்டெழும் எழுச்சியின்கண் கீழ்ப்பட்டடங்குமாதலால், அவற்றில் "தட்டாமல் நின்றதெது" என்றார். இஃது நின்மலதுரியம். இந்நிலையின்கண் மனச்செயலும் வாக்கின் காரியங்களும் இல்லையாய் நிற்க, மேல்அவற்றோடு சிறிதுந் தாக்கற்றதாய்ச் சிவம் அதீதமாகி நிற்கும் என்பதாம்.

வாக்கு நான்கனுள் சூக்குமை விந்துவினுள்ளே அரும்பும், பைசந்தி இதயத்துள் மயின் முட்டையுட் சலம் போன்று மலரும், மத்திமை கண்டத்துள் சவிகற்பமா யுணரத்தக்க ஒலியாய்க்காய்க்கும்; வைகரிவாயினின்றும் செவியிற்கேட்கப்படுவதாய்ப் பொருள்தரு மொலியாய்க் கனிந்து வெளிப்படும்; இவை வாக்கின் உற்பத்தியாம்.

மனவாக்கு முதலியவற்றில் தட்டாதது என்றதற்கு உதாரணம்:—

[திருவிளையாடற் புராணம்-நான்மாடக் கூடலானபடலம்.]

"பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு
புலனல்ல வுள்ள மதியின்
பேதங்க ளல்ல வினையன்றி நின்ற
வெளியென்ப கூடன் மறுகில்
பாதங்க ளோவ வளையிந் தனாதி
பகர்வாரை யாயு மவரே."

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மன வாக்கினில் தட்டாம னின்றதற்கு மற்றொரு பிரகாரமாக வுரைப்பினுமாம், அஃதாவது:— மனம்-மானதக் காட்சியும், வாக்கு-(வேதமுதலிய வாக்காகிய) நூல்களும், இவை முதலிய அளவைகளாலும் பற்றப் படாதது என்பதாம். வாக்கினிலும் என உம்மை விரிக்க.

"அகிலாசார தபோதன ரின்புறு
வாசகாதீத மனோலய பஞ்சரன்."

என்றதனானுமுணர்க.

சமய கோடிகளெலாம் தம் தெய்வம் எம் தெய்வம் என்று எங்கும் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிட

வும் நின்றது எது ? என்பது:—பல்வேறு சமயங்களெல்லாம் தமது தமது தெய்வமென்றும், எமது எமது தெய்வமென்றும் முறையிட்டு, எவ்வெவ் விடங்களினும் ஒருவரையொருவர் விடாதுபற்றி எதிர்த்து வாதித்திடுமாறும், அவ்வச் சமயங்கடோறும் அவரவர்கடவுளராய் வீற்றிருப்பது எப்பொருள்?

எல்லாமென்பதில் உம்மை தொக்கது.

'வழக்கிடவும்' என்றதால் அவரவரும் சிந்திக்கவும்வாழ்த்தவும் வணங்கவும் நின்றது என வுணர்க.

பல்வேறு சமயங்களாவன:—உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, மாயாவாதம், பாஞ்ச ராத்திரம், இவை புறச்சமயம், சைவம், பாசுபதம் வாமம், வைரவம், மாவிரதம், காளாமுகம், இவை உட்சமயம்; இன்னும் கா[illegible]லகவாத முதலிய பலவுமாம்.

இச்சமயங்கள் பலவாறு வாதிக்குந் தொடர்பனைத்தும் ஈண்டுச் சொல்லப்புகின் வரையறைப் படாமையின் அவற்றுட் சிலசிலவே சுருக்கி யெடுத்துக் காட்டுதும்.

உலகாயதன் பிரபஞ்சத்துக்குத் தோற்றமு மொடுக்கமுமின்றி அதுதானே தோன்றியழியும் எனவும், வேறொருகர்த்தா அதனையுண்டாக்கிக் காரியப்படுத்த வேண்டுவதில்லை எனவும் வாதிக்க, சித்தாந்தி அவைகளை மறுத்துரைப்பது.

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் ஆகிய பஞ்சகந்தச்சார்பால் எல்லாந் தோற்றுமென வாதிக்க, பிறனொருவன் கருத்தாவன்றி ஒன்று நிகழாது என மறுப்பது.

காலேகவாதி காலமே கர்த்தா என்று வாதிக்க, அதனை மற்றொருவன் மறுப்பது.

நையாயிக வைசேடிகர் பரமாணுவிலே பரிணமித்தபிரபஞ்சம் அழிந்து பரமாணுவான பின்னும் ஆத்மாவின்கன்மத்துக்கீடாகப் பிரபஞ்சமாகத்தோன்றி நின்று கழிந்திடுமென்றுவாதிக்க, அக்கன்மமும் அணுவும் அசேதனமாதலால் முறையறிந்து தாமாகவே தோற்றுவியாது அவ்வணுரூபமும் பிரளயத்திலே யழியும் என்றும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணம் மாயையே என்றும் வாதிக்க, மற்றொருவன் மறுத்துத்தனது கொள்கையைநிறுத்துவது இங்ஙனம்பலவாறு வாதிக்கப்படுவனவும் மறுக்கப்படுவனவுமாம். இவைமுதலியன சமயகோடிகளின் வழக்குகள்.

சைவத்திற்குத் தாண்டவ பூஷணனென்னும்மூர்த்தியாயும், பாசுபதத்திற்குத் திருநீறுஞ் சடைமுடியுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், மாவிரதத்திற்கு என்புமாலை தரித்த மூர்த்தியாயும், காளாமுகத்திற்குப் படிகமும் புத்திரதீபகமணியுந்தரித்தமூர்த்தியாயும், வாமத்திற்கு அக்கினியும் உபவீதமுந்தரித்தமூர்த்தியாயும், வைரவத்திற்குத் தமருகமும் சிலம்புந்தரித்த மூர்த்தியாயும், பாஞ்சராத்திரத்திற்குச்சங்க முதலிய

ஐம்படையுந் தரித்த மூர்த்தியாயும், சாத்தேயத்திற்குச் சத்திமூர்த்தியாயும், இன்னும் பௌத்தாதிகளுக்குப் பௌத்தன்முதலிய மூர்த்திகளாயும் வீற்றிருந்து, அவரவர் நினைந்த வடிவோடுஞ் சென்று, எண்ணியாங் கெய்துவித்தும், தேகாந்தத்தில் முத்தி பதங்கள் அருளியும் விளங்குவது. இஃதே அவ்வச்சமயங்களிலும்நின்றது என்பது. அங்ஙனம் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத் திருவருட்பாவும் "ஆறொன்றிய சமயங்களி னவ்வவர்க்கப்பொருள்கள்-வேறொன்றிலாதன" என முழங்குவதுங் காண்க.

எங்கணும் பெருவழக்காய் யாதினும் வல்லவொருசித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளது எது? என்பது:—இவ்வாறு யாண்டும் அறுதி பெருமையாயுள்ள வழக்காகி, எவ்வகைத் தொழிலினும் வல்லதாய், ஒப்பற்ற சித்துருவாகி, பேரின்பவடிவாகி,எக்காலத்தும் நித்தியமா யிருக்கின்றது எப்பொருள். ?

ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்தும் ஒருவரானும்ஒருவாற்றானும் அவரவர் கொள்கைகளும், உத்தேசம், இலக்கணம், சோதனை இவைமுதலியவற்றால் வாதிக்கப்பட்டும், அநுவதிக்கப்பட்டும், தோல்வி வெற்றிகளுண்டாய்ச்சிறிதும் ஒழிவு பெறுதல் அருமையாதல் பற்றிப்'பெருவழக்கு' என்னப்பட்டது. ஒரு பொருண்மேல் இருவர் மாறுகொண்டுசெல்லும்வழக்குப்போலாது, இது அவரவரும் அங்கங்கு அவ்வக்காலத்துத் தத்தம் பல்வேறு கொள்கைகளை மேற்கொண்டுதொடர்வதாம்.

எவ்வகைத் தொழிலினும் வல்லது என்பது—சிருட்டி-படைத்தல், திதி-காத்தல், சங்காரம்-துடைத்தல், திரோபவம்-மறைத்தல், அநுக்கிரகம்-அநுக்கிரகத்தல் என்னும் ஐந்தொழில்களும் வல்லமையுண்மை. எவ்வகைப்பட்ட தொழில்களும் இவ்வைந்தனுள் அடங்குமா றய்ந்துணர்க.

இவை தூலம் சூக்குமம் காரணம் என்பவற்றால் மூவைந்தாகும். அவற்றுள் மாயையினிடமாக உயிர்கட்குத் தநுகரண புவன போகங்களைத் தருவது படைப்பாம்.

தநு—எண்பத்து நான்குலட்ச பேதமாம்.

கரணம்—சீவன் வித்தை சிவன் என மூவகைத்து.

விடயாதிகளை அறியுந்தன்மை சீவகரணமாம்.

உயிர்கள் போகங்களை நுகர்வதற்கு முக்காலமாயும், அவற்றை வினைக்கீடாய் அளவிடுவதாயும், உயிர்கட்கு இச்சையாதி மூன்றனையும் எழுப்பும் சார்பாயும், தன்னையும் விடயத்தையும் வேற்றுமை யறியவொட்டாமல் மயங்கச்செய்வதாயும் இருக்கின்றது வித்தியாகரணமாம்.

ஆன்மாக்கட் கிருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும் சத்திநிபாதமும் வருவித்து அவற்றை முத்தியிற் சேர்ப்பதுசிவகரணமாம்.

வித்யாகரணத்தைப் பொருந்தி நடத்தும் புவனங்கள் இருநூற் றிருபத்து நான்காம்.

போகங்களாவன—சிவிகை குடை தேர் யானை குதிரை கரும், அறுசுவை மாதர் கீதம் முதலியனவுமாம்.

இவைகளுக்குட் சரீரத்தையுங்கரணத்தையும் யானென்றும், புவனபோகங்களை எனது என்றும் உயிர்கள் கருதச் சுகாதிகளை யனுபவிக்கச்செய்தல் காத்தலாம்.

உயிர்களால் காணப்பட்டவற்றை ஒடுக்கல் துடைத்தலாம்.

இவற்றுட் பலநாளுழன்றும் வெறுக்காமல் ருசிப்பித்தல் திரோபவித்தலாம்.

பின்னர்நித்தியமும் அநித்தியமுமாகிய பொருள்களைப் பகுத்துத் தெரிவிப்பது அநுக்கிரகித்தலாம்.

இங்ஙனம் எண்பத்து நான்கிலக்கபேதமான உடல்களினிடத்தே பரமகர்த்தா ஐந்தொழில்கள்செய்வது தூலமென்றும். அத்தூலவுடலில்அவத்தைக்கருவிகளில் ஐந்தொழில்கள் செய்வது சூக்குமம் என்றுஞ் சொல்லுவர்.

காரண பஞ்சகிருத்யம் குருமுகமாக வழிபட்டுக் கேட்டுச்சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டையைகூடிஅநுபவிக்குவதாகலான், அம்முறையை அவ்வாறு உணர்ந்து கொள்ளத் தக்கது. இவ்வண்ணம் எல்லாம் வல்ல சத்தும், சித்தும், இன்பமும், தானேயாம்.

இங்ஙனம் சத்து, சித்து, ஆனந்தமாகிய தனக்குச்சச்சிதானந்தனெனப் பெயராம்.

'என்றைக்குமுள்ளது' எனவே அப்பொரு ளில்லாத கால மில்லை யென்றாயிற்று.

மேல் கங்குல் பகல் அற நின்ற எல்லை உளது எது ? என்பது, சத்திநிபாதத்தின் கண் இரவும் பகலும் இல்லையாக நின்றதொருநிலைக்களத்தேதானேயாயுள்ளது எப்பொருள் ?

'மேல்' என்பது வினை ஒப்பு மலபரிபாகத்துக்கு மேற் பட்ட இடம். அதுவே சத்திநிபாதமாம்.

ஆன்மா, பயனின் முயற்சிகளையும் தேகபோகப் பற்றுக் களையும் முற்றத்துறந்து பிறிதொருபயனையுங் கருதாமல், தத்துவங்களைச் சடமென்றறிந்து கழன்று, சத்தும் அசத் தும் பகுத்துணர் சத்தாயது ஆன்மா வென்றும், அவ்வாறு காட்டியது அருளென்றும் உள்ளுணர்ந்து, அவ்வருளைப் பற்றுதலாலும், நிட்டையிற்பெயராதுநிற்றலாலும், மூறை யே மாயை கன்மங்களுக் கிடமாகிய சகலாவத்தையையும் ஆணவத்துக்கிடமாகியகேவலாவத்தையையும்நீங்கின இட மாகிய சுத்த நிலையின்கண் போதஞ் சிறிதுந் தோன்றாமல் நிற்க, பலகோடி சூரியர் ஓரிடத் தொருங்கு தோன்றினாற் போல நீக்கமற நிறைபே ரொளியாய்ச் சட சித்துக்களின் உள்ளும் புறம்புமாகிப் பூரண நிரவயநிட்கள சொரூபமாக எங்கெங்கும் பரந்து விளங்கும். இச்சுத்தநிலையே இராப் பகலற்ற இடமென்றும், மறப்புநினைப்பற்றவிடமென்றும், இன்னும் பலவாறாகவும் பெரியோர் கூறுவர்.

இவ்வெல்லைக்கண் மேலீடாய்நின்ற திருவருட் போகத்தையும், சிவத்தையும் எதிரிட்டுக்காணும் தற்போத நீங்கிச் சிவயோக மெய்துதல் முத்தான்மாக்கட்கியை யுமென வேதாகமங்கள் கூறுவனவாம்.

இவ்வெல்லையே தாதநெறி முதலிய நான்கு நெறிகளுள் சன்மார்க்க நெறியாய், மகாமலப் பிணிப்புக் கட்டறுத்துச்சிவானந்தப் பெரும்பேறு மருவிப் பாச இரிவும்பதியிற் புகலுமின்றி ஒருநிலையாம் இயல்பு.

இதுவே ஞானவரம்பும், மௌனாரம்பமும், பேசா வநுபூதி பிறந்தவிடமுமாம் (உதாரணம்.)

(கொன்றைவேந்தன்.)

"மோனமென்பது ஞானவரம்பு"

கந்தரநுபூதி.

"தூசாமணியுந் துகிலும்புனைவா
ணேசாமுருகாநினதன்பருளா
லாசாநிகளந் துகளாயினபின்
பேசாவநுபூதிபிறந்ததுவே."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தனக்கு வழித்துணையாகக்குடும்பபாரந்தலைக்கொண்டு, அதன் பாதுகாப்பினேக்கத்தால் நெடுங்கால மறிவுமழுங்கி

இனி எக்காலத்தில் யாண்டு ஓர்சுகங்கூடப் பெறுவலென் றேக்க முற்றுள்ளயர்ந்து நோக்கி யிருந்தவன், தனதோர் நல்வினை யுளதாக; ஒரு நகரின்கணிருந்தாங்கெய்திய முநி யோனை யெதிர்ப்பட்டு வணங்கிக் குறையிரத்தலும், அன் னோனிரங்கி "அஞ்சலை" எனா அருளையாற்றான் அந்நகர்க்க ணெய்துதியாயின் அந்நகராதிபதி தயவினாற் "சுகமே வாழ்வை" என வுபகரித்து வழிப்படுத்த. தானு மம்முநி யோனைப் பணிந்து வழிக்கொண்டு, இடையிலுள்ள பலவிரு காதிக ளடர்ந்தமலை காடு யாறு கவர்நெறிகள்யாவும் பிற்ப டஅரிதிற்கடந்து சென்று அந்நகரினெல்லைக்க ணுறுதலு ம், ஆண்டுள்ள செல்வக்கிளர்ச்சியை நோக்கிநோக்கி விய ந்து, அந்நகரையணைந்து, மந்திரத்தலைவ ருதவியாற் புர வலனைக்கண் டிறைஞ்சி, அவன் தயவுபெற்று, அவன் அர சியனெறிநின்று நீடுவாழப் பெற்றோனாகி அங்கணியங்குங் கால், நேர்படுகின்றநகரின் எல்லையை நோக்குந்தோறும் இதுதொடங்கியன்றோ நமக்குச் சுகோதயப்பேறுண்டாயி ற்றென்று அதன்பெருமையைக்கருதிஅவ்வெல்லையையும் வந்தித்தல் செய்வானாக.

இக்கருத்தே பற்றிப் பெரியோர்கோயில்முதலிய திருப் பதிகடோறு மெய்தியக்கால் அத்தலங்களின் திருவெல்லை யைமுன்னர் வணங்குமியல்பை அடியார்புராணந்தோறும் புராணகர்த்தர் கூறியிருப்பது அம்முறைபிறழ்வின்றி, முத் தியெல்லைக்கும்முத்திப்பதிக்கும் அணுக்கமான அநுசங்

நான முள்ளதால், "எல்லையுளது"என அக்குறிப்புண்மை புலப்படுத்துவான் நூலாசிரியரும் போற்றினர் போலும்.

"அது கருத்துக்கு இசைந்தது" என்பது:— அவ்வாறாய மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியே பதிவர்க்கம் பசுவர்க்கங்களின் கருத்தெவற்றிற்கும் ஒப்பமுடிந்தது,

"அதுவே கண்டன எலாம்" என்பது: — அம்மெய்ப்பொருளே தூல சூக்குமங்களாற் காணப்பட்ட பூதபௌதிகங்களாகியவிடயபதார்த்தங்களனைத்தும்ஆதலால்,

இஃது அசுத்த நிலையில்காணப்படுவதாகிய ஞேயமாம். ஆகவே சுத்தநிலையிற்காணப்படும் ஞேயமும் ஒன்றுண்டென்பதாயிற்று. இச்சுத்தநிலை மேற்கூறிய திருவருளையே கண்ணாகக்கொண்டு யாண்டுங் காணப்பட்டவனைத்தும் சிவமேயாகவும், பிறிதொன்றின்றாகவும் காண்பதாம்.

உதாரணம்:—

"நவிலுங்கால்மேல்கீழ் நடுபக்கமெங்கும்
சிவமொழிய வேறில்லைதேர்."

என்பதனானும்,

"பார்ப்பனவெல்லாம் பரமாயறிதல்
சீர்பெறுபேரறி வுடையோர்திறனே."

சிவஞானசித்தியார், சூத் - அ. பா - ௩௦.

"அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினா லறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்
பிரியாத சிவன்றானே பிரிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே."

மற்றும் வருவனவற்றானுங் காண்க.

"மோனவுருவெளியது ஆகவும் கருதி அஞ்சலி செய்குவாம்" என்பது:—அம்மெய்ப் பொருளை மௌன ரூபமான வெளியீடாகவும் தியானித்துக் கைகூப்பி வணங்குதல் செய்வாம். எ-று.

"வெளியது"என்பதில் "அது"பகுதிப்பொருள்விகுதி "வெளியதாகவும்" என்றதால்எங்கும்பிரகாசமாய் ஆனந் தபூர்த்தியாகி யருளொடுநிறைந்ததாகவும், இச்சைவைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததாகவும், தட்டாமணின்றதாகவும், வழக்கிடவு நின்றதாகவும், என்றைக்கும் உள்ளதாகவும். எல்லையுளதாகவும், அதுவேகண்டனவெலாமாகவும், தனித்தனிக்கருதி அஞ்சலிசெய்குவாம். அன்றியும் கடையிற் கூறியவாறாகவும்கருதியஞ்சலிசெய்குவாம்எனவுமுரைக்க

இவ்வாறு கூறியவாற்றான் ஆதாரங்களனைத்திற்கும் அதீதமாகிய நிராதாரப் பரமகுருவை [தக்ஷிணாமூர்த்தியை] அஞ்சலிசெய்தமை கண்டுகொள்க.

அதுவன்றி இந்நூலாசிரியர் தாம்சொல்லப்புகுந்தசுருதிகுரு அநுபவங்களையும் அவற்றின்பயனையும் அருட்சார்பாய்நின்று ஒருவாற்றானுணர்த்துமதாகிய இந்நூல் இனிதுமுடிதற்பொருட்டு "ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்" என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "எண்குணமூங்காட்டி" சௌபான பக்ஷங்காட்டி "மந்திரஞ் சிக்ஷைசோதிடாதிமற்றங்க நூல்வணங்க மௌனமோலி யயர்வறச் சென்னியில் வைத்து ராசாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமகிழுதந்தோ!" இதுவன்றித் "தாயகம் வேறில்லை இல்லை" "அருளைக்காட்டத்தக்க நெறியிந்நெறியேதான் சன்மார்க்கம்" என்றும், சின்மயானந்தகுரு என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "சித்தாந்த முத்திமுதலே" என்றும், இன்னும் பலவிடங்களினும் புழ்ச்சுதல்செய்தபடி இவ்வாசிரியர்க்கு வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தமே சிறப்புடைத்தாதலால் அஃதொன்றே உடன்பாடென்பது பெறப்படுகின்றது. உதாரணம்:—

சிவஞானசித்தியார் சூத் - அ. பா - கடு — கசு.

"வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா

நீதியினா லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந் தமாகும்.''

''சித்தாந்தத் தேசிகன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்ந்திச்
செனனமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக
வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி
மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து
முத்தாந்தப் பதமலர்க்கீழ் வைப்ப னென்று
மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்கராகிப்
பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்
பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தி.''

''மௌன உருவெளி'' என்பதிற் * குடிலை ஆகிய மூல மநு ‡ வினின்றும் சிவம் சத்திகளின் திருநோக்கத்தால் வெளிவந்தருளியமுதற்கடவுள் என்பதும் அமைந்துகிடத்தலின், தொல்லோர்வழக்கின்படிதாமும்மெய்ப்பொருளை அம்முதற்கடவுளாகவும் கருதி அஞ்சலிசெய்தனர் என உரைத்தலு மமையும்.

யோகிகள் மூலமநுவை மௌனாக்கரமென்றும் மூங்கை எழுத்தென்றுங் கூறுவர். உதாரணம்:—

---

* பிரணவம். ‡ மந்திரம்.

திருமந்திரம்.

"ஊமையெழுத்தொடு பேசுமெழுத்துறி
லாமையகத்தினி லஞ்சமடங்கிடு
மோமயமுற்றது வுள்ளொளிபெற்றது
நாமயமற்றது நாமறியோமே."

முதற்கடவுளாகிய மூத்தபிள்ளையார் மூல மநுவினின் றும் வெளிவந்தருளிய வரலாற்றை விநாயக புராணத்திற் கண்டு கொள்க.

அன்றியும், இந்நூலாசிரியர் மேலே "மௌனகுருவணக்கம்" என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "மூலன்மரபில் வரு மௌனகுருவே" என்றுதமது ஆசிரியரை வழிபடுகின்றாராகலின், அத்துணையியல்பு வாய்ந்தசிவமே தம்மையாட் கொள்வான் திருவுளங்கொண்டு மேற்கூறியதிருமூலநாயனார் மரபிற் குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்து தமக்குப் பந்த மோசனஞ் செய்வித்தமையையுட்கொண்டு, அவரை ஈண்டும் வணங்குதல் செய்தபடி என்பதுங்காண்க.

இங்ஙனங் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவது உள்ளுறை யணியாம்.

திருமூலநாயனார் ஸ்ரீகயிலாயத்திலே ஸ்ரீநந்திதேவரது அருள்பெற்று அணிமாவதி அட்டசித்திகளினும் வல்ல சிவயோகியார். அகத்திய முனிவர்பாலுள்ள நட்பினால் அவருடன் சிலநாள் வசிக்கவேண்டிக் கயிலையினின்றுங் காசி சிதம்பரமுதலிய அங்கங்குள்ள தலங்களைத் தரிசித்து

வந்து, திருவாவடுதுறைக்கண் பரமசிவத்தைப் பணிந்து; அத்தலத்தின்கண் வசிக்கவிரும்பிக் காவிரிக் கரைச்சார்பி லுள்ள வனத்தில் வரும்போது, அங்கு தம்மை மேய்த்திருந்து அந்நாளிற் காலஞ்செய்துவிட்டமூலன் என்னும் பெயருள்ள வோரிடையனைச்சூழ்ந்துகதறிக்கொண்டிருந்த பசுமந்தையைக் கண்டிரங்கி, அவற்றின்றுயர் நீக்கற்பொருட்டுத் தமது யாக்கையை ஓரிடத்திற் சேமித்துவைத்து, அவ னுடலிற்பிரவேசித்துப்பசுக்களையன்றுமுழுதும்மேய்த்து, பின்பு அதனத னிடங்களில் அவற்றைப்போக்கி, கணவ னிறந்தது தெரியாத இடையன் மனைவி வந்தழைக்கவும் மறுத்துவிட்டு, தாம் சேமித்து வைத்த விடத்திற் போய்ப் பார்க்க, தமதுடல் அங்கில்லாமைகண்டு அது பரமசிவத்தின் அருளென் றுள்ளுணர்ந்து, தாம் பிரவேசித்த யாக்கையொடுசென்று, ஆவடுதுறைக்கண்பரமசிவத்தைத்தரிசித்து கோயிலின்மேற்பாலுள்ள அரசமரத்தி னிழற்க ணமர்ந்து, ஆகமங்கள்கூறுகின்ற சரியையாதி நான்கு பாதங்களையும் ஆண்டுக்கொருபாசுரமாகமூவாயிரந் திருமந்திரஞ்சொல்லி யருளினர். அவரது திருமரபிற்றோன்றியமௌனகுருசுவாமிகளின் மரபினரே இந்நூற் கருத்தராகிய தாயுமான முனிவர்.

"எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்ததும்" இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த் தழைத்ததும் "மன வாக்கினிற்றட்டாமல்நின்றதும்" "எங்குந் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவுநின்றதும்" "யாதினும்வல்ல

பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (உ)

"ஊரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது :— ஊர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

பல்லாயிர கோடி அண்டங்களிலும் சேய்மை, அணிமை நடுவிற் பலவேறு வகையாய் அளவில்லனவாய் உள்ள ஊர்களாம்.

"பெற்ற பேரோ அனந்த பேதம்," என்பது:— அவைகொண்டுள்ள பேர்களோ அளவில்லன வாகிய பேதங்கள்;

மேற்கூறிய வூர்கள் பலவற்றுள்ளுந் தோன்றுந் தேகிகளையும் பேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களெனினுமமையும்.

"சுற்றும் உறவோ அனந்த (பேதம்)"என்பது:— தேகிகளைச் சூழ்கின்ற உறவாதிகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

உறவினராவோர் ஒருவரையொருவர் சூழ்ந்து நத்தியிருப்பதால் 'சுற்றுமுறவு' எனப்பட்டனர்.

'சுற்றும் உறவு' என்றதால் அளவில்லனவாகிய பகையும்நொதுமலும் கூட்டியுரைத்துக் கொள்க. உறவாதிகளா

வன: மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தையர் முதலியபலர்.

"வினையினால் உடலோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—வினைகள் காரணமாகத்தோற்றும் உடல்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

'வினை' நல்வினை தீவினையென விருவகையாம். வினையினாலன்றித் தேகமெடுப்பதில்லையாதலால் 'வினையினால் உடல்' என்றனர்.

உள்ளம் முதலியவற்றின் விகாரமே யிருவினைக்குங் காரணம்; அவ்வினைகளே பிறப்பிறப்பிற்குக்காரணம்; இவை மேல் நடுகீழ்ஆகிய மூவுலகத்தினும் தோற்றிக் கெடுவனவாம், எழு எண்பத்துநான்கிலக்க யோனிபேதமெனவரையறுக்கப்பட்டதேனும், ஒவ்வொருபேதத்தினும் எண்ணிறந்த உடல்கள்தோன்றி அழிவனவாதலால் 'உடல் அனந்தம்' என்னப்பட்டது. எழு எண்பத்து நான்கிலக்கயோனி பேத மென்பதற்கு உதாரணம்:—

சிவஞானசித்தியார்.

"அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுற்பிச்சஞ் சராயுசத்தோ
டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றாயிரந்தா
னுண்டுபல்யோனியெல்லாமொழித்துமானுடத்துதித்தல்
கண்டிடிற்கடலைக்கையா னீந்தினன்காரியங்காண்."

"செயும் வினையோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—அவ்வுடல்களோடு கூடியவுயிர்கள் செயுஞ் செய்கைகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல். ஈதல், ஏற்றல், ஓம்பல், பயிறல், பயிற்றல், பொருக்கல் பொருத்தல், ஈட்டல், உழுதல், உழுதுவித்தல், காத்தல், அழித்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், எதிர்த்தல், நள்ளுதல்முதலிய பல வேறுவகைப்படுவனவாம். மனமிலய யாரு மனமுஞ் செய்வினைக ளளவுபடாமையின் அனந்தமாயின.

"கருத்தோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—தேகிகள் பலவாறுகருதும் எண்ணங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

அவற்றை யீண்டு விரிக்கிற்பெருகுந்தேவாரத் திருவருட்பாக்களிற் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

"உண்பதுநாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்
எண்பதுகோடி நினைந் தெண்ணுவன."

என்னும் ஔவையார் வாக்கானும்,

"ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல."

என்னும் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் இயற்றியவிருத்தியானுங் கண்டுகொள்க.

செயுஞ் செய்கைகள் தேகாதி யவயவங்களாலாம், கருதும்எண்ணங்கள் மனாதி யந்தக் கரணங்களாலாம்.

இவ்வினைகளுங் கருத்துகளும் யோக முயற்சியையும் அக்கருத்தையும்நோக்குங்கால்பயனில்லனவாய்க்கழியும்.

"பெற்ற பேர் சீரோ அனந்தம் (பேதம்)" என்பது:—(மேற்கூறிய ஊர்முதலியவற்றைத் தத்தம் வினைக்கீடாய்ப் பெற்றவர்களது செல்வமுதலியவையோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்;

செல்வ முதலியவற்றின் எதிராகிய வறுமை முதலிய பேதங்களுங் கொள்க.

"சொர்க்கமோ நரகமுமோ அனந்த பேதம்" என்பது:—(தேகிகள் அவ்வவ் வந்தத்திலடையும் முத்திபதங்களும் நரகங்களும் தனித்தனி அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

சொர்க்கநரகங்கள் புண்ணியமிகுதியாலும் பாவமிகுதியாலும் அடையப்பட்டவையாம்; ஆகவே, நடுவாகிய கன்மபூமி அவ்விரண்டனையும் சமமாக அநுபவிக்கும் இடமென்பதுகாண்க.

சொர்க்கங்களாவன:—இந்திரன் முதலிய இறைவர்பதங்களாம்.

நரகங்களாவன:—கனிட்ட பாதலங்கட்கும், அசுரகண்டம் சர்ப்பகண்டம் இராக்கதகண்டம் இவை ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்றாயுள்ள ஏழுபாதலங்கட்கும் கீழே அடுக்காயுள்ள இரௌரவம், கும்பிபாகம், அபிசிகம்முதலிய அநேகபேதங்களாம்.

செய்கையுங் கருத்து மளவில்லனவாதலின் அவற்றாலடையும் பலனாகிய சொர்க்கநரகமு மளவில்லனவாம்.

"நற்றெய்வமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(அவரவர்களும் பூசித்துப்போற்றி அங்கங்கும் வழிபாடுசெய்யும்) நன்மையுள்ள தெய்வங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

தம்மை வழிபடுகின்றார்க்கு இயன்ற வாற்றாற் பேற்றையளிக்கின்ற உண்மை நோக்கி 'நற்றெய்வம்' என்றார்.

பரமார்த்தமாய தெய்வம் ஒன்றேயாயினுந் தேகிகள் பலவேறுவகை யாகியும், அவர்கள் மனோவாக்குக் காயங்களால் அர்ச்சிக்குங்கர்மம் அளவிலாப் பேதங்களையுடையனவாகியுமிருக்கையால், அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுகதுக்கங்களையூட்டுநிமித்தம்பகவான் திருவிளையாடலாக அனந்தகருமகாண்டங்களை நியமித்து அனந்தவுருவங்களைக் கொண்டிருத்தலால் 'தெய்வமுமனந்தம்' என்றார்.

"திகழ்கின்ற சமயமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(முடிவுபெறாமல் அங்கங்கும்) விளங்காநின்ற சமயங்களுமோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்.

அவ்வச் சமயங்களும் வாதிக்கப்பட்டொழிவு கூடாமல் அனந்தமான அளவைகளைக்கொண்டு நிற்கின்றன; ஆதலால், "திகழ்கின்ற சமயமும்" என்றார். உதாரணம்:—

அவிரோத உந்தியார்.

"ஒன்றோடொன்றொவ்வா மதங்களொன்றொன்றிற்
பொன்றுவதில்லையே யுந்தீபற
பொய்யென்பதெத்தைநா முந்தீபற"

பூர்வத்திற் சமயங்க ளாறுவகையா யிருந்தன. உதார ணம்:—

திருமந்திரத் திருவருட்பா.

“ஒன்றதேபேரூர் வழியதற்காறுள
தென்றதேபோலு மிருமுச்சமயங்க
ணன்றிது தீதிது வென்றுரைமாந்தர்கள்
குன்றுகுரைத்தெழு நாயையொத்தாரே.”

என்பதனானும்,

“முதலொன்றானை முதுகுடன்வாலுந்
திதமுறுகொம்பு செவிதுதிக்கைகான்
மதியுடனந்தகர் வகைவகைபார்த்தே
யதுகூறலொக்கு மாறுசமயமே.”

என்பதனானுமறிக. இவை அகச்சமய மெனக்கொள்க.

பிற்காலத்தில் இச்சமயங்களினின்றும்பலவேறுவகைப், புறச்சமயங்கள், அகப்புறச் சமயங்கள் புறப்புறச்சமயங்கள் முதலிய வுற்பத்தியாகி யொவ்வொன்றினின்றுமநேகசம யங்க ளுண்டாகியிருத்தலான் ‘சமயமு மனந்தம்’ என்றார்.

தெய்வ பேதமும் சமய பேதமும் சிற்சில முன்ன ருரை க்கப்பட்டன.

“அதனால்” என்பது:—(இங்ஙனம் மேற்போந்த ஊர் முதலியவைகளின் ஒவ்வொன்றின் பேதங்கள் எண்ணில் அடங்கரியனவா யிருக்கும்) நோன்மையினாலே,

"ஞான சிற்சத்தியால் உணர்ந்து." என்பது:—ஞானமே திருமேனி யாகியும் உயிருக்கு ஒளியாகியுமிருக்கும் சிற்சத்தி யருளால் மேற்கூறிய விடயங்களையும் இனிச்சொரூபத்தையும் பாகுபாட்டா லறிந்து.

அநாதியே ஆன்மாவை இருவகை மறைப்புக்களாய் விஷயசொரூபங்களை மறைத்துள்ளது ஆணவமலமாம். ஆணவத்தினிலக்கணம் சித்தியாரிற் றெற்றெனக் காண்க.

உயிர்க்குப் பரிபாக மேறுவான் தநுகரணாதிகளைக்கொடுத்து முன்னர் விடயமறைப்பை நீக்கவும், பின்னர்ச் சுருதியாதியாற் சொரூப மறைப்பை நீக்கவும், அவ்விருவகை ஞானங்களையுந் தருவது அருட்சத்தியே யாகலாற் 'சிற்சத்தியா லுணர்ந்து' என்றது,

எனவே, அவ்வுயிர் உணர்த்த உணரு மாத்திரையேயன்றித் தனக்கென வேறொரு சக்தியில்லாத தானசிற்றறிவினதா மாகலான் அவ்வாறு கூறப்பட்டது. கூறவே சித்தாசித்தப்பொருள்களை அருண்முன்னீடாயறிந்து என்பதாம். இவ்வாறுணர்தல் சீவன்முத்தத்துவமாம். உதாரணம்:—

(அவிரோத வுந்தியார்.)

"பல்சித்திமுத்தி பரனலடைதலாற்
றெல்சீவருமுள ருந்தீபற
சுதந்தரகீனனென் றுந்தீபற."

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-அ. பா-உஅ.)

"சூரியகாந்த தக்கல்லி னிடத்தே செய்ய
சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்று மாபோல்
ஆரியனு மாசான்வந் தருளாற் றோன்ற
வடிஞான மான்மாவிற் றோன்றுந் தோன்றத்
தூறியனுஞ் சிவந்தோன்றுந் தானுந் தோன்றுந்
தொல்லுலக மெல்லாந்தன் னுள்ளேதோன்றும்
நேரியனாய்ப் பரியனுமா யுயிர்க்குயிரா யெங்கும்
நின்றநிலை யெல்லாமு நிகழ்ந்து தோன்றும்."

"கார் அனந்தம் கோடி வருடித்தது என"என்பது:—அளவில்லன வாகிய மேகசாலங்கள்ஒருங்குசேர்ந்து ஏககாலத்தில் இடையறாமற் பொழிந்தனபோலு மென்னும்படி,

" அன்பர் கண்ணும் விண்ணும் தேக்க " என்பது:—அன்பர்கள் கண்களும் அவை நாடும் ஞானகாயமுந்தேங்குமாறு,

" கருதரிய ஆனந்த மழை பொழியும் முகிலே " என்பது:—நினைத்தற் கியையாத ஆனந்தப்பெரு மழையைவிடாது பொழியாநின்ற நிலைமைத்தாய முகிலே,

"அன்பர் கண்ணும் விண்ணுந் தேக்கப்"பொழியு மானந்தமழையை யேனையோர் மனத்தினு லேனு மதித்தலுமரிதாகலான் "கருதரிய" என்றார்.

சம்வர்த்தம் முதலிய எழுமேகங்களும் மணிமுதலியவன்றி ஆனந்த மழையைப் பொழியமாட்டா வாகலானும்இது அவைபோலாது கருணைமழையைப் பொழிவதாகலானும், இம்மழை பொழியக்கண்ட அன்பர்க்கு ஒரு நினைவுமுண்டாய்ச் சலியாதாகலானும், "கருதரிய ஆனந்தம்" என்றார்.

இவ்வாறு வருவது அற்புத உருவக அணியாம்.

கைம்மாறு எதிர் பாராது நீரைச்சொரிந்து உலகுயிரைக்காக்கும் மேகம்போல அருண்மழையைப்பொழிந்துஆன்மகோடிகளை யீடேற்றலால் "முகிலை" என்றார்.

"நம் கடவுளை" என்பது:—நமது கடவுளை,

"கடவுள்" என்பது எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாகலாற் காரணக்குறியாயிற்று.

எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாவது: பூதமுதலிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் பிரகிருதியிலொடுங்க, புருடதத்துவ முதலியன மாயையிலொடுங்க, சுத்தவித்தை முதலியன விந்துவிலொடுங்க, சத்தி சிவங்களின்கூறாகிய அபரவிந்து அபரநாதங்கள் சுத்தமாயையிலொடுங்க, இவையெல்லாங்கடந்து நின்றது சுத்தசிவம் ஆதலால் கடவுள் என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

(சிவஞான சித்தியார் சூத்திரம்-௨, பா-எ௨.)

"மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும் புகன்று

மெய்தரு சைவ மாதி யிருமூன் றும் வித்தையாதி
மெய்துதத்துவங்களையுமொன் றுமின்றெம்மிறைக்கே''

ஞேயத்தழுந்தின ஜீவன் முத்தரான தம்மைப்போலச்சிவ சந்நிதி யநுசந்தான முடையோரையும் உள்ளிட்டுக்கொண்டு "நமது கடவுள்'' என்று சுதந்தரித்துக்கூறினர். அங்ஙனங்கூறின் சங்கற்ப விகற்பங்கள் தோன்றுமே யென்னும் போதம் சிறிதுமில்லாராகலால், உடைமையைஉடைப்பொருளாக "நமது'' என வுபசரித்தனர். அன்றி மலபரிபாகத்தின்மேல் ஞானம் பிரகாசித்துச் சதாசாரியன் அருளால் நிட்டைகைகூடிச் சீவன்முத்தராய் விகற்பமின்றிஓடும்பொன்னும் ஒப்பக்கண்டு, மெய்ப்பொருளின் வியாபகத்தில் வியாப்தமாகப் பொருந்தி அதனை நீங்காமலுடைந்தையாய் அதனையே நோக்கியிருக்கை அவர்க்கியல்பாகலால், அவ்வாறு கூறவுங்கூடும் எனக்கோடலுமொன்று. உதாரணம்:-

(சிவஞானசித்தியார், சூக்-அ. பா-உக.)

"மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகுசத் திநிபாத
மேவுதலு ஞானம்விளைந் தோர்குருவி னருளாற்
புக்கனுட்டித் தேநிட்டை புரிந்து ளோர்கள்
பூதலத்திற் புகழ்சீவன் முத்த ராகித்
தக்கபிரி யாப்பிரிய மின்றி யோட்டிற்
றமனியத்திற் சமபுத்தி பண்ணிச்சங் கரனோ
டொக்கவுறைந் திவனவனே யவனிவனே விடாதே
யுடந்தையாய்ச்சிவன்றோற்றமொன்றுமேகாண்பர்.

" துரிய வடிவை " என்பது:—துரியஞான சொரூபத்தை,

எல்லாவற்றையும் தன்னியல்பானேயறிந்து, ஆன்மாக்களை அறிவிக்குமதே துரியஞானமாம், துரியம் மேலானஞானமாம். நின்மலாவத்தையிலே தற்சொரூப தரிசனந்தோன்றுவது துரியம், அஃது அறிவே மயமாயிருத்தலாம். இவ்வாறு தோற்றுவித்தருளியதாகலின் "துரியவடிவு" என்றார். உதாரணம்:—

(திருமந்திரத் திருவருட்பா.)

"அறிவறி கின்ற வறிவு நனவா
மறிவறி யாமை யடையக் கனவா
மறிவறி வவ்வறி யாமை சுழுத்தி
யறிவறி வாகு மான துரியமே"

என்பதனானும்,

"சிவமா யவமான மும்மலந் தீரப்
பவமான முப்பாழைப் பற்றறப் பற்றத்
தவமான சத்திய ஞானனந் தத்தே
துவமார் துரியஞ் சொரூபம தாமே."

என்பதனானும்,

"பரம குரவன் பரமெங்கு மாகித்
திரமுற வெங்கணுஞ் சேர்ந்தொழிவற்று
நிரவு சொரூபத்து ணீடுஞ் சொரூப
மரிய துரியத் தணைந்து நின்றானே."

என்பதனானுங்காண்க.

"பேர் அனந்தம்பேசி மறை அனந்தம்சொலும்" என்பது:—அளவில்லனவாகிய அபிதானங்களை யெடுத்து எண்ணிலவாகிய வேதாகமங்கள் ஏத்தாநின்ற,

பேரனந்தமாவன:—நிர்க்குணம், நிராமயம், நிரஞ்சனம், நிராலம்பம், நிர்விடயம், நிட்களம், அசங்கம், நிர்வசனம், நிர்த்தொந்தம், நித்தம், முத்தம், தற்பரம், விசுவாதீதம், பரிபூரணம், சயம்பு, சிவம், பதி, பரம், அபரம், பராபவம், அந்நியம், அநந்நியம், தற்பதம், பரபதம், அநுபூதி, பரமாகாயம், அற்புதம், நிரதிசயம், தேசோமயம், சின்மயம், சிற்பரம், ஆதி, அநாதி, ஏகம், அநேகம், அகண்டம், பரஞ்சோதி, மாயாதீதம், சுகாதீதம், வன்னிரேதா, சத்தியன், அரு, உரு, புருடன், புருட்டுதன், புருகூதன், மெய், சத்து, பரமான்மா, பரதத்துவன், பரப்பிரமம், யாகமுதல்வன், மும்மண்டலேசன் முதலியபலவும், பலவேறு சமயிகள் கூறுவனவும், அன்பர்கள் துதிப்பனவும் ஆம்.

மறையனந்தமாவன:—நான்குவேதங்கள், அவற்றின் சாகைகள், இருபத்தெட்டு மூல ஆகமங்கள், இவற்றின் பிரிவுகள், உபாகமங்கள், இவற்றின் பகுதி விகுதிகள் முதலியவையாம். தாரகம் காயத்திரி முதலியன பகுதிகளும், அங்கம், கலைகள் முதலியன விகுதிகளும் ஆம்.

"மறை அனந்தம்" என்பதற்கு உதாரணம்:—

"இன்னவை யிரண்டு மிவனருள் வலியா
லீன்றநான் மறையையந் நான்கும்

பின்னிவ னருளா லளவில வான
பிரணவ மாதிமந் திரமும்
அன்னவா ருன தாரகத் தகார
மாதியக் கரங்களு முதித்த
சொன்னவக் கரத்திற் சிவாகம நூலிச்
சுரவர னடுமுகத் துதித்த."

தேசிகள் பக்குவத்திற் கேற்பக் கடவுணிலை பலவாகவே தங்கள் சொல்லியிருத்தலின் "மறையனந்தமாகச் சொலும்" எனப் பொருள்கோடலு மொன்று உதாரணம்:—

(அஞ்ஞவதைப்பரணி.)

"பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப்
பட்டதொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்."

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணிவுமப்
பரசிவ பந்தமென் றுந்தீபற
பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தீபற."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"பெரிய மௌனத்தின் வைப்பை" என்பது:— பெருமைத்தாய மௌன நிக்ஷேபத்தை,

பண்டை யோருகத்தின்கண், சனகாதி நான்கு பிரமவிருடிகளும் பரமசிவத்தைப் பிரார்த்தித்து "எங்களறிவு அமைந் தடங்கும் வகைமையை அடியேங்கட் குணர்த்தியரு

ஞர்தி" என விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதனைத் திருவுள்ளத் தடைத்து, கல்லாலி னீழற்கண் வீற்றிருந்து, வேதாந்தத் தெளிவாகிய ஆகமத் தியம்பும் திரிபதார்த்த வியல்புகளையு முபதேசித் தருளலும், அதனைக்கேட்டுணர்ந்து பின்னரும் "அறிவமைந் தடங்குதற்கு இன்றியமையாக் கருவியாகிய ஞான போதகத்தையும் போதித்தருளல் வேண்டும்" என்ன, பரமகுரவன் புன்மூர லரும்பி அதற்கு யாதும் எதிர் கூறாராகி, "அது வாயாற் புகல்வதன்று, இவ்வண்ணமிருக்கையே அந்நிலையாகும்" என்று அவர்கட்கு உணர்த்து வானாகித்தனது திருமார்பின் கண் ஒரு கையைச்சேர்த்து ஒருகையில் மோனமுத்திரையைக்காட்டி, யோகியர்போல நின்றபடி அவரும் அவ்வாறுணர்ந்து அறிவொடுக்கம்பெற் றாரென்ப. இங்ஙனமாகிய மோனத்தினிலையுந்தானேயாக லானும், அதுவே பரமுத்தியாகிய வைப்பாக லானும், "பெரிய மௌனத்தின் வைப்பு" என்றார்.

மௌனநிலையி லிருப்போர் அடையும் நிட்சேபத்தை யெனினுமாம். உதாரணம்:—

(கண்ணுடைய வள்ளலார்.)

"தானே சிவமான சத்தியஞா னானந்த
மோனநிலை சொல்காழி முன்னோனே."

என்பதானும்,

"மாயைமயக் கற்றுத்தற் போத மற்று
மவுனநிலை யுற்றோர்கள் பெற்ற பேறே."

என்பதானு மறிக.

"பேசரும் அனந்த பதம் (அனந்த) ஞானம் (அனந்த) ஆனந்தம் ஆம்" என்பது:—பேசற் கரிய அந்தமில்லாததான பதமும், அந்தமில்லாததான ஞானமும், அந்தமில்லாததான ஆனந்தமுமேதனது மெய்யாகின்ற,

முடிவில்லா தனவாகிய பதத்தையும், ஞானத்தையும், ஆனந்தத்தையும் மனதிற் கொளலே வெகு அருமை அவ ற்றை வாக்கினுல் வசனித்தல் அதினு மருமை யாதலால் "பேசரும்" என்ருர்.

அனந்த பதமாவது: முடிவில்லா நித்தமுத்தியாம். அது கேவல சகலங்கள் நீங்கி, அருளைத்தரிசித்து, காண்பானு ங்காட்சியுமா யறிந்துவந்த தற்சுதந்தரத்துவமும் விட்டு, தற்போதமும் நீங்கி, ஆனந்தானுபவம் பெற்று, ஒன்ருந்தா னுகாமல் ஒன்ருயிருந்த சிவத்தில் இரண்டறக் கலந்து, போத வாசனையு மொழிந்த சுகா தீதமாகிய நிலையாம்,ஆக லின் "பேசருமனந்தபதம்" என்ருர். இந்நிலையே சிவ யோக சிவபோகங்களாம்.

அனந்தஞானமாவது : முற்று முணர்தலாம்.

அனந்த ஆனந்தமாவது: வரம்பிலின்ப முடைமையாகி யபரமசுகமாம். அவை முறையே வேதாகமங்களை யருளிச் செய்தமையையும், திவ்யாகமத்தின் வழியே செல்வார்க்கு வினைகளையொழித்து அநுக்கிரகிக்கின்றமையும் ஆமெனக் காண்க.

இனம்பற்றித் தன் வயத்தனாதல் முதலிய ஏனைய ஆறு குணங்களையும் கூட்டியுரைக்க.

அவையாவன:—

"தன்வ யத்தவன் றூய வுடம்பினன்
றானி யற்கை யுணர்வின னாகுதல்
பன்னு முற்ற வுணர்த லியல்பினன்
பாச நீங்குதல் பேரரு ளாகுதல்
மன்னு மீறில வாற்ற லுடைமையும்
வரம்பி லின்பமு மாகிய வெண்குணம்."

என்பனவாம்.

"பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்" என்பது:— பரம கர்த்தாவை வணங்குவாம். எ-று.

இப்பொருளினும் உயர்வும் ஒப்புமுள்ளது பிறிதொன்றின்மையாக, இஃதே எல்லாவற்றிற்கும் பெரிய தாகலான், "பெரியபொருள்" என்றார். பாராதி யண்டப் பரப்பனைத்தும், அவற்றுட் சராசரமனைத்தும் விரிக்கின் பசுபாசங்களுளடங்கும்; இவ்விரண்டும் பதியி லடங்கும். அடங்கவும் தான் சுதந்தரனாய் அவைக்கெல்லாமாதாரமாகி அவற்றொடு தொக்கற்று நிற்பதாகலான் எல்லாவற்றிற்கும் பெரிய பொருளாம். உதாரணம்:—

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"பல்லோர் துணிவும் பராநிழன் றூந்தேர்த
லல்லால்வே றில்லெனு முந்தீபற
வவரவர் கொள்கை வேறுந்தீபற."

ஊர் முதற்சமயம் ஈருயுள்ள விடயங்கள் தனித்தனி அனந்தம் என்னும் பேதங்களா யுள்ளன; அவற்றின் தோற்றக் கேடுகளைச் "சிற்சத்தியா லுணர்ந்து" "ஆனந்தமழைபொழியு மூகிலும்" "நம் கடவுளும்" "துரியவடிவும்" "பெரியமௌனவைப்பும்" "அனந்த பதமும்" "அனந்த ஞானமும்" அனந்தானந்தமும், ஆகிய "பெரிய பொருளைப்பணிகுவாம்" என முடிக்க.

இது சிவத்தைப் பணிந்தது.

'கருத்தோ அனந்தம்' என்பதிலுள்ள 'ஓகாரத்தையும் 'நற்றெய்வமும் அனந்த பேதம்' என்பதிலுள்ள 'பேதம்' என்னும் சொல்லையும் எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

'தெய்வமும்' 'சமயமும்' என்பவற்றுள்ள உம்மைகள் சிறப்பும்மை; மற்றவை எண்ணும்மைகள்.

௩-வது பாடல்.

அத்துவிதவத்துவைச் சொற்ப்ரகாசத்தனியை
யருமறைகண் முரச றையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
வாதியை யநாதி யேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெருச்
சாலம்ப ரகித மான
சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
சாந்தபத வ்யோம நிலையை

சித்தநின் மலசகித நிட்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
நிர்விடய சுத்த மான
நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்றெளிர்
நிரஞ்சன நிராம யத்தைச்
சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
திவ்யதே சோம யத்தைச்
சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
தேவதையை யஞ்சலி செய்வாம்.

"அத்துவித வத்துவை" என்பது:—சிவத்துடன் இரண்டற அநாதியே கலந்துள்ளதாகிய பொருளை,

பண்ணும் ஓசையும், பழமும் சுவையும், அவற்றினின் றும் வேறன்றும், அவைபோல அபின்னமாகக் கலந்திரு க்கின்றதால் வத்துவை யேகமென்னுமலும் துவிதமென் னுமலும் சுருதிகூறிய வண்ணம் "அத்துவிதம்" என்றார். உதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"அத்துவித மொன்றேயா மாங்கிரண் டின்மையெனி
லத்துவித மன்றோ வது."

என்பதனானும்,

(திருமந்திரம்.)

"அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி
னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே."

என்பதனானும்,

"அத்து விதப்பொருளென் றாரணங்க ளோதுகின்ற
சச்சிதா நந்தத் தனிப்பொருளே."

என்பதனானு முணர்க.

'பக்குவான்மாக்களைச் சிவத்துடன் அத்துவிதப்படுத்து வதாகிய வத்துவை' எனலுமாம். இது பக்குவமுடையவருக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாக முண்டாகச் சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பது போலச் சிவமே மானிடவுருவமேந்திக் குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி, அவர்கள் உடல் பொருள் ஆவியாகிய மூன்றையுங் கைக்கொண்டு, ஞானவனுக்கிரகஞ்செய்து, மும்மலங்களை நீக்கி, அவர்களைத் தன்னோடு சுத்தாத்துவித நிலையையடையச் செய்தலாம். உதாரணம்:—

(அவிரோத வுந்தியார்.)

"மாய்க்குநோய்க் கன்றே மருந்தீகு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீபற
தேசிக னாய்ச்சிவ முந்தீபற."

(வள்ளலார்.)

"குருவுருவங் கொண்டிக் குவலயத்துட் டோன்றிப்
பருவரலை நீக்கும் பரன்."

(திருவாசகம்.)

"அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து
குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே."

எனவரும். மவற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இவ்வாறு அத்துவிதப் படுவதே வீடு. உதாரணம்:—

(திருவாய்மொழி.)

“நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய்
நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்
தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா
ழுலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்ப துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்றா
லன்றே யப்போ தேவீ
டதுவே வீடு வீடாமே.

என்பதனானும்,

(சிவானந்தமாலை.)

“மித்தையுடற்கட்டறுத்து மெய்யருளாய்மெய்யொழிக்குந்
தத்துவமுங்கேவலமுஞ்சார்வகற்றிச்—சுத்தத்
தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்
செனியானிதுசத்தியம்.”

என்பதனானும்,

(அவிரோதவுந்தியார்.)

“அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீபற
அத்துவித வீடென் றுந்தீபற.”

என்பதனானு முணர்க.

‘வீடு’ என்பதற்குப் பொருள்—விடுதலை. விடுதலையாவது பந்தநீக்க மாதலின் பந்தமொன்றுஉண்டென்பதும், அஃது

உண்டாகவே பந்தத்தினுலே கட்டுப்பட்டிருந்து அதினின்றும் விடப்படுவோன் உண்டென்பதும், பந்தம் சடமாகையினுலும், பந்த முடையோன் சுதந்தர ஈனனுகையினுலும், உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒருசுதந்தரகர்த்தா உண்டென்பதுஞ் சர்வமத சம்மதமாம், உதாரணம்:—

(சிதம்பரசுவாமிகள்.)

“வீடென் றறைதரு சொற்குப் பொருளோவிடுதலையாதலினுல், வீக்குண் டோனுங் கட்டுமாக விளங்குந் திடமாகப், பீடுறு கட்டுத் தானுய் விட்டுப் பெயரா திது சடமாம், பிணிபட் டோனசு தந்தர னுமிப் பிணிபோசச் செய்வோன் நீடுசு தந்தர முளனு மொருவன் நேருமிவ் வேதுவினு, னிகழ்பதி பசுபா சம்மென முப்பொருணிச்சய மென்றருளி, வேடனை வெல்லுங் குருவா யெனையாண் மெய்ப்பொருணீயன்ருே, வேத கிரிப்பவரோக வயித்திய வேணிமுடிக் கனியே.”

மேற் கூறிய பக்குவான்மாவாகிய சற்சீடனது குணுதிசயங்கள்:—

(சிவநெறிப்பிரகாசம்.)

“கூசியிடா திட்டபணி செய்து குருபத்தி
 குறைவிலராய் நம்பினராய்த் துரோக மின்றி
மாசிலராய் மனவாக்குக் காயத்தாற் குருவின்
 வாக்கியபா லனஞ்செய்யு மதிமானு மாயே”

அன்றியும்.

"ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானு
மசத்தியமில் லாவுரையு மாசாரந் தவமுந்
தீதான செயன்மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ்
சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளிதருறனும்
போதலறப் பொறிவழியி னிற்ற லாதிப்
புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்தி மேலும்" மு
தலியவாம்.

இது காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்த தென வுணர்க.

"சொற்பிரகாசத்தனியை" என்பது:—மந்திரவடிவப் பேரொளியாகிய ஒன்றை,

பிரபஞ்ச வுற்பத்திக்கு உபாதான காரணங்கள்குண்டலி சத்தி, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி என மூன்றும் அவற்றுட் குண்டலி சுத்தமாயிருத்தலால், பராசத்தி அதனை அதிட்டித்துநிற்கவாக்குண்டாய், அதிற்றோன்றியமந்திரங்களேதிருமேனியாய், உயிர்களுக்குப் புத்திமுத்திகளைக்கொடுத்தலால், "சொற்பிரகாசம்" என்றார் மந்திரம் சிவனுக்குத் திருமேனியாகு மாதலால்தனக்கும் அத்திருமேனி யுள்ளதென்பது போதரும். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-க. பா-ருக.)

"மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம வடிவ மாகத்
தந்திரஞ் சொன்ன வாறிங் கென்னெனிற் சாற்றக்கேணீ
முந்திய தோற்றத் தாலு மந்திர மூலத் தாலு
மந்தமில் சத்தி யாதிக் கிசைத்தலு மாகு மன்றே."

என்பதனாலும்,

"பங்கயற்கண் ணரியபரம் பரனுருவே
தனக்குரிய படிவ மாகி"

என்பதனு முணர்க.

சொல்லின் தெளிவாகிய ஒன்றை யெனினுமாம். உதா ரணம்:—

(பட்டினத்துச்சுவாமிகள்.)

"சொல்லினுஞ் சொல்லின் முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலு,
மல்லினு மாசற்றவாகாயந் தன்னிலு மாய்ந்துவிட்டோ,
ரில்லினு மன்ப ரிடத்திலு மீச னிருப்ப தல்லால்."

என்பதனையும்

(திருவுந்தியார்.)

"சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங்
கல்லவு மானானென் றுந்தீபற
யம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற"

என்பதனு முணர்க.

சில பிரதிகளிற் "சொற்பிரகாசத்தனியை—'சுயமாய் பிரகாசிக்கும் ஒன்றை' யென்றிருக்கின்றது. இதுபின்வருவனவற்றுற் கூறியதுகூறலெனுங்குற்றத்துக்குடன்படுமாகலாற் பிசகேயாம்.

"அருமறைகள் முரசு அறைய" என்பது:— அருமையாகிய வேதங்கள் பலரு மறியுமாறு முழங்காநிற்ப,

அருட்சத்தியே யுயிர்க்கு உணர்வாகிப் பேரின்பத்தையடைவிக் கின்றது என வேதாகமங்கள் ஐயமற வுணர்த்துகின்றது என்பதற்கு "மறைகள் முரசறைய" என்றார்.

வேதத்துட் பொருள் யாவருக்கு மெளிதல்ல வாதலால் "அருமறை" என்றார். சகலஇரகசியங்கட்கும் உறையிடம் வேதங்களாகலினாலும், அவற்றின்பொருள்புதைபொருளா யிருத்தலினாலும்வேதங்கள்"மறை"எனும்பெயர்பெற்றன முரசறைதல்=வெளிப்படுத்தல்.

"அறிவினுக்கு அறிவாகி ஆனந்த மயமான ஆதியை" என்பது:—சிற்றறிவாகிய வுயிர்க்குள் அறிவாகிப் பேரின்பப் பெருக்கே தனது மயமான ஆதிசத்தியை,

உயிரானது உடலுக்கும் அந்தக்கரணங்கட்கும்அன்னிய மானதென்றும், பாசவுணர்வொழிந்து நின்றவிடம் பசுவு ணர்வென்றும், பசுவுணர்வொழிந்துநின்றவிடம்பதியுணர் வென்றும், தனது ஞானக் கிரியைகள் மலமறைக்கப்பட்டு அவத்தைப்படுவதென்றும், தன்னைக்கர்த்தர் சத்திதானே யான அருள்காரணமாகக் கருவிமுதலிய வற்றாலுணர்த்து வனென்றும், பக்குவச்செயலைக்கண்டு வியாபகமான அறி வையுநல்க, முத்தியில் ஆனந்தம்பெறுவையென்று முணர் த்துதலை "அறிவினுக்கறிவாகிஆனந்தமயமான ஆதி" என் றனர். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-ரு. பா-அ.)

"தெரிந்துகொண் டொரோவொன் றாகச்
சென்றறைந்து புலனும் பற்றி
புரிந்திடு முணர்வி னோடு
போகமுங் கொடுத்தி யோனி

திரிந்திடு மதுவுஞ் செய்து
செய்திகண் டுயிர்கட் கெல்லாம்
விரிந்திடு மறிவுங் காட்டி
வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்."

எனவும்,

(கந்தபுராணம்.)

"அருளி னீர்மையா லைந்தொழில் புரிபவன்" எனவும்.

(சௌந்தரியலகரி.)

"சிவமெ னும்பொருளு மாதி சத்தியொடு
சேரி னைத்தொழிலும் வல்லதாம்"

எனவுங் கூறியவாற்றால், பஞ்சகிருத்தியங்களும் ஆதிசத்தியின் சேர்க்கையால் நடக்குமெனலும் ஒன்று. இவ்வாறு கூறுதலும் சத்தியும் சிவமும் ஒன்றாதல் பற்றி என்க. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூ-உ. பா-எஎ.)

"சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ்
சத்திதான் சிவத்தை யீன்று
முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங்
குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும்
பான்மொழி கன்னி யாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித்
தன்மைதான் றெரியு மன்றே."

"அறிவினுக்கறிவாகி" என்பதற் குதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"அறிவுக் கறிவா யறிவிப்பான் சில்லோர்க்
கறிவுருவு கொண்டருளு வான்."

(கந்தபுராணம்.)

"ஒருமையா லுணருவோ ருணர்வினுக் குணர்வதாம்
பெருமையா னெங்கணும் பிரிவரும் பெற்றியான்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

ஈச்சரனுக்குரிய கல்யாணகுணங்களில் 'வரம்பிலின்பம்' (=அளவிலாப்பேரின்பம்) ஒன்றாதலால் "ஆனந்தமயம்" என்றார். உதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"இன்ப மயனீச னின்பம் விளைத்தலாற்
சம்புவெனும் பேருந் தரும்"

(திருமந்திரம்.)

"இன்பமு மின்பக் கலவியு மாய்நிற்கும்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

"ஆதியை" எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாகியமுதற் பொருளை (பரமசிவத்தை) யெனினுமாம்.

உதாரணம்:—

(திருமூலர்.)

"அருளும் வகைசெயு மாதிப் பிரானும்"

என்பதனானும்,

"பகலவன் பல்லுயிர்க் காதியு மாமே"

என்பதனு மறிக.

"அநாதி ஏக தத்துவ சொரூபத்தை" என் என்பது:—ஆதியந்த மில்லாததாய சிவமே தானாகியும், தானே சிவமாகியும் ஒன்ருயுள்ள உண்மைவடிவம்.

சத்தி சிவத்தின் வேற்றுமையின்றி நிற்குமென்பதாம் சத்தியுஞ் சிவமும் இரண்டெனின், நீக்கமுற்றுநிற்பதெனப் பொருள்பட்டு, சருவ வியாபகம் பின்னப்படுமாதலால், சூரியனும் கிரணமும்போல, தன்னியல்பி னிற்பதும் புறம்பேநின் றுணர்த்துவதுமாகிய இருதன்மையையுடைய பேரறிவாய சைதன்யமொன்றே புறப்பொருளை நோக்கு நிலையிற் சத்தியெனவும், அதனை நோக்காது அறிவுமாத்திரையாய்நிற்குநிலையிற்சிவமெனவும், வேதாகமங்களுணர்த்துமாற்றால் "அநாதியேகம்" என்றும், அனலின் தன்மைபோன்று சுடுதல் அடுதன்முதலியதொழிலால் வேறுவகை யாமாறுபோல, சிவசத்தி ஒன்றே காரியவேறுபாட்டால் சிற்சத்தி, பராசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என் றைவகையாயும், நிவிர்த்தி முதலிய ஐவகையாயும், இன்னும்பலவேறுவகையாயும்நிற்கு மாதலால், "தத்துவசொரூபம்" என்றுங் கூறினர். அவ்வச் சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமும் அச்சத்திகட்கு இடமான விந்துவும் பல வேறுவகையான விருத்திப்பட்டு அவ்வப் பெயர் பெறுமென் றுணர்க. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்.)

"மருவிடு மனுதிமுத்த சித்துரு மன்னிநின்றே."

(கந்தபுராணம்.)

"இத்திரத்தா லவசமதா யீறுமுத னடுவுமிலா
வத்தனது திருவடிக்கீ ழடங்கியே யானையினன்."

எனவும்,

"அண்ணலு மேகன் றானு மளப்பருங்குணத்தினனும்"

(பிரமகீதை.)

"ஒருத்தனே யவினுசி யாகிய
வொளியாயவ னொளிர்கின்றான்."

எனவும்,

(தத்துவராயர்.)

"தலம்வந்த தத்துவனு ரெம்மையே
யின்று சார்ந்தனரே."

"போதமே

தத்துவரு பம்மிதனைச் சங்கையற்ற மானவக
புத்தியிடை நன்றாய்ப் புதை."

எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மதசம்மதம் பெறுச் சாலம்ப ரகிதமான சாசு வதம் புட்கலம் நிராலம்பம் ஆலம்பம் சாந்தபதம் வியோம நிலையை" என்பது:—பற்பல சமயங்களினும் பலவேறு பொறுண்மைபடக் கூறுங்கொள்கைகளில் அவ்

வவ் வாற்றானின்றும், அவைக்கதீதமு மாகின்ற சாலம்பா கிதமும் சாசுவதமும் புட்கலமும் நிராலம்பமும் ஆலம்பமு மான சாந்தபதமென்னும் பரவெளியை,

"மதசம்மதம்பெறு" என்பதற் குதாரணம்:—

(பட்டினத்துச்சுவாமிகள்.)

"அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
ளொன்றோடொன் றவ்வா றுரைத்தாலும்"

என்றும்,

(பிரமகீதை.)

"வேதமா கமபு ராண மிருதிகள் வேறா மார்க்க
ரோதுமா கமங்க டர்க்கமொன்றொடொன் றவ்வா
என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. [தாகும்"

சாலம்பம் - ஆதாரத்தோடு கூடியது; சாலம்ப ரகிதம்-தானொன்றோடும்பிடிப்பில்லாதது; எல்லாவற்றிற்குந்தான் ஆதாரமாயிருத்தலன்றி, தனக்குத்தன்னிலும வேறோ ராதாரமின்றி யுள்ளது. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்.)

"நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே"

என்பதனானும்.

"ஆதரவின்றிச் சற்று மனைத்திற்கா தார மானாய்"

என்பதனானுங் கண்டுகொள்க.

சாசுவதம்-முதலு முடிவு மில்லாதது.

(பிரமகீதை.)

"எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு
மிறுதியு மிதன்கணே யாகி
யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று
முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த."

என்பதாலும்,

(சிவஞானசித்தியார்.)

'அந்தமொ டாதி யில்லா னளப்பில னாதலாலே"

என்பதாலு மறிக.

புட்கலம்-நிறைவு. உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்.)

"ஒருவர் பாலினும் பிறந்திடா னருவதா யுருவா
யிருமை யாயுறை பூரண னியாவர்க்கு மீசன்."

(வள்ளலார்.)

"போக்கொடு வரவுமில்லாப்
பூரணப் பொருள்வந் தெய்தும்"

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

நிராலம்பம்-தன்னிலும் பிறிதொன் றியற்கையானே யில்லாதது. உதாரணம்:—

(பிரமகீதை.)

"ஒழிந்ததொருபொருளில்லையுள்ளதெல்லாமவனேமுன்
கழிந்தபொருள் மேலும் வரக்கடவ பொருடானுமவன்."

(கந்தபுராணம்.)

"மூல காரண மில்லதோர் பராபர முதல்வன்."
என்பனவற்றாற் காண்க.

ஆலம்பம் எல்லாவற்றிற்கும் தானே ஆதாரமா யிருப்பது. உதாரணம்:—

(திருவாசகம்.)

"ஒன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
யாருனை யறியகிற் பாரே."

(தேவாரம்.)

"தக்கானைத் தானன்றி வேறொன்றில்லாத் தத்துவனை."
என்பனவற்றாற்காண்க.

சாந்த பதவியோமநிலை - அகங்காராதிகளில்லாத தானமாகிய ஆகாயம். உதாரணம்:—

(அருணகிரிநாதர்.)

"இராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை
யெளிதல்லவே."

(தலமான்மியம்.)

"மங்கல்செய் மலம்புலன்கண் மாள வோட்டி
மன்னுயிரை யாட்கொள்ளும் விருது கட்டித்
துங்கமமை தணிந்திடமே தங்கு மெங்கட்
டுரைமகன்றன் றிருவடியைத் துணைக்கொள் வாமே."

(ஞானவாசிட்டம்.)

"திடவிசும்பன் றூயிருந்தும் விசும்பான
நிலையதுவாம்."

என்பனவற்றா லறிக.

யோகமாவது அகத்தொழின் மாத்திரையானே ஈச்சுரன் அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. அது இந்திரியங்களை யொடுக்கிமனத்தைவிடயங்களின் வழிசெல்லவொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பில் நிறுத்தி, உச்சுவாசம் நிச்சுவாசமென்னும் இரேசக பூரகவாயுவைத்தடுத்து, நடுநாடியாகியசுழுமுனைமார்க்கத்திலேபிராணவாயுவை நிறுத்தி, மூலாதார முதலிய ஆறாதாரங்களின் அந்தர்மாதிருகாக்கிரமத்தை யறிந்து, அவ்வவ் வாதாரங்களி னதிதேவதைகளையுபாசித்து, அவர்களனுக்கிரகத்தாலவ்வாதாரங்களி லதோ முகமான பதுமங்களைப்பேதித்து, அவற்றின் மேல் பிரமரந்திரமளவும் அசபையுடன்சென்றணைந்து, அங்கு அதோ முகமாகவிருக்கும் சகத்திரதள தாமரைமுகையை ஈசுரனருளால் அங்குஉதிக்கும்சிவார்க்கனாலே மலரச்செய்து, அந்தத் தாமரைப் புட்பத்தின் கேசாக்கிரத்திலே உள்ள சந்திரமண்டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ்செய்தலினாலே மூலாக்கினியை அக்கினிபீசாட்சர உச்சாரணத்தினாலே எழுப்பி, நாடிசக்கரங்களைப்பேதித்து, அவ்வங்கியினாலேசந்திரமண்டலத்தை யிளகப்பண்ணி அந்த வமிர்தத்தைச் சர்வநா

டிவழியாயெழுந்து, உடல்முற்றும் நிறையச்செய்து, அதிலு ண்டாகும் சுகோதயத்தில் அந்தமயமான ஞானாமிர்தாவத் தையை யடைந்துநின்று, சோமசூரியாக்கினிப்பிரகாசாதி களாகிய பிரத்தியேகப் பிரகாசங்களெல்லாம் சூரியோதய த்தில் நட்சத்திராதிப்பிரகாசங்க ளடங்கினாற்போலத் தன் னிடத்தடங்கப் பரவொளி நடுவிற் சர்வதோமுகமாய்ப்பெ ருஞ்சோதியானசிவத்தைச்சத்தியோடு நேர்நோக்கிச்சுயம் பிரகாசமா யதனுளழுந்து மியல்பாதலாலும், சாந்தியோக த்திற்குக் காரணமாதலாலும், யோகியர்புக் கழுந்துவது பரவெளிச் சோதியுள்ளாகலாலும் 'சாந்தபதவியோமநிலை' என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

"காலை நேர்பெற வோட்டியே கனலினை மூட்டிப்
பால மார்பயன் வீட்டியே தன்னுறு படிவத்
தேனு மன்பினின் மஞ்சன மாட்டியே யிறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை செய்தான்."

"காலமூ வாயிரங் கழிந்த பின்முறை
மாலுறு மருத்தெனு மாவைத் தூண்டியே
மூலவெங் கனலினை முடுக்கி மூட்டுரு
மேலுறு மமிர்தினை மிசைதன் மேயினான்."

இடத்தின்பொருளை யிடமாக வுபசரித்தனர்.

"நித்தம் நின்மல சகிதம் நிட்ப்ர பஞ்சப் பொரு ளை" என்பது:—நித்தத்வமும் இயற்கையிலே அநாதி

மலமில்லாததும் பிரபஞ்சாவத்தை கடந்துள்ளது மாகிய பொருளை,

விடயங்களை ஒவ்வொன்றாய் விசாரித்தறிய அவைதுன்பத் தன்மையனவென்று அனுபவத்தாற் கண்டு ஒழிவுபெறலும், ஆன்மாத் தனது நிலைமையையும் உணரப்பெறும். பெறவே நித்தமாயுள்ள திதுவென மேலே யுணரக்கிடைத்தற்குத் திருவருள்முன்னிற்பதாகலான் இதுமெய்ப்பொருளின் குணமென்றும், சமவேதம்பற்றி நித்தத்துவமும் சிவம் மலத்தான் மறைக்கப்படாத இயல்புடைமைத் தாகலால் அதன்குணமாகிய சத்தியும் அவ்வியல்பாகலால்நின் மலசகிதமும், ஆன்மாக்கட்குச் சுகதுக்கங்களைப் பக்குவத்தில் இல்லையாகப் பண்ணிப் புலங்கொளுத்தி வீட்டின்கணுய்ப்பதற்குச் சத்திகருவியாய் முன்னிற்றலால் "நிட்பிரபஞ்சப்பொருளுமா.ய்" என்பது காண்க. உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்.)

"நித்தனு முயிர்க்கு ணீங்கா நிருத்தனு மவனே
யென்னும்."

(வள்ளலார்.)

"பராபரமாய் நித்தமாய்ப் பரிபூரணமாய்."
என்பதனுனும்,

(திருவாசகத் திருவருட்பா.)

"நீருறு தீயே நினைவதே லரிய நின்மலா

நின்னருள் வெள்ளம்"

(கந்தபுராணம்.)

"நிர்க்கு ணத்தனே நிமல னன்னவன்."

என்பதனானும்,

(வள்ளலார்.)

"உலக மேழையுங் கடந்தவ னடிகளை யுவப்பாம்"

"உலகப் பற்றை யொழித்த நிபுணன்"

என்பதனானு மறிக.

"நிர்விடய சுத்தமான நிர்விகாரத்தை" என்பது:—விடயப் பற்றுக்க ளொன்று மில்லாததாய்ச் சுத்தமாக யாதொன்றின் வயத்தும்தானெய்தாமல் யாவும் தன் வயத்தனவா வுள்ளதை,

மயக்கவடிவாகியகேவலாவத்தையும், விகற்பவடிவாகிய சகலாவத்தையுமே விடயமாகும். அவையில்லாதது நிர்விடயம். இதுவே சுத்தாவத்தையாம். இதில் நின்ற திருவருளே யவைக்குந் தாரகமாதலால்நிர்விடயமும், சுத்தமும், நிர்விகாரமுமாம் என்பதுகாண்க. நிர்விடயம்-அபரிச்சின்னம்; சுத்தம் தான் பூரணனாக விருந்து பிறிதொன்றுனு மறியொண்ணுமை; நிர்விகாரம்-விகாரங்களையடையாதது உதாரணம்:—

"விடயப் பேயை விலக்கியவிபுதன்."

(தேவிகாலோத்தரம்.)

"பொருவிலா நித்தசுத்தப் பொருளினை
யடைவரன்றே."

(கந்தபுராணம்.)

"சுத்தனு முணர்தற் கொண்ணுச் சோதியு
மியாண்டு மேவும்."

(வள்ளலார்.)

"அறிவுக் கறிவா யவிகாரி யாகி
நிறைதல் பதிநிச் சயம்."

"அவிகாரி யீசனருளாற் பெற்று
லவிகாரி யாவையன்றி யச்சோ."

என்பனவற்று லறிக.

தடத்தமாய் நின்று ஒளிர் நிரஞ்சனம் நிரா மயத்தை" என்பது:— இஃதெனவும்அஃதெனவும் இஃ தன்றெனவும் அஃதன்றெனவும்பிருதிவிமுதலிய கருவிக ளாயும் அவை யல்லாததுமாகி நடுவாய்நின்று விளங்கா நி ன்ற நிரஞ்சனமாகிய நிராமயத்தை,

தனக்கு வேண்டுதலும் வேண்டாமையுமாகிய பற்றொரு சிறிதுமின்றாய்த் திருவருட்போத ரானவரை வீட்டின்க ணுய்ப்பதும், தோற்றக்கேடில்லாத அருட்சத்தியே யாக லின், "நிரஞ்சன நிராமயமும்" ஆமாறு காண்க. தடத்

தம்-பொதுவாயிருக்கை; நிரஞ்சனம்-பற்றில்லாதது; நிராமயம்-அவத்தை யில்லாதது. உதாரணம்:—

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

"புக்கானை யெப்பொருட்கும் பொதுவா னானை."

(வள்ளலார்.)

"சாற்றிரண்டு மற்ற சமநிலைய சுத்தத்து
வீற்றிருப்ப னெங்கள்வி மலன்."

(தத்துவராயர்.)

"நிரஞ்சன நிராமய பராபர புராதன."

(திருவள்ளுவர்.)

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை."

(வள்ளலார்.)

"நிராமயமாய் நிட்களமாய் நீங்காப் புராதனமாய்."

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

"நிராமய பராபர புராதன பராவுசிவ
ராக வருளென்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

"சித்தம் அறியாதபடி சித்தத்தில் நின்று இலகு திவ்யம் தேசோமயத்தை" என்பது:—சிந்திக்குந்தன்மைத்தாகிய சித்தம் இன்னபடித்தெனை அறியாவண்ணம் அச்சித்தத்தி னிடத்தே நின்று உள்ளும் புறம்புமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற உயர்வினு ளுயர்வான தேசோராசியை,

பானுவும் கண்ணும் நீரும் நிழலும் போலச் சிவ சந்நிதியின்கண் தற்போதங்கழன்று நீங்காதிருப்பவராகிய பரையோகர், ஒன்றென்றும் இரண்டென்றுமாகாத கலப்பிற் பரம சுகத்துடன் பொருந்திநிற்க, இருள் நக்ஷத்திரங்கள் சந்திரன் முதலியன சூரிய வொளிமுன் றோன்றாதவாறு போல, எல்லாமும் எங்கும் எப்போழ்தும் அகண்டாகார சோதியே பரந்து நிற்குமாற்றால், "திவ்ய தேசோ மயமுமாம்" என்பதுணர்க. இவ்வனுபவக் காட்சிதோன்றித்தற் போதம் நீங்கின வழிவிகற்பமின்றி எங்குமாகப் பிரகாசிக்கின்றமையால் "சித்தமறியாதபடிசித்தத்தினின்றிலகும்" என்றபடி. உதாரணம்:—

(அமுதசாரம்.)

"உள்ளத்தி னின்று மொளித்தான் பரன்குரவன்."

(பிரமகீதை.)

"நீம ரந்தொறு மடைந்தழி வுறாது தெரிவா
காமை நின்றணி யால்வடிவு காணு மதுபோ
லாமு டம்பிலழி வின்றி மறை கின்றவமல
னேமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பி லொளியாம்"

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

"சிந்தையு ளொன்றி நின்ற வெம்மான்."

"ஊற்றாகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி."

என்றும்,

(திருமூல நாயனார்.)

"பேரொளி யாய பெரிய பெருஞ்சுடர்."

(பிரபுலிங்கலீலை.)

"தூயபர மானந்த பரஞ்சோதி தோன்றக்கண்
டிருந்தார்."

(அருணகிரிநாத சுவாமிகள்.)

"அதல விதலமுத லந்தத்த லங்களென
வவனி யெனவமர ரண்டத்த கண்டமென [பானு
வகில சலதியென வேண்டிக்கில் விண்டுவென - வங்கி
அமுத கிரணமென வந்தத்து மந்த்ரமென
வறையு மறைகளின ருந்தத்து வங்களென [காசம்."
வணுவி லணுவெனநி றைந்திட்டு நின்றதொர்ப - ரப்பிர

(திருமூல நாயனார்.)

"பரமாண்டத் தூடே பராசத்தி பாதம்
பரமாண்டத் தூடே படரொளி யீசன்
பரமாண்டத் தூடே பதர்தரு நாதம்
பரமாண்டத் தூடே பரனட மாடுமே."

(வள்ளலார்.)

"நிராமயமாய் நிட்களமாய் நித்தியமாய் நின்மலமாய்ப்
புராதனமா யசஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப் புனிதமாய்ச்
சராசரமாய்ச் சாக்கியாய்ச் சத்தியமாய்ச் சித்துருவாய்ப்
பராபரமாய் வெறுவெளியா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம்."

"ஈசனாய்ப் பரம தத்துவ னாகி
யீறிடை முதலில னாகி
யேசறு மணியா யெவைக்குமா தார
மாகியே தனக்கவை யிலையாய்ப்
பூசமோ சகனா யனாதிமுத் தனுமாய்ப்
பகருநா னானந்தக் கடலா
யாசையாற் காண்போர்க் கற்புத வடிவா
மம்பிகா பதியினைப் பணிவாம்."

என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரமதானபராதே வதையை அஞ்சலி செய்வாம்" என்பது:—சித்தாகிய பரமாகாயத்தில் பூரணாகாரமாயிருக்கும்சிவசத்தியை அஞ்சலித்து வணங்கல் செய்வாம். எ-று.

சிற்பரவெளி—பரம ஆகாயமாம்; இதன்பொருளை முதற் பாட்டுரையிற்காண்க. ஆகவே, பரமாகாய சரீரியானசிவம் என்பதாம்; எனவே, சிவத்தினுட் கிடையாயதனோடு பூரணாகாரமாய்த் தான் அதுவாகியும்அதுதானாகியும் உள்ளது சத்தி என்றவாறும். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-ரு. பா-கூ.)

"அருளது சத்தி யாகு மரன்றனக் கருளை யின்றித்
தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை
மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க்களிப்பன் கண்கட்
கிருளினை யொளியா லோட்டு மிரவியைப்போலவீசன்."

ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமோசன காரியார்த்தமாகக் கேவல சுத்தாவத்தைகளிற் சிவத்தினது திருவருளின்தாரதம்மியாதிக் கேற்ப அச்சிவசத்தியும்பரை ஆதிவிருப்பு அறிவு தொழில்களான ஐந்து சத்திகளாயும், நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்து கலாசத்திகளாயும், வாமைமுதலியஅட்டசித்திகளாயும், உன் மனை சமனை முதலிய கலைகளாயும், இன்னும் காரியவேறுபாட்டாற் பல்வகை உருவங்களையும் பெயர்களையும்பெற்று ஆறுகோடி மாயாசத்திக ளாகியும் பெற்று ஆறுகோடி மாயாசத்திகளாகியும் பிரிந்தும், சிவத்தோடென்றும் பிரியாமலும் நிற்றலால் "அத்துவித வத்துவை" எனத்தொடங்கி "சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரமதான பர தேவதையை" எனமுடித்து, அதனுண்மையை எடுத்து வாழ்த்துதல் செய்தனர்.

இனிச்சிவம் எவ்வாற்றானிற்கும் அவ்வாற்றாற் சத்தியும் சமவேதமாய் நிற்குமென்னு மியலால் "அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்பிரகாசமா யானந்த பூர்த்தியாகி" என்னும் செய்யுளில் "ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது" என்பதற்கு "அத்துவித வத்துவாகிய சொற் பிரகாசத் தனி" என்பதனையும், "உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது" என்பதற்கு "ஆனந்த மயமான ஆதி" யென்பதனையும், "மனவாக்கினில் தட்டாமனின்றது" என்பதற்கு "ஏகதத்துவசொரூபம்" என்பதனையும், "வழக்கிடவுநின்றது" என்பதற்கு "மதசம்மதம்பெறாச் சாந்தபதவி யோமநிலை"

என்பதனையும், "சித்தாகியின்பமா யென்றைக்கு முள்ள தெது" என்பதற்கு "சிட்ப்ரபஞ்சப்பொருள்" என்பதனையும், "கங்குல் பகலறநின்ற எல்லையுளது" என்பதற்கு "சுத்தமான நிர்விகாரத்தை" என்பதனையும், "அது கருத்திற் கிசைந்தது" என்பதற்கு, "தடத்தமாய், நின்றொளிர் நிராமயம்" என்பதனையும், "அதுவே கண்டனவெலாம்" என்பதற்கு, "திவ்யதேசோமயம்" என்பதனையும், "மௌனவுருவெளியதாகவுங்கருதி யஞ்சலிசெய்குவாம்" என்பதற்கு "சிற்பரவெளிக்குள் வளர் தற்பரமதானபர தேவதையை யஞ்சலிசெய்வாம்" என்பதனையும் நிரை நிரையாகக் கூட்டிப் பொருளுரைத்துக் கொள்க.

சிவம் எவ்வாறு நிற்கும் அவ்வாறுசத்தியு மாமென்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-உ. பா-எ௫.)

சத்தியாய் விந்து சத்தி யாய்மனோன் மனிதா னாகி
யொத்துறு மகேசை யாகி யுமைதிரு வாணி யாகி
வைத்துறுஞ் சிவாதிக் கிங்ஙன் வருஞ்சத்தி யொருத்தியாகு
மெத்திற நின்றா னீச னத்திற மவளு நிற்பள்.

(விநாயகபுராணம்.)

"எத்திற மிறைவ னின்றன னவனுக்
கியைதர வத்திற நின்று
மெத்திய வுயிரின் மலவிருள் கெடுத்து
விளங்கு பூரணியையேத் தெடுப்பாம்."

மற்றும் வருவனவற்று ளுணர்க.

சத்திக்கும் சிவத்திற்கும் பேதமின்மையென்பதற்கு உதா ரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-உ. பா-எரு.)

"சத்திதா னாத மாதி தானாகுஞ் சிவமு மந்தச்
சத்திதா னாதி யாகுந் தரும்வடி வான வெல்லாஞ்
சத்தியுஞ் சிவமுமாகுஞ் சத்திதான் சத்த னுக்குச்
சத்தியாஞ் சத்தன்வேண்டிற் றெல்லாமாஞ்சத்திதானே."

தேவதை, கடவுள், தெய்வம், சிவம் முதலிய சொற்கள் அஃறிணைப் பெயர்களாயினும் உயர்திணை முப்பாலினும் வழங்கி வருகின்றன வாதலாற் பரதேவதை என்பதைப் பரமசிவன் என ஆண்பாலாகக் கோடலுமாம்.

"சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரம்" என்பதற் குதார ணம்:—

(நெஞ்சுவிடுதூது.)

"வெறு வெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா
லுறு பொருளாய் நின்ற வொருவன்."

(சிவப்பிரகாசம்.)

"சொற்பெறுமதீதம்வந்து தோன்றுமே தோன்றிநின்று
சிற்பர மதனுளுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்
தற்பர மாகிநின்ற சாக்கிரா தீதந் தானே."

(அருணகிரிநாத சுவாமிகள்.)

"யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே."

(திருவம்மானை.)

"சத்திய மானது சத்தேகா ணம்மானை
தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை."

(திருவுந்தியார்.)

"இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற
விரய விரயநின் றுந்தீபற."

(விநாயகபுராணம்.)

"நித்தியமாய் நிர்க்குணமாய் நின்மலமாய் நிரஞ்சனமாய்
நினைவுக் கெட்டாச்
சத்தியமாய்த் தற்பரமாய்த் தத்துவமாய்ச் சச்சிதா
னந்த மாகி
யத்துவிதப் பொருளாகி யகண்டபரி பூரணமா
யமல ஞான
மெத்தியமுள் ளத்தமர்ந்த விநாயகமான் மியத்தவத்
தோர் விரும்பிக் கேட்பார்."

தயா, உமா, மாலா, க்ருபா, ஸீதா, ப்ரமா, பூஜா, கலா, கதா, க்ரியா முதலிய வட சொற்களி னீற்றுயிர் கெட்டு ஐகாரமேற்றுத் தயை, உமை, மாலை, க்ருபை, ஸீதை, ப்ரமை, பூஜை, கலை, கதை, க்ரியை யெனத் தமிழில் வழங்குவதுபோலத் தேவதா என்னும் வடமொழியி னீற்றுயிர்கெட்டு ஐகாரமேற்று 'தேவதை' யெனத் தமிழில் வழ

உதாரணம்:—

''வேத முதலாய் விரிந்தபன் னூல்களு
மோதி யோதிய முறையாப் பொருடற்
போத மிறந்தோர் பொருந்துந் தேவதை
சீத மலரடி சிந்தையில் வைப்பாம்.''

இச்செய்யுளிலும் 'வத்துவை'' 'தனியை'' 'ஆதியை' 'சொரூபத்தை'' 'வ்யோம நிலையை'' 'நிட்பிரபஞ்சப் பொருளை'' 'நிர்விகாரத்தை'' நிராமயத்தை'' தேசோமயத்தை 'அஞ்சலிசெய்வாம்'' எனத் தனித்தனிக் கூட்டியுமுரைத்துக்கொள்க.

இந்தச் செய்யுளுக்கு ஈசுவரிபரமாகப் பெண்பாலிலும், ஈசுவரன் பரமாக ஆண்பாலிலும் பொரு ளுரைத்தமை காண்க.

அ, அன், ரகிதம், நிர், நின், நிஷ் இவைவடமொழி எதிர்மறையைக் குறிக்கும் உபசர்க்கங்க ளென்னும் முதலடைமொழிகள்.

ஏ, இன் - அசைநிலைகள்.

அது—பகுதிப்பொருள் விகுதி.

பிரகாசம், ஒளிர், இலகு, தேசுஎன்பனவும், அத்துவிதம், தனி, ஏகம்என்பனவும், சாசுவதம், நித்தம் என்பனவும்; வியோமம், வெளி என்பனவும்; நின்மலம்,சுத்தம் என்பனவும் தனித்தனி ஒருபொருட்கிளவிகள்.

ஆதி, அநாதி; ரகிதம், சகிதம்; நிராலம்பம், ஆலம்பம் இவை ஒன்றற்கொன்று முரணாகவந்த சொற்கள்.

தனி, ஆதி, நிலை, நிர்விகாரம், நிராமயம், தேசோமயம் முதலியவற்றை யிவற்றையுடையபொருளென வுருவகஞ் செய்யப்பட்டது.

"ஆயிரமுகத்தானகன்றதாயினும், பாயிரமல்லது பனுவ லன்றே"யென்றிருப்பதால் நூல் செய்யப்புகுந்த இக்கிர ந்தகர்த்தர் இம்மூன்று செய்யுளாற் பாயிரம் புகன்றதாம். இது தெய்வவணக்கம் கூறியபடி இவைகடவுள் வாழ்த்து த் துறையின் பகுதிகளாம்.

ஸ்ரீமத் தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடல்களில் முதல் மூன்றுபாட்டுகளுக்கு மகா வித்துவானாகவிருந்த புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாரவர்களியற்றிய உரை எமக்கு வெகு அருமையாகக் கிடைக்க, அவசிய முள்ள இடங்களிற் சீர்திருத்தி, ஆங்காங்கு சேர்க்கவேண்டியவை களைச்சேர்த்து பலசாத்திரங்களினின்றும் உதாரணங்களை யெடுத்துக் காட்டி அச்சிடுவித்தனம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.

திருவருள்விலாசப்பரசிவ வணக்கம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ரகாசமா
 யானந்தபூர்த்தியாகி
யருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்குளே
 யகிலாண்டகோடியெல்லாந்
தங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த்
 தழைத்ததெது மனவாக்கினிற்
றட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந்
 தந்தெய்வமெந்தெய்வமென்
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது
 வெங்கணும்பெருவழக்கா
யாதினும்வல்லவொரு சித்தாகியின்பமா
 யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெதுவது
 கருத்திற்கிசைந்தததுவே

கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
கருதியஞ்சலிசெய்குவாம்.

ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்று
முறவனந்தம்வினையினா
லுடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
தோவனந்தம்பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நரகமுமனந்தநற்
றெய்வமுமனந்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனான்ஞான
சிற்சத்தியாலுணர்ந்து
காரனந்தங்கோடி வருடித்ததெனவன்பர்
கண்ணும்விண்ணுந்தேக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
கடவுளைத்துரியவடிவைப்
பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
பெரியபொருளைப்பணிகுவாம்.

அத்துவிதவத்துவைச் சொற்ப்ரகாசத்தனிமை
யருமறைகண்முரசறையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
வாதியையநாதியேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெறாச்
சாலம்பாகிதமான

சாசுவதபுட்கல நிராலம்பவாலம்ப
 சாந்தபதவ்யோமநிலையை
நித்தநிர்மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
 நிர்விஷயசுத்தமான
நிர்விகாரத்தைத் தடத்தமாய்நின்றொளிர்
 நிரஞ்சனநிராமயத்தைச்
சித்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலகு
 திவ்யதேசோமயத்தைச்
சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதானபர
 தேவதையையஞ்சலிசெய்வாம். (௩.)

பரிபூரணானந்தம்.

வாசாகயிங்கரிய மன்றியொருசாதன
 மனோவாயுநிற்கும்வண்ணம்
வாலாயமாகவும் பழகியறியேன்றுறவு
 மார்க்கத்தினிச்சைபோல
நேசானுசாரியாய் விவகரிப்பேனந்த
 நினைவையுமறந்தபோது
நித்திரைகொள்வேன்றேக நீங்குமெனவெண்ணி
 லோ நெஞ்சந்துடித்தயருவேன்
பேசாதவானந்த நிட்டைக்குமறிவிலாப்
 பேதைக்கும்வெகுதூரமே
பேய்க்குணமறிந்திந்த நாய்க்குமொருவழிபெரிய
 பேரின்பநிட்டையருள்வாய்

பாசாடவிக்குளே செல்லாதவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகுதேவதருவே
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே.

தெரி ரகவூர்வன நடப்பனபறப்பன
செயற்கொண்டிருப்பனமுதற்
றேகங்களத்தனையு மோகங்கொள்பௌதிகஞ்
சென்மித்தவாங்கிறக்கும்
விரிவாயபூதங்க ளொன்றொடொன்றாயழியு
மேற்கொண்டசேடமதுவே
வெறுவெளிநிராலம்ப நிறைசூன்யமுபசாந்த
வேதவேதாந்தஞானம்
பிரியாதபேரொளி பிறக்கின்றவருளருட்
பெற்றோர்கள்பெற்றபெருமை
பிறவாமையென்றைக்கு மிறவாமையாய்வந்து
பேசாமையாகுமெனவே
புரிவாகவெனக்குநீ யறிவிக்கவந்ததே
பரிபாககாலமலவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே.

ஆராயும்வேளையிற் பிரமாதியாலு
மையவொருசெயலுமில்லை
யமைதியொடுபேசாத பெருமைபெறுகுணசந்
ராமெனவிருந்தபேரு

நேராகவொருகோப மொருவேளைவரவந்த
நிறைவொன்றுமில்லாமலே
நெட்டுயிர்த்துத்தட் டழிந்துளறுவார்வசன
நிர்வாகரென்றபேரும்
பூராயமாயொன்று பேசுமிடமொன்றைப்
புலம்புவார்சிவராத்திரிப்
போதுதுயிலோமென்ற விரதியருமறிதுயிற்
போலேயிருந்துதுயில்வார்
பாராதிதனிலுள்ள செயலெலாமுடிவிலே
பார்க்கினின்செயலல்லவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (ந)

அண்டபகிரண்டமும் மாயாவிகாரமே
யம்மாயையில்லாமையே
யாமெனமறிவுமுண் டப்பாலுமறிகின்ற
வறிவினையறிந்துபார்க்கி
னெண்டிசைவிளக்குமொருதெய்வவருளல்லாம
லில்லையெனுநினைவுமுண்டிங்
கியானெனதறத்துரிய நிறைவாகிநிற்பதே
யின்பமெனுமன்புமுண்டு
கண்டனவெலாமல்ல வென்றுகண்டனைசெய்து
கருவிகரணங்களோயக்
கண்மூடியொருகண மிருக்கவென்றாற்பாழ்த்த
கர்மங்கள்போராடுதே

பண்டையுளகர்மமே கர்த்தாவெனும்பெயர்ப்
  பக்ஷநானிச்சிப்பனோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
  பரிபூரணானந்தமே. (ச)

சந்ததமுமெனதுசெய னினதுசெயலியானெனுந்
  தன்மைநினையன்றியில்லாத்
தன்மையால்வேறலேன் வேதாந்தசித்தாந்த
  சமரசசுபாவமிதுவே
யிந்தநிலைதெளியநா னெக்குருகிவாடிய
  வியற்கைதிருவுளமறியுமே
யிந்நிலையிலேசற் றிருக்கவென்றாண்மடமை
  யிதசத்ருவாகவந்து
சிந்தைகுடிகொள்ளுதே மலமாயைகன்மந்
  திரும்புமோதொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வருமோவெனவும் யோசிக்குதேமனது
  சிரத்தையெனும்வாளுமுதவிப்
பந்தமறமெய்ஞ்ஞான தீரமுந்தந்தெனைப்
  பாதுகாத்தருள்செய்குவாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
  பரிபூரணானந்தமே. (டு)

பூதலயமாகின்ற மாயைமுதலென்பர்சிலர்
  பொறிபுலனடங்குமிடமே
பொருளென்பர்சிலர் கரணமுடிவென்பர்சிலர்குண
  போனவிடமென்பர்சிலபேர் [ம

நாதவடிவென்பர்சிலர் விந்துமயமென்பர்சிலர்
நட்டநடுவேயிருந்த
நாமென்பர்சிலருருவ மாமென்பர்சிலர்கருதி
நாடிலருளென்பர்சிலபேர்
பேதமறவுயிர்கெட்ட நிலையமென்றிடுவர்சிலர்
பேசினுருவென்பர்சிலபேர்
பின்னுமுன்னுங்கெட்ட சூனியமதென்பர்சிலர்
பிறவுமேமொழிவரிவையாற்
பாதரசமாய்மனது சஞ்சலப்படுமலாற்
பரமசுகநிட்டைபெறுமோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (சு)

அந்தகாரத்தையோ ரகமாக்கிமின்போலெ
னறிவைச்சுருக்கினவரா
ரவ்வறிவுதானுமே பற்றினதுபற்று
யழுந்தவுந்தலைமீதிலே
சொந்தமாயெழுதப் படித்ததார்மெய்ஞ்ஞான
சுகநிட்டைசேராமலே
சோற்றுத்துருத்தியைச் சதமெனவுமுண்டுண்டு
தூங்கவைத்தவராார்கொலோ
தந்தைதாய்முதலான வகிலப்ரபஞ்சந்
தனைத்தந்ததெனதாசையோ
தன்னையேநோவனோ பிறரையேநோவனோ
தற்காலமதைநோவனோ

பந்தமானதுதந்த வினையையேநோவனோ
பரமார்த்தமேதுமறியேன்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (எ)

வாராதெலாமொழிய வருவனவெலாமெய்த
மனதுசாக்ஷியதாகவே
மருவநிலைதந்ததும் வேதாந்தசித்தாந்த
மரபுசமரசமாகவே
பூராயமாயுணர வூகமதுதந்ததும்
பொய்யுடலைநிலையன்றெனப்
போதநெறிதந்ததுஞ் சாசுவதவானந்த
போகமேவீடென்னவே
நீராளமாயுருக வுள்ளன்புதந்தது
நின்னதருளின்னுமின்னு
நின்னையேதுணையென்ற வென்னையேகாக்கவொரு
நினைவுசற்றுண்டாகிலோ
பாராதியறியாத மோனமேயிடைவிடாப்
பற்றாகநிற்கவருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (அ)

ஆழாழிகரையின்றி நிற்கவிலையோகொடிய
வாலமமுதாகவிலையோ
வக்கடலின்மீதுவட வனனிற்கவில்லையோ
வந்தரத்தகிலகோடி

தாழ்மணிலைநிற்க வில்லையோமேருவுந்
தனுவாகவளையவிலையோ
சத்தமேகங்களும் வச்ரதரணையிற்
சஞ்சரித்திடவில்லையோ
வாழாதுவாழவே யிராமனடியாற்சிலையு
மடமங்கையாகவிலையோ
மணிமந்த்ரமாதியால் வேண்டுசித்திகளுலக
மார்க்கத்தில்வைக்கவிலையோ
பாழானவென்மனங் குவியவொருதந்திரம்
பண்ணுவதுனக்கருமையோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணனந்தமே. (சக)

ஆசைக்கோரளவில்லை யகிலமெல்லாங்கட்டி
யாளினுங்கடன்மீதிலே
யாணைசெலவேநினைவ ரளகேசனிகராக
வம்பொன்மிகவைத்தபேரு
நேசித்துரசவாத வித்தைக்கலைந்திடுவர்
நெடுநாளிருந்தபேரு
நிலையாகவேயினுங் காயகற்பந்தேடி
நெஞ்சுபுண்ணுவரெல்லாம்
யோசிக்கும்வேளையிற் பசிதீரவுண்பது
முறங்குவதுமாகமுடியு
முள்ளதேபோதுநா னெனக்குளறியே
யொன்றைவிட்டொன்றுபற்றிப்

பாசக்கடற்குளே வீழாமன்மனதற்ற
பரிசுத்தநிலையையருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௧0)

பொருள்வணக்கம்.

நித்தியமாய்நிர்மலமாய்நிட்களமாய்நிராமயமாய்
நிறைவாய்நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த்தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்துரியநி
றை சுடராயெல்லாம்
வைத்திருந்ததாரகமா யானந்தமயமாகி
மனவாக்கெட்டாச்
சித்துருவாய்நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப்பெரு
வெளியைச் சிந்தைசெய்வாம். (௧)

யாதுமனநினையுமந்த நினைவுக்குநினைவாகி
யாதின்பாலும்
பேதமறநின்றுயிருக் குயிராகியன்பருக்கே
பேரானந்தக்
கோதிலமுதூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன்றறத்
தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டுந்
தீதில்பராபரமான சித்தாந்தப்பேரொளியைச்
சிந்தைசெய்வாம். (௨)

பெருவெளியாயைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப்பேசாத
பெரியமோனம்

வருமிடமாய்மனமாதிக் கெட்டாதபேரின்ப
மயமாய்ஞானக்
குருவருளாற்காட்டிடவு மன்பரைக்கோத்தறவிழு
ங்கிக் கொண்டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்க்கலந்ததெந்தப் பொருளந்தப்
பொருளினையாஞ் சிந்தைசெய்வாம். (௩)

இகபரமுமுயிர்க்குயிரை யானெனதற்றவருறவை
யெந்தநாளுஞ்
சுகபரிபூரணமான நிராலம்பகோசரத்தைத்
துரியவாழ்வை
யகமகிழவருந்தேனை முக்கனியைக்கற்கண்டை
யமிர்தைநாடி
மொகுமொகெனவிருவிழிநீர்முத்திறைப்பக்கரமல
ர்கண் முகிழ்த்துநிற்பாம். (௪)

சாதிகுலம்பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தியருவுருவத்
தன்மைநாம
மேதுமின்றியெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும்பிரிவ
றநின் றியக்கஞ்செய்யுஞ்
சோதியைமாத்தூவெளியை மனதவிழநிறைவான
துரியவாழ்வைத்
தீதில்பரமாம்பொருளைத் திருவருளேநினைவாகச்
சிந்தைசெய்வாம். (௫)

இந்திரசாலங்கனவு கானலினீரெனவுலக
மெமக்குத்தோன்றச்

சந்ததமுஞ்சிற்பரத்தா லழியாததற்பரத்தைச்
சார்ந்துவாழ்க
புந்திமகிழுறநாளுந் தடையறவானந்தவெள்ளம்
பொலிகவென்றே
வந்தருளுங்குருமௌனி மலர்த்தாளையனுதினமும்
வழுத்தல்செய்வாம். (சு)

பொருளாகக்கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப் போதமாகித்
தெருளாகிக்கருதுமன்பர் மிடிதீரப்பருகவந்த
செழுந்தேனாகி
யருளானோர்க்ககம்புறமென் றுன்னாதபூரணவா
னந்தமாகி
யிருடீரவிளங்குபொரு ளியாதந்தப்பொருளினையா
மிறைஞ்சிநிற்பாம். (எ)

அருமறையின்சிரப்பொருளாய்விண்ணவர்வாமுனி
வர்சித்த ராதியானோர்
தெரிவரியபூரணமாய்க் காரணங்கற்பனைகடந்த
செல்வமாகிக்
கருதரியமலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெயுடலுயிர்
போற் கலந்தெங்நாளுந்
துரியநடுவூடிருந்த பெரியபொருளியாததனைத்
தொழுதல்செய்வாம். (அ)

விண்ணாதிபூதமெல்லாந் தன்னகத்திலடக்கிவெறு
வெளியாய்ஞானக்

கண்ணாரக்கண்டவன்பர் கண்ணூடேயானந்தக்
கடலாய்வேறொன்
றெண்ணாதபடிக்கிரங்கித் தானாகச்செய்தருளு
மிறையேயுன்றன்
றண்ணாருஞ்சாந்தவரு டனைநினைந்துகரமலர்க
டலைமேற்கொள்வாம். (கூ)

விண்ணிறைந்தவெளியாயென் மனவெளியிற்
கலந்தறிவாம் வெளியினூடுந்
தண்ணிறைந்தபேரமுதாய்ச் சதானந்தமானபெரு
ந் தகையேநின்பா
லுண்ணிறைந்தபேரன்பா லுள்ளுருகிமொழிகுளறி
யுவகையாகிக்
கண்ணிறைந்தபுனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்பநின்னரு
ளைக் கருத்தில்வைப்பாம். (க0)

வேறு.

ஆதியந்தங்காட்டாதமுதலாயெம்மை
யடிமைக்காவளர்த்தெடுத்த வன்னைபோல
நீதிபெறுங்குருவாகி மனவாக்கெட்டா
நிச்சயமாய்ச்சொச்சமதாய் நிமலமாகி
வாதமிடுஞ்சமயநெறிக்கரியதாகி
மௌனத்தோர்பால்வெளியாய் வயங்காநின்ற
சோதியையென்னுயிர்த்துணையை நாடிக்கண்ணீர்
சொரியவிருகரங்குவித்துத்தொழுதல்செய்வாம்.

அகரவுயிரெழுத்தனைத்துமாகிவேறு
யமர்ந்தெனவகிலாண்டமனைத்துமாகிப்
பகர்வனவெல்லாமாகியல்லதாகிப்
பரமாகிச்சொல்லரியபான்மையாகித்
துகளறுசங்கற்பவிகற்பங்களெல்லாந்
தோயாதவறிவாகிச்சுத்தமாகி
நிகரில்பசுபதியானபொருளைநாடி
நெட்டுயிர்த்துப்பேரன்பானினைதல்செய்வாம்.

சின்மயானந்தகுரு.

அங்கைகொடுமலர்தூவி யங்கமதுபுளகிப்ப
வன்பினாலுருகிவிழிநீ
ராறாகவாராத முத்தியினதாவேச
வாசைக்கடற்குண்மூழ்கிச்
சங்கரசுயம்புவே சம்புவேயெனவுமொழி
தழுதழுத்திடவணங்குஞ்
சன்மார்க்கநெறியிலாத் துன்மார்க்கனேனையு
தண்ணருள்கொடுத்தாள்வையோ
துங்கமிகுபக்குவச் சனகன்முதன்முனிவோர்
டொழுதருகில்வீற்றிருப்பச்
சொல்லரியநெறியையொருசொல்லாலுணர்த்,
சொரூபாநுபூதிகாட்டிச்
செங்கமலபீடமேற் கல்லாலடிக்குள்வளர்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (க)

ஆக்கையெனுமிடிகரையை மெய்யென்றபாவிநா
னத்துவிதவாஞ்சையாத
லரியகொம்பிற்றேனை முடவனிச்சித்தபடி
யாகுமறிவவிழவின்பந்
தாக்கும்வகையேதிநாட் சரியைகிரியாயோக
சாதனம்விடுத்ததெல்லாஞ்
சன்மார்க்கமல்லவிவை நிற்கவென்மார்க்கங்கள்
சாராதபேரறிவதாய்
வாக்குமனமணுகாத பூரணப்பொருள்வந்து
வாய்க்கும்படிக்குபாயம்
வருவித்துவட்டாத பேரின்பமானசுக
வாரியினைவாய்மடுத்துத்
தேக்கித்திளைக்கநீ முன்னிற்பதென்றுகாண்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (உ)

ஊனியமிருக்கநா னென்கின்றவாணவ
மடைந்திட்டிருக்கலோப
மருளின்மைகூடக் கலந்துள்ளிருக்கமே
லாசாபிசாசமுதலாம்
வெவ்வியகுணம்பல விருக்குமென்னறிவூ
மெய்யனீவீற்றிருக்க

விதியில்லையென்னிலோ பூரணனெனும்பெயர்
விரிக்கிலுரைவேறுமுளதோ
கவ்வுமலமாகின்ற நாகபாசத்தினாற்
கட்டுண்டவுயிர்கண்மூர்ச்சை
கடிதகலவலியவரு ஞானசஞ்சீவியே
கதியானபூமிநடுவுட்
செவ்விதின்வளர்ந்தோங்கு திவ்யகுணமேருவே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௲)

ஐவகையெனும்பூத மாதியைவகுத்ததனு
ளசரசரபேதமான
யாவையும்வகுத்துநல் லறிவையும்வகுத்துமறை
யாதிநூலையும்வகுத்துச்
சைவமுதலாவளவில் சமயமும்வகுத்துமேற்
சமயங்கடந்தமோன
சமரசம்வகுத்தநீ யுன்னைநானணுகவுந்
தண்ணருள்வகுக்கவிலையோ
பொய்வளருநெஞ்சினர்கள் காணுதகாட்சியே
பொய்யிலாமெய்யரறிவிற்
போதபரிபூரண வகண்டிதாகாரமாய்ப்
போக்குவரவற்றபொருளே
தெய்வமறைமுடிவான பிரணவசொரூபியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௪)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினு
லாகின்றவாக்கைநீர்மே
லமர்கின்றகுமிழியென நிற்கின்றதென்னநா
னறியாதகாலமெல்லாம்
புந்திமகிழுறவுண் டுடுத்தின்பமாவதே
போந்தநெறியென்றிருந்தேன்
பூராயமாகநின தருள்வந்துணர்த்தவிவை
போனவழிதெரியவில்லை
யெந்தநிலைபேசினு மிணங்கவிலையல்லா
விறப்பொடுபிறப்பையுள்ளே
யெண்ணினுநெஞ்சது பகீரெனுந்துயிலுறா
திருவிழியுமிரவுபகலாய்ச்
செந்தழலின்மெழுகானதங்கமிவையென்கொலோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சின்மயானந்தகுருவே. (ரு)

காரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக்குழவியைப்போற்
கட்டுண்டிருந்தவெமை வெளியில்விட்டல்லலாங்
காப்பிட்டதற்கிசைந்த
பேரிட்டுமெய்யென்று பேசபாழ்ம்பொய்யுடல்
பெலக்கவிளையமுதமூட்டிப்

பெரியபுவனத்தினிடை போக்குவரவுறுகின்ற
பெரியவிளையாட்டமைத்திட்
டேரிட்டதன்சுருதி மொழிதப்பினமனைவிட்
டிடருறவுறுக்கியிடர்தீர்த்
திரவுபகலில்லாத பேரின்பவீட்டினி
லிசைந்துதுயில்கொண்மினென்று
சீரிட்டவுலகன்னை வடிவானவெந்தையே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே.

கருமருவுகுகையனைய காயத்தினடுவுட்
களிம்புதோய்செம்பனையயான்
காண்டகவிருக்கநீ ஞானவனன்மூட்டியே
கனிவுபெறவுள்ளுருக்கிப்
பருவமதறிந்துநின் னருளானகுளிகைகொடு
பரிசித்துவேதிசெய்து
பத்துமாற்றுத்தங்க மாக்கியேபணிகொண்ட
பக்ஷத்தையென்சொல்லுவே
னருமைபெறுபுகழ்பெற்ற வேதாந்தசித்தாந்த
மாதியாமந்தமீது
மத்துவிதநிலையரா யென்னையாண்டுன்னடிமை
யானவர்களறிவினூடுந்
திருமருவுகல்லா லடிக்கீழும்வளர்கின்ற
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (எ)

கூடுதலுடன்பிரித லற்றுநிர்த்தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன்விரிதலற்றுக்
குணமற்றுவரவினொடு போக்கற்றுநிலையான
குறியற்றுமலமுமற்று
நாடுதலுமற்றுமேல் கீழ்நடுப்பக்கமென
நண்ணுதலுமற்றுவிந்து
நாதமற்றைவகைப் பூதபேதமுமற்று
ஞாதுருவின்ஞானமற்று
வாடுதலுமற்றுமே லொன்றற்றிரண்டற்று
வாக்கற்றுமனமுமற்று
மன்னுபரிபூரணச் சுகவாரிதன்னிலே
வாய்மடுத்துண்டவசமாய்த்
தேடுதலுமற்றவிட நிலையென்றமௌனியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (அ)

தாராதவருளெலாந் தந்தருளமௌனியாய்த்
தாயனையகருணைகாட்டித்
தாளிணையென்முடிசூட்டி யறிவிற்சமாதியே
சாசுவதசம்ப்ரதாய
மோராமன்மந்திரமு முன்னுமன்முத்திநிலை
யொன்றேயிரண்டெனாமை

லொளியெனவும்வெளியெனவுமுருவெனவுநாதமா
மொலியெனவுமுணர்வுருமற்
பாராதுபார்ப்பதே யேதுசாதனமற்ற
பரமவனுபூதிவாய்க்கும்
பண்பென்றுணர்த்தியது பாராமலந்நிலை
பதிந்தநின்பழவடியர்தஞ்
சீராயிருக்கநினை தருள்வேண்டுமையனே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே.

போதமாயாதிநடு வந்தமுமிலாததாய்ப்
புனிதமாய்விகாரமாய்ப்
போக்குவரவில்லாத வின்பமாய்நின்றநின்
பூரணம்புகலிடமதா
வாதரவுவையாமல றிவினைமறைப்பதுநி
னருள்பின்னுமறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்துநிற்பதுநி னருளாகிலெளியனேற்
கறிவாவதேதறிவிலா
வேதம்வருவகையேது வினையேதுவினைதனக்
கீடானகாயமேதென்
னிச்சாசுதந்தரஞ் சிறிதுமிலையிகபர
மிரண்டினுண்மலைவுதீரத்
தீதிலருள்கொண்டினி யுணர்த்தியெனையாள்வை
யோ சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (கO)

பத்திநெறிநிலைநின்று நவகண்டபூமிப்
பரப்பைவலமாகவந்தும்
பரவையிடைமூழ்கியு நதிகளிடைமூழ்கியும்
பசிதாகமின்றியெழுநா
மத்தியிடைநின்றுமுதிர் சருகுபுனல்வாயுவினை
வன்பசிதனைக்கடைந்து
மௌனத்திருந்துமுயர் மலைநுழைவுபுக்கியு
மன்னுதசநாடிமுற்றுஞ்
சுத்திசெய்தும்மூல ப்ராணனோடங்கியைச்
சோமவட்டத்தடைத்துஞ்
சொல்லரியவமுதுண்டு மற்பவுடல்கற்பங்க
ேடாறுநிலைநிற்கவீறு
சித்திசெய்துஞ்ஞான மலதுகதிகூடுமோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (கக)

மௌனகுரு வணக்கம்.

ஆசைநிகளத்தினை நிர்த்தூளிபடவுதறி
யாங்காரமுளையையெற்றி
யத்துவிதமதமாகி மதமாறுமாறுக
வங்கையின்விலாமியாக்கிப்

பாசவிருடன்னிழ லெனச்சுளித்தார்த்துமேற்
    பார்த்துப்பரந்தமனதைப்
பாரித்தகவளமாய்ப் பூரிக்கஉண்டுமுக
    படாமன்னமாயைநூறித்
தேசுபெறநீவைத்த சின்முத்திராங்குசச்
    செங்கைக்குளேயடங்கிச்
சின்மயானந்தசுக வெள்ளம்படிந்துநின்
    திருவருட்பூர்த்தியான
வாசமுறுசற்சார மீதென்னையொருஞான
    மத்தகஜமெனவளர்த்தாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
    மரபில்வருமௌனகுருவே.

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுதலானதமு
    மடங்கவெளியாகவெளிசெய்
தறியாமையறிவாதி பிறிவாகவறிவார்க
    ளறிவாகநின்றநிலையிற்
சிந்தையறநில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
    சின்மயானந்தவெள்ளந்
தேக்கித்திளைத்துநா னதுவாயிருக்கநீ
    செய்சித்ரமிகநன்றுகா
ணைந்தைவடவாற்பரம குருவாழ்கவாழவரு
    ளியநந்திமரபுவாழ்க
வென்றடியர்மனமகிழ வேதாகமத்துணி
    பிரண்டில்லையொன்றென்னவே

வந்தகுருவேவீறு சிவஞானசித்திநெறி
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௨)

ஆதிக்கநல்கினவ ராரிந்தமாயைக்கெ
னறிவன்றியிடமில்லையோ
வந்தரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோ
ரவசரத்துபயோகமோ
போதித்தநிலையையு மயக்குதேயபயநான்
புக்கவருடோற்றிடாமற்
பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்தியென
புந்திக்குளிந்த்ரஜாலஞ்
சாதிக்குதேயிதனை வெல்லவுமுபாயநீ
தந்தருள்வதென்றுபுகல்வாய்
சண்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசநிர்வாகநிலையு
மாதிக்கொடண்டப் பரப்பெலாமறியவே
வந்தருளுஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௩)

மின்னனையபொய்யுடலை நிலையென்றுமையிலகு
விழிகொண்டுமையல்பூட்டு
மின்னார்களின்பமே மெய்யென்றும்வளர்மாட
மேல்வீடுசொர்க்கமென்றும்

பொன்னையழியாதுவளர்பொருளென்றுபோற்றியி
ப் பொய்வேடமிகுதிகாட்டிப்
பொறையறிவுதுறவீத லாதிநற்குணமெலாம்
போக்கிலேபோகவிட்டுத்
தன்னிகரிலோபாதி பாழ்ம்பேய்பிடித்திடத்
தரணிமிசைலோகாயதன்
சமயநடைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசிவானுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண் டெனைத்தடுத்தாண்ட
பின் வாழ்வித்தஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (ச)

போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டுவ
புசித்தற்கிருக்குமதுபோற்
புருஷர்பெறுதர்மாதி வேதமுடனாகமம்
புகலுமதினாலாம்பயன்
ஞானநெறிமுக்யநெறி காட்சியனுமானமுத
னுனைவிதங்கடேர்ந்து
நாளுமெனக்குளறு படைபுடைபெயர்த்திடவு
நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற்
றணுபக்ஷசம்புபக்ஷ
மாமிருவிகற்பமு மாயாதிசேவையு
மறிந்திரண்டொன்றென்னுமோர்

மானதவிகற்பமற வென்றுநிற்பதுநமது
 மரபென்றபரமகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
 மரபில்வருமௌனகுருவே. (ரு)

கல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
 கருணைசிறிதேதுமில்லாக்
காட்சியுங்கொலைகளவு கட்காமமாட்சியாக்
 காதலித்திடுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதுநன்மைகள்
 பொருந்துகுணமேதுமறியேன்
புருஷர்வடிவானதே யல்லாதுகனவிலும்
 புருஷார்த்தமேதுமில்லே
னெல்லாமறிந்தநீ யறியாததன்றெனக்
 கெவ்வண்ணமுய்வண்ணமோ
விருளையிருளென்றவர்க் கொளிதாரகம்பெறு
 மெனக்குநின்னருடாரகம்
வல்லாலெனும்பெய ருனக்குள்ளதேயிந்த
 வஞ்சகனையாளநினையாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
 மரபில்வருமௌனகுருவே. (சா)

கானகமிலங்குபுலி பசுவொடுகுலாவுநின்
 கண்காணமதயானைநீ
கைகாட்டவுங்கையா னெகிடிக்கெனப்பெரிய
 கட்டைமிகவேந்திவருமே

போனகமமைந்ததென வக்காமதேனுநின்
    பொன்னடியினின்றுசொலுமே
புவிராஜர்கவிராஜர் தவராஜரென்றுனை
    போற்றிஜயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணைகர முகங்கண்டபோதிலே
    நவநாதசித்தர்களுமுன்
னட்பினைவிரும்புவார் சுகர்வாமதேவர்முதன்
    ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்
வானகமுமண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்கிடுமுன்
    மகிமையதுசொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
    மரபில்வருமௌனகுருவே. (எ

சருகுசலபக்ஷணிக ளொருகோடியல்லாற்
    சகோரபக்ஷிகள்போலவே
தவளநிலவொழுகமிர்த தாரையுண்டழியாத
    தன்மையானந்தகோடி
யிருவினைகளற்றிரவு பகலென்பதறியாத
    வேகாந்தமோனஞான
வின்பநிஷ்டையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்திநிலை
    யெய்தினர்கள்கோடிசூழக்
குருமணியிழைத்திட்ட சிங்காதனத்தின்மிசை
    கொலுவீற்றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டனிட்டென்மனக்
    குறையெலாந்தீரும்வண்ணம்

மருமலரெடுத்துனிரு தாளையர்ச்சிக்கவெனை
வாவென்றழைப்பதெந்நாண்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (அ)

ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த
வாணவத்தினும்வலிதுகா
ணறிவினை மயக்கிடு நடுவறியவொட்டாதி
யாதொன்றுதொடினுமதுவாய்த்
தாங்காதுமொழிபேசு மரிகரப்பிரமாதி
தம்மொடுசமானமென்னுந்
தடையற்றதேரிலஞ் சுருவாணிபோலவே
தன்னிலசையாதுநிற்கு
மீங்காரெனக்குநிக ரென்னப்ரதாபித்
திராவணாகாரமாகி
யிதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசுநாடுசெய்
திருக்குமிதனொடெநேரமும்
வாங்காவிலாவடிமை போராடமுடியுமோ
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (கூ)

பற்றுவெகுவிதமாகி யொன்றைவிட்டொன்றனைப்
பற்றியுழல்கிருமிபோலப்
பாழ்ஞ்சிந்தைபெற்றநான் வெளியாகநின்னருள்
பகர்ந்துமறியேன்றுவிதமோ

சிற்றறிவதன்றியுமெவரேனுமொருமொழி
திடுக்கென்றுரைத்தபோது
சிந்தைசெவியாகவே பறையறையவுதரவெந்
தீநெஞ்சமளவளாவ
வுற்றுணரவுணர்வற்றன் மத்தவெறியினர்போல
வுளறுவேன்முத்திமார்க்க
முணர்வதெப்படியின்ப துன்பஞ்சமானமா
யுறுவதெப்படியாயினு
மற்றெனக்கையநீ சொன்னவொருவார்த்தையினை
மலையிலக்கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (க0

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குணநிராமய நிரஞ்சனநிராலம்ப
நிர்விஷயகைவல்யமா
நிஷ்களவசங்கசஞ் சலரகிதநிர்வசன
நிர்த்தொந்தநித்தமுக்த
தற்பரவிஸ்வாதீத வ்யோமபரிபூரண
சதானந்தஞானபகவ
சம்புசிவசங்கர சர்வேசவென்றுநான்
சர்வகாலமுநினைவனோ
வற்புதவகோசர நிவர்த்திபெறுமன்பருக்
கானந்தபூர்த்தியான

வத்துவிதநிச்சய சொரூபசாக்ஷாத்கார
வனுபூதியனுகூதமுங்
கற்பனையறக்காண முக்கணுடன்வடநிழற்
கண்ணூடிருந்தகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (க)

மண்ணாதியைந்தொடு புறத்திலுளகருவியும்
வாக்காதிசுரோத்திராதியும்
வளர்கின்றசப்தாதி மனமாதிகலையாதி
மன்னுசுத்தாதியுடனே
தொண்ணூற்றொடாறுமற்றுள்ளனவுமௌனியாய்ச்
சொன்னவொருசொற்கொண்டதே
தூவெளியதாயகண் டானந்தசுகவாரி
தோற்றமதையென்சொல்லுவேன்
பண்ணாருமிசையினொடு பாடிப்படித்தருட்
டான்மைநெறிநின்றுதவருப்
பக்குவவிசேடராய் நெக்குநெக்குருகிப்
பணிந்தெழுந்திருகைகூப்பிக்
கண்ணாறுகரைபுரள நின்றவன்பரையெலாங்
கைவிடாக்காட்சியுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (உ)

எல்லாமுனடிமையெ யெல்லாமுனுடைமையே
யெல்லாமுனுடையசெயலே

யெங்கணும்வியாபிநீ யென்றுசொலுமியல்பென்
றிருக்காதிவேதமெல்லாஞ்
சொல்லான்முழக்கியது மிக்கவுபகாரமாச்
சொல்லிறந்தவருமீண்டு
சொன்னவையுமிவைநல்ல குருவானபேருந்
தொகுத்தநெறிதானுமிவையே
யல்லாமலில்லையென நன்றாவறிந்தே
னறிந்தபடிநின்றுசுகநா
ணுகாதவண்ணமே யிவ்வண்ணமாயினே
னதுவுநினதருளென்னவே
கல்லாதவறிஞனுக் குள்ளேயுணர்த்தினை
கதிக்குவகையேதுபுகலாய்
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே.

பட்டப்பகற்பொழுதை யிருளென்றமருளர்தம்
பக்ஷமோவெனதுபக்ஷம்
பார்த்தவிடமெங்கணுங் கோத்தநிலைகுலையாது
பரமவெளியாகவொருசொற்
றிட்டமுடன்மௌனியா யருள்செய்திருக்கவுஞ்
சேராமலாராகநான்
சிறுவீடுகட்டியதி னடுசோற்றையுண்டுண்டு
தேக்குசிறியார்கள்போல
நட்டணையதாக்கற்ற கல்வியும்விவேகமு
நன்னிலயமாகவுன்னி

நானென்றுநீயென் றிரண்டில்லையென்னவே
நடுவேமுளைத்தமனதைக்
கட்டவறியாமலே வாடினேனெப்போது
கருணைக்குறித்தாவனோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௪)

மெய்விடாநாவுள்ள மெய்யருளிருந்துநீ
மெய்யானமெய்யையெல்லா
மெய்யெனவுணர்த்தியது மெய்யிதற்கையமிலை
மெய்யேதுமறியாவெறும்
பொய்விடாப்பொய்யினே னுள்ளத்திருந்துதான்
பொய்யானபொய்யையெல்லாம்
பொய்யெனுவண்ணமே புகலவைத்தாயெனிற்
புன்மையேனென்செய்குவேன்
மைவிடாதெழுநீல கண்டகுருவேவிஷ்ணு
வடிவானஞானகுருவே
மலர்மேவிமறையோது நான்முகக்குருவே
மதங்கடொறுநின்றகுருவே
கைவிடாதேயென்ற வன்பருக்கன்பாய்க்
கருத்தூடுணர்த்துகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௫)

பண்ணேனுனக்கான பூசையொருவடிவிலே
பாவித்திறைஞ்சவாங்கே

பார்க்கின்றமலரூடு நீயேயிருத்தியப்
பனிமலரெடுக்கமனமு
நண்ணேனலாமலிரு கைதான்குவிக்கவெனி
னுணுமென்னுளநிற்றிநீ
நான்கும்பிடும்போ தரைக்கும்பிடாதலா
லுன்பூசைசெய்யன்முறையோ
விண்ணேவிணுதியாம் பூதமேநாதமே
வேதமேவேதாந்தமே
மேதக்கவேள்வியே கேள்வியாம்பூமிக்குள்
வித்தேயவித்தின்முளையே
கண்ணேகருத்தேயெ னெண்ணேயெழுத்தே
கதிக்கானமோனவடிவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௬)

சந்ததமும்வேதமொழி யாதொன்றுபற்றினது
தான்வந்துமுற்றுமெனலாற்
சகமீதிருந்தாலு மரணமுண்டென்பது
சதாநிஷ்டர்நினைவதில்லை
சிந்தையறியார்க்கீது போதிப்பதல்லவே
செப்பினும்வெகுதர்க்கமாந்
திவ்யகுணமார்க்கண்டர் சுகராதிமுனிவோர்கள்
சித்தாந்தநித்யரலரோ
விந்த்ராதிதேவதைகள் பிரமாதிகடவுள
ரிருக்காதிவேதமுனிவ

பெண்ணரியகணநாதர் நவநாதசித்தர்க
ளிரவிமதியாதியோர்கள்
கந்தருவர்கின்னரர்கண் மற்றையர்களியாவருங்
கைகுவித்திடுதெய்வமே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (எ)

துள்ளுமறியாமனது பலிகொடுத்தேன்கர்ம
துட்டதேவதைகளில்லை
துரியநிறைசாந்ததே வதையாமுனக்கே
தொழும்பனன்பயிடேகநீ
ருள்ளுறையிலென்னுவி நைவேத்தியம்ப்ராண
னோங்குமதிதூபதீப
மொருகாலமன்றிது சதாகாலபூசையா
வொப்புவித்தேன் கருணைகூர்
தெள்ளிமறைவடியிட்ட வமுதப்பிழம்பே
தெளிந்ததேனேசீனியே
திவ்யரசமியாவுந் திரண்டொழுகுபாகே
தெவிட்டாதவானந்தமே
கள்ளனறிவூடுமே மெள்ளமெளவெளியாய்க்
கலக்கவருநல்லுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (அ)

உடல்குழையவென்பெலா நெக்குருகவிழிநீர்க
ளூற்றெனவெதும்பியூற்ற

ஆசிகாந்தத்தினைக் கண்டணுகல்போலவே
யோருறவுமுன்னியுன்னிப்
படபடெனநெஞ்சம் பதைத்துண்ணடுக்குறப்
பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனைய புன்னகை
பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
மடலவிழுமலரனைய கைவிரித்துக்கூப்பி
வானேயவானிலின்ப
மழையேமழைத்தாரை வெள்ளமேநீடூழி
வாழியெனவாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மனை திறந்தனைய வன்பரன்புக்கெளிமை
கன்னெஞ்சனுக்கெளிமையோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (கூ)

இங்கற்றபடியங்கு மெனவறியுநல்லறிஞ
ரெக்காலமும்முதவுவா
ரின்சொறவுரார்பொய்மை யாமிக்குரையா
ரிரங்குவார்கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்பசித்தரவ ருள்ளக்கருத்திலுறை
சாக்ஷிநீயிகபரத்துஞ்
சந்தானகற்பகத் தேவாயிருந்தே
சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய்
ங்கத்தையொத்தெனைப் பாயவருவினையினைச்
சேதிக்கவருசிம்புளே

சிந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே
தீனனேன் கரையேறவே
கங்கற்றபேராசை வெள்ளத்தின்வளரருட்
ககனவட்டக்கப்பலே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (கஎ)

சித்தர்கணம்.

திக்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே
சென்றோடியாடிவருவீர்
செம்பொன் மகமேருவொடு குணமேருவென்னவே
திகழ்துருவனளவளாவி
யுக்ரமிகுசக்ரதர னென்னநிற்பீர்கையி
லுழுந்தமிழுமாசமனமா
வோரேழுகடலையும் பருகவல்லீரிந்த்ர
னுலகுமயிராவதமுமே
கைக்கெளியபந்தா வெடுத்துவிளையாடுவீர்
ககனவெட்டத்தையெல்லாங்
கடுகிடையிருத்தியே யட்டகுலவெற்பையுங்
காட்டுவீர்மேலுமேலு
மிக்கசித்திகளெலாம் வல்லநீரடிமைமுன்
விளங்கவருசித்தியிலையோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (க)

பாட்டளிதுதைந்துவளர் கற்பகநனீழலைப்
பாரினிடைவரவழைப்பீர்
பத்மநிதிசங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந்தொழிலாளர்போற்
கேட்டதுகொடுத்துவர நிற்கவைப்பீர்பிச்சை
கேட்டுப்பிழைப்போரையுங்
கிரீடபதியாக்குவீர் கற்பாந்தவெள்ளமொரு
கேணியிடைகுறுகவைப்பீ
ரோட்டினையெடுத்தா யிரத்தெட்டுமாற்றுக
வொளிவிடும்பொன்னாக்குவீ
ருரகனுமிளைப்பாற யோகதண்டத்திலே
யுலகுசுமையாகவருளான்
மீட்டிடவும்வல்லநீ ரென்மனக்கல்லையனன்
மெழுகாக்கிவைப்பதரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே.

பாரொடுநன்னீராதி யொன்றோடொன்றாகவே
பற்றிலயமாகும்போழ்து
பரவெளியின்மருவுவீர் கற்பாந்தவெள்ளம்
பரந்திடினதற்குமீதே
நீரிலுறைவண்டாய்த் துவண்டுசிவயோகநிலை
நிற்பீர்விகற்பமாகி
நெடியமுகிலேழும் பரந்துவருஷிக்கிலோ
நிலவுமதிமண்டலமதே

பூரெனவிளங்குவீர் பிரமாதிமுடிவில்விடை
யூர்தியருளாலுலவுவீ
ருலகங்கள்கீழ்மேல வாகப்பெருங்காற்
றுலாவினற்றுரணையினென்
மேருவெனவசையாம னிற்கவல்லீருமது
மேதக்கசித்தியெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (ரு)

எண்ணரியபிறவிதனின் மானுடப்பிறவிதா
னியாதினும்மரிதரிதுகா
ணிப்பிறவிதப்பினு லெப்பிறவிவாய்க்குமோ
வேதுவருமோவறிகிலேன்
கண்ணகனிலத்துநா னுள்ளபொழுதேயருட்
கதனவட்டத்தினின்று
காலூன்றிநின்றுபொழி யானந்தமுகிலொடு
கலந்துமதியவசமுறவே
பண்ணுவதுநன்மையிந் நிலைபதியுமட்டுமே
பதியாயிருந்ததேகப்
பவுரிகுலையாமலே கௌரிகுண்டலியாயி
பண்ணவிதனருளினாலே
விண்ணிலவுமதியமுத மொழியாதுபொழியவே
வேண்டுவேனுமதடிமைநான்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (சா)

பொய்திகழுலகநடையென்சொல்கேனென்சொல்கேன்
பொழுதுபோக்கேதென்னிலோ
பொய்யுடனிமித்தம் புசிப்புக்கலைந்திடல்
புசித்தபின்கண்ணுறங்கல்
கைதவமலாமலிது செய்தவமதல்லவே
கண்கெட்டபேர்க்கும்வெளியாய்க்
கண்டதிதுவிண்டிதைக் கண்டித்துநிற்றலெக்
காலமோவதையறிகிலேன்
மைதிகழுமுகிலினங் குடைநிழற்றிடவட்ட
வரையினொடுசெம்பொன்மேரு
மால்வரையின்முதுகூடும் யோகதண்டக்கோல்
வரைந்துசயவிருதுகாட்டி
மெய்திகழுமட்டாங்க யோகபூமிக்குள்வளர்
வேந்தரேகுணசாந்தரே
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (ரு)

கெசதுரகமுதலான சதுரங்கமனமாதி
கேள்வியினிசைந்துநிற்பக்
கெடிகொண்டதலமாறு மும்மண்டலத்திலுங்
கிள்ளாக்குசெல்லமிக்க
தெசவிதமதாய்நின்ற நாதங்களோலிடச்
சிங்காசனாதிபர்களாய்த்
திக்குத்திகந்தமும் பூரணமதிக்குடை
திகழ்ந்திடவசந்தகால

மிசையமலர்மீதுறை மணம்போலவானந்த
மிதயமேற்கொள்ளுநம்வண்ண
மென்றைக்குமழியாத சிவராசயோகமா
யிந்த்ராதிதேவர்களெலாம்
விஜயஜயஜயவென்ன வாசிசொலவேகொலு
விருக்குநம்பெருமைபெரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (சு)

ஆணிலேபெண்ணிலே யென்போலவொருபேதை
யகிலத்தின்மிசையுள்ளதோ
வாடியகறங்குபோ லோடியுழல்சிந்தையை
யடக்கியொருகணமேனும்யான்
காணிலேன்றிருவருளை யல்லாதுமௌனியாய்க்
கண்மூடியோடுமூச்சைக்
கட்டிக்கலாமதியை முட்டவேமூலவெங்
கனலினையெழுப்பநினைவும்
பூணிலேனிற்றைநாட் கற்றதுங்கேட்டதும்
போக்கிலேபோகவிட்டுப்
பொய்யுலகநுயினை நுயினுங்கடையான
புன்மையேனின்னமின்னம்
வீணிலேயலையாமன் மலையிலக்காகநீர்
வெளிப்படத்தோற்றல்வேண்டும்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (எ)

கன்னலமுதெனவுமுக் கனியெனவும்வாயூறு
    கண்டெனவுமடியெடுத்துக்
கடவுளர்கடந்ததல வழுதழுதுபேய்போற்
    கருத்திலெழுகின்றதெல்லா
மென்னதறியாமையறி வென்னுமிருபகுதியா
    லீட்டுதமிழென்றமிழினுக்
கின்னல்பகராதுலக மாராமைமேலிட்
    டிருத்தலாலித்தமிழையே
சொன்னவனியாவனவன் முத்திசித்திகளெலாந்
    தோய்ந்தநெறியேபடித்தீர்
சொல்லுமெனவவர்நீங்கள் சொன்னவவையிற்சிறி
    து தோய்ந்தருணசாந்தனெனவே
மின்னல்பெறவேசொல்ல வச்சொல்கேட்டடிமைம
    னம் விகசிப்பதெந்நாளோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
    வித்தகச்சித்தர்கணமே. (அ)

பொற்பினெடுகைகாலில் வள்ளுகிர்படைத்தலாற்
    போந்திடையொடுக்கமுறலாற்
பொலிவானவெண்ணீறு பூசியேயருள்கொண்டு
    பூரித்தவெண்ணீர்மையா
லெற்படவிளங்குகக னத்திலிமையாவிழி
    யிசைந்துமேனோக்கமுறலா
லிரவுபகலிருளான கனதந்திபடநூறி
    யிதயங்களித்திடுதலாற்

பற்பலவிதங்கொண்ட புலிகலையினுரியது
 படைத்துப்ரதாபமுறலாற்
பனிவெயில்கள்புகுதாமனெடியவான்றொடர்நெடி
 பருமரவனங்களாரும் [ய
வெற்பினிடையுறைதலாற் றவராசசிங்கமென
 மிக்கோருமைப்புகழ்வர்காண்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே. (கூ)

கல்லாதபேர்களே நல்லவர்களல்லவர்கள்
 கற்றுமறிவில்லாதவென்
கர்மத்தையென்சொல்வேன்மதியையென்சொல்லு
 வேன் கைவல்யஞானநீதி
நல்லோருரைக்கிலோ கர்மமுக்கியமென்று
 நாட்டுவேன்கர்மமொருவ
னாட்டினாலோபழைய ஞானமுக்கியமென்று
 நவிலுவேன்வடமொழியிலே
வல்லானொருத்தன்வர வுந்த்ராவிடத்திலே
 வந்ததாவிவகரிப்பேன்
வல்லதமிழறிஞர்வரி னங்ஙனேவடமொழியின்
 வசனங்கள்சிறிதுபுகல்வேன்
வெல்லாமலெவரையு மருட்டிவிடவகைவந்த
 வித்தையென்முத்திதருமோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே. (க0)

ஆனந்தமானபரம்.

கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டைநீக்குமக்
  குணமொன்றுமொன்றிலேன்பாற்
கோரமெத்தனைபக்ஷ பாதமெத்தனைவன்
  குணங்களெத்தனைகொடியபாழ்ங்
கல்லாமையெத்தனை யகந்தையெத்தனைமனக்
  கள்ளமெத்தனையுள்ளசற்
காரியஞ்சொல்லிடினு மறியாமையெத்தனை
  கதிக்கென்றமைத்தவருளிற்
செல்லாமையெத்தனைவிர்தாகோஷ்டியென்னிலோ
  செல்வதெத்தனைமுயற்சி
சிந்தையெத்தனைசலன மிந்த்ரஜாலம்போன்ற
  தேகத்தில்வாஞ்சைமுதலா
யல்லாமையெத்தனை யமைத்தனையுனக்கடிமை
  யானேனிவைக்குமாளோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
  யானந்தமானபரமே. (க)

தெருளாகிமருளாகி யுழலுமனமாய்மனஞ்
  சேர்ந்துவளர்சித்தாகியச்
சித்தெலாஞ்சூழ்ந்தசிவ சித்தாய்விசித்ரமாய்த்
  திரமாகிநானவிதப்
பொருளாகியப்பொருளை யறிபொறியுமாகியைம்
  புலனுமாயைம்பூதமாய்ப்
புறமுமாயகமுமாய்த் தூரஞ்சமீபமாய்ப்
  போக்கொடுவரத்துமாகி

யிருளாகியொளியாகி நன்மைதீமையுமாகி
யின்றாகிநாளையாகி
யென்றுமாயொன்றுமாய்ப் பலவுமாயாவுமா
யிவையல்லவாயநின்னை
யருளாகிநின்றவர்க ளறிவதல்லாலொருவ
ரறிவதற்கெளிதாகுமோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (உ)

மாறுபடுதர்க்கந் தொடுக்கவறிவார்சாண்
வயிற்றின்பொருட்டதாக
மண்டலமுவிண்டலமு மொன்றாகிமனதுமூல
மாலாகிநிற்கவறிவார்
வேறுபடுவேடங்கள் கொள்ளவறிவாரொன்றை
மெணமெணென்றகம்வேறதாம்
வித்தையறிவாரெமைப் போலவேசந்தைபோன்
மெய்ந்நூல்விரிக்கவறிவார்
சீறுபுலிபோற்சீறி மூச்சைப்பிடித்துவிழி
செக்கச்சிவக்கவறிவார்
திரமென்றுதந்தம் மதத்தையேதாமதச்
செய்கைகொடுமுளறவறிவா
ராறுசமயங்கடொறும் வேறுவேறாகிவிளை
யாடுமுனையாவரறிவா
ரண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (ங)

காயிலையுதிர்ந்தகனி சருகுபுனன்மண்டிய
கடும்பசிதனக்கடைத்துங்
கார்வரையின்முழையிற்கருங்கல்போலசையாது
கண்மூடிநெடிதிருந்துந்
தீயினிடைவைகியுந் தோயமதின்மூழ்கியுந்
தேகங்களென்பெலும்பாய்த்
தெரியநின்றுஞ்சென்னி மயிர்கள்கூடாக்குருவி
தெற்றவெயிலூடிருந்தும்
வாயுவையடக்கியு மனதினையடக்கியு
மௌனத்திலேயிருந்து
மதிமண்டலத்திலே கனல்செல்லவமுதுண்டு
வனமூடிருந்துமறிஞ
ராயுமறைமுடிவான வருணாடிநாடிமை
யகிலத்தைநாடன்முறையோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (௬)

சுத்தமுமசுத்தமுந் துக்கசுகபேதமுந்
தொந்தமுடனிர்த்தொந்தமுந்
தூலமொடுசூக்குமமு மாசையுநிராசையுஞ்
சொல்லுமொருசொல்லின்முடிவும்
பெத்தமொடுமுத்தியும் பாவமொடபாவமும்
பேதமொடபேதநிலையும்
பெருமையொடுசிறுமையுமருமையுடனெளிமையும்
பெண்ணினுடனாணுமற்று

நித்தமுமனித்தமு மஞ்சனநிரஞ்சனமு
 நிட்களமுநிகழ்சகளமு
நீதியுமநீதியு மாதியொடணுதியு
 நிர்விஷயவிஷயவடிவு
மத்தனையுநீயலதெ ளத்தனையுமில்லையெனின்
 யாங்களுனையன்றியுண்டோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
 யானந்தமானபரமே (ரு)

காராருமாணவக் காட்டைக்களைந்தறக்
 கண்டகங்காரமென்னுங்
கல்லைப்பிளந்துநெஞ் சகமானபூமிவெளி
 காணத்திருத்திமேன்மேற்
பாராதியறியாத மோனமாம்வித்தைப்
 பதித்தன்புநீராகவே
பாய்ச்சியதுபயிராகு மட்டுமாமாயைவன்
 பறவையணுகாதவண்ணா
நேராகநின்றுவிளை போகம்புசித்துய்ந்த
 நின்னன்பர்கூட்டமெய்த
நினைவின்படிக்குநீ முன்னின்றுகாப்பதே
 நின்னருட்பாரமென்று
மாராருமறியாத சூதானவெளியில்வெளி
 யாகின்றதுரியமயமே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
 யானந்தமானபரமே. (சா)

வானாதிபூதமா யகிலாண்டகோடியாய்
மலையாகிவளைகடலுமாய்
மதியாகியிரவியாய் மற்றுளவெலாமாகி
வான்கருணைவெள்ளமாகி
நானாகிநின்றவனு நீயாகிநின்றிடவு
நானென்பதற்றிடாதே
நானென்னக்குளறி நானாவிகாரியாய்
நானறிந்தறியாமையாய்ப்
போனாலதிட்டவலி வெல்லவெளிதோபகற்
பொழுதுபுகுமுன்கண்மூடிப்
பொய்த்துயில்கொள்வான்றனை யெழுப்பவசமோ
வினிப் போதிப்பதெந்தநெறியை
யானாலுமென்கொடுமை யனியாயமனியாய
மார்பாலெடுத்துமொழிவே
னண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (எ)

பொய்யினேன்புலையினேன் கொலையினேனின்னருள்
புலப்படவறிந்துநிலையாய்
புன்மையேன்கல்லாத தன்மையேநன்மைபோற்
பொருளலாப்பொருளைநாடும்
வெய்யனேன்வெகுளியேன் வெறியனேன்சிறிய
னேன் வினையினேனென்றென்னைநீ
விட்டுவிடநினைவையேற் றட்டழிவதல்லாது
வேறுகதியேதுபுகலாய்

துய்யனேமெய்யனே யுயிரினுக்குயிரான
துணைவனேயிணையொன்றிலாத்
துரியனேதுரியமுங் காணுவதீதனே
சுருதிமுடிமீதிருந்த
வையனேயப்பனே யெனுமறிஞரறிவைவிட்
டகலாதகருணைவடிவே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (அ)

எத்தனைவிதங்கடான் கற்கினுங்கேட்கினுமெ
னிதயமுமொடுங்கவில்லை
யானெனுமகந்தைதா னெள்ளளவுமாறவிலை
யாதினும்மபிமானமென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட தீமையொடிரக்கமென்
சென்மத்துநானறிகிலேன்
சீலமொடுதவவிரத மொருகனவிலாயினுந்
தரிசனங்கண்டுமறியேன்
பொய்த்தமொழியல்லான் மருந்துக்குமெய்மொழி
புகன்றிடேன்பிறர்கேட்கவே
போதிப்பதல்லாது சும்மாவிருந்தருள்
பொருந்திடாப்பேதைநானே
யத்தனைகுணக்கேடர் கண்டதாக்கேட்டதா
வவனிமிசையுண்டோசொலா
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (௯)

எக்காலமுந்தனக் கென்னவொருசெயலிலா
வேழைநீயென் றிருந்திட்
டெனதாவியுடல்பொருளு மௌனியாய்வந்துகை
யேற்றுநமதென் றவன்றே
பொய்க்காலதேசமும்பொய்ப்பொருளில்வாஞ்சை
யும் பொய்யுடலைமெய்யென்னலும்
பொய்யுறவுபற்றலும் பொய்யாகுநானென்னல்
பொய்யினும்பொய்யாகையான்
மைக்காவிருட்டனைய விருளில்லையிருவினைகள்
வந்தேறவழியுமில்லை
மனமில்லையம்மனத் தினமில்லைவேறுமொரு
வரவில்லைபோக்குமில்லை
யக்காலமிக்கால மென்பதில்லையெல்லா
மதீதமயமானதன்றோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (கo)

சுகவாரி.

இன்னமுதுகனிபாகுகற்கண்டுசீனிதே
னெனருசித்திடவலியவந்
தின்பங்கொடுத்தநினை யெந்நேரநின்னன்ப
ரிடையறாதுருகிநாடி
யுன்னியகருத்தவிழ வுரைகுளறியுடலெங்கு
மோய்ந்தயர்ந்தவசமாகி

யுணர்வரியபேரின்ப வனுபூதியுணர்விலே
யுணர்வார்களுள்ளபடிகாண்
கன்னிகையொருத்திசிற்றின்பம்வேம்பென்னினுங்
கைக்கொள்வள்பக்குவத்திற்
கணவனருள்பெறின்முனே சொன்னவாறென்னெ
னக் கருதிநகையாவளதுபோற்
சொன்னபடிகேட்குமிப் பேதைக்குநின்கருணை
தோற்றிற்சுகாரம்பமாஞ்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (க)

அன்பின்வழியறியாத வென்னைத்தொடர்ந்தென்
னை யறியாதபக்குவத்தே
யாசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடுத்துநா
னற்றேனலந்தேனென
வென்புலமயங்கவே பித்தேற்றிவிட்டா
யிரங்கியொருவழியாயினு
மின்பவெளமாகவந் துள்ளங்களிக்கவே
யெனைநீகலந்ததுண்டோ
தன்பருவமலருக்கு மணமுண்டுவண்டுண்டு
தண்முகைதனக்குமுண்டோ
தமியனேற்கிவ்வணந் திருவுளமிரங்காத
தன்மையாற்றனியிருந்து
துன்பமுறினெங்ஙனே யழியாதநின்னன்பர்
சுகம்வந்துவாய்க்குமுரையாய்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
   சோதியேசுகவாரியே. (௨)

கல்லேனுமையவொரு காலத்திலுருகுமென்

கருணைக்கிணங்காத வன்மையையுநான்முகனை
   கற்பிக்கவொருகடவுளோ
வல்லான்வகுத்ததே வாய்க்காலெனும்பெரு
   வழக்குக்கிழுக்குமுண்டோ
வானமாய்நின்றின்ப மழையாயிரங்கியெனை

பொல்லாதசேயெனிற் றாய்தள்ளனீதமோ
   புகலிடம்பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தைசொல்லிலோ திருவருட்கயலுமாய்
   புன்மையேனாவனந்தோ [ப்
சொல்லான்முழக்கிலோ சுகமில்லைமௌனியாய்ச்
   சும்மாவிருக்கவருளாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
   சோதியேசுகவாரியே. (௩)

என்பெலாநெக்குடைய ரோமஞ்சிலிர்ப்பவுட
   லிளகமனதழலின்மெழுகா
யிடையறாதுருகவரு மழைபோலிரங்கியே
   யிருவிழிகணீரிறைப்ப
வன்பினான்மூர்ச்சித்த வன்பருக்கங்ஙனே
   யமிர்தசஞ்சீவிபோல்வந்

தானந்தமழைபொழிவை யுள்ளன்பிலாதவெனை
யார்க்காகவடிமைகொண்டாய்
புன்புலான்மயிர்தோ னரம்பென்புமொய்த்திடு
புலைக்குடிலிலருவருப்புப்
பொய்யல்லவேயிதனை மெய்யென்றுநம்பியென்
புந்திசெலுமோபாழிலே
துன்பமாயலையவோ வுலகநடையையவொரு
சொற்பனத்திலும்வேண்டிலேன்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (ச

வெந்நீர்பொருதெனுடல்காலின்முட்டைக்கவும்
வெடுக்கென்றசைத்தெடுத்தால்
விழியிமைத்தங்ஙனே தண்ணருளைநாடுவேன்
வேறொன்றையொருவர்கொல்லி
னந்நேரமையோவென் முகம்வாடிநிற்பதுவு
மையநின்னருளறியுமே
யானுமெத்தப் பயந்தவனியானென்னை
யாண்டநீகைவிடாதே
யிந்நேரமென்றிலை யுடற்சுமையதாகவு
மெடுத்தாலிறக்கவென்றே
யெங்கெங்குமொருதீர்வை யாயமுண்டாயினு
மிறைஞ்சுசுகராதியான
தொன்னீர்மையாளர்க்கு மானுடம்வகுத்தவரு
டுணையென்றுநம்புகின்றேன்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (ரு)

பற்றுவனவற்றிடுநிராசையென்றொருபூமி
பற்றிப்பிடிக்குமியோகப்
பாங்கிற்பிராணலய மென்னுமொருபூமியினை
பற்றின்மனமறுமென்னவே
கற்றையஞ்சடைமௌனி தானேகனிந்தகனி
கனிவிக்கவந்தகனிபோற்
கண்டதிந்நெறியெனத் திருவுளக்கனிவினொடு
கனிவாய்திறந்துமொன்றைப்
பெற்றவனுமல்லேன் பெறாதவனுமல்லேன்
யே
பெண்ணீர்மையென்னவிரு கண்ணீரிறைத்துநான்
பேய்போலிருக்கவுலகஞ்
சுற்றிநகைசெய்யவே யலையவிட்டாயெனிற்
சொல்லவினிவாயுமுண்டோ
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (சா

அரும்பொனேமணியே யென்பேயென்பான
வறிவேயெனறிவிலூறு
மானந்தவெள்ளமே யென்றென்றுபாடினே
னாடினேனாடிநாடி
விரும்பியேகூவினே னுளறினேனலறினேன்
மெய்சிலிர்த்திருகைகூப்பி

விண்மாரியெனவெனிரு கண்மாரிபெய்யவே
வேசற்றயர்ந்தேனியா
னிரும்புநேர்நெஞ்சகக் கள்வனானுமுனை
யிடைவிட்டுநின்றதுண்டோ
வென்றுநீயன்றுநா னுன்னடிமையல்லவோ
யாதேனுமறியாவெறுந்
துரும்பனேனென்னினுங் கைவிடுதனீதியோ
தொண்டரொடுகூட்டுகண்டாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௨)

பாராதியண்டங்க ளத்தனையும்வைக்கின்ற
பரவெளியினுண்மைகாட்டிப்
பற்றுமனவெளிகாட்டி மனவெளியினிற்றோய்ந்த
பாவியேன்பரிசுகாட்டித்
தாராளமாய்நிற்க நிர்ச்சிந்தைகாட்டிச்
சதாகாலநிட்டையெனவே
சகசநிலைகாட்டினை சுகாதீதநிலையந்
தனைக்காட்டநாள்செல்லுமோ
காராரவெண்ணரு மனந்தகோடிகணின்று
காலூன்றிமழைபொழிதல்போற்
கால்வீசிமின்னிப் படர்ந்துபரவெளியெலாங்
கம்மியானந்தவெள்ளஞ்
சோராதுபொழியவே கருணையின்முழங்கியே
தொண்டரைக்கூவுமுகிலே

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (அ)

பேதித்தசமயமோ வொன்றுசொனபடியொன்று
பேசாதுதுறவாகியே
பேசாதபெரியோர்க ளிருவிகற்பத்திறற்
பேசார்கள்பரமகுருவாய்ப்
போதிக்குமுக்கணிறை நேர்மையாய்க்கைக்கொண்
போதிப்பதாச்சறிவிலே [டு
போக்குவரவறவின்ப நீக்கமறவசனமாப்
போதிப்பதெவரையனே
சாதித்தசாதனமு மியோகியர்கணமதென்று
சங்கிப்பராதலாலே
தன்னிலேதாளுயர்ந்து விடுவோமெனத்

சோதிக்கமனமாயை தனையேவிஞலடிமை
சுகமாவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (சு

அண்டமுடிதன்னிலோ பகிரண்டமதனிலோ
வலரிமண்டலநடுவிலோ
வனனடுவிலோவமிர்த மதிநடுவிலோவன்ப
ரகமுருகிமலர்கவித்
தெண்டமிடவருமூர்த்தி நிலையிலோதிக்குத்
திகந்

திகழ்விந்துநாதநிலை தன்னிலோவேதாந்த
சித்தாந்தநிலைதன்னிலோ
கண்டபலபொருளிலோ காணாதநிலையெனக்
கண்டசூனியமதனிலோ
காலமொருமூன்றிலோ பிறவிநிலைதன்னிலோ
கருவிகரணங்களோய்ந்த
தொண்டர்களிடத்திலோ நீவீற்றிருப்பது
தொழும்பனேற்குளவுபுகலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (க0)

எந்தநாள்கருணைக் குரித்தாகுநாளெனவு
மென்னிதயமெனைவாட்டுதே
யேதென்றுசொல்லுவேன் முன்பிறெடுபின்மலைவ
றவு மிற்றைவரையாதுபெற்றேன்
பந்தமானதிலிட்ட மெழுகாகியுள்ளம்
பதைத்துப்பதைத்துருகவோ
பரமசுகமாவது பொறுப்பரியதுயரமாய்ப்
பலகாலுமூர்ச்சிப்பதோ
சிந்தையானதுமறிவை யென்னறிவிலறிவான
தெய்வநீயன்றியுளதோ
தேகநிலையல்லவே யுடைகப்பல்கப்பலாய்த்
திரையாழியூடுசெலுமோ
சொந்தமாயாண்டநீ யறியார்கள்போலவே
துன்பத்திலாழ்த்தன்முறையோ

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கக)

எந்நாளுமுடலிலே யுயிராமுனைப்போ
லிருக்கவிலையோமனதெனு
மியானுமென்னட்பாம் பிராணனுமெமைச்சடம
தென்றுனைச்சித்தென்றுமே
யந்நாளிலெவனோ பிரித்தானதைக்கேட்ட
வன்றுமுதலின்றுவரையு
மறியாயமாயெமை யடக்கிக்குறுக்கே
யடர்ந்தரசுபண்ணியெங்கண்
முன்னாகநீயென்ன கோட்டைகொண்டாயென்று
மூடமனமிகவுமேச
மூண்டெரியுமனலிட்ட மெழுகாயுளங்கருகன்
முறைமையோபதினாயிரஞ்
சொன்னாலுநின்னருளிரங்கவிலையேயினிச்
சுகம்வருவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கஉ

எங்குநிறைகின்றபொருள்.

அவனன்றியோரணுவு மசையாதெனும்பெரிய
வாய்தர்மொழியொன்றுகண்டா
லறிவாவதேதுசில வறியாமையேதிவை
யறிந்தார்களறியார்களார்

மௌனமொடிருந்ததாரென்போலுடம்பெலாம்
 வாயாய்ப்பிதற்றுமவரார்
மனதெனவுமொருமாயை யெங்கேயிருந்துவரும்
 வன்மையொடிரக்கமெங்கே
புவனம்படைப்பதென் கர்த்தவியமெவ்விடம்
 பூதபேதங்களெவிடம்
பொய்மெயிதமகிதமேல் வருநன்மைதீமையொடு
 பொறைபொறுமையுமெவ்விட
மெவர்சிறியரெவர்பெரிய ரெவருறவரெவர்பகைஞு
 யாதுமுனையன்றியுண்டோ [ர்
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
 யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (க)

அன்னையனேயெனுஞ் சிலசமயநின்னையே
 யையாவையாவென்னவே
யலறிடுஞ்சிலசமய மல்லாதுபேய்போல
 வலறியேயொன்றுமிலவாய்ப்
பின்னேதுமறியாம லொன்றைவிட்டொன்றைப்
 பிதற்றிடுஞ்சிலசமயமேற்
பேசரியவொளியென்றும் வெளியென்றுநாதாதி
 பிறவுமேலயமென்றுந்
தன்னேரிலாததோ ரணுவென்றுமூவிதத்
 தன்மையாங்காலமென்றுஞ்
சாற்றிடுஞ்சிலசமய மிவையாகிவேறதாய்ச்
 சதாஞானவானந்தமா

யென்னேயெனேகருணை விளையாட்டிருந்தவா
றெம்மனோர்புகலவெளிதோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (உ)

வேதமுடனாகம புராணமிதிகாசமுதல்
வேறுமுளகலைகளெல்லா
மிக்காகவத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே
விரிவாயெடுத்துரைக்கு
மோதரியதுவிதமே யத்துவிதஞானத்தை
யுண்டுபணுஞானமாகு
மூகமனுபவவசன மூன்றுக்குமொவ்வுமீ
துபயவாதிகள்சம்மத
மாதலினெனக்கினிச் சரியையாதிகள்போது
மியாதொன்றுபாவிக்கநா
னதுவாதலாலுன்னை நானென்றுபாவிக்கி
னத்துவிதமார்க்கமுறலா
மேதுபாவித்திடினு மதுவாகிவந்தருள்செ
யெந்தைநீகுறையுமுண்டோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (ந)

சொல்லானதிற்சற்றும் வராதபிள்ளையைத்
தொட்டில்வைத்தாட்டியாட்டித்
தொடையினைக்கிள்ளல்போற் சங்கற்பமொன்றிற்
றொடுக்குந்தொடுத்தழிக்கும்

பொல்லாதவாதனை யெனுஞ்சத்தபூமியிடை
  போந்துதலைசுற்றியாடும்
புருஷனிலடங்காத பூவைபோற்றானே
  புறம்போந்துசஞ்சரிக்குங்
கல்லோடிரும்புக்கு மிகவன்மைகாட்டிடுங்
  காணாதுகேட்டவெல்லாங்
கண்டதாக்காட்டியே யணுவாச்சுருக்கிடுங்
  கபடநாடகசாலமோ
யெல்லாமும்வலதிந்த மனமாயையேழையா
  மென்னாலடக்கவசமோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
  யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௪)

கண்ணாரநீர்மல்கி யுள்ளநெக்குருகாத
  கள்ளனேனாலுமோ
கைகுவித்தாடியும் பாடியும்விடாமலே
  கண்பனித்தாரைகாட்டி
யண்ணாபரஞ்சோதி யப்பாவுனக்கடிமை
  யானெனவுமேலெழுந்த
வன்பாகிநாடக நடித்ததோகுறைவில்லை
  யகிலமுஞ்சிறிதறியுமேற்
றண்ணாருநின்னதரு ளழியாததல்லவே
  சற்றேனுமினிதிரங்கிச்
சாசுவதமுத்திநிலை யீதென்றுணர்த்தியே
  சகசநிலைதந்துவேறொன்

றெண்ணுமனுள்ளபடி சுகமாயிருக்கவே
நள்செய்கண்டா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (ரு)

காகமானதுகோடி கூடுகின்றாலுமொரு
கல்லின்முன்னெதிர்நிற்குமோ
கர்மமானதுகோடி முன்னேசெய்தாலுநின்
கருணைப்ரவாகவருளைத்
தாகமாய்நாடினரை வாதிக்கவல்லதோ
தமியனேற்கருட்டாகமோ
சற்றுமிலையென்பதுவும் வெளியாச்சுவினையெலாஞ்
சங்கேதமாய்க்கூடியே
தேகமானதைமிகவும் வாட்டுதேதுன்பங்கள்
சேராமல்யோகமார்க்க
சித்தியோவரவில்லை சகசநிட்டைக்குமென்
சிந்தைக்கும்வெகுதூரநா
னேகமாய்நின்னோ டிருக்குநாளெந்தநா
ளிந்நாளின்முற்றுறுதோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (சா)

ஒருமைமனதாகியே யல்லலறநின்னருளி
லொருவனுன்வந்திருக்கி
னுலகம்பொருதேதோ மாயாவிசித்ரமென
வோயுமோவிட மில்லையோ

வருளுடையநின்னன்பர் சங்கைசெய்திடுவரோ
    வலதுகிர்த்தியகர்த்தரா
யகிலம்படைத்தெம்மை யாள்கின்றபேர்சில
    ரடாதென்பரோவகன்ற
பெருமைபெறுபூரணங் குறையுமோபூதங்கள்
    பேய்க்கோலமாய்விதண்டை
பேசுமோவலதுதான் பரிபாககாலம்
    பிறக்கவில்லையோதொல்லையா
மிருமைசெறிசடவினை யெதிர்த்துவாய்பேசுமோ
    வேதுளவுசிறிதுபுகலா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
    யெங்குநிறைகின்றபொருளே.   (எ)

நில்லாதுதேகமெனு நினைவுண்டுதேகநிலை
    நின்றிடவுமௌனியாகி
நேரேயுபாயமொன் றருளினையையோவிதனை
    நின்றனுட்டிக்கவென்றாற்
கல்லாதமனமோ வொடுங்கியுபரதிபெறக்
    காணவில்லையாகையாலே
கையேற்றுணும்புசிப் பொவ்வாதெநாளுமுன்
    காட்சியிலிருந்துகொண்டு
வல்லாளராயியம நியமாதிமேற்கொண்ட
    மாதவர்க்கேவல்செய்து
மனதின்படிக்கெலாஞ் சித்திபெறலாஞானம்
    வாய்க்குமொருமனுவெனக்கிங்

கில்லாமையொன்றினையு மில்லாமையாகவே
யிப்போதிரங்குகண்டா
யிகபரமிரண்டினினு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (அ)

மரவுரியுடுத்துமலைவனநெற்கொறித்துமுதிர்
வனசருகுவாயில்வந்தால்
வன்பசிதவிர்த்துமனல் வெயிலாதிமழையால்
வருந்தியும்மூலவனலைச்
சிரமளவெழுப்பியு நீரினிடைமூழ்கியுந்
தேகநமதல்லவென்று
சிற்சுகவபேக்ஷையாய் நின்னன்பர்யோகஞ்
செலுத்தினரியாம்பாவியேம்
விரவுமறுசுவையினொடு வேண்டுவபுசித்தரையில்
வேண்டுவவெலாமுடுத்து
மேடைமாளிகையாதி வீட்டினிடைவைகியே
வேறொருவருத்தமின்றி
யிரவுபகலேழையர்கள் சையோகமாயினோ
மெப்படிபிழைப்பதுரையா
யிகபரமிரண்டினினு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே.

முத்தனையமூரலும் பவளவாயின்சொலு
முகத்திலகுபசுமஞ்சளு
மூர்ச்சிக்கவிரகசன் னதமேற்றவிருகும்ப
முலையின்மணிமாலைநால

வைத்தெமைமயக்கியிரு கண்வலையைவீசியே
    மாயாவிலாசமோக
வாரிதியிலாழ்த்திடும் பாழானசிற்றிடை
    மடந்தையர்கள்சிற்றின்பமோ
புத்தமிர்தபோகம் புசித்துவிழியிமையாத
    பொன்னாட்டும்வந்ததென்றாற்
போராட்டமல்லவோ பேரின்பமுத்தியிப்
    பூமியிலிருந்துகாண
வெத்தனைவிகாதம் வருமென்றுசுகர்சென்றநெறி
    யிவ்வுலகமறியாததோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
    யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௧௦)

உன்னிலையுமென்னிலையு மொருநிலையெனக்கிடந்
    துளறிடுமவத்தையாகி
யுருவுதான்காட்டாத வாணவமுமொளிகண்
    டொளிக்கின்றவிருளென்னவே
தன்னிலைமைகாட்டா தொருங்கவிருவினையினாற்
    ருவுசுகதுக்கவேரீ
தட்டழியமுற்றுமில் லாமாயையதனாற்
    றடித்தகிலபேதமான
முன்னிலையொழிந்திட வகண்டிதாகாரமாய்
ப்ப
ம னடுப்பக்கமென்னுமன்
    முற்றுமானந்தநிறைவே

யென்னிலைமையாய் கற்கவியல்புகூறருள்வடிவ
மெந்நாளும்வாழிவாழி
யிகபரமிரண்டினிலுமுயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (கக)

சச்சிதானந்தசிவம்.

பாராதிககனப் பரப்புமுண்டோவென்று
படர்வெளியதாகியெழுநாப்
பரிதிமதிகாலுச் சுயஞ்சோதியாயண்ட
பகிரண்டவுயிரெவைக்கு
நேராகவறிவா யகண்டமாயேகமாய்
நித்தமாய்நிர்த்தொந்தமாய்
நிர்க்குணவிலாசமாய் வாக்குமனமணுகாத
நிர்மலானந்தமயமாய்ப்
போராதுநிற்றிநீ சும்மாவிருந்துதான்
பேரின்பமெய்திடாமற்
பேய்மனதையண்டியே தாயிலாப்பிள்ளைபோற்
பித்தாகவோமனதைநான்
சாராதபடியறிவி னிருவிகற்பாங்கமாஞ்
சாசுவதநிட்டையருளாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (க

குடக்கொடுகுணக்காதி திக்கினையுமுக்கூடு
கொள்ளல்போலந்துபூதங்

கூடுஞ்சுருங்கிலைச் சாலைகமென்பது
  குலாவுநடைமனையைநாறும்
வடக்கயிறுவெண்ணாரம் பரவென்புதசையினான்
  மதவேள்விழாநடத்த
வைக்கின்றகைத்தேரை வெண்ணீர்செநீர்கணீர்
  மலநீர்புணீரிறைக்கும்
விடக்குத்துருத்தியைக் கருமருந்துக்கூட்டை
  வெட்டவெட்டத்தளிர்க்கும்
வேட்கைமரமுறுகின்ற சுடுகாட்டைமுடிவிலே
  மெய்போலிருந்துபொய்யாஞ்
சடக்கைச்சடக்கெனச் சதமென்றுசின்மயந்
  தானாகிநிற்பதென்றோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
  சச்சிதானந்தசிவமே. (௨)

பாகத்தினாற்கவிதை பாடிப்படிக்கவோ
  பத்திநெறியில்லைவேத
பாராயணப்பனுவன் மூவர்செய்பனுவலது
  பகரவோவிசையுமில்லை
யோகத்திலேசிறிது முயலவென்றாற்றேக
  மொவ்வாதிலூண்வெறுத்தா
லுயிர்வெறுத்திடலொக்கு மல்லாதுகிரியைக
  ளுபாயத்தினாற்செய்யவோ
மோகத்திலேசிறிது மொழியவிலைமெய்ஞ்ஞான
  மோனத்தினிற்கவென்றான்

முற்றுதுபரிபாக சத்திகளனேகநின்
தாகத்திலேவாய்க்கு மமிர்தப்ப்ரவாகமே
தன்னந்தனிப்பெருமையே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௫)

இமையளவுபோதையொரு கற்பகாலம்பண்ணு
மிவ்வுலகமெவ்வுலகமோ
வென்றெண்ணம்வருவிக்கு மாதர்சிற்றின்பமோ
வென்னின்மகமேருவாக்கிச்
சுமையெடுமினென்றுதான் சும்மாடுமாயெமைச்
சுமையாளுமாக்கிநாளுந்
துர்ப்புத்திபண்ணியுள நற்புத்தியாவையுஞ்
சூறையிட்டிந்த்ரஜால
மமையவொருகூத்துஞ் சமைந்தாடுமனமாயை
யம்மம்மவெல்லலெளிதோ
வருள்பெற்றபேர்க்கெலா மொளிபெற்றுநிற்குமீ
தருளோவலாதுமருளோ
சமையநெறிகாணுத சாக்ஷிநீருசக்ஷமமாத்
தமியனேற்குளவுபுகலாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௬)

இனியேதெமக்குனருள் வருமோவெனக்கருதி
யேங்குதேநெஞ்சமையோ

வின்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென்
　றெண்ணவோதிடமில்லையோ·
யனியாயமாயிந்த வுடலைநானென்றுவரு
　மந்தகற்காளாகவோ
வாடித்திரிந்துநான் கற்றதுங்கேட்டது
　மவலமாய்ப்போதனன்றோ
கனியேனும்வறியசெங் காயேனுமுதிர்சருகு
　கந்தமூலங்களேனுங்
கனல்வாதைவந்தெய்தி னள்ளிப்புசித்துநான்
　கண்மூடிமௌனியாகித்
தனியேயிருப்பதற் கெண்ணினேனெண்ணமிது
　சாமிநீயறியாததோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
　சச்சிதானந்தசிவமே.　　(ரு)

மத்தமதகரிமுகிற் குலமென்னநின்றிலகு
　வாயிலுடன்மதியகடுதோய்
மாடகூடச்சிகர மொய்த்தசந்திரகாந்த
　மணிமேடையுச்சிமீது
முத்தமிழ்முழக்கமுடன் முத்தநகையார்களொடு
　முத்துமுத்தாய்க்குலாவி
மோகத்திருந்துமென் யோகத்தினிலைநின்று
　மூச்சைப்பிடித்தடைத்துக்
கைத்தலநகைப்படை விரித்தபுலிசிங்கமொடு
　கரடிநுழைநுழைகொண்ட

கானமலையுச்சியிற் குகையூடிருந்துமென்
    கரதலாமலகமென்னச்
சத்தமறமோனநிலை பெற்றவர்களுய்வர்காண்
    சனகாதிதுணிவதன்றே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
    சச்சிதானந்தசிவமே. (சு

கைத்தலம்விளங்குமொருநெல்லியங்கனியெனக்
    கண்டவேதாகமத்தின்
காட்சிபுருஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறுமுத்தியது
    கருதினனுமானமாதி
யுத்திபலவாநிரு விகற்பமேயில்லையா
    லொன்றேடிரண்டென்னவோ
வுரையுமிலைநீயுமிலை நானுமிலையென்பது
    முபாயநீயுண்டுநானுந்
சித்தமுளனில்லை யெனும்வசனநீயறிவை
    தெரியார்கடெரியவசமோ
செப்புகேவலநீதி யொப்புவமையல்லவே
    சின்முத்திராங்கமாயிற்
சத்தமறவெனையாண்ட குருமௌனிகையினுற்
    றமியனேற்குதவுபொருளே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
    சச்சிதானந்தசிவமே. (எ

காயாதமரமீது கல்லேறுசெல்லுமோ
    கடவுணீயாங்களடியேங்

கர்மபந்தத்தினாற் சன்மபந்தம்பெறக்
 கற்பித்ததுன்ன தருளே
வாயாரவுண்டபேர் வாழ்த்துவதுநொந்தபேர்
 வைவதுவுமெங்களுலக
வாய்பாடுநிற்கநின் வைதிகவொழுங்குநினை
 வாழ்த்தினாற்பெறுபேறுதா
னேயாதுபெறுவரென முறையிட்டதாற்பின்ன
 ருளறுவதுகருமமென்று
முபயநெறியீதென்னி னுசிதநெறியெந்நெறி
 யுலகிலேபிழைபொறுக்குந்
தாயானகருணையு முனக்குண்டெனக்கினிச்
 சஞ்சலங்கெடவருள்செய்வாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
 சச்சிதானந்தசிவமே. (அ)

இன்னம்பிறப்பதற் கிடமென்னினிவ்வுடல
 மிறவாதிருப்பமூலத்
தெழுமங்கியமிர்தொழுகு மதிமண்டலத்தினுற
 வென்னம்மைகுண்டலினிபாற்
பின்னம்பிறக்காது சேயெனவளர்த்திடப்
 பேயேனைநல்கவேண்டும்
பிறவாதநெறியெனக் குண்டென்னினிம்மையே
 பேசுகர்ப்பூரதீப
மின்னும்படிக்ககண் டாகாரவன்னைபால்
 வினையேனையொப்புவித்து

வீட்டுநெறிகூட்டிடுதன் மிகவுநன் றிவையன்றி
விவகாரமுண்டென்னிலோ
தன்னந்தனிச்சிறிய னாற்றிலேன்போற்றிவளர்
சன்மார்க்கமுத்திமுதலே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (கூ)

வேதாவையிவ்வணம் விதித்ததேதென்னினுன்
வினைப்பகுதியென்பனந்த
வினைபேசவறியாது நிற்கவிவைமனதால்
விளைந்ததான்மனதைநாடிப்
போதமேநிற்குமப் போதத்தைநாடிலோ
போதமுநின்னில்விளக்கம்
பொய்யென்றுதெய்வமறை யாவுமேநீயென்று
போக்குவரவறநிகழ்த்து
மாதாரவாதேய முழுதுநீயாதலா
லகிலமீதென்னையாட்டி
யாடல்கண்டவனுநீ யாடுகின்றவனுநீ
யருளுநீமௌனஞான
தாதாவுநீபெற்ற தாய்தந்தைதாமுநீ
தமருநீயாவுநீகாண்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (க0)

கொந்தவிழ்மலர்ச்சோலை நன்னீழல்வைகினுங்
குளிர்தீம்புனற்கையள்ளிக்

கொள்ளுகினுமந்நீ ரிடைத்திளைத்தாடினுங்
குளிர்சந்தவாடைமடவார்
வந்துலவுகின்றதெனமுன்றிலிடைபுலவவே
வசதிபெறுபோதும்வெள்ளை
வட்டமதிபட்டப்பகற்போலநிலவுதர
மகிழ்போதும்வேலையமுதம்
விந்தைபெறவறுசுவையில் வந்ததெனவமுதுண்ணு
ம் வேளையினுமாலைகந்தம்
வெள்ளிலையடைக்காய் விரும்பிவேண்டியவண்ணம்
விளையாடிவிழி துயிலினுஞ்
சந்ததமுநின்னருளை மறவாவரந்தந்து
தமியேனைரக்ஷைபுரிவாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (கக)

தேசோமயானந்தம்.

மருமலர்ச்சோலைசெறி நன்னீழன்மலையாதி
மன்னுமுனிவர்க்கேவலாய்
மந்த்ரமாலிகைசொல்லு மியமநியமாதியா
மார்க்கத்தினின்றுகொண்டு
கருமருவுகாயத்தை நிர்மலமதாகவே
கமலாசனாதிசேர்த்துக்
காலைப்பிடித்தனலை யம்மைகுண்டலியடிக்
கலைமதியினூடுதாக்கி

யுருகிவருமமிர்தத்தை யுண்டுண்டுறங்காம
  [illegible]
லொன்றோடிரண்டெனாச் சமரசசொரூபசுக
  முற்றிடவென்மனதின்வண்ணந்
திருவருண்முடிக்கவித் தேகமொடுகாண்பனோ
  தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
  தேசோமயானந்தமே. (க)

இப்பிறவியென்னுமோ ரிருட்கடலின்மூழ்கிநா
  னென்னுமொருமகரவாய்ப்பட்
டிருவினையெனுந்திரையி னெற்றுண்டுபுற்புத
  மெனக்கொங்கைவரிசைகாட்டுந்
துப்பிதழ்மடந்தையர் மயற்சண்டமாருதச்
  சுழல்வந்துவந்தடிப்பச்
சோராதவாசையாங் கானாறுவானதி
  சுரந்தெனமேலுமார்ப்பக்
கைப்பரிசுகாரர்போ லறிவானவங்கமும்
  கைவிட்டுமதிமயங்கிக்
கள்ளவங்கக்காலர் வருவரென் றஞ்சியே
  கண்ணருவிகாட்டுமெளியேன்
செப்பரியமுத்தியாங் கரைசேரவுங்கருணை
  செய்வையோசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
  தேசோமயானந்தமே. (உ)

தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்னும்வையெலாஞ்
    சந்தையிற்கூட்டமிதிலோ
சந்தேகமில்லைமணி மாடமாளிகைமேடை
    சதுரங்கசேனையுடனே
வந்ததோர்வாழ்வுமோ ரிந்த்ரசாலக்கோலம்
    வஞ்சனைபொறாமைலோபம்
வைத்தமனமாங்கிருமி சேர்ந்தமலபாண்டமோ
    வாஞ்சனையிலாதகனவே
யெந்தநாளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்துதேர்ந்துமே
    யிரவுபகலில்லாவிடத்
தேகமாய்நின்றநின் னருள்வெள்ளமீதிலே
    யானென்பதறவுமூழ்கிச்
சிந்தைதான்றெளியாது சுழலும்வகையென்கொ
    லோ தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
    தேசோமயானந்தமே. (௩)

ஆடாமலோய்ந்திட்ட பம்பரம்போல்விசை
    யடங்கிமனம்வீழுநேரே
யறியாமையாகின்ற விருளகலவிருளொளியு
    மல்லாதிருந்தவெளிபோற்
கோடாதெனைக்கண் டெனக்குணிறைசாந்தவெளி
    கூடியின்பாதீதமுங்
கூடினேனோசரியை கிரியையின்முயன்றுநெறி
    கூடினேனோவல்லனியா

னீடாகவேயாறு வீட்டினிரம்பியே
 யிலகிவளர்பிராணனென்று
மிருநிதியிஃனக்கட்டி யோகபரனுகாம
 லேழைக்குடும்பனுகித்
தேடாதழிக்கவொரு மதிவந்ததென்கொலோ
 தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
 தேசோமயானந்தமே. (௪)

பாடாதுபாடிப் படித்தளவில்சமயமும்
 பஞ்சுபடுசொல்லனிவஃனப்
பார்மினேபார்மினே வென்றுசபைகூடவும்
 பரமார்த்தமிதுவென்னவே
யாடாதுமாடிநெஞ் சுருகிநெக்காடவே
 யமலமேயேகமேயெம்
மாதியேசோதியே யெங்குநிறைகடவுளே
 யரசேயெனக்கூவிநான்
வாடாதுவாடுமென் முகவாட்டமுங்கண்டு
 வாடாவெனக்கருணைநீ
வைத்திடாவண்ணமே சங்கேதமாவிந்த
 வன்மையைவளர்ப்பித்ததார்
தேடாதுதேடுவோர் தேட்டற்றதேட்ட
 தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
 தேசோமயானந்தமே. (௫)

பிறியாததண்ணருட் சிவஞானியாய்வந்து
  பேசரியவாசியாலே
பேரின்பவுண்மையை யளித்தனையென்மனதறப்
  பேரம்பலக்கடவுளா
யறிவாயிருந்திடு நாதவொலிகாட்டியே
  யமுதப்ப்ரவாகசித்தி
யருளினையலாதுதிரு வம்பலமுமாகியெனை
  யாண்டனைபினெய்திநெறியாய்க்
குறிதானளித்தனைநன் மரவுரிகொளந்தணக்
  கோலமாயசபாநலங்
கூறினபின்மௌனியாய்ச் சும்மாவிருக்கநெறி
  கூட்டினையெலாமிருக்கச்
சிறியேன்மயங்கிமிக வறிவின்மையாவனோ
  தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
  தேசோமயானந்தமே. (சா)

ஆராரெனக்கென்ன போதித்துமென்னவென்
  னறிவினைமயக்கவசமோ
வண்டகோடியையெலாங் கருப்பவறைபோலவு
  மடுக்கடுக்காவமைத்துப்
போராமனின்றபர வெளியிலேமனவெளி
  பிறங்குவதலாதொன்றினும்
பின்னமுறமருவாது நன்னயத்தாலினிப்
  பேரின்பமுத்திநிலையுந்

தாராது தள்ளவும் போகாதுனலது
  தள்ளினும்போகேனியான்
றடையேதுமில்லையாண்டவனடிமையென்னுமிரு
  தன்மையினுமென்வழக்குத்
தீராதுவிடுவதில்லை நடுவானகடவுளே
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
  தேசோமயானந்தமே. (௭)

கந்துகமதக்கரியை வசமாகநடத்தலாங்
கட்டலாமொருசிங்க முதுகின்மேற்கொள்ளலாங்
  கட்செவியெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலினிரதம்வைத் தைந்துலோகத்தையும்
  வேதித்துவிற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர்காணாம லுலகத்துலாவலாம்
  விண்ணவரையேவல்கொளலாஞ்
சந்ததமுமிளமையோ டிருக்கலாமற்றொரு
  சரீரத்தினும்புகுதலாஞ்
ஜலமேனடக்கலாங் கனன்மேலிருக்கலாந்
  தன்னிகரில்சித்திபெறலாஞ்
சிந்தையையடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற
  திறமரிதுசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
  தேசோமயானந்தமே. (௮)

எல்லாமறிந்தவரு மேதுமறியாதவரு
　மில்லையெனுமிவ்வுலகமீ
தேதுமறியாதவ னெனப்பெயர்தரித்துமிக
　வேழைக்குளேழையாகிக்
கல்லாதவறிவிற் கடைப்பட்டநானன்று
　கையினுலுண்மைஞானங்
கற்பித்தனின்னருளி னுக்கென்னகைம்மாறு
　காட்டுவேன்குற்றேவலா
னல்லார்ந்தமேனியொடு குண்டுகட்பிறையெயிற்
　றுபாசவடிவமான
வந்தகாநீயொரு பகட்டாற்பகட்டுவ
　தடாதடாகாசுநம்பாற்
செல்லாதடாவென்று பேசவாயதுதந்த
　செல்வமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
　தேசோமயானந்தமே. (சு)

மின்போலுமிடையொடியு மொடியுமெனமொழிதமி
　ல்போன் மென்சிலம்பொலிகளார்ப்ப
வீங்கிப்புடைத்துவிழு சுமையன்னகொங்கைமட
　மின்னார்கள்பின்னேவலா
லென்போலலைந்தவர்கள் கற்றார்கள்கல்லார்க
　ளிருவர்களிலொருவருண்டோ
வென்செய்கேனம்மம்மவென்பாவமென்கொடுமை
　யேதென்றெடுத்துமொழிவே

னன்பால்வியந்துருகி யடியற்றமரமென்ன
வடியிலேவீழ்ந்துவீழ்ந்தெம்
மடிகளேயுமதடிமை யாங்களெனுநால்வருக்
கறமாதிபொருளுரைப்பத்
தென்பாலின்முகமாகி வடவாலிருக்கின்ற
செல்வமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௧0)

புத்தமிர்தபோகமுங் கற்பகநனீழலிற்
பொலிவுறவிருக்குமியல்பும்
பொன்னுலகிலயிரா வதத்தேறுவரிசையும்
பூமண்டலாதிக்கமு
மத்தவெறியினர்வேண்டு மாலென்றுதள்ளவுமே
மாலுமொருசுட்டுமறவே
வைக்கின்றவைப்பாளன் மௌனதேசிகனென்ன
வந்தநின்னருள்வாழிகாண்
சுத்தபரிபூரண வகண்டமேயேகமே
சுருதிமுடிவானபொருளே
சொல்லரியவுயிரினிடை யங்கங்குநின்றருள்
சுரந்துபொழிகருணைமுகிலே
சித்திநிலைமுத்திநிலை விளைகின்றபூமியே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (கக

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

காகமோடுகழு கலைகநாய்நரிகள்
சுற்றுசோறிடுதுருத்தியைக்
காலிரண்டுநவ வாசல்பெற்றுவளர்
காமவேண்டனசாலையை
மோகவாசைமுறி யிட்டபெட்டியையு
மலமிருந்தொழுகுகேணியை
மொய்த்துவெங்கிருமி தத்துகும்பியை
முடங்கலார்கிடைசரக்கினை
மாகவிந்த்ரதனு மின்னையொத்திலக
வேதமோதியகுலாலனார்
வனையவெய்யதடி காரணையமன்
வந்தடிக்குமொருமட்கலத்
தேகமானபொய்யை மெய்யெனக்கருதி
யையவையமிசைவாடவோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (க)

குறிகளோடுகுண மேதுமின்றியன
லொழுகநின்றிடுமிரும்பனற்
கூடலின்றியது வாயிருந்தபடி
கொடியவாணவவறைக்குளே
யறிவதேதுமற வறிவிலாமையய
மாயிருக்குமெனையருளிறு
ளளவிலாததனு கரணமாதியை
யளிக்கபோகனையறிந்துநான்

பிறிவிலாதவண நின்றிடாதபடி
  பலநிறங்கவருமுபலமாய்ப்
பெரியமாயையி லழுந்திநின்னது
  ப்ரசாதநல்லருண்மறந்திடுஞ்
சிறியனேனுமுனை வந்தணைந்துசுக
  மாயிருப்பதினியென்றுகாண்
டெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
  சிற்சுகோதயவிலாசமே.

ஐந்துபூதமொரு கானனீரென
  வடங்கவந்தபெருவானமே
யாதியந்தநடுவேதுமின்றியரு
  ளாய்நிறைந்திலகுசோதியே
தொந்தரூபமுட னரூபமாதிகுறி
  குணமிறந்துவளர்வஸ்துவே
துரியமேதுரிய வுயிரினுக்குணர்வு
  தோன்றநின்றருள்சுபாவமே
யெந்தநாளுநடு வாகிநின்றொளிரு
  மாதியேகருணைநீதியே
யெந்தையேயென விடைந்திடைந்துருகு
  மெளியனேன்கவலைதீரவுஞ்
சிந்தையானதை யறிந்துநீயுனருள்
  செய்யநாளுமினியுய்வனே
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
  சிற்சுகோதயவிலாசமே.

ஐவரென்றபுல வேடர்கொட்டம
 தடங்கமர்க்கடவன்முட்டியா
யடவிநின்றுமலை யருகினின்றுசரு
 காதிதின்றுபனிவெயிலினான்
மெய்வருந்துதவ மில்லைநற்சரியை
 கிரியையோகமெனுமூன்றதாய்
மேவுகின்றசவு பானநன்னெறி
 விரும்பவில்லையுலகத்திலே
பொய்முடங்குதொழில் யாதுதற்குநல
 சாரதித்தொழிநடத்திடும்
புத்தியூகமறி வற்றமூகமிவை
 பொருளெனக்கருதுமருளன்யான்
றெய்வநல்லருள் படைத்தவன்பரொடு
 சேரவுங்கருணைகூர்வையோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
 சிற்சுகோதயவிலாசமே. (ச)

ஏகமானவுரு வானநீயருளி
 னலனேகவுருவாகியே
யெந்தநாளகில கோடிசிர்ஷ்டிசெய
 விசையநாள்வரையநாண்முத
லாகநாளது வரைக்குமுன்னடிமை
 கூடவேசனனமானதோ
வனந்தமுண்டுநல சனனமீதிதனு
 ளறியவேண்டுவனவறியலா

மோகமாதிதரு பாசமானதை
யறிந்துவிட்டுனையுமெனையுமே
முழுதுணர்ந்துபர மானவின்பவெள
மூழ்கவேண்டுமிதுவின்றியே
தேகமேநழுவி நானுமோநழுவின்
பின்னையுய்யும்வகையுள்ளதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (ரு)

நியமலட்சணமு மியமலக்ஷணமு
மாசனாதிவிதபேதமு
நெடிதுணர்ந்திதய பத்மபீடமிசை
நின்றிலங்குமசபானலத்
தியலறிந்துவளர் மூலகுண்டலியை
யினிதிறைஞ்சியவளருளினா
லெல்லையற்றுவளர் சோதிமூலவன
லெங்கண்மோனமனுமுறையிலே
வயமிருந்துவரு மமிர்தமண்டல
மதிக்குளேமதியைவைத்துநான்
வாய்மடுத்தமிர்த வாரியைப்பருகி
மன்னுமாரமிர்தவடிவமாய்ச்
செயமிருந்துவரு சித்தயோகநிலை
பெற்றுஞானநெறியடைவனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (சா)

எறிதிரைக்கடலினி கர்த்தசெல்வமிக
வல்லனென்றொருவர்பின்செலா
தில்லையென்னுமுரை பேசிடாதுலகி
லெவருமாமெனமதிக்கவே
நெறியின்வைகிவளர் செல்வமும்முதவி
நோய்களற்றசுகவாழ்க்கையாய்
நியமமாதிநிலை நின்றுஞானநெறி
நிட்டைகூடவுமெந்நாளுமே
யறிவினின்றுகுரு வாயுணர்த்தியது
மன்றிமோனகுருவாகியே
யகிலமீதுவர வந்தசீரருளை
யையவையவினியென்சொல்கேன்
சிறியனேனைநம தடிமையென்றுனது
திருவுளத்தினிலிருந்ததோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (எ)

எவ்வுயிர்த்திரளு முலகிலென்னுயி
ரெனக்குழைந்துருகிநன்மையா
யிதமுரைப்பவென தென்றயாவையு
மெடுத்தெரிந்துமதயானைபோற்
கவ்வையற்றநடை பயிலவன்பரடி
கண்டதேவருளின்வடிவமாக்
கண்டயாவையு மகண்டமென்னவிரு
கைகுவித்துமலர்தூவியே

பவ்வவெண்டிரை கொழித்ததண்டரளம்
  விழியுதிர்ப்பமொழிகுளறியே
பாடியாடியு ளுடைந்துடைந்தெழுது
  பாவையொத்தசைதலின்றியே
திவ்யவன்புருவ மாகியன்பரொடு
  மின்பவீட்டினிலிருப்பனோ
தெரிவதற்கரியபிரமமேயமல
  சிற்சுகோதயவிலாசமே.

மத்தர்பேயரொடு பாலர்தன்மையது
  மருவியேதுரியவடிவமாய்
மன்னுதேசமொடு காலமாதியை
  மறந்துநின்னடியரடியிலே
பத்தியாய்நெடிது நம்புமென்னையொரு
  மையறந்தகிலமாயையைப்
பாருபாரென நடத்தவந்ததென
  பாரதத்தினுமிதுள்ளதோ
சுத்தநித்தவியல் பாகுமோவுனது
  விசுவமாயைநடுவாகவே
சொல்லவேண்டும்வகை நல்லகாதிகதை
  சொல்லுமாயையினுமில்லையென்
சித்தமிப்படி மயங்குமோவருளை
  நம்பினோர்கள்பெறுபேறிதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
  சிற்சுகோதயவிலாசமே.

பன்முக்கச்சமய நெறிபடைத்தவரு
மியாங்களேகடவுளென்றிடும்
பாதகத்தவரும் வாததர்க்கமிடு
படிறருந்தலைவணங்கிடத்
தன்முகத்திலுயிர் வரவழைக்குமெம
தருமனும்பகடுமேய்க்கியாய்த்
தனியிருப்பவட நீழலூடுவளர்
சனகனாதிமுனிவோர்கடஞ்
சொன்மயக்கமது தீரவங்கைகொடு
மோனஞானமதுணர்த்திடு
சுத்தநித்தவரு ளியல்பதாகவுள
சோமசேகரகிர்பாளுவாய்த்
தென்முகத்தின்முக மாயிருந்தகொலு
வெம்முகத்திலும்வணங்குவேன்
றெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௧௦)

ஆகாரபுவனம்.
சிதம்பரரகசியம்.

ஆகாரபுவனமின்பாகாரமாக
வங்ஙனேயொருமொழியாலகண்டாகார
மே
குறாதுணையேயென்னளவுமுகந்தநட்பே
வாகாரும்படிக்கிசைகிண்கிணிவாயென்ன
மலர்ந்தமலரிடைவாசம்வயங்குமாபோற்

றேகாதியுலகமெங்குங்கலந்துதானே
திகழனந்தானந்தமயத்தெய்வக்குன்றே. (க)

அனந்தபதவுயிர்களொடாறுமுயிராயென்று
மானந்தநிலையாகியளவைக்கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின்மாத்திரமாய்க்கீழ்மேல்காட்டாச்
சதசத்தாயருட்கோயிற்றழைத்ததேவே
யினம்பிரிந்தமான்போனிடையாவண்ண
மின்பமுறவன்பர்பக்கலிருத்திவைத்துக்
கனந்தருமாகனமேதண்ணருளிற்றூனே
கனிபலித்தவானந்தக்கட்டிப்பேறே. (உ)

பேறனைத்துமணுவெனவேயுதறித்தள்ளப்
பேரின்பமாகவந்தபெருக்கேபேசா
வீறனைத்துமிந்நெறிக்கேயென்னவென்னை
மேவென்றவரத்தேபாழ்வெய்யமாயைக்
கூறனைத்துங்கடந்தவெல்லைச்சேடமாகிக்
குறைவறநின்றிடுநிறைவேகுலவாநின்ற
வாறனைத்தும்புகுங்கடல்போற்சமயகோடி
யத்தனையுந்தொடர்ந்துபுகுமாநிட்டே. (ங

ஆதியந்தமெனுமழுவாயீறற்றோங்கி
யருமறையின்னமுங்காணுதாற்றநாளு
பேதமதங்களுமலையமலைபோல்வாதப்
பேற்றியரும்வாய்வாதப்பேயராகச்

சாதகமோனத்திலென்னவடவாறீழற்
றண்ணருட்சந்திரமௌலிதடக்கைக்கேற்க
வேதகசின்மாத்திரமாயெம்மனோர்க்கும்
வெளியாகவந்தவொன்றேவிமலவாழ்வே. (௪)

விமலமுதற்குணமாகிநூற்றெட்டாதி
வேதமெடுத்தெடுத்துரைத்தவிருத்திற்கேற்க
வமையுமிலக்கணவடிவாயதும்போதா
தப்பாலுக்கப்பாலாயருட்கண்ணாகிச்
சமமுமுடன்கலப்புமவிழ்தலுமியாங்காணத்
தண்ணருடந்தெமைக்காக்குஞ்சாக்ஷிப்பேறே
யிமையளவுமுபகாரமல்லால்வேறொன்
றியக்காநிர்க்குணக்கடலாயிருந்தவொன்றே. ( )

ஒன்றாகிப்பலவாகிப்பலவாக்கண்ட
வொளியாகிவெளியாகியுருவுமாகி
நன்றாகித்தீதாகிமற்றுமாகி
நாசமுடனுற்பத்திநண்ணாதாகி
யின்றாகிநாளையுமாய்மேலுமான
வெந்தையேயெம்மானேயென்றென்றேங்கிக்
கன்றாகிக்கதறினர்க்குச்சேதாவாகிக்
கடிதினில்வந்தருள்கூருங்கருணைவிண்ணே. ( )

அருள்பழுத்தபழச்சுவையேகரும்பேதேனே
யாரமிர்தேயென்கண்ணேயரியவான

பொருளனைத்துந்தரும்பொருளே கருணைநீங்காப்
பூரணமாய்நின்றவொன்றேபுனிதவாழ்வே
கருதரியகருத்ததனுட்கருத்தாய்மேவிக்
காலமுந்தேசமும்வகுத்துக்கருவியாதி
விரிவினையுங்கூட்டியுயிர்த்திரளையாட்டும்
விழுப்பொருளே யான்சொலும்விண்ணப்பங்கே
[ளே. (எ)

விண்ணவரிந்திரன்முதலோர்நாரதாதி
விளங்குசப்தரிஷிகள்கனவீணைவல்லோ
ரெண்ணரியசித்தர்ம[illegible]
ரிருக்காதிமறைமுனிவரெல்லாமிந்தக்
கண்ணகன்ஞாலம்மதிக்கத்தானேயுள்ளங்
கையினெல்லிக்கனிபோலக்காட்சியாகத்
திண்ணியநல்லறிவாலிச்சமயத்தன்றோ
செப்பரியசித்திமுத்திசேர்ந்தாரென்றும். (அ)

செப்பரியசமயநெறியெல்லாந்தன்றன்
றெய்வமேதெய்வமெனுஞ்செயற்கையான
வப்பரிசாளருமஃதேபிடித்தாலிப்பா
லடுத்ததந்நூல்களும்விரித்தேயனுமானாதி
யொப்பவிரித்துரைப்பரிங்ஙன்பொய்மெய்யென்ன
வொன்றிலையொன்றெனப்பார்ப்பதொவ்வாதார்
மிப்பரிசாஞ்சமயமுமாயல்லவாகி [க்கு
யாதுசமயமும்வணங்குமியல்பதாகி, (கூ

இயல்பென்றுந்திரியாமலியமமாதி
யென்குணமுங்காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
பயனருளப்பொருள்கள்பரிவாரமாகிப்
பண்புறவுஞ்சௌபானபக்ஷங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்சிக்ஷைசோதிடாதி
மற்றங்கநூல்வணங்கமௌனமோலி
யயர்வறச்சென்னியில்வைத்துராசாங்கத்தி
லமர்ந்ததுவைதிகசைவமழகிதந்தோ. (௧0)

அந்தோவீததிசயமிச்சமயம்போலின்
றறிஞரெல்லாநடுவறியவணிமாவாதி
வந்தாடித்திரிபவர்க்கும்பேசாமோனம்
வைத்திருந்தமாதவர்க்குமற்றுமற்று
மிந்த்ராதிபோகநலம்பெற்றபேர்க்கு
மிதுவன்றித்தாயகம்வேறில்லையில்லை
சந்தானகற்பகம்போலருளைக்காட்டத்
தக்கநெறியிந்நெறியேதான்சன்மார்க்கம். (௧௧)

சன்மார்க்கஞானமதின்பொருளும்வீறு
சமயசங்கேதப்பொருளுந்தானொன்றாகப்
பன்மார்க்கநெறியினிலுங்கண்டதில்லை
பகர்வரியதில்லைமன்றுட்பார்த்தபோதங்
கென்மார்க்கமிருக்குதெல்லாம்வெளியேயென்ன
வெச்சமயத்தவர்களும்வந்திறைஞ்சாநிற்பர்
கன்மார்க்கநெஞ்சமுளவெனக்குந்தானே
கண்டவுடனானந்தங்காண்டலாகும். (௧௨)

காண்டல்பெறப்புறத்தினுள்ளபடியேயுள்ளுங்
　காட்சிமெய்ந்நூல்சொலும்பதியாங்கடவுளேநீ
நீண்டநெடுமையுமகலக்குறுக்குங்காட்டா
　நிறைபரிபூரணவறிவாய்நித்தமாகி
வேண்டிவிருப்பொடுவெறுப்புச்சமீபந்தூரம்
　விலகலணுகுதன்முதலாம்விவகாரங்கள்
பூண்டவளவைகண்மனவாக்காதியெல்லாம்
　பொருந்தாமலகம்புறமும்புணர்க்கையாகி. (௧௩)

ஆகியசற்காரியவூகத்துக்கேற்ற
　வமலமாய்நடுவாகியனந்தசத்தி
யோகமுறுமானந்தமயமதாகி
　யுயிர்க்குயிராயெந்நாளுமோங்காநிற்ப
மோகவிருண்மாயைவினையுயிர்கட்கெல்லா
　மொய்த்ததென்கொலுபகாரமுயற்சியாகப்
பாகமிகவருளொருசத்திவந்து [கொல்.
　பதிந்ததென்கொலெனுமப்பான்மையென்

நானென்னுமோரகந்தையெவர்க்கும்வந்து
　நலிந்தவுடன்சகமாயைநாலுவாகித்
தான்வந்துதொடருமித்தால்வளருந்துன்பச்
　சாகரத்தின்பெருமையெவர்சாற்றவல்லா
ரூனென்றுமுடலென்றுங்கரணமென்று
　முள்ளென்றும்புறமென்றுமொழியாநின்ற
வானென்றுங்காலென்றுந்தீநீரென்று
　மண்ணென்றுமலையென்றும்வனமென்றும்.

மலைமலையாங்காட்சிகண்காணுமையாதி
மறப்பென்றுநினைப்பென்றுமாயாவாரி
யலையலையாயடிக்குமின்பதுன்பமென்று
மதைவிளைக்கும்வினைகளென்றுமதனைத்தீர்க்கத்
தலைபலவாஞ்சமயமென்றுந்தெய்வமென்றுஞ்
சாதகரென்றும்மதற்குச்சாட்சியாகக்
கலைபலவாநெறியென்றுந்தர்க்கமென்றுங்
கடலுறுநுண்மணலெண்ணிக்காணும்போதும்.

காணரியவல்லலெல்லாந்தானேகட்டுக்
கட்டாகவிளையுமதைக்கட்டோடேதான்
வீணினிற்கர்ப்பூரமலைபடுதீப்பட்ட
விந்தையெனக்காணவொருவிவேகங்காட்ட
வூணுறக்கமின்பதுன்பம்பேருராதி
யொவ்விடவுமெனைப்போலவுருவங்காட்டிக்
கோணறவோர்மான்காட்டிமானையீர்க்குங்
கொள்கையெனவருண்மௌனகுருவாய்வந்து.

வந்தெனுடல்பொருளாவிமூன்றுந்தன்கை
வசமெனவேயத்துவாமார்க்கநோக்கி
யைந்துபுலனைம்பூதங்கரணமாதி
யடுத்தகுணமத்தனையுமல்லையல்லை
யிந்தவுடலறிவறியாமையுநீயல்லை
யாதொன்றுபற்றினிதனியல்பாய்நின்று
பந்தமறும்பளிங்கனையசித்துநீயுன்
பக்குவங்கண்டறிவிக்கும்பான்மையேம்யாம்.

அறிவாகியானந்தமயமாயென்று
  மழியாதநிலையாகியதின்பாலும்
பிறியாமற்றண்ணருளேகோயிலான
  பெரியபரம்பதியதனைப்பெறவேவேண்டி
னெறியாகக்கூறுவன்கேளெந்தநாளு
  நிர்க்குணநிற்குளம்வாய்த்துநீடுவாழ்க
செறிவானவறியாமையெல்லாநீங்க
  சிற்சுகம்பெற்றிடுகபந்தந்தீர்கவென்றே. (கக)

பந்தமறுமெய்ஞ்ஞானமானமோனப்
  பண்பொன்றையருளியந்தப்பண்புக்கேதான்
சிந்தையில்லைநானென்னும்பான்மையில்லை
  தேசமில்லைகாலமில்லைதிக்குமில்லை
தொந்தமில்லைநீக்கமில்லைபிரிவுமில்லை
  சொல்லுமில்லையிராப்பகலாந்தோற்றமில்லை
யந்தமில்லையாதியில்லைநடுவுமில்லை
  யகமுமில்லைபுறமுமில்லையனைத்துமில்லை. (உ0)

இல்லையில்லையென்னினென்றுமில்லாதல்ல
  வியல்பாகியென்றுமுள்ளவியற்கையாகிச்
சொல்லரியதன்மையதாயான்றானென்னத்
  தோன்றாதெல்லாம்விழுங்குஞ்சொரூபமாகி
யல்லையுண்டபகல்போலவவித்தையெல்லா
  மடையவுண்டுதடையறவுன்னறிவைத்தானே
வெல்லவுண்டிங்குன்னையுந்தானாக்கிக்கொண்டு
  வேதகமாய்ப்பேசாமைவிளக்குந்தானே. (உக)

தானான தன்மயமேயல்லாலொன்றைத்
    தலையெடுக்கவொட்டாது தலைப்பட்டாங்கே
போனாலுங்கர்ப்பூரதீபம்போலப்
    போயொளிப்பதல்லாதுபுலம்வேறின்றா
ஞானாகாரத்தினொடுஞேயமற்ற
    ஞாதுருவுநழுவாமனழுவிநிற்கு
மானாலுமிதன்பெருமையெவர்க்கார்சொல்வா
    ரதுவானாலதுவாவரதுவேசொல்லும். (௨௨)

அதுவென்றாலெதுவெனவொன் றடுக்குஞ்சங்கை
    யாதலினாலதுவெனலுமறவேவிட்டு
மதுவுண்டவண்டெனவுஞ்சனகனாதி
    மன்னவர்கள்சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தாரென்றும்
பதியிந்தநிலையெனவுமென்னையாண்ட
    படிக்குநிருவிகற்பத்தாற்பரமானந்த
கதிகண்டுகொள்ளவுநின்னருள்கூரிந்தக்
    கதியன்றியுறங்கேன்மேற்கருமம்பாரேன். (௨௩)

பாராதிவிண்ணனைத்துநீயாச்சிந்தை
    பரியமடலாவெழுதிப்பார்த்துப்பார்த்து
வாராயோவென்ப்ராணநாதாவென்பேன்
    வளைத்துவளைத்தெனைநீயாவைத்துக்கொண்டு
பூராயமாமேலொன்றறியாவண்ணம்
    புண்ணாளர்போனெஞ்சம்பலம்பியள்ளே

நீராளமாயுருகிக்கண்ணீர்சோர [ன்.
நெட்டுயிர்த்துமெய்ம்மறந்தோர் நிலையாய்நிற்பே

ஆயுமறிவாகியுன்னைப்பிரியாவண்ண
மணைந்துசுகம்பெற்றவன்பரையோவென்னத்
தீயகொலைச்சமயத்துஞ்செல்லச்சிந்தை
தெளிந்திடவுஞ்சமாதானஞ் செய்வேன்வாழ்வா
காயிலையுன்சருகாதியருந்தக்கானங்
கடன்மலையெங்கேயெனவுங்கவலையாவேன்
வாயில்கும்பம்போற்கிடந்துபுரள்வேன்வானின்
மதிகதிரைமுன்னிலையாவைத்துநேரே. (௨௫)

நேரேதானிரவுபகல்கோடாவண்ண
நித்தம்வரவுங்களையிந்நிலைக்கேவைத்தா
ராரேயங்கவர்பெருமையென்னேயென்பே
னடிக்கின்றகாற்றேநீயாராலேதான்
பேராதேசுழல்கின்றாயென்பேன்வந்து
பெய்கின்றமுகில்காளெம் பெருமானும்போற்
றாராளமாக்கருணைபொழியச்செய்யுஞ்
சாதகமென்னேகருதிச்சாற்றுமென்பேன். (௨௬)

கருதரியவிண்ணேநீயெங்குமாகிக்
கலந்தனையேயுன்முடிவின் காட்சியாக
வருபொருளெப்படியிருக்குஞ்சொல்லாயென்பேன்
மண்ணேயுன்முடிவிலெதுவயங்குமாங்கே

துரியவறிவுடைச்சேடனீற்றினுண்மை
சொல்லானோசொல்லென்பேன்சுருதியேநீ
யொருவரைப்போலனைவருக்குமுண்மையாமுன்
னுரையன்றோவுன்முடிவையுரைநீயென்பேன்.

உரையிறந்துபெருமைபெற்றுத்திரைக்கைநீட்டி
யொலிக்கின்றகடலேயிவ்வுலகஞ்சூழக்
கரையுமின்றியுன்னைவைத்தாரியாரேயென்பேன்
கானகத்திற்பைங்கிளிகாள்கமலமேவும்
வரிசிறைவண்டினங்காளோதிமங்காடேது
மார்க்கமன்றோநீங்களிதுவரையிலேயும்
பெரியபரிபூரணமாம்பொருளைக்கண்டு
பேசியதுண்டோவொருகாற்பேசுமென்பேன்.

ஒருவனவன்யானைகெடக்குடத்துட்செங்கை
யோட்டுதல்போனான்பேதை யுப்போடப்பை
மருவவிட்டுங்கர்ப்பூரமதனிற்றீபம்
வயங்கவிட்டுமைக்கியமுன்னிவருந்திறிற்பே
னருளுடையபரமென்றோவன்றுதானே
யானுளனென்றும்மெனக்கேயாணவாதி
பெருகுவினைக்கட்டென்றுமென்னாற்கட்டிப்
பேசியதன்றேயருணூல்பேசிற்றன்றே. (௨௧)

அன்றுமுதலின்றவரைச்சனனகோடி
யடைந்தடைந்திங்கியாதனையாலழிந்ததல்லா

லின்றைறவரைமுத்தியின்றேயெடுத்ததேக
மெப்போதேதெரியாதேயிப்போதேதான்
றுன்றுமனக்கவலைகெடப்புலைநாயேனைத்
தொழும்புகொளச்சீகாழித்துறையேதூது
சென்றிடவேபொருளைவைத்தநாவலோய்நஞ்
சிவனப்பாவென்றவருட்செல்வத்தேவே. (௩0)

தேவர்தொழும்வாதவூர்த்தேவேயென்பேன்
றிருமூலத்தேவேயிச்சகத்தோர்முத்திக்
காவலுறச்சிவவென்வாக்குடனேவந்த
வரசேசும்மாவிருந்துன்னருளைச்சாரப்
பூவுலகில்வளரருணைகிரியேமற்றைப் [லா
புண்ணியர்காளோவென்பேன் புரையொன்றில்
வோவியம்போலசைவறவுந்தானேநிற்பே
னேதரியதுயர்கெடவேயுரைக்குமுன்னே.(௩க)

ஓதரியசுகர்போலவேனோனென்ன
வொருவரிலையோவெனவுமுரைப்பேன்முனே
பேதமபேதங்கெடவுமொருபேசாமை
பிறவாதோவாலடியிற்பெரியமோன
நாதனொருதரமூலகம்பார்க்கவிச்சை
நண்ணுனேவென்றெேறநாளுவாகிக்
காதன்மிகுமணியமைழயாரெனவாடுற்றேன்
கருத்தறிந்துபுரப்பதுன்மேற்கடன்முக்காலும்.

காலமொடுதேசவர்த்தமானமாதி
கலந்துநின்றநிலைவாழிகருணைவாழி
மாலறவுஞ்சைவமுதன்மதங்களாகி
மதாதீதமானவருண்மரபுவாழி
சாலமிகுமெளியேனிவ்வழக்குப்பேசத்
தயவுவைத்துவளர்த்தவருட்டன்மைவாழி
யாலடியிற்பரமகுருவாழிவாழி
யகண்டிதாகாரவருளடியார்வாழி. (௯௯)

தேன்முகம்.

தேன்முகம் பிலிற்றும் பைந்தாட் செய்யபங்க யத்தின் மேவு, நான்முகத் தேவேநின்று ளூட்டிய வகில மாயை, கான்முயற் கொம்பே யென்கோகா னலம் புனலேயென்கோ, வான்முகமுளரி யென் கோ மற்றென்கோ விளம்பல் வேண்டும். (க)

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தை விதிப்படிபுரந் தானந்தைக், காண்டகவழித்தான் முக்கட்கடவு டா னினையவாற்று, லாண்டவ னெவனோ வென்ன வறிகிலா தகிலநீயே, யீண்டியவல்லறீர வெம்மனோ ர்க் கியம்பு கண்டாய். (உ)

கண்டன வல்ல வென்றே கழித்திடுமிறுதிக்கண் ணே கொண்டது பரமானந்தக் கோதிலா முத்தி யத்தாற், பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்

தன மாயை யோடே, வெண்டலை விழிகை காவில் விளங்கிட நின்றான் யாவன். (௩)

விளங்கவெண் ணீறு பூசி விரிசடைக் கங்கை தாங்கித், துளங்குநன் னுதற்கண்டோன்றச் சுழல் வளி நெடுழச் சாகக், களங்கமி லுருவந்தானேகக னமாயப் பொலியப்பூமி, வளர்ந்ததா லென்ன வுள்ள மன்றென மறையொன் றின்றி. (௪)

மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே வரதமோடப யக் கைகண், முறைமையி னோங்க நாத முரசென க்கறங்க வெங்குந், குறைவிலா வணநிறைந்துகோ திலா நடனஞ்செய்வா, னிறையவனெனலா மியார்க்கு மிதயசம் மதமீதல்லால். (௫)

அல்லலாந் தொழில் படைத்தே யடிக்கடி யுரு வெடுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங் காக்க வருபவர் கடவு ளென்னிற், றொல்லையாம் பிறவிவேலை தொ லைந்திடா திருணீங் காது, நல்லது மாயை தானுநா னென வந்து நிற்கும். (௬)

நானென நிற்குஞான ஞானமன் றந்த ஞான, மோனமா யிருக்க வொட்டா மோனமின் றாகவே தான், றேனென ருசிக்கு மன்பாற் சிந்தை நைந் துருகும் வண்ணம், வானென நிறைந்தா னந்தமா கடல் வளைவ தின்றே. (௭)

இன்றென விருப்போ மென்னி னென்றுஞ் சூனியமா முத்தி, நன்றொடு தீதுமன் றிநாமுன்னே பெறும வித்தை, நின்றது பெத்தந் தானே நிரந்தரமுத்தி யென்னி, னென்றொரு வரைநான் கேட்க வுணர்வில்லை குருவு மில்லை. (அ)

இல்லையென் றிடினிப்பூமி யிருந்தவா றிருப்போ மென்னி, னல்லமன் சாரு வாக ஞன்சொலு நெறிக்குவீணிற், றொல்லையே னுகமாதிதொடுப்பதேன் மயக்க மேதிங், கொல்லைவந்திருமி னென்ன வுறவு செய் திடுவனந்தோ. (கூ)

அந்தணர் நால்வர்காண வருட்குரு வாகிவந்த, வெந்தையே யெல்லாந் தானென் றியம்பின னெமைப் படைத்த, தந்தைநீ யெம்மைக் காக்குந்தலைவனே நுந்தை யன்றோ, பந்தமில் சித்தி முத்தி படைக்கநின் னருள்பா லிப்பாய். (க0)

பன்மாலை

பன்மாலைத்திரளிருக்கத் தமையுணர்ந்தோர்
பாமாலைக்கேநீதான்பக்ஷமென்று
நன்மாலையாவெடுத்துச்சொன்ஞர்நல்லோர்
நலமறிந்துகல்லாதநானுஞ்சொன்னேன்
சொன்மாலைமாலையாக்கண்ணீர்சோரத்
தொண்டனேனெந்நாளுந்துதித்துநிற்பே

னென்மாலையறிந்திங்கேவாவாவென்றே
யெனைக்கலப்பாய்திருக்கருணையெம்பிரானே.

கருணைமொழிசிறிதில்லேனீதலில்லேன்
கண்ணீர்கம்பலையென்றன்கருத்துக்கேற்க
வொருபொழுதும்பெற்றறியேனென்னையாரு
மொருவாவுன்னடிமைநாளுருத்தனுக்கோ
விருவினையுமுக்குணமுங்கரணநான்கு
மிடர்செயுமைப்புலனுங்காமாதியாறும்
வரவரவுமேழைக்கோரட்டதான
மதத்தொடும்வந்தெதிர்த்தநவவடிவமென்றே.

வடிவனைத்துந்தந்தவடிவில்லாச்சுத்த
வான்பொருளேயெளியனேன்மனமாமாயைக்
குடிகெடுக்கத்துசங்கட்டிக்கொண்டமோன
குருவேயென்றெய்வமேகோதிலாத
படியெனக்கானந்தவெள்ளம்வந்துதேக்கும்
படியெனக்குன்றிருக்கருணைபற்றுமாறே
யடியெடுத்தென்முடியிலின்னம்வைக்கவேண்டு
மடிமுடியொன்றில்லாதவகண்டவாழ்வே.

வாழ்வனைத்துமயக்கமெனத் தேர்ந்தேன்றேர்ந்த
வாறேநானப்பாலோர்வழிபாராமற்
றாழ்வுபெற்றிங்கிருந்தேனீதென்னமாயந்
தடையுற்றுன்மேற்கதியுந்தடையதாமே

பூழ்வலியோவல்லதுன் றன் றிருக்கூத்தோவிங்
கொருதமியேன்மேற்குறையோ வுணர்த்தாயி
ன்னம்
பாழுவதிப்படவெனக்குமுடியாதெல்லாம்
படைத்தளித்துத்துடைக்கவல்லபரிசினனே.

நானிங்கெனுமகந்தையெனக்கேன்வைத்தாய்
நல்வினை தீவினையெனவேநடுவேநாட்டி
யூனுருமுடற்சுமையென்மீதேன்வைத்தா [தா
யுயிரெனவுமென்னையொன்றாயுள்ளேன்வைத்
யாணவமையாயகிலநிகிலபேத
மனைத்திருள்ளுந்தானாகிய றிவானந்தத்
தேனாகிப்பாலாகிக்கனியாய்க்கன்னற் [ன்றே.
செழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்தவொ

ஒன்றியொன்றிநின்றுநின்றுமென்னையென்னை
யுன்னியுன்னும்பொருளலேநீயுன்பாலன்பா
னின்றதன்மைக்கிரங்கும்வைராக்கியனல்லே
னிவர்த்தியவைவேண்டுமிந்தநிலனுக்கே
யென்றுமென்றுமிந்நெறியோர்குணமுமில்லை
யிடுக்குவார்கைப்பிள்ளையேதோவேதோ
கன்றுமனத்துடனுடுதழைதின்றுற்போற்
கல்வியுங்கேள்வியுமாகிக்கலக்குற்றேனே. (சுு)

உற்றதுணை நீயல்லாற்பற்றுவேறொன்
றுன்னேன் பன்னுலகத்தோடியாடிக்

கறறதுங்கேடடதுமதனுக்கேதுவாகுங
　　கற்பதுங்கேட்பதுமமையுங்காணுநீத
நற்றுணையேயருட்டாயேயின்பமான
　　நாதாந்தபரம்பொருளேநாரணுதி
சுற்றமுமாய்நல்லன்பர்தமைச்சேயாகத் [றே.
　　தொழும்புகொள்ளுங் கருணைமேசோதிக்குன்

குன்றுதமுவுருவாயருவாய்ஞானக்
　　கொழுந்தாகியறுசமயக்கூத்துமாடி
நின்றுயேமாயையெனுந்திரையைநீக்கி
　　நின்னையாரறியவல்லார்நினைப்போர்நெஞ்ச
மன்றுகவின்பக்கூத்தாடவல்ல
　　மணியேயென்கண்ணேமாமருந்தேநால்வர்க்
கன்றுலின்கீழிருந்துமோனஞான
　　மமைத்தசின்முத்திரைக்கடலேயமரரேறே.
திரையில்லாக்கடல்போலச்சலனந்தீர்ந்து [லாங
　　தெளிந்துருகும்பொன்போலச் செகத்தையெல்

கரையவேகனிந்துருக்குமுகத்திலேநீ
　　கனிந்தபரமானந்தக்கட்டியிந்நாள்
வரையிலேவரக்காணனென்றாற்கட்டி
　　வார்த்தைசொன்றாற்சுகம்வருமோவஞ்சனே
யிரையிலேயிருத்திநிருவிகற்பமான
　　வின்பநிட்டைகொடுப்பதையா வெந்தநாளோ

எந்தநாளுனக்கடிமையானநாளோ
 வெந்நாளோகதிவருநாளௌியனேன்றன்
சிந்தைநாளதுவரைக்குமயங்கிற்றல்லாற்
 றெளிந்ததுண்டோ மௌனியாய்த் தெளிய
 வோர்சொற்

றந்தநாண்முதலின்பக்கால்சற்றல்லாற்
 றடையறவானந்தவெள்ளந்தானேபொங்கி
வந்தநாளில்லைமெத்தவலைந்தேனுன்னை
 மறவாவின்பத்தாலேவாழ்கின்றேனே. (௧0)

நினைவொன்று.

ஞானிகளிடம்பொருளேவல்.

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார் நிற்குமிட மேயருளா கிட்டையரு ளொட்டுந், தனையென்று மறந்திருப்ப வருள்வடிவா னதுமேற் றட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமே யதுவாம், பினையொன்று மிலையந்த வின்பமௌனி நிலயம்பெற் றுரே பிறவாமை பெற்றுர்மற்றுந்தான், மனையென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த வாதனையா மாசையொழி மன்னொருசொற்கொண்டே. (௧)

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு மந்த வொருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்கு மென மொழிந்த, குருமொழியே மலையிலக்குமற்

றைமொழி யெல்லாங் கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய், கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்கரும்பனைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங்கண்டனைமேற், றருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத் தற்பரமாயானந்தப் பொற்பொதுவாய்நில்லே. (உ)

நில்லாதவாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய் நேயவருண் மெய்யன்றோ நிலயமதாநிற்கக், கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடங்கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று, சொல்லாலே பயனில்லை சொன்முடிவைத் தானே தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றொட்டதுபற்றாநில், லெல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண் டடிநீ யிராப்பகலில் லாவிடமே யெமக்கிடமென் றறிந்தே. ()

இடம்பொருளே வலைக்குரித்து மடம்புகு நாயெனவே யெங்கேநீ யகப்பட்டா யிங்கேநீவாடா, மடம்பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசைமன்னிடமே யிடமந்த மாநிலத்தே பொருளுந், திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமும்வந் தேவல் செய்யுமிந்த நிலைநின் ூர் சனகன்முதன் முனிவர், கடம்பெறுமா மதயானை யென்னவுநீ பாசக்கட்டான நிகளபந்தக்கட்டவிழப் பாரே. (ச)

பாராதி யண்டமெலாம் படர்கானற் சலம்போற்
பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரெது தானின்ற,
தாராலு மறியாத சத்தன்றோ வதுவா யங்கிருநீ
யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய், பூராய மாகவு
நீ மற்றொன்றை விரித்துப் புலம்பாதே சஞ்சலமாப்
புத்தியைநாட் டாதே, யோராதே யொன்றையுநீ
முன்னிலைவை யாதேயுள்ளபடி முடியுமெலாமுள்ள
படிகாணே. (ரு)

உள்ளபடி யென்னவுநீ மற்றொன்றைத் தொட
ர்ந்திட் டுளங்கருத வேண்டாகிஷ் களங்கமதியா
கிக், கள்ளமனத் துறவை விட்டெல் லாந்துறந்த
துறவோர் கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல்பகல
ற்ற, வெள்ளவெளிக் கடன்மூழ்கி யின்பமயப் பொ
ருளாய் விரவியெடுத் தெடுத்தூ விள்ளவும்
வா யின்றிக், கொள்ளைகொண்ட கண்ணீருங் கம்ப
லையு மாகிக் கும்பிட்டுச் சகம்பொயெனத் தம்பட்
டமடியே. (சா)

அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்
டா லத்துவித வானந்த சித்தமுண்டா நமது, குடி
முழுதும் பிழைக்கு மொரு குறையுமில்லை யெடு
த்தகோலமெல்லா நன்றாகுங் குறைவுநிறைவறவே,
விடியுமுத யம்போல வருளுதயம்பெற்ற வித்தக
ரோடுங்கூடி விளையாடலாகும், படிமுழுதும் விண்

முழுதுந் தந்தாலுங் களியாப் பாலருட னுன்மத்
தர் பிசாசர்குணம்வருமே. (எ)

வரும்போமென் பனவுமின்றியென்று மொருப
டித்தாய் வானாதி தத்துவத்தை வளைந்தருந்தி வெ
ளியா, மிரும்போகல் லோமரமோ வென்னுநெஞ்
சைக் கனன்மேலிட்டமெழு காவுருக்குமின்ப வெ
ள்ளமாகிக், கரும்போ கண்டோசீனி சருக்கரை
யோ தேனோ கனியமிர்தோ வெனருசிக்குங் கருத்
தவிழ்ந்தோ ருணர்வா, ரரும்போகன் மணங்காட்
டுங் காமரசங்கன்னி யறிவாளோ வபக்குபவர்க்
கோ வந்நலந்தான் விளங்கும். (அ)

தானேயு மிவ்வுலக மொருமுதலு மாகாத் தன்
மையிற் படைத்தளிக்குந் தலைமையது வான,
கோனாக வொருமுதலிங் குண்டெனவும் யூகங்கூட்
டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ் ஞான, வா
னாகவம்முதலே நிற்குநிலை நம்மான் மதிப்பரிதாமெ
னமோனம் வைத்ததுமுன் மனமே, யானாலுமனஞ்
சடமென் றழுங்காதே யுண்மையறிவித்த விடங்கு
ருவா மருளிலதொன்றிலையே. (க)

பொன்னைமாதரை.

பொன்னைமாதரைப்பூமியைநாடிடே
னென்னைநாடியவென்னுயிர்நாதனே

யுன்னைநாடுவனுன்னருட்டுவெளி
தன்னைநாடுவன்றன்னந்தனியனே. (௧)

தன்னதென்றுரைசாற்றுவனவெலா
நின்னதென்றனைநின்னிடத்தேதந்தே
னின்னமென்னையிடருறக்கூட்டினாற்
பின்னையுய்கிலன்பேதையனாவியே. (௨)

ஆவியேயுனையானறிவாய்நின்று
சேவியேன்களச்சிந்தைதிறைகொடேன்
பாவியேனுளபான்மையைக்கண்டுநீ
கூவியாளெனையாட்கொண்டகோலமே. (௩)

கோலமின்றிக்குணமின்றிநின்னருட்
சீலமின்றிச்சிறியன்பிழைப்பனே
வாலமுண்டுமமிர்துருவாய்வந்த
காலமெந்தைகதிரிலைகாண்பதே. (௪)

காணுங்கண்ணிற்கலந்தகண்ணேயுனைச்
சேணும்பாருந்திரிபவர்காண்பரோ
வாணும்பெண்ணுமதுவெனும்பான்மையும்
பூணுங்கோலம்பொருந்தியுணீற்கவே. (௫)

நிற்குநன்னிலைநிற்கப்பெற்றாருள்
வர்க்கமன்றிமனிதரன்றேயையா
துர்க்குணக்கடற்சோங்கன்னபாவியேற்
கெற்குணங்கண்டெனபெயர்சொல்வதே. (௬)

சொல்லையுன்னித்துடித்ததலாலரு
ளெல்லையுன்னியெனையங்குவைத்திலேன்
வல்லைநீயென்னைவாவென்றிடாவிடிற்
கல்லையாமிக்கருமிகடக்கையே. (எ)

கையுமெய்யுங்கருத்துக்கிசையவே
யையதந்தகற்கையமினியுண்டோ
பொய்யனேன்சிந்தைப்பொய்கெடப்பூரண
மெய்யதாமின்பமென்றுவிளைவதே. (அ)

என்றுமுன்னையிதயவெளிக்குளே
துன்றவைத்தனனேயருட்சோதிநீ
நின்றதன்மைநிலைக்கென்னைநேர்மையா
நன்றுதீதறவைத்தநடுவதே. (கூ)

வைத்ததேகம்வருந்தவருந்திடும்
பித்தனுனருள்பெற்றுந்திடமிலேன்
சித்தமோனசிவசின்மயானந்தம்
வைத்தவையருட்செம்பொற்சோதியே. (க0)

செம்பொன்மேனிச்செழுஞ்சுடரேமுழு
வம்பனேனுனைவாழ்த்துமதியின்றி
யிம்பர்வாழ்வினுக்கிச்சைவைத்தேன்மன
நம்பிவாவெனினென்கொல்செய்வதே. (கக)

செய்யுஞ்செய்கையுஞ்சிந்திக்குஞ்சிந்தையு
மையநின்னதென்றெண்ணுமறிவின்றி

வெய்யகாமவெகுளிமயக்கமாம்
பொய்யிலேசுழன்றேனென்னபுன்மையே. (௧௨)

புன்புலானரம்பென்புடைப்பொய்யுட
லன்பர்யார்க்குமருவருப்பல்லவோ
லென்பொலாமணியேயிறையேயித்தாற்
றுன்பமன்றிச்சுகமொன்றுமில்லையே. (௧௩)

இல்லையுண்டென்றெவர்பக்கமாயினுஞ்
சொல்லவோவறியாததொழும்பன்யான்
செல்லவேறொருதிக்கறியேனெலாம்
வல்லநீயெனைவாழ்விக்கவேண்டுமே. (௧௪)

வேண்டுஞ்சீரருண்மெய்யன்பர்க்கேயன்பு
பூண்டநானென்புலமறியாததோ
வாண்டைநீயுன்னடியவனென்று
தூண்டுவேனன்றித்தொண்டனென்சொல்வதே. ()

எனக்குளேயுயிரென்னவிருந்தநீ
மனக்கிலேசத்தைமாற்றல்வழக்கன்றோ
கனத்தசீரருட்காட்சியலாதொன்றை
நினைக்கவோவறியாதென்றனெஞ்சமே. (௧௬)

நெஞ்சுகந்துனைநேசித்தமார்க்கண்டர்க்
கஞ்சலென்றவருளறிந்தேதையயா
தஞ்சமென்றுன்சரணடைந்தேனெங்குஞ்
செஞ்சவேநின்றசிற்சுகவாரியே. (௧௭)

வாரியேழுமலையும்பிறவுந்தான்
சீரிதானநின்சின்மயத்தேயென்று
லாரிலேயுளதாவித்திரளதை
யோரிலேனெனையாண்டவொருவனே. (கஅ)

ஒருவரென்னுளத்துள்ளுங்குறிப்பறிந்
தருள்வரோவெனையாளுடையண்ணலே
மருளனேன்பட்டவாதைவிரிக்கினோ
பெருகுநாளினிப்பேசவிதியின்றே. (ககூ)

இன்றுனக்கன்பிழைத்திலனென்றே
யன்றுதொட்டனையாளரசேயென்று
நின்றரற்றியநீலனைக்கைவிட்டான்
மன்றமெய்ப்படிநின்னருள்வாழ்த்துமே. (உ0)

வாழ்த்துநின்னருள்வாரம்வைத்தாலன்றிப்
பாழ்த்தசிந்தைப்பதகனுமுய்வனோ
சூழ்த்துநின்றதொழும்பரையானந்தத்
தாழ்த்துமுக்கனருட்செம்பொற்சோதியே. (உக)

சோதியேசுடரேசுகமேதுணை
நீதியேநிசமேநிறைவேநிலை
யாதியேயுனையானடைந்தேனகம்
வாதியாதருள்வாயருள்வானையே. (உஉ)

வானைப்போலவளைந்துகொண்டானந்தத்
தேனைத்தந்தெனைச்சேர்ந்துகலந்தமெய்ஞ்

ஞானத்தெய்வத்தைநாடுவனுனெனு
மீனப்பாழ்கெடவென்றுமிருப்பனே. (உ௩)

இரும்பைக்காந்தமிழுக்கின்றவாறெனைத்
திரும்பிப்பார்க்கவொட்டாமற்றிருவடிக்
கரும்பைத்தந்துகண்ணீர்கம்பலையெலா
மரும்பச்செய்யெனதன்னையொப்பாமனே. (உ௪)

அன்னையப்பனென்றுவித்துணையெனுந்
தன்னையொப்பற்றசற்குருவென்பதே
னென்னைப்பூரணவின்பவெளிக்குளே
துன்னவைத்தசுடரெனத்தக்கதே. (உ௫)

தக்ககேள்வியிற்சார்ந்தநற்பூமியின்
மிக்கதாகவிளங்குமுதலொன்றே
யெக்கணுந்தொழயாவையும்பூத்துக்காய்த்
தொக்கனின்றுமொன்றாய்நிறைவானதே. (உ௬)

ஆனமானசமயங்களாறுக்குக்
தானமாய்நின்றுதன்மயங்காட்டிய
ஞானபூரணநாதனைநாடியே
தீனனேனின்பந்தேக்கித்திளைப்பனே. (உ௭)

தேக்கியின்பந்திளைக்கத்திளைக்கவே
யாக்கமாயெனக்கானந்தமாகியே
போக்கினோடுவரவற்றபூரணந்
தாக்கிநின்றவாதன்மயமாமதே. (உ௮)

அதுவென்றுன்னுமதுவுமறநின்ற
முதியஞானிகண்மோனப்பொருளது
வெதுவென்றெண்ணியிறைஞ்சுவனேழையேன்
மதியுணின்றின்பவாரிவழங்குமே. (உகூ)

வாரிக்கொண்டெனைவாய்மடுத்தின்பமாய்ப்
பாரிற்கண்டவையாவும்பருகினே
யோரிற்கண்டிடுமூமன்கனவெனா
யாருக்குஞ்சொல்வாயிலையையனே. (௩௰)

ஐயமற்றவதிவருணர்க்கெலாங்
கையிலாமலகக்கனியாகியு
மெய்யனேயிந்தமேதினிமீதுழல்
பொய்யனேற்குப்புகலிடமெங்ஙனே. (௩க)

எங்ஙனேயுய்யயானெனதென்பதற்
றங்ஙனேயுன்னருண்மயமாகிலேன்
றிங்கள்பாதிதிகழ்ப்பணியணி
கங்கைவார்சடைக்கண்ணுதலெந்தையே. (௩உ)

கண்ணிற்காண்பதுன்காட்சிகையாற்றொழில்
பண்ணல்பூசைபகர்வதுமந்திர
மண்ணொடைந்தும்வழங்குயிர்யாவுமே
யண்ணலேநின்னருள்வடிவாகுமே. (௩௩)

வடிவெலாநின்வடிவெனவாழ்த்திடாக்
கடியனேனுமுன்காரணங்காண்பனோ

நெடியவானென வெங்குநிறைந்தொளி
ர்டிகளேயரசேயருளத்தனே. (௩௪)

அத்தனேயகண்டானந்தனேயருட்
சுத்தனேயெனவுன்னைத்தொடர்ந்திலேன்
மத்தனேன்பெறுமாமலமாயவான்
கத்தனேகல்வியாததுகற்கவே. (௩௫)

கற்றுமென்பலன் கற்றிடுநான்முறை
சொற்றசொற்கள்சுகாரம்பமோநெறி
நிற்றல்வேண்டுநிருவிகற்பச்சுகம்
பெற்றபேர்பெற்றபேசாப்பெருமையே. (௩௬)

பெருமைக்கேயிறுமாந்துபிதற்றிய
கருமிக்கையகதியுமுண்டாங்கொலோ
வருமைச்சிரன்பர்க்கன்னையொப்பாகவே
வருமப்பேரொளியேயுன்மனோனந்தமே. (௩௭)

உன்மனிக்குளொளிர்பரஞ்சோதியாஞ்
சின்மயப்பொருளேபழஞ்செல்வமே
புன்மலத்துப்புழுவனபாவியேன்
கன்மனத்தைக்கரைக்கக்கடவதே. (௩௮)

கரையிலின்பக்கடல்முதேயிது
வரையிறுனைவர்துகலந்திலே
னுரையிலாவின்பமுள்ளவர்போலவித்
தரையிலேநடித்தேனென்னதன்மையே. (௩௯)

மையுலாம்விழிமாதர்கடோதகப்
பொய்யிலாழும்புலையினிப்பூரைகாண்
கையிலாமலகக்கனிபோன்றவென்
னையனேயெனையாளுடையண்ணலே. (சூ0)

அண்ணலேயுன்னடியவர்போலருட்
கண்ணினாலுனைக்காணவும்வாவெனப்
பண்ணினாலென்பசுத்துவம்போயுயும்
வண்ணமாகமனோலயம்வாய்க்குமே. (சூக)

வாய்க்குங்கைக்குமௌனமௌனமென்
றேய்க்குஞ்சொற்கொண்டிராப்பகலற்றிடா
நாய்க்குமின்பமுண்டோநல்லடியரைத்
தோய்க்குமானந்தத்தூவெளிவெள்ளமே. (சூஉ)

தூயதானதுரியவறிவெனுந்
தாயுநீயின்பத்தந்தையுநீயென்றாற்
சேயதாமிந்தச்சீவத்திரளன்றோ
வாயும்பேரொளியானவகண்டமே. (சூங)

அகண்டமென்னவருமறையாகமம்
புகன்றநின்றன்மைபோதத்தடங்குமோ
செகங்களெங்குந்திரிந்துநன்மோனத்தை
யுகந்தபேருனையொன்றுவரையனே. (சூசு)

ஐயனேயுனையன்றியொருதெய்வங்
கையினாற்றொழவுங்கருதேன்கண்டாய்

பொய்யணுகினும்பொய்யுரையேன்சுத்த
மெய்யணுமுனக்கேவெளியாகுமே. (௪௫)

வெளியினின்றவெளியாய்விளங்கிய
வொளியினின்றவொளியாமுன்றன்னைநான்
றெளிவுதந்தகல்லாலடித்தேவென்று
களிபொருந்தவன்றோகற்றகல்வியே. (௪௬)

கல்லையுற்றகருத்தினர்கார்நிறத்
தல்லையொத்தகுழலினராசையா
லெல்லையற்றமயல்கொளவோவெழிற்
றில்லையிற்றிகழுந்திருப்பாதனே. (௪௭)

திருவருட்டெய்வச்செல்விமலைமக
ளொருவிருக்கின்றமேனியொருபராங்
குருவைமுக்கணெங்கோவைப்பணிநெஞ்சே
கருவிருக்கின்றகன்மமிங்கில்லையே. (௪௮)

கன்மமேதுகடுநரகேதுமேற்
சென்மமேதெனைத்தீண்டக்கடவதோ
வென்மனோரதமெய்துபடிக்கரு
ணன்மைகூர்முக்கணாதனிருக்கவே. (௪௯)

நாதகீதனென்றுதன்முக்கட்பிரான்
வேதவேதியன்வெள்விடையூர்திமெய்ப்
போதமாய்நின்றபுண்ணியன்பூந்திருப்
பாதமேகதிமற்றிலைபாழ்நெஞ்சே. (௫0)

மற்றுனக்குமயக்கமென்வன்னெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதலோனருள்
பெற்றபேரவரேபெரியோரெலா
முற்றுமோர்ந்தவர்மூதுரையர்த்தமே. (ருக)

உரையிறந்துளத்துள்ளவிகாரமாந்
திரைகடந்தவர்தேடுமுக்கட்பிரான்
பரைநிறைந்தபரப்பெங்ஙனங்ஙனே
கரைகடந்தின்பமாகக்கலப்பனே. (ருஉ)

கலந்தமுத்திகருதினுங்கேட்பினு
நிலங்களாதியுநின்றமைப்போலவே
யலந்துபோயினமென்னுமருமறை
மலர்ந்தவாய்முக்கண்மாணிக்கச்சோதியே. (ருங)

சோதியாதெனைத்தொண்டருட்கூட்டியே
போதியாதவெல்லாமெனைப்போதிக்க
வாதிகாலத்திலுன்னடிக்காந்தவ
மேதுநான்முயன்றேன்முக்கணெந்தையே. (ருச)

எந்தநாளைக்குமீன்றருடாயென
வந்தசீரருள்வாழ்கவென்றுன்னுவேன்
சிந்தைநோக்கந்தெரிந்துகுறிப்பெலாந்
தந்துகாக்குந்தயாமுக்கணாதியே. (ருரு)

கண்ணகன்றவிக்காசினிபூடெங்கும்
பெண்ணொடாண்முதலாமென்பிறவியை

யெண்ணவோவரிதேழைகதிபெறும்
வண்ணமுக்கண்மணிவந்துகாக்குமே. (௫௬)

காக்குநின்னருட்காட்சியல்லாலொரு
போக்குமில்லையென்புந்திக்கிலேசத்தை
நீக்கியாளுகைநின்பரமன்பின
ராக்கமேமுக்கணானந்தமூர்த்தியே. (௫௭)

ஆனந்தங்கதியென்னவென்றானந்த
மோனஞ்சொன்னமுறைபெறமுக்கணெங்
கோணிங்கீந்தகுறிப்பதனால்வெறுந்
தீனன்செய்கைதிருவருட்செய்கையே. (௫௮)

கையினாற்றொழுதேத்திக்கசிந்துள
மெய்யினாலுனைக்காணவிரும்பினே
னையனேயரசேயருளேயருட்
டையலோர்புறம்வாழ்சகநாதனே. (௫௯)

சகத்தின்வாழ்வைச்சதமெனவெண்ணியே
மிகுத்ததீமைவிளையவிளைக்கின்றே
னகத்துளாரமுதாமையநின்முத்தி
சுகத்தினான்வந்துதோய்வதெக்காலமே. (௬௦)

காலமூன்றுங்கடந்தொளிராநின்ற
சீலமேநின்றிருவருளாலிந்த்ர
சாலமாமிச்சகமெனவெண்ணிநின்
கோலநாடுதலென்றுகொடியனே. (௬௧)

கொடியவெவ்வினைக்கூற்றைத்துரந்திடு
மடிகளாம்பொருளேநினக்கன்பின்றிப்
படியிலேழைமைப்பற்றுகின்றேன்வெறு
மிடியினேன்கதிமேவும்விதியின்றே. (௬௨)

விதியையும்விதித்தென்னைவிதித்திட்ட
மதியையும்விதித்தம்மதிமாயையிற்
பதியவைத்தபசுபதிநின்னருட்
கதியையெப்படிக்கண்டுகளிப்பதே. (௬௩)

கண்டகண்ணுக்குக்காட்டுங்கதிரெனப்
பண்டுமின்றுமென்பானின்றுணர்த்திடு
மண்டனேயுனக்கோர்பதிலுயிரந்
தொண்டனென்பொய்மைதீர்த்திடல்வேண்டுமே.

வேண்டும்யாவுமிறந்துவெளியிடைத்
தூண்டுவாரற்றசோதிப்பிரானென்பாற்
பூண்டவன்பர்தம்பொற்பணிவாய்க்குமே
லீண்டுசென்மமெடுப்பனானந்தமே. (௬௫)

எடுத்ததேகமிறக்குமுனேயெனைக்
கொடுத்துநின்னையுங்கூடவுங்காண்பனோ
வடுத்தபேரறிவாயறியாமையைக்
கெடுத்தவின்பக்கிளர்மணிக்குன்றமே. (௬௬)

குன்றிடாதகொழுஞ்சுடரேமணி
மன்றுளாடியமாணிக்கமேயுனை

யன்றியார்துணையாருறவார்கதி
யென்றுநீயெனக்கின்னருள்செய்வதே. (௬௭)

அருளெலாந்திரண்டோர்வடிவாகிய
பொருளெலாம்வல்லபொற்பொதுநாதவென்
மருளெலாங்கெடுத்தேயுளமன்னலா
லிருளெலாமிரிந்தெங்கொளித்திட்டதே. (௬௮)

எங்குமென்னையிகலுறவாட்டியே
பங்கஞ்செய்தபழவினைபற்றற்று
லங்கணுவுன்னடியிணையன்றியே
தங்கவேறிடமுண்டோசகத்திலே. (௬௯)

உண்டவர்க்கன்றியுட்பசியோயுமோ
கண்டவர்க்கன்றிக்காதலடங்குமோ
தொண்டருக்கெளியானென்றுதோன்றுவான்
வண்டமிழ்க்கிசைவாகமதிக்கவே. (௭0)

மதியுங்கங்கையுங்கொன்றையுமத்தமும்
பொதியுஞ்சென்னிப்புனிதநின்பொன்னடிக்
கதியைவிட்டிந்தக்காமத்திலாழ்ந்தவென்
விதியையெண்ணிவிழிதுயிலாதன்றே. (௭௧)

அன்றெனச்சொலவாமெனவற்புத
நன்றெனச்சொலநண்ணியநன்மையை
யொன்றெனச்சொனவொண்பொருளேயொளி
யின்றெனக்கருள்வாயிருளேகவே. (௭௨)

இருவரேபுகழ்ந்தேத்தற்கினியரா
மொருவரேதுணையென்றுணராய்நெஞ்சே
வருவரேகொடுங்காலர்கள்வந்தெதிர்
பொருவரேயவர்க்கென்சொல்புகல்வதே. (௭௩)

புகழுங்கல்வியும்போதமும்பொய்யிலா
வகமும்வாய்மையுமன்புமளித்தவே
சுகவிலாசத்துணைப்பொருடோற்றமாங்
ககனமேனியைக்கண்டனகண்களே. (௭௪

கண்ணுனின்றவொளியைக்கருத்தினை
விண்ணுணின்றுவிளங்கியமெய்யினை
யெண்ணியெண்ணியிரவும்பகலுமே
நண்ணுகின்றவர்நான்றொழுந்தெய்வமே. (௭௫

தெய்வம்வேறுளதென்பவர்சிந்தனை
நைவரென்பதுநற்பரதற்பர
சைவசிற்சிவனேயுனைச்சார்ந்தவ
ருய்வரென்பதும்யானுணர்ந்தேனுற்றே. (௭௬

உற்றவேளைக்குறுதுணையாயிந்தச்
சுற்றமோநமைக்காக்குஞ்சொலாய்நெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதல்பாதமே
பற்றதாயிற்பரசுகம்பற்றுமே. (௭௭

பற்றலாம்பொருளேபரம்பற்றிறை
யுற்றமாதவர்க்குண்மையைநல்குமே

மற்றும்வேறுளமார்க்கமெல்லாமெடுத்
தெற்றுவாய்மனமேகதியெய்தவே. (௭௮)

ஆரணம்.

ஆரணமார்க்கத்தாகமவாசி
    யற்புதமாய்நடந்தருளுங்
காரணமுணர்த்துங்கையுநின்மெய்யுங்
    கண்கண்மூன்றுடையவென்கண்ணே
பூரணவறிவிற்கண்டிலமதனாற்
    போற்றியிப்புந்தியோடிருந்து
தாரணியுள்ளமட்டுமேவணங்கத்
    தமியனேன்வேண்டிடத்தருமே. (௧)

இடமொருமடவாளுலகனைக்கீந்திட்
    டெவ்வுலகத்தையுமீன்றுந்
தடமுறுமகிலமடங்குநாளம்மை
    தன்னையுமொழித்துவிண்ணெனவே
படருறுசோதிக்கருணையங்கடலே
    பாயிருட்படுகரிற்கிடக்கக்
கடனதோநினைப்புமறப்பெனுந்திரையைக்
    கவர்ந்தேனைவளர்ப்பதுன்கடனே. (௨)

வளம்பெருஞானவாரிவாய்மடுத்து
    மண்ணையும்விண்ணையுந்தெரியா
தளம்பெறுந்துரும்பொத்தாவியோடாக்கை
    யானந்தமாகவேயலந்தேன்

களம்பெறுவஞ்சநெஞ்சினர்காணுக்
காட்சியேசாக்ஷியேயறிஞ
ருளம்பெறுந்துணையேபொதுவினினடிக்கு
முண்மையேயுள்ளவாறிதுவே. (௩)

உள்ளமேநீங்காவென்னைவாவாவென்
றுலப்பிலாவானந்தமான
வெள்ளமேபொழியுங்கருணைவான்முகிலே
வெப்பிலாத்தண்ணருள்விளக்கே
கள்ளமேதுரக்குந்தூவெளிப்பரப்பே
கருவெனக்கிடந்தபாழ்மாயப்
பள்ளமேவீழாதெனைக்கரையேற்றிப்
பாலிப்பதுன்னருட்பரமே. (௪)

பரம்பரமாகிப்பக்குவம்பழுத்த
பழவடியார்க்கருள்பழுத்துச்
சுரந்தினிதிரங்குந்தானகற்பகமே
சோதியேதொண்டனேனின்னை
யிரந்துநெஞ்சுடைந்துகண்டுயில்பொரும
லிருந்ததுமென்கணிலிருட்டைக்
கரந்துநின்கண்ணுற்றுயில்பெறல்வேண்டிக்
கருதினேன்கருத்திதுதானே. (௫)

கருத்தினுட்கருத்தாயிருந்துநீயுணர்த்துங்
காரணங்கண்டுசும்மாதான்

வருத்தமற்றிருந்துசுகம்பெறுவண்ணம்
வருந்தினேன்மதியின்மைதீர்ப்பா
ரொருத்தராருளப்பாடுணர்பவர்யாவ
ருலகவர்பன்னெறியெனக்குப்
பொருத்தமோசொல்லாய்மௌனசற்குருவே
போற்றிநின்பொன்னடிப்போதே. (சு)

அடியெனுமதுவுமருளெனுமதுவு
மறிந்திடினிர்க்குணநிறைவு
முடியெனுமதுவும்பொருளெனுமதுவு
மொழிந்திடிற்சுகமனமாயைக்
குடிகெடவேண்டிற்பணியறநிற்றல்
குணமெனப்புன்னகைகாட்டிப்
படிமிசைமௌனியாகிநீயாளப்
பாக்கியமென்செய்தேன்பரனே. (எ)

என்செயலின்றியாவுநின்செயலென்
றெண்ணுவேனெவ்வொருகாலம்
புன்செயன்மாயைமயக்கினென்செயலாப்
பொருந்துவனஃதொருகாலம்
பின்செயல்யாதுநினைவின்றிக்கிடப்பேன்
பித்தனேனன்னிலைபெறநின்
றன்செயலாகமுடித்திடல்வேண்டுஞ்
சச்சிதானந்தசற்குருவே. (அ)

குருவுருவாகிமௌனியாய்மௌனக்
கொள்கையையுணர்த்தினையதனாற்

கருவுருமாவதெனக்கிலையிந்தக்
காயமோபொய்யெனக்கண்ட
திருவுருவாளரனுபவநிலையுஞ்
சேருமோவாவலோமெத்த
வருவுருவாகியல்லவாய்ச்சமய
மளவிடாவானந்தவடிவே. (௯)

வடிவிலாவடிவமாய்மனநினைவனுகா
மார்க்கமாய்க்கருஞ்சுகமாய்
முடிவிலாவீட்டின்வாழ்க்கைவேண்டினர்க்குன்
மோனமல்லால்வழியுண்டோ
படியிருளகலச்சின்மயம்பூத்த
பசுங்கொம்பையடக்கியோர்கல்லா
லடியிலேயிருந்தவானந்தவரசே
யன்பரைப்பருகுமாரமுதே. (௧௦)

சொல்லற்கரிய.

சொல்லற்கரிய பரம்பொருளே சுகவா ரிதியே சுடர்க்கொழுந்தே, வெல்லற் கரிய மயலிலெனை விட்டெங் கொளித்தா யாகெட்டேன், கல்விற்பசிய நாருரித்துக் கடுகிற் பெரிய கடலடைக்கு, மல்லிற் கரிய வந்தகனுர்க் காளாக்கினையோ வறியேனே. ()

அறிவிற் கறிவு தாரகமென் றறிந்தே யறிவோ டறியாமை, நெறியிற் புகுதா தோர் படித்தாய்

நின்றநிலையுந் தெரியாது, குறியற் றகண்டா தீத மயக் கோதிலமுதே நினைக்குறுகிப், பிறிவற்றிருக்க வேண்டாவோ பேயேற் கினிநீ பேசாயே. (௨)

பேசாவனுபூ தியையடியேன் பெற்றுப் பிழைக்கப் பேரருளாற், றேசோ மயந்தந் தினியொருகாற் சித்தத்திருளுந் தீர்ப்பாயோ, பாசா டவியைக்கடந்தவன்பர் பற்றுமகண்டப் பரப்பான, வீசாபொதுவி னடமாடு மிறைவா குறையா வின்னமுதே.

இன்பக் கடலிற் புகுந்திடுவா னிரவும் பகலுந் தோற்றும, லன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி யண்ணே வரசே யெனக்கூவிப், பின்புற் றழுஞ்சே யெனவிழிநீர் பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித், துன்பக்கடல்விட் டகல்வேனோ சொரூபானந்தச் சுடர்க் கொழுந்தே. (௪)

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சல்டிக் கோவே மன்றிற் கூத்தாடற், கெழுந்தசுடரே யிமயவரை யென்றாய் கண்ணுக் கினியானே, தொழுந்தெய்வமுநீ குருவுநீ துணைநீ தந்தைதாயுநீ, யழுந்தும்பவ நீநன்மையுநீ யாவியாக்கை நீதானே. (௫)

தானே யகண்டா காரமயந் தன்னிலெழுந்து பொதுநடஞ்செய், வானே மாயப்பிறப்பறுப்பான்

வந்துன் னடிக்கே கரங்கூப்பித், தேனேயென்னைப் பருகவல்ல தெள்ளா ரமுதே சிவலோகக், கோனே யெனுஞ்சொன் னினதுசெவி கொள்ளாதென்றே கூறுயே. (சு)

கூறுநின்ற விடர்க்கவலைக் குடும்பக் கூத்துட் டுளைந்துதடு, மாறுநின்ற பாவியைநீ வாவென்றழைத் தா லாகாதோ, நீறார்மேனி முக்கணுடை நிமலா வடியார் நினைவினிடை, யாறுய்ப் பெருகும்பெருங் கருணை யரசேயென்னை யாள்வானே. (எ)

வானேமுதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப்புரந்து மாற்றவல்ல, கோனே யென்னைப் புரக்குநெறிகுறித் தா யிலையே கொடியேனைத், தானே படைத்திங் கென்னபலன் றன்னைப் படைத்தா யுன்கருத்தை, நானே தென்றிங் கறியேனே நம்பினேன்கண் டருள்வாயே. (அ)

கண்டார் கண்ட காட்சியுநீ காணார் காணுக் கள்வனுநீ, பண்டாருயிர்நீ யாக்கையுநீ பலவாஞ் சமயப் பகுதியுநீ, யெண்டோண் முக்கட் செம்மேனி யெந்தாய் நினக்கே யெவ்வாறு தொண்டாய்ப் பணிவ ரவர்பணிநீ கூட்டிக்கொள்வ தெவ்வாறே.

கூட்டி யெனதென் றிடுஞ்சுமையைச் சுமத்தி யென்னையுஞ் சுமையாளாக், கூட்டிப் பிடித்து வினை வழியே கூத்தாட் டினையே நினதருளால், வீட்

டைக் கருது மப்போது வெளியா மூலக வியப்
பனைத்து, மேட்டுக் கடங்காச் சொப்பனம்போலெ
ந்தா யிருந்ததென்சொல்வேன். (௧0)

வ ம் ப னே ன்.

வம்பனேன் கள்ளங் கண்டு மன்னருள் வெள்ள
ராய, வும்பர்பா லேவல் செய்யென் றுணர்த்தினை
யோகோவானோர், தம்பிரானேநீ செய்ததயவுக்கு
ங் கைம்மாறுண்டோ, வெம்பிரானுய்ந்தேனுய்ந்தே
னினியொன்றுங் குறைவிலேனே. (௧)

குறைவிலா நிறைவாய ஞானக் கோதிலானந்த
வெள்ளத், துறையிலே படிந்து மூழ்கித் துளைந்து
நான்றேன்றுவாறுள், ளுறையிலேயுணர்த்திமோன
வொண்சுடர் வைவா டந்த, விறைவனையுனைப் பிரி
ந்திங் கிருக்கிலே னிருக்கி லேனே. (௨)

இருநில மாதி நாத மீறதா மிவைகடந்த, பெ
ருநில மாயதூய பேரொளிப்பிழம்பாய் நின்றுங்,
கருதரு மகண்டா னந்தக் கடவுளின் காட்சி
காண, வருகவென் றழைத்தா லன்றி வாழ்வுண்
டோ வஞ்ச னேற்கே. (௩)

யழுக்கா றுதி வைத்துமம பாண்ட
மான, நெஞ்சனை வலிதின் மேன்மே னெக்கு நெக்
குருகப் பண்ணி, யஞ்சலிசெய்யுங் கையு மருவிநீர்

விழியுமாகத், தஞ்சமென் றிரங்கிக் காக்கத் தற்ப
ரா பரமுனக்கே. (௪)

உனக்குநா னடித் தொண்டாகி யுன்னடிக்கன்
புசெய்ய, வெனக்குநீ தோற்றி யஞ்சே லென்னு
நா ளெந்தநாளோ, மனக்கிலே சங்க டேர்ந்த மா
தவர்க் கிரண்டற் றேங்குந், தனக்குநே ரில்லா
வொன்றே சச்சிதா னந்தவாழ்வே. (௫)

வாழ்வென வயங்கி யென்னை வசஞ் செய்து
மருட்டும் பாழ்த்த, வூழ்வினைப் பகுதி செட்டிங்
குன்னையுங் கிட்டுவேனோ, தாழ்வெனுஞ் சமய
நீங்கித் தமை யுணர்ந்தோர்கட் கெல்லாஞ், சூழ்
வெளிப் பொருளே முக்கட் சோதியே யமர
ரேறே. (௬)

ஏறுவாம் பரியா வாடை யிருங்கலை யுரியா
வென்று, நாறுநற் சாந்தநீறு நஞ்சமே யமுதாக்
கொண்ட, கூறருங் குணத்தோ யுன்றன் குரை
கழல் குறுகினல்லா, லாறுமோ தாபசோப மக
லுமோ வல்ல ருனே. (௭)

தானமுந் தவமும் யோகத்தன்மையு முணரா
வென்பான், ஞானமுந் தெவிட்டா வின்ப நன்
மையு நல்குவாயோ, பானலங் கவர்ந்த தீஞ்சொற்
பச்சிளங் கிள்ளைகாண, வானவரிறைஞ்ச மன்றுள்
வயங்கிய நடத்தினனே. (௮)

நடத்தியிவ் வுலகை யெல்லா நாதநீ நிறைந்த தன்மை, திடத்துடனறிந்தா னந்தத் தெள்ளமு தருந்தி டாதே, விடத்திரளனைய காம வேட்கையி லழுந்திமாயைச், சடத்தினைமெய்யென்றெண்ணித் தளரவோ தனிய னேனே. (கூ)

தனிவளர் பொருளே மாறுத் தண்ணருங்கரு ணைபூத்த, வினியகற் பகமே முக்கணெந்தையே நினக்கன் பின்றி, நனிபெருங் குடிலங்காட்டு நயன வேற் கரிய கூந்தல், வனிதயர் மயக்கிலாழ்ந்து வரு ந்தவோ வம்ப னேனே. (க0)

சிவன்செயல்.

சிவன்செய லாலே யாதும் வருமெனத் தேறே னுநு, மவந்தரு நினைவை யெல்லா மகற்றிலே னுசை வெள்ளங், கவர்ந்துகொ[illegible] டிழுப்பவந்தக் கட்டிலே யகப்பட் டையோ, பவந்தனையீட்டி யீட் டிப் பதைக்கின்றேன் பாவியேனே. (க)

பாவியே னினியென் செய்கேன் பரமனேபணிந் துன்பாதஞ், சேவியேன் விழிநீர் மல்கச் சிவ சிவ வென்று தேம்பி, யாவியே நிறைய வந்த வமுதமே யென்னே னந்தோ, சாவிபோஞ் சமயத் தாழ்ந்து சகத்திடைத் தவிர்க்கின் றேனே. (உ)

இடைந்திடைந் தேங்கி மெய்புளகிப்ப வெழு ந்தெழுந் தையநின் சரண, மடைந்தன னினிநீ

கைவிடே னுனக்கே யபயமென் றஞ்சலி செய்துள்
ளுடைந்துடைந் தெழுது சித்திரப்பாவையொத்து
நா னசைவற நிற்பத், தொடர்ந்து நீ யெனையாட்
கொள்ளுநா ளென்றோ சோதியே யாதிநா யகனே.

ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப் பந்தம் யாவுமற்
றகம்புற நிறைந்த, சோதியாய்ச் சுகமா யிருந்த
வெம் பெருமான் றோண்டனேன் சுகத்திலே யிரு
க்கப், போதியா வண்ணங் கைவிடன் முறையோ
புன்மையே னென்செய்கேன் மனமோ, வாதியா
நின்ற தன்றியும் புலன்சேர் வாயிலோ தீயினுங்
கொடிதே. (௪)

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடர் வந்
தெனை யீர்த்துவெங் காமத், தீயிலே வெதுப்பி
யுயிரொடுந் தினனச் சிந்தைநைந் துருகிமெய் மற
ந்து, தாயிலாச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்டேன்று
யினுங் கருணையா மன்று, ளுயக மாகி யொளிவிடு
மணியே நாதனே ஞானவா ரிதியே. (௫)

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடு நாட்ட
மே நாட்டத்து ணிறைந்த, வானமே யெனக்குவந்
துவந் தோங்கு மார்க்கமே மருளர்தாமறியா, மோ
னமே முதலே முத்திநல் வித்தே முடிவிலா வின்ப
மே செய்யுந், தானமேதவமே நின்னைநானினைந்தே
ன் றமியனேன் றனைமறப் பதற்கே. (௬)

மறமலி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்து நின்னன்பர்தம்பணியா, மறமது கிடைக்கினன்றி யானந்த வற்புத நிட்டையி னிமித்தந், துறவது வேண்டு மௌனியா யெனக்குத் தூயநல்லருட்ரி னின்னம், பிறவியும் வேண்டும் யானென திறக்கப் பெற்றவர் பெற்றிடும்பேறே. (௭)

பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக் குன்றே பெருகி ய கருணைவாரிதியே, நற்றவத்துணையே யானந்தக் கடலே ஞாதுரு ஞானஞே யங்க, ளற்றவர்க் கருத நட்புடைக் கலப்பே யனேகமாய் நின்னடிக் கன்பு, கற்றதுங் கேள்வி கேட்டது நின்னைக் கண்டிடும் பொருட்டன்றோ காணே. (அ)

அன்றுநால் வருக்கு மொளிநெறி காட்டுமன்பு டைச் சோதியேசெம்பொன், மன்றுண்மூக்கண்ணு ங்காளகண்டமுமாய் வயங்கியவானமேயென்னுட், டுன்றுகூரிருளைத் துரந்திடு மதியேதுன்பமு மின்ப முமாகி, நின்றவா தனையைக் கடந்தவர் நினைவே நேசமே நின்பரம்யானே. (௯)

யானெனல் காணேன் பூரண நிறைவில் யா மிருந்த பேரொளிநீ, தானென நிற்குஞ் சமத்துற வென்னைத் தன்னவனுக்கவுந் தகுங்காண், வானெ னவயங்கி யொன்றிரண் டென்று மார்க்கமாநெறி தந்துமாறுத், தேனெனருசித்து ளன்பரைக்கலந்த செல்வமே சிற்பர சிவமே. (௧0)

தன்னையொருவர்.

தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாய்த் தானே தா ளு யெங்குநிறைந், துன்னற் கரிய பரவெளியாயுல வா வமுதா யொளிவிளக்கா, யென்னுட் கலந்தா யானறியா திருந்தா விறைவா வினியேனு, நின்னைப் பெறுமா றெனக்கருளா னிலையைக் கொடுக்க நினையாயோ. (க)

நினையு நினைவுக் கெட்டாத நெறிபெற் றுணர் ந்த நெறியாளர், வினையைக் கரைக்கும் பரமவின் பவெள்ளப் பெருக்கே நினதருளான, மனைவிபுதல் வரன்னைபிதா மாடுவீடென் றிடுமயக்கந், தனையும றந்திங்குனை மறவாத் தன்மைவருமோ தமியேற்கே.

வரும்போ மென்னு மிருநிலைமை மன்று மொரு தன் மைத்தாகிக், கரும்போ தேனே முக்கனியோ வென்னவென்னுட் கலந்துநலந், தரும்பேரின்பப் பொருளேநின் றன்னைநினைந்து நெக்குருகே னிரு ம்போ கல்லோமரமோ வென்னிதய மியாதென் ற றியேனே. (௩)

அறியுந் தரமோ நானுன்னை யறிவுக் கறிவாய் நிற்கையினாற், பிறியுந் தரமோ நீயென்னைப் பெம் மானேபேரின்பமதாய்ச், செறியும் பொருணீ நின் னையன்றிச் செறியாப் பொருணன் பெறும்பேற் றை, நெறிநின் றொழுக விசாரித்தா னினக்கோவி ல்லை யெனக்காமே, (ச)

எனதென் பதும்பொய் யானெனல் பொய்யெல்லா மிறந்த விடங்காட்டு, நினதென்பதும் பொய் நீயெனல்பொய் நிற்கு நிலைக்கே நேசித்தேன், மனதென்பதுமோ வென்வசமாய்வாராதைய நின்னருளோ, தனதென் பதுக்கு மிடங்காணேன் றமியேனெவ்வா றுய்வேனே. (௫)

உய்யும் படிக்குன் றிருக்கருணை யொன்றைக் கொடுத்தாலுடையாய்பாழ்ம், பொய்யு மவாவுமழுக்காறும் புடைபட் டோடு நன்னெறியா, மெய்யுமறிவுபெறும்பேறும் விளங்கு மெனக்குன் னடியார்பாற், செய்யும் பணியுங்கைகூடுஞ்சிந்தைத்துயருந் தீர்ந்திடுமே. (௬)

சிந்தைத் துயரென் றொருபாவி சினந்து சினந்து போர்முய்ங்க, நிந்தைக்கிடமாய்ச் சகவாழ்வை நிலையென்றுணர்ந்தே நிற்கின்றே, னெந்தப்படியுன்னருள்வாய்க்குமெனக்கெப்படி நீயருள்செய்வாய், பந்தத் துயரற் றவர்க்கெளிய பரமானந்தப் பழம்பொருளே. (௭)

பொருளைப் பூவைப்பூவையரைப் பொருளென் றெண்ணு மொருபாவி, யிருளைத் துரந்திட்டொளி நெறியை யென்னுட் பதிப்பதென்றுகொலோ, தெருளத் தெருள வன்பர் நெஞ்சந்தித்தித் துருகத் தெவிட்டாத, வருளைப் பொழியுங் குணமுகிலே யறிவா னந்தத் தாரமுதே. (௮)

ஆரா வமிர்தம் விரும்பினர்க ளறியவிடத்தை யமிர்தாக்கும், பேரா னந்த சித்தனெனும் பெரியோ யாவிக்குரியோய்கேள், காரா கிரக வலையினிடைக் கட்டுண் டிருந்த கலைகளெல்லா, மூரா லொருநாட் கையுணவேற் றுண்டாலெனக்கிங் கொழிந் திடுமே. (௯)

எனக்கென் றிருந்த வுடல்பொருளும் யானுநின வென் றீந்தவண்ணா, மனைத்து மிருந்து மிலதாகவருளாய் நில்லா தழிவழக்காய், மனத்துட் புகுந்து மயங்கவுமென் மதிக்குட் களங்கம்வந்த தென்னே, தனக்கொன் றுவமை யறநிறைந்ததனியே தன்னந் தனிமுதலே. (௧0)

ஆசையெனும்.

ஆசையெனும் பெருங்காற் றூ டிலவம்பஞ்செனவுமன தலையுங்கால, மோசம்வரு மிதனாலேகற்றதுங்கேட்டதுந்தூர்ந்து முத்திக்கான, நேசமுநல் வாசமும்போய்ப் புலனாயிற் கொடுமைபற்றி நிற்பரந்தோ, தேசபழுத்தருள்பழுத்த பராபரமேநிராசை யின்றேற் றெய்வமுண்டோ. (௧)

இரப்பானங் கொருவனவன் வேண்டுவ கேட் டருள் செயென வேசற் றேதான், புரப்பானு னருணடி யிருப்பதுபோ லெங்குநிறை பொரு ளே கேளாய், மரப்பான்மை நெஞ்சினன் யான்

வேண்டுவகேட் டிரங்கெனவே மௌனத் தோடந்,
தரப்பான்மை யருணிறைவிலிருப்பதுவோ பராபர
மே சகசநிட்டை. (உ)

சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலா
மாட்டுவா னிறையென வறிந்து நெஞ்சமே
தேட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே. (ங)

தன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தறிவிலிநான்ஞா
னமெனுந் தன்மைபேச, வுன்னெஞ்ச மகிழ்ந்தோரு
ருசொல் லுரைத்தனையே யதனை, யுன்னி யுருகே
னையா, வன்னெஞ்சோ விரங்காத மரநெஞ்சோவி
ருப்புநெஞ்சோ வைர மான, கன்னெஞ்சோ வல
துமண்ணாங் கட்டிநெஞ்சோ வெனதுநெஞ்சங்கரு
திற்றுனே. (௪)

வாழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
சூழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபன
மாழி போலரு ளையன் மௌனத்தா
லேழை யென்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம். (ரு)

கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையா தியா
னெனுங் குதர்க்கம், விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரி
கிலா துள்ளன்பு விடாதே,யடுக்கின்றோர்களுக்கிர
ங்கிடுந் தண்டமி ழலங்க, ளுடுக்கின் றோர்களைச்
சோதியா ததுபரஞ் சோதி. (௬)

உலக மாயையி லேயெளி யேன்றனை யுழலவிட்
டனை யேயுடை யாயரு, ளிலகு பேரின்ப வீட்டினி
லென்னையு மிருத்தி வைப்பதெக் காலஞ் சொலா
யெழிற், றிலக வாணுதற் பைந்தொடி கண்ணினை
தேக்க நாடகஞ் செய்தடி யார்க்கெலா, மலகிலா
வினை தீர்க்கத் துசங்கட்டு மப்பனேயரு ளானந்த
சோதியே. (எ)

முன்னிலைச் சுட்டொழிதியெனப் பலகாலு நெ
ஞ்சேநான் மொழிந்தே னேநின், றன்னிலையைக்கா
ட்டாதே யென்னையொன்றாச் சூட்டாதே சரணென்
போந்த, வந்நிலையே நிலையந்த நிலையிலே சித்திமு
த்தி யனைத்துந் தோன்று, நன்னிலையீ தன்றியிலை
சுகமென்றே சுகர்முதலோர் நாடினாரே. (அ)

அத்துவிதம் பெறும்பேரன் றறியாமல் யானெ
னும்பே யகந்தை யோடு, மத்தமதி யினர்போல
மனங்கிடப்ப வின்னமின்னம் வருந்துவேனோ, சுத்
தபரி பூரணமாய் நின்மலமா யகண்டிதமாய்ச்சொ
ரூபானந்த, சத்திகணீங் காதவனந் தன்மயமாய
ருள் பழுத்துத் தழைத்தவொன்றே. (௯)

தந்தை தாயுநீ யென்னுயிர்த் துணையுநீ சஞ்சல
மதுதீர்க்க, வந்ததேசிக வடிவுநீ யுனையலான் மற்
றொருதுணை காணே,னந்தமாதியு மளப்பருஞ்சோ

தியே யாதியே யடியார்தஞ், சிந்தைமேவிய தாயு மா னவனெனுஞ் சிரகிரிப் பெருமானே. (௧0)

காதிலோலையை வரைந்துமேற் குழையுங் கருவிவேள் கருநீலப், போதுபோன்றிடுங் கண்ணியர் மயக்கிலெப் போதுமே தளராமன், மாதுகாதலி பங்கனை யபங்கனை மாடமா ளிகைசூழுஞ், சேது மேவிய ராமநா யகன்றனைச் சிந்தைசெய் மடநெஞ்சே. (௧௧)

அண்டமும்மாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாதவாருயிருக் கோருயிரா யமர்ந்தாயானுற், கண்டவரார் கேட்டவரா ருன்றனுன்னைக் காண்பதல்லா லென்னறிவாற் காணப்போமோ, வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனோடு மனைவியொடுங் குடியிருந்துவணங்கிப் போற்றும், புண்டரிக புரத்தினுறு தாந்தமௌன போதாந்த நடம்புரியும் புனிதவாழ்வே.

பொறியிற் செறியைம் புலக்களியைப் புந்திக்கவராற் புகுந்திழுத்து, மறுகிச்சுழலு மனக்குரங்குமாள்வாளா விருப்பேனோ, வறிவுக் கறிவாய்ப் பூரணமா யகண்டா னந்த மயமாகிப், பிறிவற்றிருக்கும்பெருங்கருணைப் பெம்மானேயெம் பெருமானே.

உரையுணர் விறந்து தம்மை யுணர்பவ ருணர்வினூடே, கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்டிடுமுகி

லே மாறுப்,பரையெனுங்கிரணஞ் சூழ்ந்தபானுவே நின்னைப்பற்றித், திரையிலா நீர்போற் சித்தந் தெளிவதென்றோ சிறியனேனே. (கச)

கேவல சகலமின்றிக் கீழொடு மேலா யெங்கு, மேவிய வருளின் கண்ணாய் மேவிட மேலாயின்பந் தாவிட வின்பாதீதத் தனியிடை யிருத்திவைத்த, தேவெனு மௌனி செம்பொற் சேவடி சிந்தைசெய்வாம். (கரு)

நேற்றுளா ரின்றுமாளா நின்றன ரதனைக்கண்டும், போற்றிலே னின்னை யந்தோ போக்கினேன்வீணே கால, மாற்றிலே னகண்டானந்த வண்ணலே யளவின் மாயைச், சேற்றிலே யின்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவோ சிறியனேனே. (கசா)

போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தை பொய் யிருளாந், தீதி லாவிளக் கெடுத்திரு ளோட வுஞ் சிக்கா, தாதலாலறி வாய்நின்ற விடத்தறியாமை, யேது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியேயியம்பும். (கஎ)

சுருதி யேசிவா கமங்களே யுங்களாற் சொல்லுமொரு தனிப்பொரு ளளவையீ தென்னவா யுண்டோ, பொரு திரைக்கட லுண்மண லெண்ணினும்

புகலக், கருதவெட்டிடா நிறைபொரு ளளவையா ர்காண்பார். (கஅ)

மின்னைப் போன்றன வகிலமென் றறிந்துமெய் ப்பொருளா, முன்னைப் போன்றநற் பரம்பொரு ளில்லையென் றோர்ந்து, பொன்னைப் போன்றநின் போதங்கொண் டுன்பணி பொருந்தா, வென்னைப் போன்றுள வேழையரைய விங்கெவரே. (கக)

தாயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ்சாற்றி
லாயு நீயுநின் னருளுநின் னடியரு மன்றோ
பேய னேன்றிரு வடியிணைத் தாமரைபிடித்தே
ஞய னேயெனை யாளுடை முக்கணு யகனே. ( )

காந்தமதை யெதிர்காணிற் கருந்தாது செல்லு மந்தக் காந்தத் தொன்று, தேய்ந்தவிட மெங்கே தா னங்கேதான் சலிப்பறவு மிருக்குமாபோற்,சா ந்தபதப் பரம்பொருளே பற்றுபொரு ளிருக்குமத் தாற் சலிக்குஞ் சித்தம்,வாய்ந்தபொரு ளில்லையெ னிற் பேசாமை நின்றநிலை வாய்க்கு மன்றே. (உக)

பொற்பு றுங்கருத் தேயக மாயதிற் பொருந்த க், கற்பின் மங்கைய ரென்விழி கதவுபோற் கவி னச், சொற்ப னத்தினுஞ் சோர்வின்றி யிருந்தநா ன்சோர்ந்து, நிற்பதற்கிந்த வினைவந்தவா றென் கொ ளிமலா. (உஉ)

வந்த வாறிந்த வினைவழி யிதுவென மதிக்கத், தந்த வாறுண்டோ வுள்ளுணர் விலையன்றித் தமி யே, னொந்த வாறுகண் டிரங்கவு மிலைகற்ற நூலா, லெந்த வாறினித் தற்பரா வுய்குவே னேழை. ( )

சொல்லாலும் பொருளாலுமளவை யாலுந்தொ டரவொண்ணு வருணெறியைத் தொடர்ந்துநாடி, நல்லார்க ளவையகத்தே யிருக்கவைத்தாய் நன்ன ர்னெஞ்சந் தன்னலமு நணுகுவேனோ, வில்லாளி யாயுலகோ டுயிரை யீன்றிட் டெண்ணரிய யோகி னுக்கு மிவனே யென்னக், கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர்மேனிக் கற்பகமே பராபரமே கைலைவா ழ்வே. (உ௪)

சாக்கிரமா றுதலினிலிந் திரியம்பத்துஞ் சத் தாதி வசனாதி வாயு பத்து, நீக்கமி லந்தக்கரணம் புருடனோடு நின்றதுமுப் பானைந்து நிலவுங்கண்ட த், தாக்கியசொப் பனமதனில் வாயுபத்து மடுத்த னசத் தாதிவச னாதியாக, நோக்குகர ணம்புருட னுடனே கூட நுவல்வரிரு பத்தைந்தா நுண்ணி யோரே. (உ௫)

சுழுத்தியித யந்தனிற்பி ராணன்சித்தஞ் சொல் லரிய புருடனுடன் மூன்றதாகும், வழுத்தியநாபி யிற்றுரியம் பிராணனோடு மன்னுபுரு டனுங்கூட

வயங்கா நிற்கு, மழுத்திடுமூ லந்தன்னிற் றுரியா
தீத மதனிடையே புருடனென்றி யமருஞானம்,
பழுத்திடு பக்குவரறிவ ரவத்தை யைந்திற் பாங்கு
பெறக் கருவிநிற்கும் பரிசுதானே. (உசு)

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவாவெனப் புன்புலா
லிறைச்சிச், சடத்தைக் காத்திட்ட நாயினேனுன்
னன்பர் தயங்கு, மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்
தாள் விசேடமாய் வாழ, விடத்தைக் காத்திட்ட
கண்டத்தோய் நின்னருள் வேண்டும். (உஎ)

வாத னைப்பழக் கத்தினன் மனமந்த மனத்தா
லோத வந்திடு முறையுரைப் படிதொழி லுளவா
மேதமம்மன மாயை யென்றிடிற் கண்டவெல்லா
மாதரஞ்செயாப் பொய்யதற் கையமுண்டாமோ.

ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனநினை வதுதான்,
வைய மீதினிற் பரம்பரை யாதினுமருவு, மெய்யி
னின்றொளிர் பெரியவா சார்வுற்று விளங்கிப்,பொ
ய்யதென்பதை யொருவிமெய் யுணறுதல்போதம்.

குலமி லான்குணங் குறியிலான் குறைவிலான்
கொடிதாம், புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்
றிலான் பொருந்து, மிலமிலான்மைந்தர் மனைவியி
ல்லானென வனவன்சஞ், சலமி லான்முத்தி தரும்
பர சிவனெனத் தருமே. (௩0)

கடத்தை மண்ணென வுடைந்தபோ தோவிந் தக் கருமச், சடத்தைப் பொய்யென விறந்தபோ தோ சொலத் தருமம், விடத்தை நல்லமிர் தாவுண்டு பொற்பொது வெளிக்கே, நடத்தைக் காட்டியெவ் வுயிரையு நடப்பிக்கு நலத்தோய். (நக)

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மை நாடாமனடுவே சும்மா, தானமரு நிலையிதுவே சத்தியஞ்சத்தியமெனநீ தமிய னேற்கு, மோனகுரு வாகியுங்கை காட்டினையே திரும்பவுநான் முளைத்துத் தோன்றி, மானதமார்க் கம்புரிந்திங் கலைந்தேனே பாந்தேனே வஞ்சனேனே. (நஉ)

தன்மயஞ் சுபாவஞ் சுத்தந் தண்ணருள் வடிவஞ்சாந்த, மின்மய மான வண்ட வெளியுருவான பூர்த்தி, யென்மய மெனக்குக் காட்டா தெனையபகரிக்கவந்த, சின்மய மகண்டாகாரந் தகுநிறைதிக்க மூர்த்தம். (நந)

சிற்றரும்பன சிற்றறி வாளனே தெளிந்தான்
மற்ற ரும்பென மலரெனப் பேரறிவாகிக்
கற்றரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிச்சீர்
முற்றரும்பியமௌனியாய்பரத்திடைமுளைப்பான்

மயக்கு சிந்தனை தெளிவென விருநெறி வகுப்பா, னயக்குமொன்றன்பா லொன்றிலை யெனவல

வழக்கே, யியக்க முற்றிடு மயக்கத்திற் றெளிவுற லினிதாம், பயக்க வல்லதோர் தெளிவுடை யவர்க் கெய்தல் பண்போ. (௩௫)

அருள்வடி வேழு மூர்த்த மவைகள்சோ பான மென்றே, சுருதிசொல்லியவாற்றாலே தொழுந்தெ ய்வ மெல்லா மொன்றே, மருளெனக் கில்லை முன் பின் வருநெறிக் கில்வழக்குத், தெருளின்முன் னிலையா முன்னைச் சேர்ந்தியான் றெளிகின் றேனே.()

எத்தனை பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெளி யனேற் கிதுவரை யமைத்த, தத்தனையெல்லா மறி ந்தநீ யறிவை யறிவிலி யறிகிலே னந்தோ, சித்த மும் வாக்குந் தேகமு நினவே சென்மமு மினியெ னலாற்று, வைத்திடுங்கென்னை நின்னடிக் குடியா மறைமுடி யிருந்தவான் பொருளே. (௩௭)

வான்பொருளாகி யெங்குநீ யிருப்ப வந்தெனைக் கொடுத்துநீ யாகா, தேன்பொருள் போலக் கிடக் கின்றேன் முன்னையிருவினை வாதனையன்றே, தீன் பொருளான வமிர்தமே நின்னைச் சிந்தையிற் பாவ னைசெய்யு, நான்பொரு ளானே னல்ல னல்லரசே நானிறந்திருப்பது நாட்டம். (௩௮)

நாட்டமூன் றுடைய செந்நிறமணியே நடுவுறு நாயக விளக்கே, கோட்டமில் குணத்தோர்க் கெ

ளியநிர்க் குணமே கோதிலா வமிர்தமேநின்னை, வா
ட்டமி னெஞ்சங் கிண்ணமாச் சேர்த்து வாய்மடுத்
தருந்தின ளுங்கே, பாட்டளி நறவ முண்டயர்ந்
ததுபோற் பற்றயர்ந் திருப்பதெந் நாளோ. (௩௯)

என்னுடையுயிரே யென்னுளத்தறிவே யென்னு
டை யன்பெனுநெறியாய்க்,கன்னன்முக்கனிதேன்
கண்டமிர் தென்னக் கலந்தென்னை மேவிடக் கரு
ணை, மன்னிய வுறவே யுன்னைநான் பிரியா வண்ண
மென் மனமெனுங் கருவி, தன்னதுவழியற் றென்
னுழைக் கிடப்பத் தண்ணருள் வரமது வேண்டும்.

எனக்கெனச்செயல்.

எனக்கெ னச்செயல் வேறிலை யாவுமிங் கொரு
நின், றனக்கெனத்தகு முடல்பொரு ளாவியுந் தந்
தேன், மனத்தகத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம்
பிரானீ, நினைத்ததெப்படி யப்படி யருளுதனீதம்.

உளவறிந் தெலா நின்செய லாமென வுணர்ந்
தோர்க், களவி லானந்த மளித்தனை யறிவிலாப்
புன்மைக், களவு நாயினேற் கிவ்வண மமைத்தனை
கருத்துத், தளருந் தன்மையிங் காரொடு புகலு
வேன் றக்கோய். (உ)

என்னைத் தானின்ன வண்ணமென் றறிகிலாவே
ழை, தன்னைத் தானறிந் திடவருள் புரிதியேற் றக்
கோய், பின்னைத் தானின்றனருள்பெற்ற மாதவப்
பெரியோர், நின்னைத்தானிகரானென வாழ்த்துவர்
நெறியால். (௫)

ஏத மின்றித்தன் னடியிணைக் கன்புதா னீட்டுங்
காத லன்பர்க்குக் கதிநிலை யீதெனக் காட்டும்
போத நித்திய புண்ணிய வெண்ணரும் புவன
நாத தற்பர நானெவ்வா றுய்குவே னவிலாய். ()

வேத மெத்தனை யத்தனை சிரத்தினும் விளங்கும்
பாத நித்திய பரம்பர நிரந்தர பரம
நாத தற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கு
நீத நிற்குண நினையன்றி யொன்று நானினையேன்.

நெறிக டாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்
காஞ், செறியுந் தெய்வமும் பலபல வாகவுஞ் செ
றிந்தா, லறியுந் தன்மையிங் காருனை யறிவினலறிந்
தோர், பிறியுந் தன்மையில் லாவகை கலக்கின்ற
பெரியோய். (௬)

பெரிய வண்டங்க ளெத்தனை யமைத்ததிற் பிற
ங்கு, மூரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்ததற் குறு
தி, வருவதெத்தனையமைத்தனை யமைத்தருள்வள
ர்க்கு, மரிய தத்துவவெனக்கிந்தவண்ணமே னமை
த்தாய். (௭)

கணமதேனுநின் காரணந் தன்னையே கருத்தி, லுணரு மாதவர்க் கானந்த முதவினை யொன்றுங், குணமி லாதபொய் வஞ்சகனுக்கெந்தை நிர்க்குண மா, மணமு லாமலர்ப் பதந்தரின் யாருனை மறுப் பார். (அ)

கன்னன் முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கல ந்த, தென்ன முத்தியிற் கலந்தவர்க் கின்பமாயிரு க்கு, நன்னலத்தநின் னற்பதந்துணையென நம்பச், சொன்ன வர்க்கெனு லாங்கைம்மா றில்லையென் சொல்வேன். (கூ)

தந்தை தாய்தமர் மகவெனு மவையெலாஞ் சக த்திற், பந்தமாமென்றே யருமறை வாயிநுற் பகர் ந்த, வெந்தை நீயெனை யின்னமவ் வல்லலி லிருத் திற், சிந்தை தான்றெளிந் தெவ்வண முய்வணஞ் செப்பாய். (க0)

துய்யன் றண்ணருள் வடிவினன் பொறுமை யாற் றுலங்கு, மெய்யனென்றுனை யையனேயடை ந்தனன்மெத்த, நொய்ய னுண்ணிய வறிவில னெ ன்றைநூ றுக்கும், பொய்ய னென்றெனைப் புறம் விடி னென்செய்வேன் புகலாய். (கக)

ஒன்றதாய்ப்பல வாயுயிர்த் திரட்கெலா முறுதி, யென்றதா யென்று முள்ளதாயெவற்றினுமிசைய

நின்ற தாய்நிலை நின்றிடு மறிஞரெவன்னெஞ்ச, மன்றதாயின்ப வுருக்கொடு நடித்திடின் வாழ்வேன்.

தனியி ருந்தருட் சகசமே பொருந்திடத் தமியேற்கினியி ரங்குதல் கடனிது சமயமென் னிதயக்கனிவு மப்படி யாயின தாதலாற் கருணைப்புனித நீயறி யாததொன் றுள்ளதோ புகலாய்.

திருந்து சீரடித் தாமரைக் கன்புதான் செய்யப், பொருந்துநா ளல்ல புண்ணியஞ்செய்யுநாள் பொருந்தா, திருந்த நாள்வெகு தீவினையிழைத்த நா ளென்று, லருந்த வாவுனைப் பொருந்துநா ளெந்தநா ளடிமை. (௧௪)

பின்னு முன்னுமாய் நடுவுமா யாவினும் பெரிய, தென்னுந் தன்மையா யெவ்வுயிர்த் திரளையு மியக்கி, மன்னுந்தண்ணருள் வடிவமே யுனக்கன்புவைத்துந், துன்னு மின்னலேன் யானெனு மகந்தையேன் சொல்லாய். (௧௫)

மின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென மெய்யா, முன்னை நான்மறந் தெவ்வண முய்வண முறையாய், முன்னை வல்வினை வேரற முடித்தென்று முடியாத், தன்னைத் தன்னடியார்க்கருள் புரிந்திடுந் தக்கோய். (௧௬)

எம்ப ராபர வெம்முயிர்த் துணைவவென் றிறைஞ்சு, மும்ப ரிம்பர்க்கு முளக்கணே நடிக்கின்றாயுன்ற, னம்பொன் மாமலர்ப் பதத்தையே துணையென வடிமை, நம்பி னேனினிப் புரப்பதெக் காலமோ நவிலாய். (௧௭)

பாடி யாடிநின் றிரங்கிநின் பதமலர் முடிமேற், சூடி வாழ்ந்தன ரமலநின் னடியார்யான்றொழும்ப, ஞடி யேயிந்த வுலகத்தை மெய்யென நம்பித், தேடினேன்வெறுந் தீமையே யென்னினிச்செய்வேன்.

களவு வஞ்சனை காமமென் றிவையெலாங் காட்டு, மளவு மாயையிங் காரெனக் கமைத்தன ரையா, வுளவிலேயெனக் குள்ளவா றுணர்த்திநுன் னடிமை, வளரு மாமதி போன்மதிதளர்வின்றி வாழ்வேன். (௧௯)

வான நாயக வானவர் நாயக வளங்கூர்
ஞான நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர்
மோன நாயக நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றுந்
தீனனுயகம் வாடவோவென்செய்வேன் செப்பாய்.

ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விறையே
பாத கக்கருங் கன்மனங் கோயிலாப் பரிந்து
சூத கத்தனு யாதினு மிச்சைமேற் றோன்றும்
வாத னைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வேன்.

தெளிவோ டுகையோ வறிகிலா னறிவிலான்சிறி
து, மளியி லானிவன் றிருவருட் கயலென வறிந்
தோ, வெளிய னுக்கினை யென்செய்வே னென்செ
ய்வே னெல்லா, வொளியு மாய்நிறை வெளியுமா
யாவுமா முரவோய். (௨௨)

கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்பர்
கருத்து, ணண்ணு கின்றநின் னருளெனக் கெந்
நாணுகு, மண்ணு விண்ணுமற் றுள்ளன பூதமு
மாறாய், பெண்ணுமாணுமா யல்லவாய் நிற்கின்ற
பெரியோய். (௨௩)

சகமெ லாந்தனி புரந்தனை தகவுடைத் தக்கோ
ரகமெ லாநிறைந் தானந்த மாயினை யளவின்
மகமெ லாம்புரிந் தோரைவாழ் வித்தனை மாறு
விகமெலாமெனைப் பிறந்திடச்செய்ததேனெந்தாய்

ஏய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க் கேவலா யெளி
யேன், வாய்ந்த பேரன்பு வளர்க்கவுங் கருணைநீ
வளர்ப்பா, யாய்ந்த மாமறை யெத்தனை யத்தனை
யறிவாற், றோய்ந்தபேர்கட்குத் தோன்றிலாத்தோ
ன்றலாந் தூயோய். (௨௪)

தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித் தமி
யேன், மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்ளத்தில்
விழே, னொக்க றாய்தந்தை மகவெனும் பாசக்கட்

டுடனே, துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்றே னென்
செய்வான் றுணிந்தேன். (உ௬)

பவம்பு ரிந்திடும் பாவியேற் கருணிலை பதியத்
தவஞ்செ யும்படி தயவுசெய் தருள்வதே கரும
மவம்பு ரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை யளிக்க
நவங்கொடத்துவத் திரைஎரிகடலெனுநலத்தோய்.

உற்றுணர்ந்தெலா நீயல தில்லையென் றனையே,
பற்றுகின்றன ரெந்தைநின்னடியர்யான்பாவி, முற்
று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென மூதறு,
னற்றி ருந்திடத் தொழில் செல்வான் றனைநிகரா
னேன். (உ௮)

மண்டலத்தின்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்த வித்
தை யகோவெனவும் வாரணுதி, யண்டமவை யடுக்
கடுக்கா யந்தரத்தினிறுத்துமவதானம்போல, வெ
ண்டருநல் லகிலாண்ட கோடியைத்தன் னருள்வெ
ளியி லிலகவைத்துக், கொண்டுநின்ற வற்புதத்தை
யெவராலு நிச்சயிக்கக் கூடாவொன்றை. (௧)

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங்கடந்
தேழாம் யோகபூமி, நின்று தெளிந் தவர்பேசா

மௌனநியா யத்தைநிறை நிறைவைத் தன்னை,யன்றியொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந் தான்முதலா யசல மாகி, யென்றுமுள்ள வின்பத்தைத் தண்ணென்ற சாந்தபத வியற்கை தன்னை. (உ)

பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப் பரிசு காட்டிச், சதமாகி நிராலம்ப சாக்ஷியதாயாரம்பத் தன்மையாகி, விதம்பியாவுங் கடந்தவித்தை யெனுமிருளைக் கீண்டெழுந்து விமலமாகி, மதமாறுங் காணாத வானந்த சாகரத்தை மௌனவாழ்வை. (௩)

வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலை நல்லமிர்தை மணியைப் பொன்னைத், தாழ்வறவென் னுளத்திருந்த தத்துவத்தை யத்துவித சாரந் தன்னைச், சூழ்பெரும்பே ரொளியையொளி பரந்தபர வெளியையின்பச் சுகத்தை மாறா, வேழுலகுங் கலந்தின்றாய் நாளையா யென்றுமா மியற்கைதன்னை. (௪)

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானாகச் செய்தருளுஞ் சமத்தை மேலாக, மின்னைநிகர்த் திடவழியாச் சொரூபானந் தச்சுடரை வேதமாதி, யென்னையறிவறிதென்னச் சமயகோடிகளிடைய விடையறாத, பொன்னைவிரித் திடுமுலகத் தும்பருமிம் பரும்பரவும் புனிதமெய்யை. (௫)

பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானெனலா ய்ப் பாச சாலம், விரவிநின்ற விசித்திரத்தை யை க்யபதத் தினிதிருந்த விவேகந் தன்னை, யிரவுபக லினைப்புமறப் பெனுந்தொந்த மறியார்க ளிதயம் வேதச், சிரமெனவாழ் பராபரத்தை யானந்த நீங் காத சிதாகா சத்தை. (௬)

அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்ன மின்ன மறியே மென்னு, நித்தியத்தை நிராமயத் தை நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளா னினைவுக்குள் ளே, வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாகவெ ந்நாளும் வளர்த்துக் காக்குஞ், சித்தினைமா தூவெ ளியைத் தன்மயமா மானந்தத் தெய்வந் தன்னை ()

தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்துசுக சமாதியாகப், பொன்னிலே பணிபோலு மாயை தருமனமேயுன் புரைகடந்தா, யென்னினேயா ன்பிழைப்பேனெனக்கினியா ருன்போல்வா ரில்லை யில்லை, யுன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவா யெ ன்னுயிர்க்கோ ருறவுமாவாய். (அ)

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமுனை யொழிந்துதள்ளற், கறவுமரி தரிதன்றேவிகபரமு முன்னையன்றி யாவதுண்டோ, வறிதிலுன்னையசத் தென்னல் வழக்கன்று சத்தெனவும் வாழ்த்துவே

னென், சிறுமைகெடப் பெருமையினின் சென்ம தேயத்தினினீ செல்லல் வேண்டும். (௯)

வேண்டியநா ளென்றேடும் பழகியநீ யெனைப் பிரிந்த விசாரத் தாலே, மாண்டுகிடக் கினுமந்த வெல்லையையும் பூரணமா வணக்கஞ்செய்வே,னுண் டகுரு மௌனிதன்று லியானெனதற் றவனருறு றுவேன் பூவிற், காண்டகவெண் சித்திமுத்தி யெ னக்குண்டா முன்றுலென் கவலைதீர்வேன். (௧0)

தீராத வென்சனன வழக்கெல்லாந் தீருமிந்தச் சனனத்தோடே, யாரேனு மறிவரிய சீவன்முத்தி யுண்டாகு மையவைமே, காரேனுங் கற்பகப்பூங் காவேனு முனக்குவமை காட்டப் போமோ, பா ராதி யாகவெழு மண்டலத்தி னின்மகிமை பகர லாமோ. (௧௧)

பாயப்புலி.

பாயப் புலிமுன மான்கன்றைக் காட்டும்படி யகில மாயைப் பெரும்படைக் கேயிலக் காவெனை வைத்தனையோ, நீயெப்படிவருத் தாலுநன்றேநின் பெருங்கருணை, தாயொத் தடியார்க் கருள்சச்சி தா னந்த தற்பரமே. (௧)

தற்பரமாஞ் சிற்பரமாகி மன்றந் தனினடித்து, நிற்பரம்பொருகன் மால்பணி நீதரென் னெஞ்சக

மாங், கற்பரந் தாங்குக் கரைந்திட வாறெத்த கா ட்சிநல்கும், பொற்பர மாயென் வினைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே. (உ)

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாதநானுன் றிருவடிக்கே, கொய்யும் புதுமலரிட்டு மெய்யன்பர் குழாத்துடனே, கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின்றடிக்கசிந்துருகி, யுய்யும் படிக்கருள் செய்வதென் றேபுலியூரத்தனே. (ங)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென்னுயி ராகிநின்ற, சுத்தனைச்சுத்த வெளியா னவனைச் சுகவடிவா, நித்தனை நித்த நிராதார மாகிய நின்மலனை, எத்தனை நாள்செல்லு மோமன மேகண் டிறைஞ்சுதற்கே. (சு)

கண்டா ருளத்தினிற் கானூன் றிப்பெய்யுங் கருணைமுகி, லண்டார் புரத்துக்கு மன்பர் வினைக்குமசனிதன்னைக், கொண்டாடி னார்முனங் கூத்தாடு மத்தன்றன் கோலமெல்லாம், விண்டாலம்மாவொன்றுங் காணுது வெட்ட வெறுவெளியே. (ரு)

வெளியான நீயென் மனவெளியூடு விரவினையா, வொளியாருங் கண்ணு மிரவியும்போனின் றுலாவுவன்கா, ணளியாருங் கொன்றைச் சடையாட வம்புலி யாடக்கங்கைத், துளியாடமன்று ணடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே. (கா)

கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர் மோகக்கு ரைகடலி, லழுந்தாத வண்ணநின் பாதப்புணை தந் தருள்வதென்றோ, வெழுந்தா தரவுசெ யெம்பெரு மானென் றிறைஞ்சி விண்ணோர், தொழுந்தாதை யேவெண் பொடிபூத்த மேனிச் சுகப்பொருளே. ()

சுகமாகு ஞானந் திருமேனியாகல்ல தொண்டர் தங்க, ளகமேபொற் கோயி லெனமகிழ்ந் தேமன் றளாடியகற், பகமேயுன் பொன்னடி நீழல்கண்டா லன்றிப் பாவிக்கிந்தச், செகமாயையானவ ருங் கோடை நீங்குந் திறமிலையே. (அ)

நீங்கா துயிருக் குயிராகி நின்ற நினையறிந்தே, தூங்காமற் றூங்கினல் லாதே யெனக்குச் சுகமு முண்டோ, வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற் புவ னத்தை யுண்டுபண்ணிப், பாங்கா நடத்தும் பொ ருளே யகண்ட பரசிவமே. (கூ)

சிவமாதி நான்முகக் கோவந்த மாமறை செப்பு கின்ற, நவமா யிலங்கிய வொன்றே யிரண்டற்ற நன்மை பெறு, தவமே தருமைம் புலப்பொறிக்கே யென் னறிவுபொல்லாப், பவமேவிளைக்கவென்றோ வெளி மானெனப் பாய்ந்ததுவே. (க0)

ஆறொத் திலங்கு சமயங்க ளாறுக்கு மாழ்கட லாய், வீறிப்பரந்த பரமான வானந்த வெள்ளமொ

ன்று, தேறித் தெளிந்து நிலைபெற்ற மாதவர்சித்த
த்திலே, யூறிப் பரந்தண்ட கோடியெல்லா நின்று
லாவியதே. (கக)

நடக்கினு மோடினு நிற்கினும் வேறொரு நாட்ட
மின்றிக், கிடக்கினுஞ் செவ்வி திருக்கினு நல்லருட்
கேள்வியிலே, தொடக்குமென் னெஞ்ச மனமற்ற
பூரணத் தொட்டிக்குளே, முடக்குவன் யான்பர
மானந்த நித்திரை மூடிடுமே. (கஉ)

எண்ணாத தெண்ணிய நெஞ்சே துயரொழி யெ
ன்னிரண்டு, கண்ணே யுறங்குறங் கென்னுனைமுக்
கட் கருணைப்பிரான், றண்ணார் கருணை மௌனத்
தினுன்முத்தி சாதிக்கலா, நண்ணாத தொன்றில்லை
யெல்லா நலமு நமக்குளவே. (கங)

நானென் றொருமுத லுண்டென்ற நான்றலை
நாணவென்னுட், டானென் றொருமுதல் பூரணமா
கத் தலைப்பட் டொப்பி, லானந்தந் தந்தென் னறி
வையெல் லாமுண் டவசநல்கி, மோனந் தனைவிளை
த் தாலினி யாது மொழிகுவதே. (கச)

தானந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுண்மை தான
றிந்து, மோனம் பொருளெனக் கண்டிடச்சற்குரு
மோனனுமாய்த், தீனன் றனக்கிங் கிரங்கினையேயி
னிச் சிந்தைக்கென்று, மானந்தந் தானல்லவோப
ரமேசச்சி தானந்தமே. (கரு)

எனக்கோர் சுதந்தர மில்லையப்பா வெனக்கெய்ப்பில் வைப்பாய், மனக்கோ தகற்றும் பரம்பொருளேயென்னை வாழ்வித்திட, நினக்கேபாரநின்னை நீங்காதபூரண நீள்கருணை, தனக்கே பரமினிச் சும்மாவிருக்கத் தருமென்றுமே. (கசு)

இடம்பெறு வீடுமின் னூர்சேய் சகமுமிருநிதியு, முடம்பைவிட் டாருயிர் போம்போதுகூடி யுடன்வருமோ, மடம்பெறு மாயை மனமே யினியிங்குவாமௌனி, திடம்பெற வைத்தமௌனஞ்சகாயந் தெரிந்துகொள்ளே. (கஎ)

நாற்றச் சடலத்தை யொன்பது வாச னுடைமனையைச், சோற்றுப் பசையினை மும்மல பாண்டத்தொடக் கறையை, யாற்றுப் பெருக்கன்ன கன்மப்பெருக்கை யடர்கிருமிச், சேற்றைத் துணையென்றநாய்க்குமுன் டோகதி சேர்வதுவே. (கஅ)

பொய்யா ருலக நிலையல்ல கானற்புனலெனவே, மெய்யா வறிந்தென்ன வென்னுலிதனை விடப்படுமோ, கையான் மௌனந் தெரித்தேகல் லானிழற்கண்ணிருந்த, வையாவப் பாவென் னரசேமுக்கண்ணுடை யாரமுதே. (ககூ)

ஆரா வமுதென மோனம் வகித்துக்கல் லானிழற்கீழ்ப், போராது நால்வருடன்வாழ்முக் கண்ணு

டைப் பேராசே, நீரா யுருகவுள் ளன்புதந் தேசுக நிட்டையைநீ, தாரா விடினென் பெருமூச்சுத் தா னத் தனஞ்சயனே. (உ0)

வாயுண்டு வாழ்த்த மௌனஞ்செப்போதுமௌ னவருட், டாயுண்டு சேயென்னவென்னைப்புரக்கச் சதானந்தமா, நீயுண்டு நின்னைச் சரண்புகநானுண் டென் னெஞ்சமையா, தீயுண்டிருந்த மெழுகல வோகதி சேர்வதற்கே. (உக)

கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனிம துரச், சொல்லாற் றுதித்துநற் பச்சிலை தூவியுந் தொண்டரினை, மெல்லாம் பிழைத்தன ரன்பற்றநா னினி யேதுசெய்வேன், கொல்லா விரதியர் நேர்நி ன்ற முக்கட் குருமணியே. (உஉ)

முன்னிலைச் சுட்டொழி நெஞ்சேநின் போதமு ளைக்கிலையோ, பின்னிலைச் சன்மம் பிறக்குங் கண் டாயிந்தப் பேய்த்தனமேன், றன்னிலையேநில்லுதா னே தனிச்சச்சி தானந்தமா, நன்னிலை வாய்க்கு மெண் சித்தியுங் காணு நமதல்லவே. (உ௩)

சொல்லான மௌன மௌனமென் றேசொல் லிச் சொல்லிக் கொண்ட, தல்லான் மனமறப் பூர ணநிட்டையி லாழ்ந்த துண்டோ, கல்லாதமூடனி னியென்செய் வேன்சகற் காரணமாம், வல்லாள ஞன மௌனச தானந்த மாகடலே. (உ௪)

ஆரண மாகம மெல்லா முரைத்த வருண்மௌன, காரண மூலங்கல் லாலடிக் கேயுண்டு காணப் பெற்றுற், பாரணங் கோடு சுழனெஞ்ச மாகியபா தரச, மாரண மாய்விடு மெண்சித்தி முத்தியும்வா ய்த்திடுமே. (உரு)

சித்த மவுனி வடபான் மவுனிநந் தீபகுண்ட,சுத் தமவுனி யெனுமூ வருக்குந் தொழும்பு செய்து,ச த்தமவுன முதன்மூன்று மௌனமுந் தான்படை த்தே, னித்த மவுனமல் லாலறி யேன்மற்றை நிட் டைகளே. (உசா)

கண்டே னிதரு ளவ்வருளாய் நின்று காண்ப தெல்லா, முண்டே யதுவு நினதாக்கி னேனுவட் டாதவின்ப, மொண்டே யருந்தி யிளைப்பாறி னே னல்ல முத்திபெற்றுக், கொண்டேன் பராபரமே யெனக் கேதுங் குறைவில்லையே. (உஎ)

மேற் கொண்ட வாயுவுங் கீழ்ப்பட மூலத்துவெ ந்தழலைச், சூற்கொண்ட மேக மெனவூமை நின்று சொரிவதையென், ஞற்கண்ட தன்று மௌனேபை தேசி யளிக்கை யினிப், பாற்கண்டு கொண்டனன் மேலேயமிர்தம் பருகுவனே. (உஅ)

சொல்லாற் றொடர்பொரு ளாற்றொடராப்பரஞ் சோதி நின்னை, வல்லாளர் கண்டவழி கண்டிலேன் சகமார்க் கத்திலுஞ், செல்லா தென் சிந்தைநடுவே

கிடந்து திகைத்து விம்மி, யல்லா னதுபகலான தும் வாய்விட் டரற்றுவனே. (உக)

அறியாத வென்னை யறிவாயு நீயென் றகம்புற மும், பிறியாதறிவித்தபேரறி வாஞ்சுத்தப்பேரொ ளியோ, குறியாத வானந்தக் கோவோ வமுதருள் குண்டலியோ, சிறியேன் படுந்துயர் கண்டுகல்லா ளிழற் சேர்ந்ததுவே. (௩0)

எல்லா முதவு முனையொன்றிற் பாவனையேனுஞ் செய்து, புல்லா யினுமொரு பச்சிலை யாயினும் போட் டிறைஞ்சி, நில்லேனல் யோக நெறியுஞ்செ யேனரு ணீதயொன்றுங், கல்லேனெவ் வாறு பர மே பரகதி காண்பதுவே. (௩க)

ஒன்றுந் தெரிந்திட வில்லையென் னுள்ளத்தொ ருவனெனக், கென்றுந் தெரிந்த விவையவை கேளி ரவும்பகலுங், குன்றுங் குழியும் வனமு மலையுங்கு ரைகடலு, மன்று மனையு மனமாதி தத்துவமாயை யுமே. (௩உ)

பழுதுண்டு பாவையர் மோக விகாரப் பரவை யிடை, விழுகின்ற பாவிக்குந் தன்ருட்புணையைவி யந்தளித்தான், றெழுகின்ற வன்ப ருளங்களிகூர த்துலங்குமன்று, ளெழுகின்ற வானந்தக் கூத்த னென்கண்மணி யென்னப்பனே. (௩௩)

அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடை யேனுக் கையாநின் னருள்வழங்கி, னிழுக்காகு மென்றெண்ணி யோவி ரங்காத வியல்புகண்டாய், முழுக்காத லாகி விழி நீர் பெருக்கிய முத்தரெனுங், குழுக்காண நின்று நடமாடுந் தில்லைக் கொழுஞ்சுடரே. (௩௪)

ஆலம்படைத்த விழியார்கண் மால்கொண்டவர் செயிந்த்ர, சாலம் படைத்துத் தளர்ந்தனையேயெ ன்றுந் தண்ணருள்கூர், கோலம் படைத்துக்கல்லா லடிக் கீழ்வைகுங் கோவுக்கன்பாங், காலம்படைக் கத் தவம்படை யாதென்கொல் கன்னெஞ்சமே.()

சும்மா விருக்கச் சுகஞ்சுக மென்று சுருதியெல் லா, மம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவுங் கேட்டு மறிவி ன்றியே, பெம்மான் மௌனி மொழியையுந் தப்பி யென் பேதைமையால், வெம்மாயக் காட்டி லலைந் தேனந் தோவென் விதிவசமே. (௩௬)

தினமே செலச்செல வாழ்நாளு நீங்கச் செகத் திருள்சொற், பனமே யெனவெளி கண்டே யிருக் கவும் பாசபந்த, வினைமேதுணையென் றிருந்தோ நமன்வரி னென்செய்குவோ, மனமேநம் போலவு ண்டோசுத்த மூடரிவ்வையகத்தே. (௩௭)

கடலைத் தனைமலை யெத்தனை யத்தனை கன்மம தற், குடலைத் தனையத் தனைகடனுண்மன லொ

க்குமிந்தச், சடலத்தை நான்விடு முன்னே யுனைவ
ந்து சாரவிருட், படலத்தை மாற்றப் படாதோநி
றைந்த பராபரமே. (௩௮)

நினையு நினைவு நினையன்றி யில்லை நினைத்திடுங்
கால், வினையென் றொருமுத னினையல்லாது விளை
வதுண்டோ, தனையுந் தெளிந்துன்னைச் சார்ந்தோ
ர்க ளுள்ளச்செந் தாமரையா, மனையும்பொன்மன்
றமு நின்றாடுஞ் சோதி மணிவிளக்கே. (௩௯)

உள்ளத் தையுமிங் கெனையுநின் கையினி லொ
ப்புவித்துங், கள்ளத்தைச் செய்யும் வினையால்வரு
ந்தக் கணக்குமுண்டோ, பள்ளத்தில் வீழும் புன
ல்போற் படிந்துன் பரமவின்ப, வெள்ளத்தின்மூழ்
கினார்க் கேயெளி தாந்தில்லை வித்தகனே. (௪௦)

கள்ளம் பொருந்து மடநெஞ்ச மேகொடுங்கால
ர்வந்தா, லுள்ளன் பவர்கட்குண் டோவில்லையேயு
லகீன்றவன்னை, வள்ளம் பொருந்து மலரடி காண
மன் றாடுமின்ப, வெள்ளச் செம்பாதப் புணையே
யல் லாற்கதி வேறில்லையே. (௪௧)

தன்மய மான சுபாவத்தின் மெள்ளத் தலைப்படு
ங்கான், மின்மயமான சகம்யா துரைத்தென் வெ
ளியிலுய்த்த, சின்மய முத்திரைக் கையே மெய்யா

கத் தெளிந்தநெஞ்சே, நின்மய மென்மய மெல்லா நிறைந்த நிராமயமே. (சஉ)

ஆயுங்கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற் கரியவுனைத், தோயும் படிக்குக் கருணைசெய்வாய்சுக வான்பொருளே, தாயும் பிதாவுந் தமருங் குருவுந் தனிமுதலு, நீயும் பரையுமென் றேயுணர்ந்தேனிது நிச்சயமே. (சங)

அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபயமென்று, சொல்லுஞ் சொலின்னந் தெரிந்ததன் றோதுதிப் பார்கண்மனக், கல்லுங் கரைக்கு மௌன வுனது கருணையென்பாற், செல்லும் பொழுதல்லவோசெல்லு வேனந்தச் சிற்சுகத்தே. (சச)

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்னருளே, யல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோவது வேநிலையா, நில்லாயுன் றற்றமி யேற்குக் கதியுண்டிந் நீணிலத்திற், பொல்லா மயக்கத்தி லாழ்ந்தா வதென்ன புகனெஞ்சமே. (சரு)

ஒளியே யொளியி னுணர்வே யுணர்வி னுவகைபொங்குங், களியே களிக்குங் கருத்தே கருத்தைக்கவளங்கொண்ட, வெளியே வெளியின் விளைசுகமேசுகர் வீறுகண்டுந், தெளியேன் றெளிந்தவரைப்போற்றி டேனென்ன செய்குவனே. (சசு)

மறக்கின்ற தன்மை பிறத்தலொப் பாகு மனமு தொன்றிற், பிறக்கின்ற தன்மை பிறத்தலொப் பாகுமிப் பேயப்பிறவி, யிறக்கின்ற வெல்லைக் களவில் லையேயிந்தச் சன்மமல்ல, றுறக்கின்ற நாளெந்த நாள்பர மேநின் றொழும்பனுக்கே. (௪௭)

காட்டியவந்தக் கரணமு மாயையிக் காயமெ ன்று, சூட்டிய கோலமு நானு வியங்கத் துறையி தனு, ளூட்டிய நான்றனக் கென்றே ரறிவற்ற நா னிவற்றைக், கூட்டிநின் றூட்டினையேபர மேநல்ல கூத்திதுவே. (௪அ)

பொல்லாத மாமர்க் கடமன மேயெனைப் போ லடுத்த, வெல்லாற்றை யும்பற்றிக் கொண்டனையே யென்னை நின்மயமா, நில்லா யருள்வெளி நீநானிற் பேனரு ணிட்டையொரு, சொல்லாற்பதிந்து பரிபூ ரணானந்தந் தோய்குவனே. (௪௯)

வாராய்நெஞ் சேயுன்றன் றுன்மார்க்கம்யாவை யும் வைத்துக்கட்டிங், காரா யடிக்கடி சுற்றுகின் றாயுன் னவலமதிக், கோராயிரம்புத்தி சொன்னனு மோர்கிலை யோகெடுவாய், பாராயுனைக் கொல்லு வேன்வெல்லு வேனருட் பாங்குகொண்டே. (௫0)

மாதத்தி லேயொரு திங்களுண்டாகி மடிவதை நின், போதத்தி லேசற்றும் வைத்திலையே வெறும்

புன்மைநெஞ்சே, வேதத்தி லேதர்க்க வாதத்திலே விளங் காதுவிந்து, நாதத்தி லேயடங் காதந்தவா ன்பொரு ளுடிக்கொள்ளே (௫௧)

எங்கும் வியாபித் துணர்வா யுனக்கென் னிதய த்துள்ளே, தங்குந் துயரந் தெரியாத வண்ணந்த டைசெய்ததா, ரங்கங் குழைந்துள் ளுருகுமன்பா ளர்க் கணைகடந்து, பொங்குங் கருணைக் கடலே சம்பூரண போதத்தனே. (௫௨)

வையக மாதர் சுகத்தையும் பொன்னையு மாயை மல, மெய்யையு மெய்யென்று நின்னடியார்தம் வி வேகத்தையு,மையமில் வீட்டையு மெய்ந்நூலையும் பொய்ய தாகவெண்ணும், பொய்யர்தந் நட்பை விடுவதென் றோபரி பூரணமே. (௫௩)

அளியுங் கனியொத் தருவினை யாளுந் தயர்வு றுவேன், றெளியும் படிக்கிப் பரிபாக காலமுஞ்சி த்திக்குமோ, வொளியுங் கருணையு மாறாத வின்ப முமோருருவாய், வெளிவந் தடியர் களிக்கநின்று டும் விழுப்பொருளே. (௫௪)

அடையார் புரஞ்செற்ற தேவேநின் பொன்ன டிக் கன்புசற்றும், படையாத வென்னைப் படைத் திந்தப் பாரிற் படர்ந்தவினைத், தடையாற் றளையி

ட்டு நெஞ்சம் புண்ணாகத் தளரவைத்தா,யுடையா யுடைய படியன்றி யான்செய்த தொன்றில்லையே.

ஆடுங் கறங்குந் திரிகையும்போல வலைந்தலைந்து, காடுங் கரையுந் திரிவதல் லாலின் கருணைவந்து, கூடும் படிக்குத் தவமுயலாத கொடிய ரெமன், றேடும் பொழுதென்ன செய்வார் பரானந்த சிற்சுடரே. (௫௬)

கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெனவே, சுற்றுந் தொழில் கற்றுச்சிற் றின்பத்தூ சுழலினென்றுங், குற்றங் குறைந்து குணமே வி[...] மன்பர் கூட்டத்தையே, முற்றுந் துணையென ந[...] புகண் டாய்சுத்த மூடநெஞ்சே. (௫௭)

நீயென நானென வேறில்லை யென்று நினைவருளத், தாயென மோன குருவாகி வந்து தடுத்தடிமைச், சேயெனக் காத்தனை யேபர மேநின் றிருவருளுக், கேயென செய்யுங்கைம் மாறுளதோசுத்த வேழையனே. (௫௮)

ஆத்திரம் வந்தவர் போலலையாம லோகதிட, காத்திரந் தந்தென்னை யேயன்னை போலுங்கருணை வைத்திம், மாத்திர முன்னின் றுணர்த்தினை பே மெள ஞாயினிநான், சாத்திரஞ் சொன்ன படியியமாதியுஞ் சாதிப்பனே. (௫௯)

உடல்பொய்யுறவு.

நேரிசைவெண்பா.

உடல்பொய் யுறவாயி னுண்மையுறவாகக், கட
வாரார் தண்ணருளேகண்டாய் - திடமுடனே,யுற்
றுப்பார் மோன னொருசொல்லே யுண்மைநன்றுப்,
பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ். (க)

பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்
தின், சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய் - நேராக, நிற்
குந்திருவருளி னெஞ்சேயா நிற்பதல்லாற், சற்கு
ம்நற்றி யாதினிமேற் காண். (உ)

மெய்யான தன்மை விளங்கினல் யார்க்கேனும்,
பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ - வையாவே,
மன்னு நிராசையின்னம் வந்ததல்ல வுன்னடிமை,
யென்னுநிலை யெய்துமா றென். (ங)

அறியாமை மேலிட் டறிவின்றி நிற்குங்
குறியேற் கறிவென்ற கோலம் - வறிதேயா
நீயுணர்த்த நானுணரு நேசத்தாலோ வறிவென்
றேயெனக்கோர் நாம மிட்டதே. (ச)

ஏதுக்குச் சும்மா விருமனமே யென்றுனக்குப்,
போதித்த வுண்மையெங்கே போகவிட்டாய் - வா
துக்கு, வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடினை
யேயுன், புந்தியென்ன போதமென்ன போ. (ரு)

சகமனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்தாற்
றுக்க, சகமனைத்தும் பொய்யன்றோசோரா - திகப

ரத்தும், விட்டுப் பிரியாத மேலான வத்துவிதக், கட்டுக்கு ளாவதென்றே காண். (௬)

கற்கண்டோ தேனோ கனிரசமோ பாலோவென், சொற்கண்டா தேதெனநான் சொல்லுவேன் - விற் கண்ட, வானமதி காண மௌனிமௌ னத்தளித்த, தானமதி லூறுமமிர்தம். (எ)

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால், வாட்டமறு வுற்பவநோய் மாறுமோ - நாட்டமுற்று, மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றேதான், பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம். ()

மாயா சகத்தை மதியாதார் மண்முதலா யேயான தத்துவத்தி லெய்துவரோ - நேயானு பூதிநிலை நிற்கப் பொருந்துவர்க ளன்னவர்த நீதியை யோர்மனமே நீ. (௯)

இகமுழுதும் பொய்யெனவே யெய்ந் துணர்ந் தாலாங்கே, மிகவளர வந்தவருண் மெய்யே-யக நெகிழப், பாரீ ரொருசொற்படியே யனுபவத்தைச், சேரீ ரதுவே திறம். (௧௦)

ஆரணங்க ளாகமங்க ளியாவுமே யானந்த, பூரணமே யுண்மைப் பொருளென்னுங் - காணத்தை, யோராயோ வுள்ளுள்ளே யுற்றுணர்ந்தவ் வுண்மையினைப், பாராயோ நெஞ்சே பகர். (௧௧)

நேராயம் மௌனநிலை நில்லாமல் வாய்பேசி
யாரா யலைந்தீர்நீ ராகெடுவீர் - தேரீர்
திரையுந் திரையுநதிச் சென்னியனை நாவாற்
கரையுங் கரையுமனக் கல். (கஉ)

அற்ப மனமே யகிலவாழ் வத்தனையுஞ், சொற்
பனங்கண் டாயுண்மை சொன்னேனுன் - கற்பனை
யொன், றில்லாவிடத்தே யெனைச்சும்மா வைத்தி
ருக்கக், கல்லாய்நீ தானோர் கவி. (கங)

ஏதுந் திருவருளி னிச்சையா மென்றென்றெப்,
போதும்பொருந்தும் புனிதர்பாற் - றீதுநெறி,செ
ல்லுமோ செல்லாதே செல்லுமிட மின்பமலாற்,
சொல்லுமோ வேதத் தொனி. (கச)

கல்லேறுஞ் சில்லேறுங் கட்டியே றும்போலச்,
சொல்லேறப் பாழ்த்த தொளைச்செவிகொண் -
ல்லேறு, நெஞ்சனென நிற்கவைத்தாய் நீதியோ
தற்பரமே, வஞ்சனல்லை னீயே மதி. (கரு)

அப்பொருளுமான்மாவுமாரணநூல்சொன்ன
படி, தப்பிலாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியினு - லெப்
படியுந், தேரிற் றுவிதஞ் சிவாகமே சொல்லுநிட்
டை, யா[illegible]டத் தத்துவித மாம். (கசு)

வேத முதலாய் விளங்குஞ் சிவவடிவாம்
போத நிலையிற் பொருந்தாம - லேதமிகு

மோகாதியல்லலிலே மூழ்கினையேநெஞ்சேயித்,தே
காதி மெய்யோ தெளி. (௧௭)

நோக்கற் கரிதான நுண்ணியவான் மோனநி
லை, தாக்கற் குபாயஞ் சமைத்தபிரான் - காக்கு
முயி, ரத்தனைக்கு நானடிமை யாதலினால் யானெ
னதென், றித்தனைக்கும் பேசவிட மில். (௧௮)

ஒன்றுமறநில்லென் றுணர்த்தியநம் மோனகுரு,
தன்றுணைத்தா ணீடூழி தாம்வாழ்க - வென்றென்
றே, திக்கனைத்துங் கைகுவிக்குஞ் சின்மயராந் தன்
மையர்க்கே, கைக்குவரு மின்பக் கனி. (௧௯)

மனத்தாலும் வாக்காலு மன்னவொண்ணு மோ
ன, வினத்தாரே நல்ல வினத்தார் - கனத்தபுகழ்,
கொண்டவரு மன்னவரேகூறரியமுத்திநெறி, கண்
டவரு மன்னவரே காண் (௨0)

கண்ணொளியே மோனக் கரும்பே கவலையறப்,
பண்ணொளிக்கு முள்ளொளியாம் பான்மையினை -
நண்ணிடவுன், சித்த மிரங்கிலதென் சித்தந் தெளி
யாவே, தித்தனைக்கு மாதரவு மில். (௨௧)

அறியாமை சாரி னதுவா யறிவா
னெறியான போததுவாய் நிற்கும் - குறியாற்
சதசத் தருளுணர்த்தத் தானுணரா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய். (௨௨)

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்டதிருமேனி, கரு
வொன்று மேனிநம்பாற் காட்டா - தருளொன்று,
கண்டவர்க்கே யானந்தங் கண்டுகொள லாமலது,
கொண்டவர்க்கிங் கென்ன கிடைக்கும். (உ௩)

புலியி னதளுடையான் பூதப் படையான், பலி
யிரந்து மெல்லாம் பரிப்பான் - மலிபுனல்சேர்,
பொன்முடியான் முக்கட் புனிதன் சரண் புகுந்
தோர்க், கென்முடியா தேதுமுளதே. (உ௪)

சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே,
யல்லும் பகலு மாற்றுவதென் - னல்லசிவ,
ஞானமயம் பெற்றோர்க ளுமில்லை யென்பரந்தோ,
மோனமய மான முறை. (உ௫)

ஐயா வருணகிரி யப்பாவுனைப்போல, மெய்யாக
வோர்சொல்விளம்பினர்யார் - வையகத்தோர், சா
ற்றரிதென் றேசற்றார் தன்னையாய் முக்க ணெந்
தை, நாற்றிசைக்கு ங் கைகாட்டினான். (உ௬)

காதற்றுப் போனமுறி கட்டிவைத்தா லாவது
ண்டோ, தீதற்ற காயமுமச் செய்கையே - போத
மாய், நிற்பரல்லா லிச்சகத்தி னோரார்க ணோரிடி
னுந், தற்பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம். (உ௭)

வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையினு ன், கள்ளங் குலாவுவஞ்சக் கள்ளனே - யுள்ளத் தி, லில்லனென்று லன்னவன்று னெங்கும் வியாப கத்தா, னல்லனென்றுஞ் சொல்ல வழக்காம். ()

தத்துவப்பேயோடே தலையடித்துக் கொள்ளா மல், வைத்த வருண்மோன வள்ளலையே - நித்தம ன்பு, பூணக் கருதுநெஞ்சு போற்றக் கரமெழும்பு ங் காணத் துடிக்குமிரு கண். (உ௯)

தொல்லைவினைக் கீடாய்ச் சுழல்கின்ற நானொரு வ, னெல்லையிலாநின் கருணை யெய்துவனோ - வல் லவனு, மோன குருவே முழுதினையுந் தானுணர்ந் த, ஞானகுருவே நவில். (௩0)

மூன்றுகண்ணு முத்தொழிலா மும்முதலா மூவு லகுந், தோன்றக் கருணைபொழி தோன்றலே-யீன் றவன்னை, தன்னைப்போ மோலன்பு தழைத்தோ யொருதெய்வ, முன்னைப்போ லுண்டோ வுரை. ()

நேசிக்குஞ் சிந்தை நினைவுக்கு ளுன்னை வைத் துப், பூசிக்குந் தானிறைந்து பூரணமா - யோசித் து, நின்றதல்லான் மோனநிருவிகற்ப நிட்டைநிலை, யென்றுவரு மோவறியேனே. (௩உ)

அறிவி லறியாமை யற்றறிவாய் நின்று, பிறிவற
வா னந்தமயம் பெற்றுக் - குறியவிழ்ந்தா, லன்
றைக் குடல்வேண்டே னையாவிவ் வாக்கையையே,
யென்றைக்கும் வேண்டுவனே யான். (நந)

உடலைப் பழித்திங் குணவுங் கொடாமல், விட
விடவே நாடுவரோ மெய்யைப் - படபடென, வே
ண்டுவே னிந்தவுடன் மெய்யுணராப் பொய்யனு,
ணண்டநீ தானேயறி. (நச)

அறியாயோ வென்னையுநீ யாண்டநீ சுத்த, வெ
றியாய் மயங்கவுமேன் விட்டாய் - நெறிமயங்கிக்,
குன்றுஞ்செடியுங் குறுகுமோ வையாவே, கன்று
கெட்டாற் றயருகே காண். (நரு)

ஏதுக் குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தே னைய
னே, யாதிக்க மோனவருட்டாயே - சோதியா, ம
ன்ன நிருவிகற்பவானந்த நிட்டையிலே, பின்னமற
நில்லாத பின். (நசா)

பின்னு முடற்சுமையாப் பேசும் வழக்கதனு
லென்னபல னுமுற் றிருந்தோமே - யன்னதனு
லானந்தந்தானேதா னுகுமெம்மையனே
யேனிந்தத் துன்பமினி. (நஎ)

துன்பக் கடலிற் றுளைந்ததெல்லாந் தீர்ந்ததே
யின்பக் கடலி லிருமென்ன - வன்பிற்

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணருவி காட்ட
விரைந்து வருமானந்த மே (௩அ)

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணீரா றாக
விரைந்தே நிருவிகற்ப மெய்த - நிரந்தரமு
நின்னையே சிந்திக்க நீகொடுத்தாய் மோனநா
னென்னை முழுதுங்கொடுத் தேனே. (௩௯)

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதோ கன்னெஞ்சே - பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீயிறந்த
வெப்பிலே யானந்த மே. (௪0)

கொடுத்தேனே யென்னைக் கொடுத்தவுடனின்ப, மடுத்தேனே நீடூழி வாழ்ந்தே - யடுத்தேனே, பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவல்லி விற்றேனே யேழையடி யேன். (௪௧)

பெற்றோரும் பிறவாமை பேசாமை யாயிருக்கக்
கற்றோர் மௌனவுரைக்கக் காரியமேன் - சற்றேனு
நீக்கற்ற வின்ப நிலைபொருந்தி யேசற்று
வாக்கற்றாற் பேசுமோ வாய். (௪௨)

காலன் றனையுதைத்தான் காமன்றனை யெரித்தான், பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை - ஞால மெச்சப், பின்னேநடக்கவிட்டான் பேரருளை நாடாதார்க், கென்னே நடக்கை யினி. (௪௩)

விண்ணாருவி மேன்மேல் விளங்குவபோ லேயிர
ண்டு, கண்ணாருவி வெள்ளமொடு கைகூப்பித்-தண்
ணமிர்த, வெள்ளமே யானந்த வெற் பேயெனத்
தொழுவோ, ருள்ளமேஞான வொளி. (௪௪)

பிள்ளைமதிச்செஞ்சடையான் பேசாப்பெருமை
யினன், கள்ளவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்ணியா-
னுள்ளபடி, கல்லாலின் கீழிருந்து கற்பித்தா னோர்
வசன, மெல்லாரு மீடேறவே. (௪௫)

புலனைந்துந் தானே பொரமயங்கிச் சிந்தை
யலமந் துழலு மடிமை - நலமிகுந்த
சித்தான மோன சிவனேநின் சேவடிக்கே
பித்தாறு லுண்டோ பிறப்பு. (௪௬)

நிறைகுடந்தா னீர்கொளுமோ நிச்சயமாமோ
ன, முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்வார் - பிறை
யணிந்த, மிக்கசை லாயமலை வித்தகனே வேதிய
னே, செக்கரணி மேனியனே செப்பு. (௪௭)

துங்கமழு மானுடையாய் சூலப் படையுடை
யாய், திங்களணி செஞ்சடையாய் சேவுடையாய்-
மங்கையொரு, பாலுடையாய் செங்கட் பணியா
யென் சென்னியின்மேற், காலுடையாய் நீயேகதி.

இனிய கருணைமுகி லெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்த வாரியின்பக் கட்டி - தனிமுதல்வ

னித்தன் பரம னிமலநிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தனமக் கென்றுந் துணை. (சகூ)

நீதியாய்க் கல்லாலி னீழலின்கீ ழேயிருந்து,
போதியா வுண்மையெல்லாம் போதித்தா-னேதில்,
சனகாதி யாய தவத்தோர்க்கு ஞான, தினகரனு
மோன சிவன். (ருo)

தேகச் செயலுறினுஞ் சிந்தையுட னேகுழையில்,
யோகநிலைஞானிகளுக்கொப்புவதோ - மோகநிலை,
யல்லலிலே வாழ்வாரோவப்பனே நீயற்ற, வெல்லை
யிலே சும்மாவிரு. (ருக)

சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே, யிம்மாயா
யோகமினி யேனடா - தம்மறிவின், சுட்டாலேயா
குமோ சொல்லவேண் டாங்கன்ம, நிட்டாசிறுபிள்
ளாய் நீ. (ருஉ)

நீயற்ற வந்நிலையே நிட்டையதி னீயிலையோ
வாயற்றவனே மயங்காதே - போயற்
றிருந்தாலு நீபோகா யென்றுமுள்ளாய் சும்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா. (ருங)

வாவாவென் றின்பம் வரவழைக்குங் கண்ணீரா
டாவாவென் றேயமுத வப்பனே - நீவாடா
வெல்லா நமக்கெனவே யிந்தனையே யிந்தபடி
நில்லா யதுவே நிலை. (ருச)

நில்லாப் பொருளை நினையாதே நின்னையுள்ளோர், சொல்லாப் பொருட்டிரளைச்சொல்லாதே-கல்லாத, சிந்தை குழைந்துசுகஞ் சேரக் குருவருளால், வந்தவழி நல்ல வழி. (ருரு)

வழியிதென்று மல்லா வழியிதென்றுஞ் சொல்லிற், பழிபழியா நல்லருளாற் பார்த்தோர் - மொழியுனக்கே, யேற்றிருக்கச்சொன்னவன்றே யெங்கும் பெருவெளியாம், பார்த்தவிடமெல்லாநீ பார். (ருசு)

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளை யைப்போ, லாருந்துறக்கை யரிதரிது-நேரே, மனத்துறவு மப்படியே மாணுவிவற்றி, னுனக்கிசைந்த வாறென்றே யோர். (ருஎ)

ஓராமலே யொருகா லுன்னுமலுள்ளொளியைப், பாராம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால் - வாராதோ, பத்துத்திசையும் பரந்தெழுந்தா னந்தவெள்ளந், தத்திக் கரைபுரண்டு தான். (ருஅ)

தானான தன்மைவந்து தாக்கினு லவ்விடத்தே
வானாதி மாயை வழங்காதோ - ஞானமே
ஞான்னுள்ளே தோன்று வுறவாகி நின்றதென
வென்னுள்ளே யென்று மிரு. (ருகூ)

என்னையுன்னை யின்னதிது வென்னுமை னிற்குநிலை, தன்னையருளென்ற தருணத்தி - லன்னைபெ

ற்ற, பிள்ளைக்குஞ்சொல்லாத பெற்றிகண்டாயைய
னே, யுள்ளத்தி னுள்ளே யுணர். (சுo)

சொன்னவர்தா நிட்டை தொகுத்திரா நிட்டை
யிலே, மன்னினவர் போதியார் மாமௌனன்-றன்
னுள், விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்கவடநீழ, லிருப்
பா னிருவிகற்பத்தே. (சுக)

இந்த நிருவிகற்பத் தெந்தை யிருக்கநிட்டை,
சிந்தைநீ தேருய்செகமனைத்தும் - வந்ததொடர்ப்,
பாடுகெட வன்றேயோர் பாத்திரத்துக் காடலல்
லா, லாடுவதே ஞட்டு மவன். (சுஉ)

அவனே பரமு மவனே குருவு
மவனே யகில மனைத்து - மவனேதா
மானவரே சொன்னு லவரே குருவெனக்கு
நானவனாய் நிற்பதெந்த நாள். (சுந)

நாளவங்கள் போகாம னூடோறு நந்தமையே,
யாளவந்தார் தாளின்கீழாட்புகுந்தாய் - மீளவுன்
னைக், காட்டாமனிற்குங் கருத்தறிந்தா னெஞ்சே
யுன், னூட்டானை யமில்லை யால். (சுச)

யான்று னெனலறவே யின்பநிட்டை யென்றரு
ணைக், கோன்று னுரைத்தமொழி கொள்ளாயோ-
தோன்றி, யிழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ யென்கலை
கள் சோர, வழுக்கடிக்கும் வண்ணூர்போ லாய்.()

எங்குஞ் சிவமே யிரண்டற்று நிற்கினெஞ்சே
தங்குஞ் சுகநீ சலியாதே - யங்கிங்கென்
றெண்ணாதே பாழி லிறந்து பிறந்துழலப்
பண்ணாதே யானுன் பரம். (௬௬)

. மெய்மையைப்பொய் யென்றிடவு மெய்யனையாப்
பொய்ந்நெஞ்சே, பொய்மையைத்தான் மெய்யென
வும் போகுமோ - வையமறத், தன் மயத்தை மெய்
யெனவே சார்ந்தனையே லானந்த, மென்மயமுநின்
மயமுமே. (௬௭)

பூங்கா வனநிழலும் புத்தமுதுஞ் சாந்தபதம்,
வாங்காத வானந்தமாமழையு, நீங்காவாஞ், சொ
ல்லிறந்து மாண்டவர்போற் றாமௌனபூமியினு,
னில்லையென நின்றவிடம். (௬அ)

இடம்வான நல்லபொரு ளின்பமெனக்கேவ
லடங்காக் கருவி யனைத்து - முடனுதவ
மந்தார தாருவென வந்துமவுன குரு
தந்தாரோர் சொற்கொண்டு தான். (௬௯)

தானந் தவஞானஞ் சாற்றறிய சித்தி முத்தி,
யானவையெல் லாந்தாமே யாகுமே - மோனகுரு,
சொன்னவொரு சொல்லாற் சுகமாயிரு மனமே,
யின்ன மயக்கமுனக் கேன். (எ0)

உன்னை யுடலையுறு பொருளைத் தாவெனவே,
யென்னை யடிமைக்கிருத்தனன் - சொன்னவொரு,

சொல்லை மறவாமற் றேய்ந்தா னெஞ்சேயுன்று,
லில்லை பிறப்ப தெனக்கே. (எக)

எனக்குமுனக்குமுற வில்லையெனத் தேர்ந்து,
நினைக்கவரி தானவின்ப நிட்டை - தனைக்கொடு
த்தே, யாசான் மவுனி யளித்தானெஞ் சேயுனை
யோர், காசா மதியேனுன் காண். (எஉ)

ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறி
வின், மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற் றேனு
ந்து, சொல்லெல்லா மோனந்தொழிலாதியுமோன
மெல்லாநன் மோனவடிவே. (எந)

எல்லாமே மோனநிறை வெய்துதலா லெவ்விட
த்து, நல்லார்கண் மோனநிலை நாடினர் - பொல்
லாத, நானெனவிங் கொன்றை நடுவே முளைக்கவி
ட்டிங், கேனலைந்தேன் மோனகுருவே. (எச)

மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது - வானந்
நின்ற நிலையுமது நெஞ்சப் பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னானந்தமே. (எரு)

அறிந்தவறி வெல்லா மறிவன்றி யில்லை
மறிந்தமன மற்ற மவுனஞ் - செறிந்திடவே
நாட்டின னானந்த நாட்டிற் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினன் மோனகுரு. (எகா)

குருவாகித் தண்ணருளைக் கூறுமுன்னேமோனா,
வுருநீ டுயிர்பொருளுமொக்கத்-தருதியென, வாங்
கினையே வேறுமுண்மை வைத்திடவுங்கேட்டிடவு,
மீங்கொருவருண்டோ வினி. (எஎ)

இனிய கருப்புவட்டை யென்னாவி விட்டா,ன
னியிரத மாறாது நானுந் - தனியிருக்கப், பெற்றி
லேன் மோனம்பிறந்தவன்றே மோனமல்லாற், கற்
றிலேனேதுங் கதி. (எஅ)

ஏதுக்குஞ் சும்மா விருநீ யெனவுரைத்த
சூதுக்கோ தோன்றாத் துணையாகிப்-போதித்து
நின்றதற்கோ வென்னையா நீக்கிப் பிரியாமற்
கொன்றதற்கோ பேசாக் குறி. (எகூ)

குறியுங் குணமுமறக் கூடாத கூட்டத்
தறிவறிவாய் நின்றுவிட வாங்கே - பிறிவறவுஞ்
சும்மா விருத்திச் சுகங்கொடுத்த மோனநின்பாற்
கைம்மாறு நானொழிதல் காண். (அ0)

நான்றா னெனுமயக்க நண்ணுங்காலென்றனை
வான்றா னெனநிறைய மாட்டாய் நீ - யூன்றாமல்
வைத்தமவு னத்தாலே மாயை மனமிறந்து
துய்த்துவிடு ஞான சுகம். (அக)

ஞானநெறிக்கேற்ற குருநண்ணரிய சித்திமுத்தி,
தானந்தருமந்தழைத்தகுரு - மானமொடு, தாயெ

னவும் வந்தென்னைத் தந்தகுரு வென் சிந்தை,
கோயிலென வாழுங் குரு (அஉ)

சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
நித்தன் பரமகுரு நேசத்தாற்-சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமற்
கற்றோமே மோனக் கரு. (அந)

ஏ சற் ற வ ந் நி லை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஏசற்ற வந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய், மா சற்றவானந்த வாரி வழங்கிடுமே, பூசற்சுழல்போ லுலகநெறி வாதனையாற், பாசத்துட் செல்லாதே பல்காலும் பாழ்நெஞ்சே. (க)

பாழாகி யண்டப் பரப்பையெல்லாம் வாய்மடுத் து, மாழாழி யின்பத் தழுந்தப்படியாயோ, தாழா யோ வெந்தையருட் டாட்கீழ் நெஞ்சே யெனைப் போல், வாழாது வாழ்ந்தழியா வண்ணமிருப்பா யே. (உ)

இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக்கே நமக் குக், குருப்பார்வை யல்லாமற் கூடக்கிடைத்திடு மோ, வருட்பாய் நமக்காக வாளவந்தார் பொன்ன டிக்கீழ், மருட்பேயர் போலிருக்க வாகண்டாய் வ ஞ்சநெஞ்சே. (ந)

வஞ்சமோ பண்டையுள வாதனையா னீயலைந்து, கொஞ்சமுற்றா யுன்னைக்குறைசொல்ல வாயுமுண் டோ, வஞ்சலஞ்ச லென்றிரங்கு மானந்தமாகடற் கீழ், நெஞ்சமே யென்போல நீயழுந்த வாராயோ.

வாராவரவாய் வடநிழற்கீழ் வீற்றிருந்த, பூராய நம்மைப் புலப்படுத்த வேண்டி யன்றோ, வோரா யோ நெஞ்சே யுருகாயோ வுற்றிருந்து, பாராயோ வவ்வுருவைப் பார்க்க நிறைவாய் விடுமே. (௫)

வாயாதோவின்பவெள்ளம்வந்துன்வழியாகப்
பாயாதோநானும்பயிராய்ப்பிழையேனோ
வோயாமலுன்னியுருகுநெஞ்சேயந்நிலைக்கே
தாயானமோனனருள்சந்திக்கவந்திடுமே. (௬)

வந்த வரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்துகன்ம, பந் தமுற வுன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யா, ரிந்தமதி யேயுனக்கிங் கென்மதிகேளென்றாலே, சந்ததநெ ஞ் சேபரத்திற் சாரினின்ப முண்டாமே. (௭)

இன்பமய மாயுலகமெல்லாம் பிழைப்பதற்குன், னன்புநிலை யென்பா ரதுவுநிலையன்றி யுண்டோ, வு ன்புலத்தை யோரினருட் கொப்பாவாய் நெஞ்சே நீ, தென்புலத்தா ரோடிருந்து செய்பூசை கொண் டருளே. (௮)

அருளேயோ ராலயமா வானந்த மாயிருந்த, பொருளோடியானிருக்கப் போயொளித்த நெஞ்சேநீ, மருடீர் முயற்கோடோவான்மலரோ பேய்த்தேரோ, விருடீர நீயுறைந்த தெவ்விடமோ காணேனே. (௯)

எவ்விடத்தும் பூரணமா மெந்தைபிரான் றண்ணருளே, யவ்விடத்தே யுன்னைநெஞ்சே யாராயிற்கண்டிலனே, யவ்விடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ வவ்விடமுஞ், செவ்விடமே நீயுஞ் செனனமற்று வாழியவே. (க0)

காடுங்கரையும்.

காடுங் கரையு மனக்குரங்கு கால்விட்டோடவதன்பிறகே, யோடுந்தொழிலாற் பயனுளதோவொன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா, யாடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற்கன்புநிலை, தேடும் பருவமிதுகண்டீர் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. (க)

சைவ சமய மேசமயஞ் சமயா தீதப் பழம்பொருளைக், கைவந் திடவே மன்றுள்வெளி காட்டுமிந்தக் கருத்தைவிட்டுப், பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி புகுத வேண்டா முத்திதருந், தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் சகத்தீரே. (உ)

காகமுறவு கலந்துண்ணக் கண்டீ ரகண்டாகார சிவ, போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா, யேக வுருவாய்க் கிடக்குதை யோ வின்புற் றிடநாமினியெடுத்த, தேகம்விழுமு ன் புசிப்பதற்குச் சேரவாருஞ் சகத்தீரே. (ங)

எடுத்ததேகம்.

கட்டளைக்கலிப்பா.

எடுத்த தேகம் பொருளாவி மூன்றுநீ யெனக் கொன்றில்லை யெனமோன நன்னெறி, கொடுத்த போது கொடுத்ததன் றேயினுங் குளறி நானென் றுகூத்தாட மாயையை, விடுத்தவாறுங் கண்ணீ ரொடுகம்பலைவிலகுமாறுமென் வேட்கைப்ரவாகத் தைத், தடுத்தவாறும் புகலாய் சிரகிரித் தாயுமான தயாபரமூர்த்தியே. (க)

நோயும் வெங்கலிப் பேயுந் தொடரநின் னூலி ற்சொன்ன முறையிய மாதிநான், றேயும் வண்ண மெனைக்காக்குங் காவலுந் தொழும்பு கொள்ளுஞ் சுவாமியு நீகண்டா, யோயுஞ்சன்மமினியஞ்ச லஞ் சலென்றுலகங் கண்டு தொழவோ ருருவிலே, தா யுந்தந்தையு மானேய் சிரகிரித் தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே. (உ)

முகமெலாம்.

முகமெ லாங்கணீர் முத்தரும்பிடச் செங்கை முகிழ்ப்ப, வகமெ லாங்குழைந்தானந்த மாகநல்ல றிஞ, ரிகமெ லாந்தவ மிழைக்கின்று ரென்னசெய் கோ வேழை, சகமெலாம்பெற நல்லருளு தரமாச் சமைந்தோய். (க)

திடமுறவே.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக் காத்தாளக், கடனுனக்கென் றெண்ணி நின்னைக்கை குவித்தோனலனோ, வடைவுகெட்டபாழ்மாயை யாழியிலே யின்னமல்லற், படமுடியாதென்றனிப் பற்றே பராபரமே. (க)

ஆராமைகண்டிங்கருட்குருவாய்நீயொருகால்
வாராயோவந்துவருத்தமெல்லாந்தீராயோ
பூராயமாகவருட்பூரணத்திலண்டமுதற்
பாராதிவைத்தபதியேபராபரமே. (உ)

வாழாதுவாழவனைவநதைடநம்தாமரலலாரு
மாழாழியென்னவருளாறொழுக்காற்றோ
டேழாயெனவுலகமேசுமினிநானொருவன
பாழாகாவாறுமுகம்பார்நீபராபரமே. (ந)

உள்ளத்தினுள்ளே யொளித்தென்னை யாட்டுகின்ற, கள்ளக் கருணையையான் காணுந் தரமா

மோ, வெள்ளத்தை மாற்றி விடக்குண்பார் நஞ்சூட்டும், பள்ளத்தின்மீன்போற் பதைத்தேன்பராபரமே. (ச)

வாவிக் கமலமலர் வண்டாய்த் துவண்டுதுவண், டாவிக்கு ணின்றவுனக் கன்புவைத்தார்க் கஞ்சலென்பாய், பூவிற்கும்வான்கடையிற் புல்விற்போர் போல வொன்றைப், பாவிக்க மாட்டேன் பதியே பராபரமே. (ரு)

விண்ணூறு வெற்பின் விழுந்தாங் கெனமார்பிற், கண்ணூறு பாய்ச்சிடுமென் காதல்வெள்ளங் கண்டிலையோ, தண்ணூறு சாந்தபதத் தற்பரமே நால்வேதப், பண்ணூறு மின்பப் பதியே பராபரமே. (சு)

கூடியநின் சீரடியார் கூட்டமென்றோ வாய்க்குமென, வாடியவென்னெஞ்சுமுக வாட்டமுநீ கண்டிலையோ, தேடிய நின் சீரருளைத் திக்கனைத்துங் கைகுவித்துப், பாடியநான் கண்டாய் பதியே பராபரமே. (எ)

நெஞ்சத்தி னூடே நினைவாய் நினைவூடு, மஞ்சலென வாழுமென தாவித்துணைநீயே, சஞ்சலமாற் றினையினிமேற்றாய்க்குபசா ரம்புகன்று, பஞ்சரிக்க நானோர் பதியே பராபரமே. (அ)

புத்திநெறி யாகவுனைப் போற்றிப் பலகாலு, முத்திநெறி வேண்டாத மூடனேனுய்கெடுவேன், சித்திநெறிக் கென் கடவேன் சீரடியார்க் கேவல் செயும், பத்திநெறிக் கேனுமுகம் பார்நீ பராபரமே. (௯)

கண்டறியேன் கேட்டறியேன் காட்டுநினை யேயிதயங், கொண்டறியேன் முத்தி குறிக்குந் தரமுமுண்டோ, தொண்டறியாப்பேதைமையேன் சொல்லேனின் றன்மை யெல்லாம், பண்டறிவாய் நீயே பகராய் பராபரமே. (௧0)

தன்னை.

கட்டளைக்கலிப்பா.

தன்னை யறியத் தனதருளாற் றானுணர்த்து, மன்னைப் பொருளெனவேவாழாமற் பாழ்நெஞ்சே, பொன்னைப்புவியை மடப்பூவையரை மெய்யெனவே, யென்னைக் கவர்ந்திழுத்திட் டென்ன பலன் கண்டாயே. (௧)

ஆக்குவை.

ஆக்குவை மாயையாவு நொடியினி லவற்றைமாள, நீக்குவை நீக்கமில்லா நினைப்பொடு மறப்புமாற்றிப், போக்கொடு வரவுமின்றிப் புனித நல் லருளானந்தந், தாக்கவுஞ் செய்வாயன்றோ சச்சிதானந்தவாழ்வே. (உ)

கற்புறுசிந்தை.

கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரையன்றி வேறே, நிற்புறத் தவரை நாடார் யாங்களு மின்பவாழ்வுந், தற்பொறி யாக நல்குந் தலைவனின்னலதோர் தெய்வம், பொற்புறக் கருதேனாங்கண்டாய் பூரணானந்த வாழ்வே. (௧)

முருந்திள நகையார் பார முலைமுகந் தழுவிச் செவ்வாய், விருந்தமிர் தென வருந்தி வெறியாட் டுக் காளாய் நாளு, மிருந்தலோ காயதப்பே ரினத் தனு யிருந்த வேழை, பொருந்தவுங் கதிமேலுண் டோ பூரணா னந்த வாழ்வே. (௨)

தீதெலா மொன்றும் வன்மை செறிந்திருட் படலம்போர்த்த, பாதகசிந்தை பெற்றபதக னுன்பா தநீழ, லாதர வடைய வுள்ளன் பருள்கிலையாயின் மற்றியார், போதனைசெய்ய வல்லார் பூரணா னந்த வாழ்வே. (௩)

நாதனை நாதா தீத நண்பனை நடுவாய் நின்ற, நீதனைக் கலந்துநிற்க நெஞ்சமே நீவா வென்றால், வாதனைபெருக்கி யென்னை வசஞ்செய்து மனந்து ன்மார்க்க, போதனை செய்தனன்றே பூரணானந்த வாழ்வே. (௪)

எண்ணிய வெண்ணமெல்லா மிறப்புமேற் பிற ப்புக் காசை, பண்ணியென் னறிவையெல்லாம் பா

றாக்கி யெனைப்பா றாக்குந், திண்ணிய வினையைக் கொன்றுசிறியனை யுய்யக் கொண்டாற், புண்ணிய நினக்கே யன்றோ பூரணா னந்தவாழ்வே. (ரு)

பத்திநீ பத்திக் கான பலனுநீ பல்வாச் சொல்லுஞ், சித்திநீ சித்தர் சித்தித் திறமுநீ திறமார் மோன, முத்திநீ முத்திக் கான முதலுநீ முதன்மையான், புத்திநீ யென்கொ லொன் றுண்டோ பூரணா னந்த வாழ்வே. (சா)

தாயினு மினிய நின்னைச் சரணென வடைந்த நாயேன், பேயினுங் கடையனாகிப் பிதற்றுதல் செய்தனன்றோ, தீயிடை மெழுகாய் நொந்தேன் றெளிவிலேன் வீணேகாலம், போயினதாற் றகில்லேன் பூரணா னந்த வாழ்வே. (எ)

மலைவளர்காதலி.

பதியுண்டுநிதியுண்டுபுத்திரர்கண்மித்திரர்கள்
பக்கமுண்டெக்காலமும்
பவிசுண்டுதவிசுண்டுதிட்டாந்தமாகயம
படரெனுந்திமிரமணுகாக்
கதியுண்டுஞானமாங்கதிருண்டுசதிருண்டு
காயசித்திகளுமுண்டு
கறையுண்டகண்டர்பாலம்மைநின்றருளிற்
கருத்தொன்றுமுண்டாகுமே

னதியுண்டகடலெனச்சமயத்தையுண்டபர
    ஞானவானந்தவெளியே
நாதாந்தரூபமேவேதாந்தமோனமே
    நானெனுமகந்தைதீர்த்தென்
மதியுண்டமதியானமதிவதனவல்லியே
    மதுசூதனன்றங்கையே
வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை
    வளர்காதலிப்பெணுமையே. (க)

தெட்டிலேவலியமடமாதர்வாய்வெட்டிலே
    சிற்றிடையிலேநடையிலே
சேலொத்தவிழியிலேபாலொத்தமொழியிலே
    சிறுபிறைநுதற்கீற்றிலே
பொட்டிலேயவர்கட்டுபட்டிலேபுனைகந்த
    பொடியிலேயடியிலேமேற்
பூரித்தமுலையிலேநிற்கின்றநிலையிலே
    புந்திதனைநுழையவிட்டு
நெட்டிலேயலையாமலறிவிலேபொறையிலே
    நின்னடியர்கூட்டத்திலே
நிலைபெற்றவன்பிலேமலைவற்றமெஞ்ஞான
    ஞேயத்திலேயுனிருதாண்
மட்டிலேமனதுசெலநினதருளுமருள்வையோ
    வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை
    வளர்காதலிப்பெணுமையே. (உ)

பூதமுதலாகவேநாதபரியந்தமும்
பொய்யென்றெனைக்காட்டியென்
போதத்தினடுவாகியடியீறுமில்லாத
போதபூரணவெளிக்கு
ளேதுமறநில்லென்றுபாயமாவைத்துநினை
வெல்லாஞ்செய்வல்லசித்தா
மின்பவுருவைத்தந்தவனையேநின்னையே
யெளியேன்மறந்துய்வனோ
வேதமுதலானநல்லாகமத்தன்மையை
விளக்குமுட்கண்ணிலார்க்கு
மிக்கநின்மகிமையைக்கேளாதசெவிடர்க்கும்
வீறுவாதம்புகலும்வாய்
வாதநோயாளர்க்குமெட்டாதமுக்கணுடை
மாமருந்துக்கமிர்தமே
வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (௪)

மிடியிட்டவாழ்க்கையாலுப்பிட்டகலமெனவு
மெய்யெலாமுள்ளுடைந்து
வீறிட்டசெல்வர்தந்தலைவாயில்வாசமாய்
வேதனைகளுறவேதனுந்
துடியிட்டவெவ்வினையையேவினான்பாவிநான்
றொடரிட்டதொழில்களெல்லாந்
துண்டிட்டசாண்கும்பியின்பொருட்டாயதுன்
றொண்டர்பணிசெய்வதென்றோ

வடியிட்டசெந்தமிழி னருமையிட்டாரூரி
லரிவையோர்பரவைவாயி
லம்மட்டுமடியிட்டு நடைநடந்தருளடிக
ளடியீதுமுடியீதென
வடியிட்டமறைபேசுபச்சிளங்கிள்ளையே
வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெணுமையே. (ச)

பூரணிபுராதனி சுமங்கலைசுதந்தரி
புராந்தகித்ரியம்பகியெழிற்
புங்கவிவிளங்குசிவ சங்கரிசகஸ்ரதள
புட்பமிசைவீற்றிருக்கு
நாரணிமனாதீத நாயகிகுணாதீத
நாதாந்தசத்தியென்றுன்
னாமமேயுச்சரித் திடுமடியர்நாமமே
நானுச்சரிக்கவசமோ
வாரணிசடைக்கடவு ளாரணியெனப்புகழ
வகிலாண்டகோடியீன்ற
வன்னையேபின்னையுங் கன்னியெனமறைபேசு
மானந்தரூபமயிலே
வாரணியுமிருகொங்கைமாதர்மகிழ்கங்கைபுகழ்
வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெணுமையே. (ரு)

பாகமோபெறவுனைப் பாடவறியேன்மல
 பரிபாகம்வரவுமனதிற்
பண்புமோசற்றுமிலை நியமமோசெய்திடப்
 பாவியேன்பாபரூப
தேகமோதிடமில்லை ஞானமோகனவிலுஞ்
 சிந்தியேன்பேரின்பமோ
சேரவென்றாற்கள்ள மனதுமோமெத்தவுஞ்
 சிந்திக்குதென்செய்குவேன்
மோகமோமதமோ குரோதமோலோபமோ
 முற்றுமாற்சரியமோதான்
முறியிட்டெனைக்கொள்ளு நிதியமோதேடவெளி
 ன் மூசுவரிவண்டுபோல
மாகமோடவும்வல்ல னெனையாளவல்லையோ
 வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
 வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (௬)

தூளேறுதூசுபோல் வினையேறுமெய்யெனுந்
 தொக்கினுட்சிக்கினாளுஞ்
சுழலேறுகாற்றினிடை யழலேறுபஞ்செனச்
 சூறையிட்டறிவையெல்லா
நாளேறநாளேற வார்த்திகமெனுங்கூற்றி
 னட்பேறவுள்ளுடைந்து
நயனங்களற்றதோ ரேறுபோலவே
 நானிலந்தனிலலையவோ

வேளேறுதந்தியைக் கனதந்தியுடன்வென்று
விரையேறுமாலைசூடி
விண்ணேறுமேகங்கள் வெற்பேறிமறைவுற
வெருட்டியகருங்கூந்தலாய்
வாளேறுகண்ணியே விடையேறுமெம்பிரான்
மனதுக்கிசைந்தமயிலே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (௭)

பூதமொடுபழகிவள ரிந்திரியமாம்பேய்கள்
புந்திமுதலானபேய்கள்
போராடுகோபாதி ராக்ஷசப்பேய்களென்
போதத்தையூடழித்து
வேதனைவளர்த்திடச் சதுர்வேதவஞ்சன்
விதித்தானிவ்வல்லலெல்லாம்
விழும்படிக்குனது மௌனமந்த்ராதிக்ய
வித்தையையியந்தருள்வையோ
நாதவடிவாகிய மஹாமந்த்ரரூபியே
நாதாந்தவெட்டவெளியே
நற்சமயமானபயிர் தழையவருமேகமே
ஞானவானந்தமயிலே
வாதமிடுபரசமயம் யாவுக்குமுணர்வரிய
மகிமைபெருபெரியபொருளே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிபபெணுமையே. (அ)

அகிலாண்டநாயகி.

சுரு

வட்டமிட்டொளிர்பிராணவாயுவெனு
    நிகளமோடுகமனஞ்செயு
மனமெனும்பெரியமத்தயானையையென்
    வசமடக்கிடின்மூமண்டலத்
திட்டமுற்றவளராஜயோகமிவன்
    யோகமென்றறிஞர்புகழவே
யேழையேனுலகினீடுவாழ்வனினி
    யிங்குதற்குமனுமானமோ
பட்டவர்த்தனர்பராவுசக்ரதர
    பாக்யமானசுகயோகமும்
பாரகாவியகவித்வநான்மறை
    பராயணஞ்செய்மதியூகமு
மட்டசித்தியுநலன்பருக்கருள
    விருதுகட்டியபொனன்னமே
அண்டகோடிபுகழ்காவைவாழகி
    லாண்டநாயகியெனம்மையே. (க)

பெரியநாயகி விருத்தம்.

காற்றைபபிடித்துமட்கரகத்தடைத்தபடி
    கன்மப்புனற்குளூறுங்
கடைகெட்டநவவாயில்பெற்றபசுமட்கலக்
    காயத்துளேயிருத்திச்

சோற்றைச்சுமத்திநீபந்தித்துவைக்கத்
துருத்திக்குண்மதுவென்னவே
துள்ளித்துடித்தென்னபேறுபெற்றேனருட்
டோயநீபாய்ச்சல்செய்து
நாற்றைப்பதித்ததெனஞானமாம்பயிரதனை
நாட்டிப்புலப்பட்டியு
நமனுனதீப்பூமெனுகாமன்முன்னின்று
நாடுசிவபோகமான
பேற்றைப்பகுத்தருளியெனையாளவல்லையோ
பெரியவகிலாண்டகோடி
பெற்றநாயகிபெரியகபிலைமாநகர்மருவு
பெரியநாயகியம்மையே. (க)

தந்தைதாய்.

தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கை யாக்கை
சகமனைத்து மௌனியரு டழைத்தபோதே
யிந்திரசா லங்கனவு கான னீரா
யிருந்ததுவே யிவ்விழற்கை யென்னேயென்னே.()

என்னைநான் கொடுக்கவொருப் பட்ட கால
மியாதிருந்தென்னெதுபோ யென்னென்னைநீங்கா
வன்னைபோ லருள்பொழியுங் கருணை வாரி
யானந்தப் பெருமுகிலே யரசே சொல்வாய். (உ)

அரசேநின் றிருக்கருணை யல்லா தொன்றை, ய றியாத சிறியேனு னதனுன் முத்திக், கரைசேரும் படிக்குனருட் புணையைக்கூட்டுங், கைப்பிடியே க டைப்பிடியாக் கருத்துட் கண்டேன். (௩)

கண்டேனிங் கென்னையுமென் றனையுநீங்காக், க ருணையுநின் றன்னையுநான் கண்டேன் கண்டேன், விண்டேனென் றெனைப் புறம்பாத் தள்ளவேண்டா ம், விண்டதுநின் னருட்களிப்பின் வியப்பா லன் றோ (௪)

ஓவென்ற சுத்தவெளி யொன்றே நின்றிங், குயி ரையெல்லாம் வம்மினென வுவட்டா வின்பத், தே வென்ற நீகலந்து கலந்து முத்தி, சேர்த்தனையேற் குறைவாமோ செகவிலாசம். (௫)

செகத்தையெல்லா மணுவளவுஞ் சிதறா வண்ண ஞ், சேர்த்தணுவில்வைப்பையணுத் திரளையெல்லா மகத்துவமாப் பிரமாண்டமாகச்செய்யும்வல்லவா, நீநினைந்த வாறேயெல்லாம். (௬)

சொல்லாலே வாய்துடிப்ப தல்லா னெஞ்சந், து டித்திருக ணீரருவி சொரியத் தேம்பிக், கல்லாலே யிருந்தநெஞ்சுங் கல்லான் முக்கட், கனிவேநெக் குருகிடவுங் காண்பேன்கொலலோ. (௭)

பெற்றவட்கே.

பெற்றவட்கேதெரியுமந்தவருத்தம்பிள்ளை
பெறாப்பேதையறிவாளோபேரானந்த
முற்றவர்க்கேகண்ணீர்கம்பலையுண்டாகு
முறாதவரேகன்னெஞ்சமுடையராவார். (௧)

ஆவாவென்றழுதுதொழுங்கையராகி
யப்பனேயானந்தவடிகளேநீ
வாவாவென்றவர்க்கருளுங்கருணையெந்தாய்
வன்னெஞ்சர்க்கிரங்குவதெவ்வாறுநீயே. (௨)

நீயேயிங்கெளியேற்குந்தாகமோக
நினைவூட்டிநின்றுணர்த்திநிகழ்த்தலாலே
பேயேற்குந்தனக்கெனவோரன்புமுண்டோ
பெம்மானேயின்னமன்புபெருகப்பாராய். (௩)

பாராயோவென்றுயரமெல்லாமையா
பகருமுன்னேதெரியாதோபாவியேன்முன்
வாராயோவின்னமொருகாலானாலு
மலர்க்காலென்சென்னிமிசைவைத்திடாயோ. ( )

வைத்திடுங்காலைப்பிடித்துக் கண்ணின் மார்பில், வைத்தணைத்துக் கொண்டு கையால் வளைத்துக் காட்டிச், சித்தமிசைப் புகவிருத்திப் பிடித்துக் கொண்டு, தியக்கமற வின்பசுகஞ் சேர்வதென்றோ. (௫)

சேராமற்சிற்றினத்தைப்பிரித்தெந்நாளுந்
திருவடிப்பேரினத்துடனேசேராவண்ண
மாராகநானலைந்தேனரசேநீதா
னறிந்திருந்துமாயையிலேனழுந்தவைத்தாய். ( )

வைத்தபொருளுடலாவிமூன்றுநின்கை
வசமெனவேயான்கொடுக்கவாங்கிக்கொண்டு
சித்தமிசைப்புகுந்ததுதான்மெய்யோபொய்யோ
சிறியேற்கின்றுளவுரையாய் திகையாவண்ணம். (

திகையாதோவெந்நாளும்பேரானந்தத்
தெள்ளமுதமுதவாமற்றலைநாட்டி
வகையாகவலக்கழித்தாயுண்டுடுத்து
வாழ்ந்தேனுளிரண்டுகொண்மாடுபோலே. (அ)

மாடுமக்கள்சிற்றிடையார்செம்பொனுடை
வைத்தகனதனமேடைமாடகூடம்
வீடுமென்பாற்றொடர்ச்சியாவிடைவிடாமன்
மிக்ககதிவீடன்றோவிளங்கல்வேண்டும். (௯)

விளங்கவெனக்குள்ளேவிளங்காநின்ற
வேதகமேபோதகமேமலமாய்வே
களங்கரகிதப்பொருளேயென்னைநீங்காக்
கண்ணுதலேநாதாந்தக்காட்சிப்பேறே. (௧௦)

நாதமேநாதாந்தவெளியேசுத்த
ஞாதுருவேஞானமேஞேயமேநல்

வேதமேவேதமுடிவானமோன
விதத்தேயிங்கென்னையினிவிட்டிடாதே. (௧௧)

கல்லாலின்.

கல்லாலி னீழறனி லொரு நால்வர்க்குங், கட வுணீ யுணர்த்துவதுங் கைக்காட் டென்றாற், சொ ல்லாலே சொலப்படுமோ சொல்லுந்தன்மை, தரு ம்புபற்றிக் கடல்கடக்குந் தணிபேயன்றே. (௧)

அன்றேவாமோவெனவுஞ்சமயகோடி
யத்தனையும்வெவ்வேறாயாற்றநேரே
நின்றேயெனைப்பெறுமாறெவ்வாறங்கே, நின்ன
ருள் கொண்டறிவதல்லானெறிவேறுண்டோ.()

நெறிபார்க்கினின்னையன்றியகிலம்வேறோ
நிலநீர்தீக்கால்வானுநீயலாத
குறியாதுமில்லையென்றால்யாங்கள்வேறோ
கோதையொருகூறுடையாய்கூறாய்கூறாய். (௩)

கூறாயவைம்பூதச்சுமையைத்தாங்கி
குணமிலாமனமெனும்பேய்க்குரங்கின்பின்னே
மாறாதகவலையுடன்சுழலவென்னை
வைத்தனையேபரமேநின்மகிமைநன்றே. (௪)

நன்றெனவுந்தீதெனவுமெனக்கிங்குண்டோ
நானுநீயிருந்தநியாயஞ்சற்றே

யின்றெனக்குவெளியானாலெல்லாம்வல்ல
விறைவாநின்னடியருடனிருந்துவாழ்வேன். (௫)

வாழ்வெனவுந்தாழ்வெனவுமிரண்டாப்பேசும்
வையகத்தார்கற்பனையாமயக்கமான
பாழ்வலையைக்கிழித்துதறிச்செயல்போய்வாழப்
பரமேநின்னானந்தப்பார்வையெங்கே. (௬)

எங்கேயெங்கேயருளென்றிறைமையிரந்தா
னேழையிவனெனவுமெண்ணியிச்சைகூரு
மங்கேயெங்கேயெளிவந்தென்னையாண்ட
வாரமுதேயுனைக்காண்பானலந்துபோனேன்.

போனநாட்கிரங்குவதேதொழிலாவிங்ஙன்
பொருந்துநாளத்தனையும்போக்கினேனென்
ஞானநாயகனேநின்மோனஞான
நாட்டமுற்று வாழ்ந்திருக்குநாளெந்நாளோ.

நாட்பட்டகமலமென்னவிதயமேவு
நறுந்தேனேதுன்மார்க்கநாரிமார்கண்
வாட்பட்டகாயமிந்தக்காயமென்றே
வன்கூற்றுமுயிர்பிடிக்கவருமந்நீதி. (௯)

நீதியெங்கே மறையெங்கே மண் விண்ணெங்கே, நித்தியரா மவர்க ளெங்கேநெறிதப் பாத, சாதியெங்கேயொழுக்கமெங்கேயாங்களெங்கே, தற்பரநீ பின்னுமொன்றைச் சமைப்ப தானால். (௧௦)

ஆனாலும்யானெனதிங்கற்றவெல்லை
யதுபோதுமதுகதிதானல்லவென்று
போனாலும்யான்போவனல்லான்மோனப்
புண்ணியனேவேறுமொருபொருளைநாடேன்.

பொருளேநின் பூரணமேவிட்டகாலம், போக்கு வரவுண்டோதற் போதமுண்டோ, விருடானுண் டோ வல்லால் வெளிதா னுண்டோ, வின்பமுண் டோ துன்பமுண்டோ யாமங்குண்டோ. (கஉ)

உண்டோநீபடைத்தவுயிர்த்திரளிலென்போ
லொருபாவிதேகாதியுலகம்பொய்யாக்
கண்டேயுமெள்ளளவுத்துறவுமின்றிக்
காசினிக்குளலைந்தவரார்காட்டாய்தேவே. (கங)

தேவரெல்லாந்தொழச்சிவந்தசெந்தாண்முக்கட்
செங்கரும்பேமொழிக்குமொழிதித்திப்பாக
மூவர்சொலுந்தமிழ்கேட்குந்திருச்செவிக்கே
மூடனேன்புலம்பியசொன்முற்றுமோதான்.

முற்றுமோவெனக்கினியானந்தவாழ்வு
மூதறிவுக்கினியாய்நின்முளரித்தாலிற்
பற்றுமோசற்றுமில்லையையோவையோ
பாவிபடுங்கட்கலக்கம்பார்த்திலாயோ. (கரு)

பார்த்தனவெல்லாமழியுமதனாற்சுட்டிப்
பாராதேபார்த்திருக்கப்பரமேமோன
மூர்த்திவடிவாயுணர்த்துங்கைக்காட்டுண்மை
முற்றியெனதல்லல்வினைமுடிவதென்றோ. (கசு)

என்றனைநீயென்றனம்யாமென்பதென்னை
விதுநிற்கவெல்லாந்தாமில்லையென்றே
பொன்றிடச்செய்வல்லவனீ யெமைப்படைக்கும்
பொற்புடையாயென்னினது பொருந்திடாதே.

பொருந்துசகமனைத்தினையும்பொய்பொய்யென்று
புகன்றபடிமெய்யென்றேபோதருபத்
திருந்தபடியென்றிருப்பதன்றேயன்றே
வெம்பெருமான்யான்கவலையெய்தாக்காலம்.

காலமேகாலமொருமூன்றுங்காட்டுங்
காரணமேகாரணகாரியங்களில்லாக்
கோலமேயெனைவாவா வென்றுகூவிக், குறைவற
நின்னருள்கொடுத்தாற்குறைவோசொல்லாய்

சொல்லாயதொகுதியெல்லாங்கடந்துநின்ற
சொரூபானந்தச்சுடரேதொண்டனேனைக்
கல்லாகப்படைத்தாலுமெத்தநன்றே
கரணமுடனுறவுகலக்கமாட்டேன். (௨௦)

கலங்காதநெஞ்சுடையஞானதீரர்
கடவுளுனைக்காணவேகாயமாதி
புலன்காணார்நானொருவன்ஞானம்பேசிப்
பொய்க்கூடுகாத்ததென்னபுதுமைகண்டாய்.

கண்டிலையோயான்படும்பாடெல்லாமூன்று
கண்ணிருந்துந்தெரியாதோகசிந்துள்ளன்பார்

தொண்டரடித்தொண்டனென்றேகருணைநீங்காச்
சுத்தபரிபூரணமாஞ்சோதிநாதா. (௨௨)

சோதியா யிருட்பிழம்பைச் சூறை யாடுந், தூ வெளியேயெனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தெந்நாளும், வாதியா நின்ற வினைப் பகையை வென்ற, வாழ்வேயிங் குனைப்பிரிந்து மயங்குகின்றேன். (௨௩)

மயக்குறுமென் மனமணுகாப் பாதை காட்டி,
வல்வினையைப் பறித்தனையே வாழ்வே நானென்,
செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதே யென்று
செங்கைகுவிப் பேனல்லாற் செயல்வேறில்லை. ( )

வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளே நின் விளையாட் டல்லான்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவின்மோன, வாரிதியி
னதித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா. (௨௫)

அம்மாவீ ததிசயந்தா னன்றே வன்றே, வகண்டநிலை யாக்கியென்னை யறிவாம் வண்ணஞ், சும்மாவேயிருக்கவைத்தா யையாவாங்கே, சுகமயமாயிருப்பதல்லாற் சொல்வானென்னே. (௨௬)

என்னேநான் பிறந்துழல வந்த வாறிங், கெனக்கெனவோர் செயலிலையே யேழை யேன்பால்,

முன்னேசெய் வினையெனவும் பின்னே வந்து, மூ
ளும்வினை யெனவும்வர முறையே னெந்தாய்.

தாயான தண்ணருளை நிரம்பவைத்துத்
தமியேனைப்புறவாமற்றள்ளித்தள்ளிப்
போயானதென்கொலையாமேவகதேசம்
பூரணத்துக்குண்டோதான் புகலல்வேண்டும்.

புகலரிய நின்விளையாட் டென்னே யெந்தாய்,
புன்மையறி வுடைய வென்னைப் பொருளாப் பண்
ணி, யிகல் விளைக்கு மலமாயை கன்மத் தூடே,
யிடருறவுஞ் செய்தனையே யிரக்க மீதோ. (௨௯)

இரக்கமொடுபொறையீதலறிவாசார
மில்லேனுனல்லோர்களீட்டங்கண்டாற்
கரக்குமியல்புடையேன்பாழ்நெஞ்சமெந்தாய்
கருந்தாதோவல்லுருக்கோகரியகல்லோ. (௩௦)

பராபரக்கண்ணி.

சீராருந்தெய்வத் திருவருளாம்பூமிமுதற்
பாராதியாண்ட பதியேபராபரமே. (௧)

கண்ணாரக் கண்டோர் கருப்பொருள் காணும
லருள், விண்ணூ டிருந்த வின்ப வெற்பே பரா
பரமே. (௨)

சிந்தித்தவெல்லாமென் சிந்தையறிந்தேயுதவ
வந்தகருணை மழையேபராபரமே. (௩)

ஆராவமுதேயரசேயா னந்தவெள்ளப்
பேராறேமோனப் பெருக்கேபராபரமே. (௪)

ஆரறிவாரென்னவனந்தமறையோலமிடும்
பேரறிவேயின்பப்பெருக்கேபராபரமே. (௫)

உரையிறந்தவன்ப ருளத்தோங்கொளியாயோங்கி
க், கரையிறந்தவின்பக் கடலேபராபரமே. (௬)

எத்திக்குந்தானாகி யென்னிதயத்தேயூறித்
தித்திக்குமானந்தத் தேனேபராபரமே. (௭)

திக்கொடுகீழ்மேலுந் திருவருளாம் பொற்பறிந்
தோர், கைக்குள்வளர்நெல்லிக் கனியேபராபரமே.

முத்தேபவளமேமொய்த்தபசும்பொற்சுடரே
சித்தேயென்னுள்ளத்தெளிவேபராபரமே. (௯)

கண்ணே கருத்தேயென் கற்பகமே கண்ணிறை
ந்த, விண்ணேயானந்த வியப்பே பராபரமே. (௧0)

வாக்காய்மனதாய் மனவாக்கிறந்தவர்பாற்
றுக்காதேதாக்குந் தனியேபராபரமே. (௧௧)

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாய்த்தோன்ற
வொரு,வார்த்தைசொல்லவந்தமனுவேபராபரமே.

வானந்த மண்ணினந்தம வைத்துவைத்துப் பா
ர்க்கவெனக், கானந்தந் தந்த வரசே பராபரமே. ( )

அன்பைப் பெருக்கியென தாருயிரைக்காக்கவ
ந்த, வின்பப்பெருக்கே யிறையேபராபரமே. (கச)

வானமெல்லாங் கொண்ட மௌனமணிப் பெட்
டகத்துக், கானபணி யான வணியே பராபரமே. ( )

ஓடுமிருநிதியு மொன்றாகக்கண்டவர்க
ளூடும்பொருளான நட்பேபராபரமே. (கசு)

சித்தநினைவுஞ் செயுஞ்செயலுநீயெனவா
ழூத்தமர்கட்கான வுறவேபராபரமே. (கஎ)

போதாந்த புண்ணியர்கள் போற்றிசயபோற்றி
யெனும். வேதாந்த வீட்டில் விளக்கே பராபரமே.

முத்தாந்தவீதி முளரிதொழுமன்பருக்கே
சித்தாந்தவீதிவருந் தேவேபராபரமே. (ககூ

ஈனந்தருமுடல மென்னதியானென்பதற
வானந்தம்வேண்டி யலந்தேன்பராபரமே. (உ௦)

என்புருகிநெஞ்சமிளகிக்கரைந்துகரைந்
தன்புருவாய்நிற்கவலந்தேன்பராபரமே. (௨௧)

சுத்தவறிவாய்ச்சுகம்பொருந்தினல்லாலென்
சித்தந்தெளியாதென்செய்வேன்பராபரமே. (௨௨)

மாறுவனுபூதிவாய்க்கினல்லாலென்மயக்கந்
தேறுதென்செய்வேன் சிவமேபராபரமே. (௨௩)

தாகமறிந்தின்பநிட்டைதாராயேலாகெடுவேன்
றேகம்விழுந்திடினென்செய்வேன்பராபரமே. (௨௪)

அப்பாவென் னெப்பில்வைப்பே யாற்றுகிலே
ன் போற்றியென்று, செப்புவதல் லால்வேறென்
செய்வேன் பராபரமே. (௨௫)

உற்றறியுமென்னறிவுமுட்கருவிபோற்சவிமாண்
டற்றுமின்பந்தந்திலையே யையாபராபரமே. (௨௬)

சொல்லாலடங்காச் சுகக்கடலில்வாய்மடுக்கி
னல்லாலென்றுக மறுமோபராபரமே. (௨௭)

பாராயோவென்னைமுகம் பார்த்தொருகாலென்
கவலை, தீராயோ வாய்திறந்துசெப்பாய்பராபரமே.

ஓயாதோவென்கவலை யுள்ளேயானந்தவெள்ளம்
பாயாதோவையா பகராய்பராபரமே. (௨௯)

ஓகோவெனைப்பிரிந்தா ருள்ளங்கனலில்வைத்த
பாகோமெழுகோ பகராய்பராபரமே. (௩௦)

கூர்த்தவறி வத்தனையுங் கொள்ளைகொடுத்துன் னருளைப், பார்த்தவனு னென்னைமுகம் பாராய் பராபரமே. (௩௧)

கடலமுதே தேனேயென் கண்ணேகவலைப்
படமுடியா தென்னைமுகம் பாரீர்பராபரமே. (௩௨)

உள்ளமறிவா யுழப்பறிவாய்நானேழை
தள்ளிவிடின்மெத்தத் தவிப்பேன்பராபரமே (௩௩)

கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்திரங்கல் போலவெ னக், கென்றிரங்கு வாய்கருணை யெந்தாய் பராபரமே. (௩௪)

எண்ணுதவெண்ணமெலா மெண்ணி யெண்ணி யேழைநெஞ்சம், புண்ணாகச்செய்ததினிப் போதும் பராபரமே. (௩௫)

ஆழித்துரும்பெனவே யங்குமிங்குமுன்னடிமை
பாழிற்றிரிவதென்ன பாவம்பராபரமே. (௩௬)

கற்றவறிவா லுனைநான் கண்டவன்போற் கூத் தாடிற், குற்றமென் றென்னெஞ்சே கொதிக்கும் பராபரமே. (௩௭)

ஐயோவுனைக்காண்பானசை கொண்டதத்தனை யும், பொய்யோவெளியாய்புகலாய் பராபரமே. ()

துன்பக்கண்ணீரிற் றுளைந்தேர்க்குன்னானந்த
வின்பக்கண்ணீர்வருவ தெந்நாள்பராபரமே. (௩௯)

வஞ்சனையும் பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்காறு யுளாறு, நெஞ்சனுக்குமுண்டோ நெறிதான் பராபரமே. (௪௰)

பாசம்போய்நின்றவர்போர் பாராட்டியாளு
மோசம்போனேனான் முறையோபராபரமே. (௪௧)

நன்றறியேன்றீதறியே னானென்றுநின்றவனா
ரென்றறியேனேழைமை யென்னேபராபரமே. (௪௨)

இன்றுபுதிதன்றே யெளியேன்படுந்துயர
மொன்றுமறியாயோ வுரையாய்பராபரமே. (௪௩)

எத்தனைதான் சன்மமெடுத்தெத்தனைநான் பட்டது
ய, ரத்தனையுநீயறிந்த தன்றோபராபரமே. (௪௪)

இந்தநாட்சற்று மிரங்கிலையேற்காலன்வரு
மந்தநாட்காக்கவல்லா ரார்காண்பராபரமே. (௪௫)

உற்றுற்றுநாடி யுளமருண்டபாவியைநீ
சற்றிரங்கியாளத் தகாதோபராபரமே. (௪௬)

எள்ளளவுநின்னைவிட வில்லாவெனைமயக்கிற்
றள்ளுதலாலென்னபலன்சாற்றாய்பராபரமே. (௪௭)

பாடிப்படித்துலகிற் பாராட்டிநிற்பதற்கோ
தேடியெனையடிமை சேர்த்தாய்பராபரமே. (௪௮)

சொன்னத்தைச் சொல்வதல்லாற் சொல்லற வேன் சொல்லுறுதிக், கென்னத்தைச் சொல்வே னெளியேன் பராபரமே. (௪௯)

சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா விருப்பதற்கே, யல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே. (ருo)

நேசநிருவிகற்ப நிட்டையல்லாலுன்னடிமைக் காசையுண்டோநீயறியா தன்றேபராபரமே. (ருக)

துச்சனென வேண்டாமித் தொல்லுலகி லல்லல் கண்டா, லச்ச மிகவுடையே னையாபராபரமே. ()

கண்ணுவாரேனுமுனைக் கைகுவியாராயினந்த மண்ணுவார்நட்பை மதியேன்பராபரமே. (ருரு)

கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க,வெல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சைபராபரமே.

எத்தாற் பிழைப்பேனோவெந்தையே நின்னருட்கே, பித்தானே னெத்தவுநான்பேதைபராபரமே

வாயிற்பேசா மௌனத்தைவைத்திருந்துந் தாயிலார்போலுன்றளர்ந்தேன்பராபரமே. (ருசு)

அன்னையிலாச் சேய்போ லலக்கணுற்றேன்கண்ணா, வென்னகத்திற் றுய்போ லிருக்கும் பராபரமே.

(ருஎ)

உற்றுநினைக் கிற்றுயர முள்ளுள்ளே செந்தீயா
ய்ப், பற்றநொந்தே னென்னைமுகம் பார்நீபராபர
மே. (௫அ)

பொய்யனிவ னென்றுமெள்ளப் போதிப்பார்,
சொற்கேட்டுக், கைவிடவும் வேண்டா மென்கண்
ணே பராபரமே. (௫௯)

எண்ணமறிந்தே யிளைப்பறிந்தேயேழையுய்யும்
வண்ணந்திருக்கருணை வையாய்பராபரமே. (௬0)

நாட்டாதேயென்னையொன்றி னூட்டியிதமகிதங்
காட்டாதேயெல்லாநீ கண்டாய்பராபரமே. (௬௧)

உன்னைநினைந் துன்னிறைவி னுள்ளே யுலாவுமெ
ன்னை, யன்னைவயிற் றின்னமடைக் காதேபராபர
மே. ௬௨)

பரமுனக் கென்றெண்ணல் பழக்கமே மாறு,
வரமெனக்குத் தந்தருளென் வாழ்வேபராபரமே.()

வந்தித்துநின்னை மறவாக்கடனாகச்
சிந்திக்கநின்னதருள் செய்யாய்பராபரமே. (௬௪)

எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணி யிரங்கவு
நின், றெய்வவருட் கருணைசெய்யாய் பராபரமே.()

விட்டவெளிப் பேதையன்யான் வேறாகபடான்
றறியேன், சிட்டருடன் சேரனந்தமெதன்டன் பரா
பரமே. (௬௬)

இரவுபகலற்றவிடத் தேகாந்தயோகம்
வரவுந்திருக்கருணை வையாய்பராபரமே. (௬எ)

மால்காட்டிச்சிந்தை மயங்காமனின்றுசுகக்
கால்காட்டிவாங்காதே கண்டாய்பராபரமே. (௬அ)

எப்பொருளு நீயெனவே யெண்ணிநான் றேன்
றுத, வைப்பையழி யாநிலையா வையாய்பராபரமே.

சும்மாவிருப்பதுவே சுட்டற்றபூரணமென்
றெம்மாலறிதற் கெளிதோபராபரமே. (எ0)

முன்னெடுபின்பக்க முடியடிநாப் பண்ணறநின்
றன்னெடுநா னிற்பதென்றே சாற்றாய் பராபரமே.

மைவண்ணந் தீர்ந்த மௌனிசொன்ன தெவ்வ
ண்ண, மவ்வண்ண நிட்டை யருளாய் பராபரமே.

வித்தன்றி யாதும் விளைவதுண்டோ நின்னரு
ளாஞ், சித்தன்றி யாங்களுண்டோசெப்பாய் பரா
பரமே. (எ௩)

ஆங்காரமற்றான் னறிவானவன்யருக்கே
தூங்காததூக்கமது தூக்கும்பராபரமே. (எச)

சிந்தை யவிழ்ந்தவிழ்ந்து சின்மயமா நின்னடிக்கே, வந்த வர்க்கே யின்ப நிலை வாய்க்கும் பராபரமே. (எரு)

சொல்லாடா வூமரைப் போற் சொல்லிறந்து நீயாகி, னல்லா லெனக்கு முத்தி யாமோ பராபரமே. (எசா)

பேச்சாகாமோனம் பிறவாமுளைத்ததென்றற்
காச்சாச்சுமேற்பயனுண் டாமோ பராபரமே.

கெட்டியென்றான் னன்பர் மலங் கெட்டயர்ந்தோர் பூரணமாந், தொட்டிலுக்குட் சேய்போற்று யின்றார் பராபரமே. (எஅ)

காட்டவருளிருக்கக் காணாதிருண்மலத்து
நாட்டமெனக்குவர னன்றோபராபரமே. (எகூ)

எத்தன்மைக்குற்ற மியற்றிடினுந்தாய்பொறுக்கு
மத்தன்மைநின்னருளு மன்றோபராபரமே.

எத்தனையோ தேர்ந்தாலு மென்னாலே யின்பமுண்டோ, சித்துருவே யின்பச் சிவமே பராபரமே.

மண்ணொடு விண் காட்டி மறைந்து மறை யாவருளைக், கண்ணொடு கண் ணாகவென்று காண்பேன் பராபரமே. (அ௨)

பஞ்சரித்துநின்னைப் பலகாலிரந்ததெல்லா
மஞ்சலெனும்பொருட்டே யன்றோபராபரமே. ( )

எங்கெங்கே பார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்கு மவ்வு
யிரா, யங்கங்கிருப்பதுநீ யன்றோபராபரமே. ( )

அனைத்துமாய்நின்றாயே யான்வேறோநின்னை
நினைக்குமாறெங்கே நிகழ்த்தாய்பராபரமே. (௮௫)

நின்போதத்தாலே நினைப்புமறப்புமென்றா
லென்போதமெங்கே யியம்பாய்பராபரமே. (௮௬)

ஒன்றை நினைந் தொன்றை மறந் தோடு மனமெ
ல்லா, நீயென்றறிந்தா லெங்கே யியங்கும் பராப
ரமே. (௮௭)

கொழுந்தில்வயிரமெனக் கோதறவுள்ளன்பி
லழுந்துமவர்க்கேசுகமுண் டாகும்பராபரமே. ( )

பற்றும்பயிர்க்குப் படர்கொழுந்து போற் பரு
வம், பெற்ற வர்க்கே நின்னருடான் பேறும் பரா
பரமே. (௮௯)

யோகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம் பேரன்
பான, தாகியரும் யோகமுன்னே சார்ந்தோர் பரா
பரமே. (௯௦)

அல்லும்பகலு மறிவாகிநின்றவர்க்கே
சொல்லும்பொருளுஞ் சுமைகாண்பராபரமே. ( )

எச்சிலென்று பூவை யிகழ்ந்தோர்க் குனைப்போ
ற்றப், பச்சிலையுங்கிள்ளப் படுமோபராபரமே. ()

அந்தக்கரண மடங்கத் துறப்பதுவே
யெந்தத் துறவினு நன் றெந்தாய்பராபரமே. (௬௩)

தன்னையறிந்தாற் றலைவன்மேற் பற்றலது, பின்
னையொருபற்றுமுண்டோ பேசாய்பராபரமே. ()

அன்பாற் கரைந்துகண்ணீ ராறுகண்ட புண்ணி
யருக், குன்பால் வரவழிதா னுண்டோ பராபரமே.

தன்னையறிந்தருளே தாரகமாநிற்பதுவே
யுன்னையறிதற் குபாயம்பராபரமே. (௬௫)

கற்றகலை யானிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்
லா, மற்றவிடத் தேவெளியா மன்றோ பராபரமே.

கண் மூடிக் கண் விழித்துக் காண்ப துண்டோ
நின்னருளாம், விண் மூடினெல்லாம் வெளியாம்
பராபரமே. (௬௮)

நேரே நினதருளென் னெஞ்சைக் கவரி னென்
றும், பாரேன்சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே. ()

வான்காண வேண்டின் மலையேற லொக்கு முன்
னை, நான்காணப்பாவனைசெய் நாட்டம்பராபரமே

வாதனைவிட் டுன்னருளின் மன்னினல்லால் வே
றுமொரு, சாதனை தானுண்டோநீ சாற்றாய் பரா
பரமே. (௧௦௧)

பாரகமும்விண்ணகமும் பற்றாகநிற்பதருட்
டாரகத்தைப்பற்றியன்றோ சாற்றாய்பராபரமே.

விளக்குந்தகளியையும் வேறென்றார்நின்னைத்
துளக்கமறச்சீவனென்று சொல்வார்பராபரமே.

பாராதிநீயாப் பகர்ந்தாலகமெனவு
மாராயுஞ்சீவனுநீ யாங்காண்பராபரமே. (௧௦௪)

பொய்யைப் பொய்யென் றறியும் போதத்துக்
காதரவுன், மெய்யருளே யன்றோ விளம்பாய் பரா
பரமே. (௧௦௫)

வருவான்வந் தேனெனல் போன் மன்னி யழியு
ஞ்சகத்தைத், தெரிவாக வில்லையென்ற தீரம்பரா
பரமே. (௧௦௬)

மாயாசகமில்லையேன் மற்றெனக்கோர்பற்றுமில்லை
நீயேநானென்றுவந்து நிற்பேன்பராபரமே.

வானாதிநீயெனவே வைத்தமறையென்னையுநீ
தானாகச்சொல்லாதோ சாற்றாய்பராபரமே.

வெள்ளக்கருணைமத வேழமாநின்னருட்கென்
கள்ளக்கருத்தே கவளம்பராபரமே. (௧௦௯)

வண்டாய்த் துவண்டு மௌன மல ரணைமேற்,
கொண்டார்க்கோ வின்பங் கொடுப்பாய் பராப
ரமே. (௧௧௦)

மாயை முதலாம் வினைநீ மன்னுயிர்நீ மன்னுயிர்
தேர்ந், தாயுமறிவானதுநீ யன்றோ பராபரமே.

என்னறிவும்யானுமென தென்பதுவு மாமிவைக
ணின்னவையே யன்றோ நிகழ்த்தாய் பராபரமே.

பாரறியாதண்டப் பரப்பறியாதுன்பெருமை
யாரறிவார்நானோ வறிவேன்பராபரமே. (௧௧௩)

அண்ட மனைத்திலுமா யப்பாலுக் கப்பாலுங்,
கொண்ட நின்னை யாரறிந்து கொள்வார் பரா
பரமே. (௧௧௪)

ஒப்புயர் வொன்றின்றி யொலிபுகா மோன வட்
டக், கப்பலுக்காம் வான்பொருணீ கண்டாய் பரா
பரமே. (௧௧௫)

என்போலெளியவரு மெங்கெங்கும் பார்த்தாலு
முன்போல் வலியவரு முண்டோ பராபரமே.

பார்க்கினண்ட பிண்டப் பரப்பனைத்து நின்செ
யலே, யார்க்குஞ் செயலிலையே யையா பராபரமே

ஒன்றேபலவே யுருவேயருவேயோ
வென்றேயழைப்பதுன்னை யென்றோ பராபரமே.

செப்புவதெல் லாஞ் செபநான் சிந்திப்ப தெல்லாநின், றெப்பிறியான மென வோர்ந்தேன் பராபரமே. (௧௧௯)

ஆரிருந் தென்னூர் போயென் னாரமுதா நின்னருளின், சீரிருந்தா லுய்வேன் சிவமே பராபரமே.

வஞ்சநமன் வாதனைக்கும் வன்பிறவி வேதனைக்கு மஞ்சியுனை யடைந்தே னையா பராபரமே. (௧௨௧)

எந்தப்படியுன் னிதயமிருந்ததெமக் கந்தப்படிவருவ தன்றோ பராபரமே. (௧௨௨)

எந்தெந்த நாளு மெனைப் பிரியா தென்னுயிராய்ச் சிந்தைகுடி கொண்டவருட் டேவே பராபரமே.

அஞ்சலஞ்ச லென்றடிமைக் கப்போதைக் கப்போதே, நெஞ்சிலுணர்த்து நிறைவே பராபரமே.

என்னை யுன்றன் கைக்களித்தார் யாவரென்னை யான் கொடுத்துப், பின்னை யுன்னாற் பெற்ற நலம் பேசேன் பராபரமே. (௧௨௫)

வாய்பேசா வூமையென வைக்க வென்றோ நீ மௌனத், தாயாக வந்தருளைத் தந்தாய் பராபரமே. (௧௨௬)

தன்னைத் தந்தென்னைத் தடுத்தாண்ட நின் கருணைக், கென்னைக் கொண்டென்ன பல னெந்தாய் பராபரமே. (௧௨௭)

மார்க்கண்டர்க்காக மறலிபட்ட பாட்டை யுன்
னிப், பார்க்கி னன்பர்க் கென்ன பயங்காண் பரா
பரமே. (௩௨௮)

சுட்டியுணராமற் றுரியநிலையாய்வெளியில்
விட்டநின்னையாரே வியப்பேன்பராபரமே.

கூறொன்று மின்றி யென்னைச் சும்மா விருக்க
வைத்தா, யீதொன்றும் போதாதோ வின்பம் பரா
பரமே. (௩௩௦)

வாயொன்றும் பேசா மௌனியாய் வந்தாண்ட,
தேயொன்றும்போதாதோ வின்பம் பராபரமே.

என்றுமிருந்தபடிக் கென்னையெனக்களித்த
தொன்றும்போதாதோவுரையாய் பராபரமே.

எண்டிசை கீழ்மேலான வெல்லாம் பெருவெளி
யாக், கண்டவிடத் தென்னையுநான் கண்டேன்பரா
பரமே. (௩௩௩)

பித்தனை யேதும் மறியாப் பேதையனை யாண்ட
வுனக், கெத்தனை தான் றெண்டமிடுவேன் பராப
ரமே. (௩௩௪)

தாயர்கர்ப்பத்தூடனமுந் தண்ணீருந்தந்தருளு
நேயவுனையாரே நினையார் பராபரமே. (௩௩௫)

விரிந்தமனமொடுங்கும் வேளையிலுனைகப்
பரந்தவருள்வாழி பதியேபராபரமே. (௩௩௬)

சிந்தனைபோய் நானெனல்போய்த் தேக்கவின்ப மாமழையை, வந்து பொழிந்தனனை நீவாழி பராபரமே. (௧௩௭)

தந்தையே யோர்வசனந் தந்த படிக் கின்பமுமாய் வந்தனையென் றனைநீ வாழி பராபரமே. (௧௩௮)

மண்ணும் விண்ணும் வந்து வணங்காவோ நின்னருளைக், கண்ணுறவுட் கண்டவரைக் கண்டாற் பராபரமே. (௧௩௯)

என்றுங் கருணை பெற்ற வின்பத் தபோதனர் சொற், சென்ற சென்ற திக்கனைத்துஞ் செல்லும் பராபரமே. (௧௪௦)

ஆடுவதும்பாடுவது மானந்தமாகநின்னைத் தேடுவதுநின்னடியார் செய்கைபராபரமே.

பொங்கியநின் றண்ணருளைப் புட்கலமாய் பெற்றவர்கட், கெங்கெழுந் தென்ஞாயி றியம்பாய்பராபரமே. (௧௪௨)

பாலரொடு பேயர் பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே, சீலமிகு ஞானியர் தஞ்செய்கை பராபரமே

உண்டுடுத்துப் பூண்டிங் குலகத்தார் போற்றிரியுந் தொண்டர் விளையாட்டே சுகங்காண் பராபரமே.

கங்குற்பகலற்றதிருக் காட்சியர்கள்கண்டவழி
யெங்குமொருவழியே யெந்தாய் பராபரமே. ()

காயநிலையல்லவென்று காண்பாருறங்குவரோ
தூயவருட்பற்றுத் தொடர்வார்பராபரமே. ()

அப்புமுப்பும் போன்ற வயிக்யபரா னந்தர்தமக்
கொப்புவமை சொல்லவும்வா யுண்டோபராபரமே

சித்தந்தெளிந்துசிவ மானோரெல்லோர்க்குங்
கொத்தடிமையான குடிநான்பராபரமே. (கசஅ)

தம்முயிர்போலெவ்வுயிருந் தானென்று தண்ணருள்கூர், செம்மையருக் கேவலென்று செய்வேன் பராபரமே. (கசக)

விண்ணுக்கும்விண்ணாகி மேவுமுனக்கியான்பூசை
பண்ணிநிற்குமாறு பகராய்பராபரமே. (கரு௦)

நெஞ்சகமேகோயி னினைவேசுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர்பூசைகொள்ள வாராய்பராபரமே. ()

கெட்டவழியாணவப்பேய் கீழாகமேலான
சிட்டருனைப்பூசை செய்வார்பராபரமே. (கருஉ)

கால்பிடித்துமூலக் கனலைமதிமண்டலத்தின்
மேலெழுப்பிற்றேகம் விழுமோபராபரமே. (கருங)

பஞ்சசுத்திசெய்துநின்னைப் பாவித்துப்பூசைசெ
ய்தால், விஞ்சியஞானம் விளங்கும் பராபரமே.

அன்பர்பணிசெய்யவென்னை யாளாக்கிவிட்டுவிட்டா
லின்பநிலைதானேவந் தெய்தும்பராபரமே. (௧௫௫)

மூர்த்திதலந்தீர்த்தமுறையாற்றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச்சற்குருவும்வாய்க்கும்பராபரமே.

விரும்புஞ்சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞானநான்கு
மரும்புமலர்காய்கனிபோ லன்றோபராபரமே.

தானந்தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ்செய்வர்சிவ
ஞானந்தனையணைய நல்லோர்பராபரமே. (௧௫௬)

சொன்னத்தைச்சொல்லித் துடிக்கின்றவாணவ
ப்பேய்க், கின்னல்வருவதெந்நா ளெந்தாய்பராபர
மே. (௧௫௭)

இன்றோவிருவினைவந் தேறியதுநாமென்றோ
வன்றேவிளைந்ததன்றோ வாற்றேன்பராபரமே.

எண்ணமுந்தா னின்னைவிட வில்லையென்றால்யா
ன்முனமே, பண்ணவினையேது பகராய்பராபரமே.

என்னையின்னதென் றறியாவேழைக்குமா கெடு
வேன், முன்னைவினை கூடன் முறையோபராபரமே.

அறியாநான்செய்வினையை யையாநீகூட்டுங்
குறியேதெனக்குளவு கூறாய்பராபரமே. (கசுரு)

என்னைக்கெடுக்க விசைந்துவிருவினைநோய்
தன்னைக்கெடுக்கத் தகாதோபராபரமே. (கசுசு)

வல்லமையேகாட்டுகின்ற மாமாயைநானொருவ
னில்லையெனினெங்கே யிருக்கும்பராபரமே.

முக்குணத்தாலெல்லா மூளைக்கப்பிரகிருதிக்
கிக்குணத்தைநல்கியதா ரெந்தாய்பராபரமே.

ஆற்றப்படாதுதுன்ப மையவென்றாலென்மனது
தேற்றப்படாதினியென் செய்வேன்பராபரமே.

பூராயமாய்மனதைப் போக்கவறியாமலையோ
பாராயலைந்தே னரசேபராபரமே. (கசுஅ)

சினமிறக்கக்கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம்பெற்றாலு
மனமிறக்கக்கல்லார்க்கு வாயேன்பராபரமே. (

வாதுக்குவந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற்பாழ்த்
தமனமேதுக்குக்கூத்தாடு தெந்தாய்பராபரமே.

சூதாடுவார்போற் றுவண்டுதுவண்டுமனம்
வாதாடினென்னபலன் வாய்க்கும்பராபரமே.

கொள்ளித்தேள்கொட்டிக்குதிக்கின்ற பேய்க்கு
ரங்காய்க், கள்ளமனந்துள்ளுவதென் கண்டாய்ப
ராபரமே. (௧௭௨)

வந்ததையும் போனதையும் வைத்து வைத்துப்
பார்த்திருந்தாற், சிந்தையிதமகிதஞ் சேரும்பராப
ரமே. (௧௭௩)

ஏறுமயிர்ப்பாலமுணர் விந்தவிடயங்கணொருப்
பாறெனவுநன்று வறிந்தேன்பராபரமே. (௧௭௪)

பொறிவழியேயேழை பொரியாயுழல்வதுநின்
னறிவின்விதித்தவிதி யாமோபராபரமே. (௧௭௫)

பாசசாலங்களெல்லாம் பற்றுவிடஞானவைவாள்
வீசுநாளெந்நாள் விளம்பாய்பராபரமே. (௧௭௬)

எந்தவுடலேனு மெடுத்தவுடனல்லதென்று
சிந்தைசெயவந்ததிறஞ் செப்பாய்பராபரமே.

பொய்யெல்லா மொன்றாய்ப் பொருத்தி வைத்த
பொய்யுடலை, மெய்யென்றன்மொய்யாய் விடுமோ
பராபரமே. (௧௭௮)

மின்னனையபொய்யுடலை மெய்யென்றுநம்பியை
யோ, நின்னைமறக்கை நெறியோ பராபரமே.

நித்தியமொன்றில்லாத நீர்க்குமிழிபோன்றவுட
ற், கித்தனைதான்றுன்பமுண்டோ வென்னே பராப
ரமே. (௧௮௦)

தேகமிரு மென்றுசடர் தேம்புவதென் னித்தி
ரையி, னாகமறிந்தாற்பயந்தா னுண்டோபராபரமே

ஏதச்சுமையா வெடுப்பாரெடுத்தவுடற்
சேதமுறின்யாதுபின்னே செல்லும்பராபரமே.

தோற்பாவை நாலாட் சுமையாகுஞ்சீவனென்
கார்ப்பாலெடுத்த தெவராலே பராபரமே.

ஞாலத்தை மெய்யெனவே நம்பி நம்பி நாளுமெ
ன்றன், காலத்தைப் போக்கி யென்ன கண்டேன்
பராபரமே. (௧அ௪)

பொய்யுலக வாழ்க்கைப் புலைச்சேரிவாதனைநின்
மெய்யருளின்மூழ்கின் விடுங்காண் பராபரமே.

நூலேணிவிண்ணேற நூற்குப்பருத்திவைப்பார்
போலேகருவிநன் னூற் போதம்பராபரமே.(௧அ௫)

சின்னஞ் சிறியார்கள் செய்த மணற் சோற்றை
யொக்கு, மன்னுங்கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே.

வாசகஞானத்தால் வருமோசுகம்பாழ்த்த
பூசலென்றுபோமோ புகலாய்பராபரமே. (௧அஅ)

கேட்டதையேசொல்லுங் கிளிபோலநின்னருளி
னாட்டமின்றிவாய்பேச னன்றோபராபரமே.

வெளியாய்ருளில் விரவுமன்பர்தேக
மொளியாய்ப்பிறங்கியது முண்டோ பராபரமே.

காலமொருமூன்றுங் கருத்திலுணர்ந்தாலுமதை
ஞாலந்தனக்குரையார் நல்லோர்பராபரமே.

கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்
லோர்மற், றல்லாதார்யாரோ வறியேன்பராபரமே.

இல்லாதகாரியத்தை யிச்சித்துச்சிந்தைவழி
செல்லாமைநல்லோர் திறங்காண்பராபரமே.

ஏதுவந்து மேதொழிந்து மென்ன தியானென்
னோர்கள்; போதநிலை கண்ட புலத்தோர் பராபரமே

ஆயிரஞ்சொன்னாலு மறியாதவஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடுகூடிற் பிழைகாண்பராபரமே. (௧௬௫)

மாயமயக்கொழிந்தார் மற்றொன்றைநாடுவரோ
நேயவருணிலையி னிற்பார்பராபரமே. (௧௬௬)

நித்திரையிற் செத்த பிண நேருமுடற் கிச்சை
வையாச், சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே

எந்நெஞ்சமேனு மிரங்குமேநின்னருட்குக்
கன்னெஞ்சருமுளரோ காட்டாய்பராபரமே.

மந்தவறி வாகியின்பம் வாயா திருந்தலைந்தாற்,
சிந்தைமயங் காதோவென் செய்வேன் பராபரமே.

தேடினேன் றிக்கனைத்துந் தெண்ட மிட்டேன் சிந்தை நைந்து, வாடினே னென்மயக்க மாற்றாய் பராபரமே. (௨௦௦)

மடிமை யெனு மொன்றை மறுத்தன்றோ வென்னை, யடிமைகொளல் வேண்டு மரசே பராபரமே. ( )

காலர்பயந்தீரவின்பக் காற்கபயமென்றெழுந்த மாலைவளர்த்தனையே வாழிபராபரமே. (௨௦௨)

நீர்ப்புற் புதமாய் நினைவருட்கே நின்றழியப், பார்ப்பதல்லால் வேறொன்றைப் பாரேன் பராபரமே. (௨௦௩)

நீர்க்குமிழி போலென் னினைவு வெளி யாய்க்கரையப், பார்க்குமிட மெல்லாமென்பார்வை பராபரமே. (௨௦௪)

ஆடியோய் பம்பரம்போ லாசையுட னெங்குமுளைத், தேடியோய் கின்றே னென் செய்வேன் பராபரமே. (௨௦௫)

வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்களிக்கு, நாதாந்தமோன நலமேபராபரமே. (௨௦௬)

ஆனந்தமானநின்னை யன்றியொன்றையுன்னாத மோனந்தமியேற்கு முத்திபராபரமே. (௨௦௭)

ஏதுக்கு முன்னைவிட லில்லையென்று மென்கருத்தைச், சோதிக்க வேண்டா நான் சொன்னேன் பராபரமே. (௨0அ)

முத்தியிலுந் தேக மிசை மூவிதமாஞ் சித்தி பெற்றோ, ரெத்தனைபே ரென்றுரைப்ப தெந்தாய்பராபரமே. (௨0௯)

நீயன்றி நானார் நினைவாரென் னெஞ்சகமார்
தாயன்றிச் சூலுமுண்டோ சாற்றாய்பராபரமே.

ஆங்கமேநின்வடிவ மானசுகர்கூப்பிடநீ
யெங்குமேனென்ற தென்னே பராபரமே.

கொள்ளைவெள்ளத் தண்ணருண்மேற் கொண்டு சுழித்தார்த்திழுத்தாற், கள்ளமனக் கப்பலெங்கே காணும் பராபரமே. (௨௧௨)

எக்கலையுங் கற்றுணர்ந்தோ னென்ற வர்க்குஞ் சம்மதஞ்சொல், வக்கணையா லின்பம்வருமோ பராபரமே. (௨௧௩

கல்லெறியப்பாசி கலைந்துநன்னீர் காணுநல்லோர், சொல்லுணரின் ஞானம் வந்து தோன்றும்பராபரமே. (௨௧௪

நின்னையுணர்ந்தோர்கடமை நிந்தித்தபேயறிஞ
ரென்னகதிபெறுவா ரெந்தாய்பராபரமே. (௨௧௫

என்னதியா னென்னலற்ரே ரெங்கிருந்து பார்க்கினுநின், சன்னிதியா நீபெரிய சாமிபராபரமே()

சோற்றுத்துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக் காற்றைப்பிடித்தலேந்தேன் கண்டாய்பராபரமே.()

உள்ளபடி யொன்றை யுரைக்கினவர்க் குள்ளூறவாய்க், கள்ளமின்றி யன்பாய்க் களிப்பேன் பாராபரமே. (உகஅ)

அடுத்தவியல் பாகவொன்றை யான்பகர்வதல்லாற், றெடுத்ததொன்றை யான்வேண்டிச் சொல்லேன் பராபரமே. (உகக)

உள்ளமறி யாதொருவ ரொன்றையுன்னிப்பேசிலேயோ, துள்ளியிளங் கன்றாய்த் துடிப்பேன் பராபரமே. (உஉ0)

எல்லாருமின்புற் றிருக்கநினைப்பதுவே
யல்லாமல்வேறென் றறியேன்பராபரமே. (உஉக)

முன்னாண்மெய்ஞ்ஞான முனிவர்தவமீட்டுதல்போ
லிந்நாளிற் காணவெனக் கிச்சைபராபரமே.

கன்மமென்பதெல்லாங் கரிசறவேமெய்ஞ்ஞான
தன்மநிலைசார்ந்தவன்பர் தன்மைபராபரமே.

கண்டுயிலாதென்னறிவின் கண்ணூடேகாட்சிபெற
மண்டியபேரொளிநீ வாழிபராபரமே. (உஉச)

நானென்தன்மையென்று நாடாமனுடவின்ப
வானுகின்றனைநீ வாழிபராபரமே. (உஉரு)

அகத்தூடணுவணுவா யண்டமெல்லாந்தானாய்
மகத்தாகின்றனைநீ வாழிபராபரமே. (உஉசு)

காரகமாங் கர்ப்பவறைக் கண்ணூடு மென்கண்
ணை, வாரம்வைத்துக்காத்தனைநீ வாழிபராபரமே.

புரந்தோர்தந்தேசமென்பார் பூமியைப்போராடி
யிரந்தோருந்தம்மதென்பா ரென்னேபராபரமே.

மூர்த்தியெல்லாம் வாழியெங்கண் மோனகுரு
வாழியருள், வார்த்தையென்றும் வாழியன்பர் வா
ழிபராபரமே. (உஉஎ

சொல்லும்பொருளுந் தொடராவருணிறைவிற்
செல்லும்படிக்கருணீ செய்தாய்பராபரமே.

இற்றைவரைக்குள்ளாக வெண்ணரியசித்திமுத்தி
பெற்றவர்களெத்தனைபேர் பேசாய்பராபரமே.

நாடுநகருநிசா ளுட்டியபாளயமு
மீடுசெயுமோமுடிவி னெந்தாய்பராபரமே.(உஉஅ

தேடுந்திரவியமுஞ் சேர்ந்தமணிப்பெட்டகமுங்
கூடவருந்துணையோ கூறாய்பராபரமே. (௨௩௩)

தேடாத தேட்டினரே செங்கைத் துலாக்கோல்
போல், வாடாச்சமனிலையில் வாழ்வார் பராபரமே.

நீராய்க்கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்துநின்றேனைப்
பாராததென்னோ பகராய்பராபரமே. (௨௩௫)

உள்ளபொருளாவி யுடன்மூன்றுமன்றேதான்
கொள்ளைகொண்டநீயென் குறைதீர்பராபரமே.

ஆழ்ந்தாயேயிவ்வுலகி லல்லலெல்லாந் தீர்ந்தரு
ளால், வாழ்ந்தாயே யென்றனைநீ வாழிபராபரமே.

தாராவருளையெல்லாந் தந்தெனையுநின்னருளில்
வாராயோவென்றனைநீ வாழிபராபரமே. (௨௩௮)

ஆசையுன்மீதல்லா லருளறியவேறுமொன்றிற்
பாசம்வையேனின்கருணைப் பாங்காற்பராபரமே.

ஆதியந்தநீகுருவா யாண்டதல்லா னின்னையன்
றிப், போதனையுமுண்டோ புகலாய் பராபரமே.

தானாகவந்து தடுத்தாண்டெனையின்ப
வானாகச்செய்தவின்ப வானேபராபரமே. (௨௪௧)

பற்றற்றிருக்குநெறி பற்றிற்கடன்மலையுஞ்
சுற்றறினைக்குமனஞ் சொன்னேன்பராபரமே.

படிப்பற்றுக்கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச்சிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க்கன்றோ சுகங்காண்பராபரமே.

சத்தாகின்றோர் சடங்களிலிங்கமென
வைத்தாருமுண்டே யென்வாழ்வேபராபரமே.

சித்தநிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தாருடற்றீபம்
வைத்தகர்ப்பூரம்போல் வயங்கும்பராபரமே.

ஆதிகாலத்திலெனை யாண்டனையேயிப்பானீ
போதியெனினெங்கேநான் போவேன்பராபரமே.

நாவழுத்துஞ்சொன்மலரோ நாளுந்திக்கும்பொ
ன்மலரோ, தேவையுனக்கின்னதென்று செப்பாய்
பராபரமே. (உசஎ)

கன்னறரும் பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்க் கற்க
ண்டா,யின்ப முதாயென்னுளிருந்தாய் பராபரமே.

சிற்பரமேதற்பரமே தெய்வச்சுருதிசொன்ன
வற்புதமேயன்பே யறிவேபராபரமே. (உசகூ)

அறிவிப்பானீயென்றாலெம்புலன்கடந்த
நெறிநிற்பர்யாரேநிகழ்த்தாய்பராபரமே. (உ௫0)

அந்தக்கரணமெனு மாகாதபேய்களெனை
வந்துபிடித்தாட்ட வழக்கோபராபரமே. (௨௫௧)

ஐவரொடுங்கூடாம லந்தரங்கசேவைதந்த
தெய்வவறிவே சிவமேபராபரமே. (௨௫௨)

அருளாகிநின்றசுக மாகாமலையோ
விருளாகிநிற்க வியல்போபராபரமே. (௨௫௩)

அன்பரெல்லாமின்ப மருந்திடவும்யானொருவன்
றுன்புறுதனன்றோநீ சொல்லாய்பராபரமே.

சந்ததமுநின்கருணை சாற்றுவதல்லால்வேறு
சிந்தையறியேனுன் சித்தம்பராபரமே. (௨௫௫)

நானெனக்குளறு நாட்டத்தா லென்னைவிட்
டெப்போனாலுமுன்னைவிட்டுப்போகேன் பராபரமே.

இக்காயம்பொய்யென்றோ ரீட்டத்துனக்கபயம்
புக்காதாருண்டோபுகலாய் பராபரமே. (௨௫௭)

தானாதல்பூரணமே சாருமிடமுண்டோயிரும்
வானாதியுமொழுங்காய்மன்னும்பராபரமே (௨௫௮)

உன்னுமனங்கர்ப்பூர வுண்டைபோலேகரைய
மின்னுமானந்த விளக்கேபராபரமே. (௨௫௯)

நாட்பட்டலைந்த நடுக்கமெல்லாந்தீரவுனக்
காட்பட்டுந்துன்பமெனக்காமோபராபரமே.

பாவிபடுங்கண்கலக்கம் பார்த்துமிரங்காதிருந்தா
லாவிக்குறுதுணையா ரையாபராபரமே. (௨௬௧)

நின்னிறைவேதாரகமாய் நின்றுசுகமெய்தாம
லென்னிறைவேபாவித்தே னென்னேபராபரமே.(

நின்னைச் சரண்புகுந்தா னீகாக்கல் வேண்டுமல்
லா, லென்னைப்புறம்விடுத லென்னே பராபரமே.(

மாறாத துன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தானின்செ
வியி, லேறாதவாறே தியம்பாய் பராபரமே.(௨௬௪)

விஞ்சுபுலப் பாடனைத்தும் வீறுதுன்பஞ்செய்ய
வந்த, வஞ்சுபுல வேடருக்கு மாற்றேன்பராபரமே

கன்னங்கரியநிறக் காமாதிராக்ஷசப்பேய்க்
கென்னையிலக்காகவைத்த தென்னேபராபரமே. (

சித்திநெறிகேட்டல் செகமயக்கஞ்சென்மமற
முத்திநெறிகேட்டன் முறைகாண்பராபரமே.

சிந்தைசிதையச் சிதையாதவானந்த
மெந்தவகையாலேவந்தெய்தும்பராபரமே.(௨௬௮)

கூர்த்தவறிவாலறியக் கூடாதெனக்குரவன்
றேர்த்தபடிதானே திரிந்தேன்பராபரமே. (௨௬௯)

பத்தருந்தும் பரமசுகம்யானருந்த
வெத்தனைநாள்செல்லு மியம்பாய்பராபரமே. ( )

தீரத்திறற்றுறவு சேராமலிவ்வுலகிற்
பாரத்தனம்பேசல் பண்போபராபரமே. (௨௭௧)

இந்தவெளியினையுண் டேப்பமிடப்பேரறிவாத்
தந்தவெளிக்கேவெளியாய்ச்சார்ந்தேன்பராபரமே

உணர்த்து முனைநாடா துணர்ந்தவை யேநாடி, யிணக்குறுமென் னேழைமைதானென்னே பராபரமே. (௨௭௩)

உண்டுபோலின்று முலகைத்திரமெனவுட்
கொண்டுநான்பெற்றபலன் கூறாய்பராபரமே.

உள்ளபடி யாதுமென வுற்றுணர்ந்தே னக்கணமே, கள்ளமனம்போனவழி காணேன்பராபரமே.

சித்தமவுனஞ் செயல்வாக்கெலாமவுனஞ்
சுத்தமவுனமென்பாற்றோன்றிற்பராபரமே. (௨௭௬)

எண்ணில்பல கோடியுயி ரெத்தனையோ வத்தனைக்கும், கண்ணிற் கலந்தவருட் கண்ணே பராபரமே (௨௭௭)

எனக்கினியாருன்போலு மில்லையென்றால்யானு
முனக்கினியனாகா வுளவேன்பராபரமே. (௨௭௮)

அண்டபிண்டங்காணே னகமும் புறமுமொன்ருக்
கண்டவென்னை நீகலந்த காலம்பராபரமே. (உ௭௯)

எத்தனையோகோடி யெடுத்தெடுத்துச்சொன்ன
லுஞ், சித்தமிரங்கிலையென் செய்வேன் பராபரமே

அன்றந்தநால்வருக்கு மற்புதமாநீயுரைத்த
தொன்றந்தவார்த்தையெனக்குண்டோபராபரமே

அப்பனென்று மன்னையென்று மாரியனென்று
ம்முனையே, செப்புவதுமுன்னிலையின்சீர்காண்பரா
பரமே. (உ௮உ)

கட்டுங்கனமுமந்தக் காலர்வரும்போதெதிர்த்து
வெட்டுந்தளமோ விளம்பாய்பராபரமே. (உ௮௩)

பேசாதமோனநிலை பெற்றன்ருேநின்னருளாம்
வாசாமகோசரந்தான் வாய்க்கும்பராபரமே.

கற்ருலுங்கேட்டாலுங் காயமழியாதசித்தி
பெற்ருலுமின்பமுண்டோ பேசாய்பராபரமே.

கண்டவடிவெல்லாங் கரைக்கின்றவஞ்சனம்போ
லண்டமெல்லாநின்னருளே யன்ருேபராபரமே.

தன்செயலாலொன்றுமிலை தானென்ருனென்பாவி
நின்செயலாய்நில்லா நினைவேன்பராபரமே.(உ௮௭)

கொலைகளவுகட்காமங் கோபம்விட்டாலன்றோ
மலையிலக்காநின்னருடான் வாய்க்கும்பராபரமே.

தன்னையறியாதுசகந் தானாயிருந்துவிட்டா
லுன்னையறியவரு முண்டோபராபரமே. (உ௱௰)

ஒன்றிரண்டென்றுன்னுணர்வுகொடுத்துள்ளபடி
யென்றுமென்னைவையா யிறையேபராபரமே.

கருதுமடியார்களுளங் காணவெளியாகுந்
துரியநிறைவான சுகமேபராபரமே. (உ௱௰௧)

பொய்குவித்த நெஞ்சனருட் பொற்பறிந்து திக்
கனைத்துங், கைகுவித்துநிற்பதெந்தக் காலம்பராப
ரமே. (உ௱௰௨)

அத்துவிதமான வயிக்யவனுபவமே
சுத்தநிலையந்நிலையார் சொல்வார்பராபரமே (உ௱௰௩)

வைத்த சுவரலம்பின் மண்போமோ மாயையி
னோர்க், கெத்தனைபோ தித்துமென்னா மெந்தாய்ப
ராபரமே. (உ௱௰௪)

பூட்டற்றுத் தேகமற்றுப் போகுமுன்னே நின்ன
ருளைக், காட்டத்தகாதோ வென்கண்ணே பராபர
மே. (உ௱௰௫)

சொல்லிப்பதர்களைந்து சொன்முடிவுகாணாதார்
நெல்லிற்பதர்போல நிற்பார்பராபரமே. (௨௯௬)

அழுக்காற்றானெஞ்ச மழுங்கியபுன்மாக்க
ளிழுக்காற்றாலின்பநல மெய்தார்பராபரமே.

தேகாதிபொய்யெனவே தேர்ந்தவுபசாந்தருக்கு
மோகாதியுண்டோமொழியாய்பராபரமே. (௨௯௮)

சாதனையெல்லாமவிழ்த் தற்போதங்காட்டாதோர்
போதனைநீநல்குவதெப் போதோபராபரமே.

ஒன்றுமறியாவிருளாமுள்ளம் படைத்தவெனக்
கென்றுகதிவருவ தெந்தாய்பராபரமே. (௩௦௦)

சிந்திக்குந்தோறுமென்னுட் சிற்சுகமாயூற்றூறிப்
புந்திக்குணின்றவருட் பொற்பேபராபரமே (௩௦௧)

என்றுமடைந்தோர்கட் கிரங்கார்குறிப்பனைத்துங்
கன்றையுதைகாலி கதைகாண்பராபரமே. (௩௦௨)

குற்றங்குறையக் குணமேலிடவருளை
யுற்றவரேயாவிக் குறவாம்பராபரமே. (௩௦௩)

ஒருமையால் வாய்க்குமுண்மைக் கோரனந்தநூ
ல்கோடிப், பெருமையாற்பேசிலென்ன பேறாம்பரா
பரமே. (௩௦௪)

சொல்லுஞ்சமயநெறிச் சுற்றுக்குளேசுழலு
மல்லலொழிவதென்றைக் கையாபராபரமே.

பிடித்ததையேதாபிக்கும் போராணவத்தை
யடித்துத்துரத்தவல்லா ரார்காண்பராபரமே.

நேசத்தானின்னை நினைக்குநினைவுடையார்
ஆசைக்கடலி லழுந்தார்பராபரமே. (௩௦௭)

கள்ளாதுகட்டுணவுங் காரியமோநாவொருசொற்
கொள்ளாதசோதாஷமன்றோ கூறாய்பராபரமே.

சென்றவிடமெல்லாந் திருவருளேதாரகமா
நின்றவர்க்கேயானந்த நிட்டைபராபரமே. (௩௦௯)

நீட்சிகுறுகலில்லா நித்யசுகாரம்பசுக
சாக்ஷியாமுன்னைவந்து சார்ந்தேன்பராபரமே.

வானாதிதத்துவமாய் மன்னிநின்றகாரணநீ
நானுகிநிற்பதெந்த நாளோபராபரமே. (௩௧௧)

காட்டத்திலங்கிகடைய வந்தாலென்னவுன்னு
நாட்டத்தினூடுவந்த நட்பேபராபரமே. (௩௧௨)

நித்திரையாய்த்தானே நினைவயர்ந்தானித்தநித்தஞ், செத்தபிழைப்பானதெங்கள் செய்கைபராபரமே. (௩௧௩)

இன்பநிட்டையெய்தாமல் யாதெனினுஞ் சென்
றுமனந், துன்புறுதல் வன்பிறவித்துக்கம் பராப
ரமே. (௩௧௪)

பொய்யகலமெய்யான போதநிலைகண்டோர்க்கோ
ரையமிலையையமிலை யையாபராபரமே (௩௧௫)

மந்திரத்தையுன்னி மயங்காதெனக்கினியோர்
தந்திரத்தைவைக்கத் தகாதோபராபரமே.(௩௧௬)

விண்கருணைபூத்ததென்ன மேவியுயிர்க்குயிராய்த்
தண்கருணைதான்றவருடாய்நீபராபரமே. (௩௧௭)

தன்மயமாய்நின்றநிலை தானேதானாகிநின்று
னின்மயமாயெல்லா நிகழும்பராபரமே. (௩௧௮)

ஏங்கியிடையுநெஞ்ச வேழையைநீவாவென்றே
பாங்குபெறச்செய்வதுன்மேற் பாரம்பராபரமே

ஆண்டநின்னை நீங்கா வடிமைகள்யா மாணவத்
தைப், பூண்டதென்ன தன்மம் புகலாய்பராபரமே.

எங்கனுநீயென்று விருந்தபடியெய்தாம
லங்குமிங்குமென்றலைய லாமோபராபரமே.(௩௨௧)

கற்குமதுவுண்டு களித்தலல்லாலின்னருளி
னிற்குமதுதந்ததுண்டோ நீதான்பராபரமே.

அண்டபகிரண்ட மறியாதநின்வடிவைக்
கண்டவரைக்கண்டாற்கதியாம்பராபரமே.(௩௨௩)

கலக்கமுறநெஞ்சைக் கலக்கித்திருப்பத்
துலக்குபவனீயலையோ சொல்லாய்பராபரமே.

சிந்தையு மென்போலச் செயலற் றடங்கிவிட் டால், வந்ததெலா நின்செயலாவாழ்வேன் பராப ரமே. (௩௨௫)

பந்தமெலாந்தீரப் பரஞ்சோதிநீகுருவாய்
வந்தவடிவை மறவேன்பராபரமே. (௩௨௬)

தானந்தமான சகசநிருவிகற்ப
வானந்தநிட்டையருளாயாபராபரமே. (௩௨௭)

அல்லலெல்லாந் தீரவெனக் கானந்த மாகவொ ரு, சொல்லையென்பால்வைத்ததையென்சொல்வே ன்பராபரமே. (௩௨௮)

சிந்தைமயக்கமறச் சின்மயமாய்நின் றவுன்னைத்
தந்தவுனக்கென்னையுநான் றந்தேன்பராபரமே.

மைகாட்டுமாயை மயக்கமறநீகுருவாய்க்
கைகாட்டவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே(௩௩௦)

மால்வைத்தசிந்தை மயக்கர வென் சென்னி மி சைக், கால்வைக்கவுங்கனவுகண்டேன் பராபரமே.

மண்ணான மாயையெல்லா மாண்டுவெளியாக வி ரு, கண்ணாரவுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

மண்ணீர்மையாலே மயங்காதுன்கையாலென்
கண்ணீர்துடைக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே ()

உள்ள துணரா வுணர்விலிமா பாவியென்றே,
மெள்ளமெள்ளக் கைநெகிழ விட்டாய்பராபரமே.

எல்லாநினதுசெய லென்றெண்ணுமெண்ணமுநீ
யல்லாலெனக்குளதோ வையாபராபரமே. (௩௩௫)

பந்தமயக்கிருக்கப் பற்றொழிந்தேனென்றுளறு
மிந்தமயக்க மெனக்கேன்பராபரமே. (௩௩௬)

காட்சியெல்லாங் கன்னவிடக் கண்டதுன்
டோ யாதினுக்கு, மாட்சியுனதருளே யன்றோபரா
பரமே. (௩௩௭)

எட்டுத்திசையுமொன்றா யின்பமாய் நின்ற வுன்
னை, விட்டுப்பிரியவிடம் வேறேபராபரமே.(௩௩௮)

பிரியாதுயிர்க்குயிராய்ப் பின்னமறவோங்குஞ் *
செறிவேயறிவே சிவமேபராபரமே. (௩௩௯)

ஏதேதுசொன்னாலு மெள்ளளவுநீயிரங்காச்
சூதேதெனக்குளவு சொல்லாய்பராபரமே. (௩௪௦)

கற்பனையாய் பாடுகின்றேன்கண்ணீருங் கம்பலை
யுஞ், சொற்பனத்துங் காணேனென் சொல்வேன்
பராபரமே. (௩௪௧)

வன்பொன்றுநீங்கா மனதிறப்பமாறுப்பே
ரன்பொன்றும்போர்து மெனக்கையாபராபரமே. ( )

ஏதுந்தெரியா வெளியேனைவாவெனநின்
போதநிலைகாட்டிற் பொறாதோபராபரமே.(௩௪௩)

ஓராமலெல்லா மொழிந்தேற்குன்றெய்வவரு
டாராதிருக்கத் தகுமோபராபரமே. (௩௪௪)

மோனந்தருஞான மூட்டியெனக்குவட்டா
வானந்தவாழ்க்கை யருளாய்பராபரமே. (௩௪௫)

வாடுமுகங்கண்டென்னை வாடாமலேகாத்த
நீடுங்கருணை நிறைவேபராபரமே. (௩௪௬)

புந்தியினு னின்னடியைப்போற்றுகின்ற மெய்யடியார், சிந்தையிறப்போ நின்றியானம் பராபரமே.

உனக்குவமையாக்கருணை யுள்ளவரும்வன்மைக்
கெனக்குவமையானவரு மில்லைபராபரமே.(௩௪௮)

தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போ லெவ்விடத்து, நீயிருந்து நான்றளர்ந்துநின்றேன் பராபரமே

வாயாற் கிணறுகெட்ட வாறேபோல் வாய்பேசிப், பேயானுர்க் கின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே. (௩௫௰)

பாவமென்றாலேதும் பயமின்றிச்செய்யவிந்தச்
சீவனுக்கார்போதந் தெரித்தார்பராபரமே.

இன்பநிருவிகற்ப மின்றேதாவன்றெனிலோ
துன்பம்பொறுப்பரிதுசொன்னேன்பராபரமே.

கற்றாநிலைகற்றாற் கருவியவிழாதருளாய்
நிற்குநிலைகற்பதுவே நீதம்பராபரமே. (௩௫௩)

காச்சச் சுடர்விடும்பொற் கட்டி போனின்மல
மாய், பேச்சற்றவரே பிறவார்பராபரமே.

பற்றொழிந்துசிந்தைப் பதைப்பொழிந்துதானே
தா, னற்றிருப்ப தென்றைக் கமைப்பாய் பராப
மே. (௩௫௫)

உருவெளிதான் வாதனூ ருத்தமர்க் கல்லாலு
மங், குருவழிநின் றோர்க்குமுண்டோ கூறாய்பராப
மே. (௩௫௬)

தேகமியாதேனுமொரு சித்திபெறச்சீவன்முத்தி
யாகுநெறிநல்லநெறி யையாபராபரமே. (௩௫௭)

உலகநெறிபோற்சடல மோயவுயிர்முத்தி
யிலகுமெனல்பந்த வியல்போபராபரமே. (௩௫௮)

பாமாப் பரவெளியாப் பார்ப்பதல்லான் மற்றொ
வர்க்குந், திரமேது மில்லைநன்றாத்தேர்ந்தேன்பரா
பரமே (௩௫௯)

தேடுவேனின்னருளைத் தேடுமுன்னே யெய்தி னட, மாடுவேனானந்த மாவேன்பராபரமே.(௩௬0)

உள்ளங்குழைய யுடல்குழையவுள்ளிருந்த
கள்ளங்குழையவென்று காண்பேன்பராபரமே. ()

பட்டப் பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தை மாளி னெல்லாம், வெட்ட வெளியாக விளங்கும் பராப ரமே. (௩௬௨)

பார்க்கிணறுப் போற்கிடந்த பாழுஞ் சிந்தை மாளினென்னை, யார்க்குச் சரியிடலா மையாபரா பரமே. (௩௬௩)

பாட்டுக்கோ வன்பினுக்கோ பத்திக்கோவன்ப ரங்க, ளீட்டுக்கெல் லாங்குறுகி நின்றாய்பரா பரமே. (௩௬௪)

முத்தாந்தவித்தே முளைக்குநிலமாயெழுந்த
சித்தாந்தமார்க்கச் சிறப்பேபராபரமே. (௩௬௫)

உன்னாவெளியா யுறங்காதபேருணர்வா
யென்னாவிக்குள்ளே யிருந்தாய்பராபரமே. ()

தத்துவ மெல்லா மகன்ற தன்மை யர்க்குச்சின் மயமா, நித்தமுத்த சுத்த நிறைவேபராபரமே. ()

உள்ளக்கொதிப்பகல வுள்ளுள்ளேயானந்த
வெள்ளமலர்கருணை வேண்டும்பராபரமே.(௩௬௮)

என்னைப்புரப்பதரு ளின்கடனுமென்கடனு
நின்னிற்பணியறவே நிற்கைபராபரமே. (௩௬௯)

தானேயாநன்னிலையைத் தந்தவருளானந்த
வானேமனாதீத வாழ்வேபராபரமே. (௩௭௦)

மண்ணாதி பூதமெல்லாம் வைத்திருந்த நின்னி
றைவைக், கண்ணாரக் கண்டுகளித்தேன்பராபரமே.

அறியாமையீதென் றறிவித்தவன்றேதான்
யாவருநிலையும் பெற்றேன்பராபரமே. (௩௭௨)

ஈதெனவுநன்றெனவுந் தேர்ந்துநான்றேர்ந்தபடி
யேதுநடக்கவொட்டா தென்னேபராபரமே.

கண்டவறிவகண்டா காரமெனமெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கேமுத்தி கொடுப்பாய்பராபரமே

ஈறுகவல்வினைநா னென்னுமலின்பசுகம்
பேறும்படிக்கடிமை பெற்றேன்பராபரமே. (௩௭௫)

பெற்றாரனுபூதி பேசாதமோனநிலை
கற்றாருனைப்பிரியார் கண்டாய்பராபரமே (௩௭௬)

நீயேநானென்று நினைப்புமறப்புமறத்
தாய்யனையவரு டந்தாய்பராபரமே, (௩௭௭)

சஞ்சலமற்றெல்லாநீ தானென்றுணர்ந்தேனென்
னஞ்சலியுங்கொள்ளா யரசேபராபரமே. (௩௭௮)

பூதமுதனாதவரை பொய்யென்றமெய்யரெல்லா
ம், காதலித்தவின்பக் கடலேபராபரமே. (௩௱௭௯)

வாக்குமன மொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால்
வெவ்வேறாய்ப், போக்குடைய வார்த்தை பொருந்
தேன்பராபரமே. (௩௱௮0)

வன்மை யின்றி யெல்லா மதித்துணர்வாய்க் கா
கெடுவேன், றன்மையொன்றுந்தோயாத்தணடயோ
பராபரமே. (௩௱௮௧)

பத்தர்சித்தர் வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழிசெங்
கோல்,வைத்தவர்கள் வாழி குருவாழி பராபரமே.

கல்லாதே னானுங் கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார்,
சொல்லாலேநின்னைத் தொடர்ந்தேன் பராபரமே.

சொல்லிறப்பச் சற்குருவாய்த்தோன்றிச் சுகங்
கொடுத்த, நல்லுரைக்கே கொத்தடிமைநான்காண்
பராபரமே. (௩௱௮௪)

முத்திக்குவித்தான மோனக்கரும்புவழி
தித்தித்திடவிளைந்த தேனேபராபரமே. (௩௱௮௫)

நித்திரையும்பாழ்த்த நினைவுமற்றுநிற்பதுவோ
சுத்தவருணிலைநீ சொல்லாய்பராபரமே. (௩௱௮௬)

மண்ணுமறிகடலு மற்றுளவுமெல்லாமுன்
கண்ணிலிருக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே.

பூட்டிவைத்து வஞ்சப் பொறிவழியே யென்ற
னைநீ, யாட்டுகின்றதேதோவறியேன்பராபரமே.

பொய்யுணர்வா யிந்தப் புழுக்கூட்டைக் காத்தி
ருந்தே, னுய்யும்வகையு முளதேபராபரமே.

பைங்கிளிக்கண்ணி.

அந்தமுடனாதி யளவாமலென்னறிவிற்
சுந்தரவான்சோதி துலங்குமோபைங்கிளியே. (க)

அகமேவு மண்ணலுக் கென் னல்ல லெல்லாஞ்
சொல்லிச், சுகமான நீபோய்ச் சுகங்கொடுவா பை
ங்கிளியே. (உ)

ஆவிக்குளாவியெனு மற்புதனார்சிற்சுகந்தான்
பாவிக்குங்கிட்டுமோ சொல்லாய்நீபைங்கிளியே

ஆருமறியாமலெனை யந்தரங்கமாகவந்து
சேரும்படியிறைக்குச் செப்பிவாபைங்கிளியே.(ச)

ஆறுனகண்ணீர்க்கென் னங்கபங்கமானதையுங்
கூறுதகென்னே குதலைமொழிப்பைங்கிளியே. (ரு)

இன்பருள வாடையமூந் தேறுமெமக் கண்ணல்
சுத்த, வம்பரமா மாடை யளிப்பானோ பைங்கிளி
யே. (சு)

உன்னுமலொன்றிரண்டென் றோராமல் வீட்டு நெறி, சொன்னான் வரவும்வகைசொல்லாய் நீபைங் கிளியே (௭)

ஊருமிலார்பேருமிலா ருற்றார்பெற்றாருடனே யாருமிலாரென்னை யறிவாரோபைங்கிளியே. (௮)

ஊரைப்பாராமலெனக் குள்ளகத்து நாயகனார், சீரைப்பார்த் தாற்கருணை செய்வாரோ பைங்கிளி யே. (௯)

என்றுவிடியுமிறைவாவோவென்றென்று நின்றநிலையெல்லா நிகழ்த்தாய்நீபைங்கிளியே.

எந்தமடலூடு மெழுதாவிறைவடிவைச், சிந்தை மடலாவெழுதிச் சேர்ப்பேனோ பைங்கிளியே.

கண்ணுண்மணி போலின்பங் காட்டியெனைப் பி ரிந்த, திண்ணியருமின்னம்வந்து சேர்வாரோபைங் கிளியே. (௧௨)

ஏடார் மலர்சூடே னெம்பெருமான் பொன்ன டியாம், வாடா மலர்முடிக்குவாய்க்குமோ பைங்கி ளியே (௧௩)

கல்லேன் மலரேன்கனிந்தவன்பே பூசையென்ற, நல்லோர் பொல்லா வெனையு நாடுவரோ பைங்கி ளியே. (௧௪)

கண்டதனைக் கண்டு கலக்கந் தவிரெனவே,விண் டபெரு மானையுநான் மேவுவதென் றோ பைங்கிளியே.

காணுதகாட்சி கருத்துவந்துகாணமல்
வீணாள்கழிந்து மெலிவேனோபைங்கிளியே. (கசு)

காந்தமிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்ன வருள், வேந்த னெமை யிழுத்து மேவுவதென் றோ பைங்கிளியே. (கஎ)

காதலால் வாடினதுங் கண்டனையே யெம்மிறைவர், போதரவா யின்பம்புசிப்பேனோபைங்கிளியே

கிட்டிக்கொண் டன்பருண்மை கேளாப் பலவடிகொள், பட்டிக்கு மின்பமுண்டோ சொல்லாய் நீ பைங்கிளியே. (கக)

கிட்டோய்நெஞ்சிற் கிளர்வார்தழுவவென்று
னெட்டோராவரவர் நேசமென்றோபைங்கிளியே. ()

கூறுங் குணமுமில்லாக் கொள்கையினு ரென்கவலை, யாறும் படிக்கு மணைவாரோ பைங்கிளியே.

சின்னஞ் சிறியேன் றன் சிந்தைகவர்ந் தாரிறைவர், தன்னந் தனியே தவிப்பேனோ பைங்கிளியே.

சிந்தைமருவித் தெளிவித்தெனையாள
வந்தகுருநாதனருள் வாய்க்குமோபைங்கிளியே.

சொல்லிறந்துநின்ற சுகரூபப்பெம்மானை
யல்லும்பகலு மணைவேனோபைங்கிளியே. (௨௪)

தற்போதத் தாலே தலைகீழதாகவைய, னற்போ தவின்புவர நாட்செலுமோ பைங்கிளியே. (௨௫)

தன்னை யறியுந் தருணந் தனிற்றலைவ, ரென்னை யணையாதவண்ணமெங்கொளித்தார் பைங்கிளியே.

தாங்கரிய மையலெல்லாந் தந்தெனைவிட்டின்ன ருளாம், பாங்கியைச்சேர்ந் தாரிறைக்குப்பண்போ சொல் பைங்கிளியே. (௨௭)

தாவியதோர்மர்க்கடமாந் தன்மைவிட்டே யண் ணலிடத், தோவியம்போனிற்கினெனை யுள்குவ ரோ பைங்கிளியே. (௨௮)

தீராக் கருவழக்கைத் தீர்வை யிட்டங் கென்னை யினிப், பாரேறு தாண்டானைப் பற்றுவனோ பைங் கிளியே. (௨௯)

தூங்கிவிழித்தென்ன பலன் றூங்காமற் றூங்கி நிற்கும், பாங்குகண்டா லன்றோ பலன் காண்பே ன்பைங்கிளியே. (௩௦)

தொல்லைக் கவலை தொலைத்துத்தொலையாத,வெல்லையிலா வின்பமய மெய்துவதோ பைங்கிளியே.()

நன்னெஞ்சத் தன்பரெல்லா நாதரைச் சேர்ந்தின்பணைந்தார், வன்னெஞ்சத்தாலே நான் வாழ்விழந்தேன் பைங்கிளியே. (௩௨)

நானே கருதின் வர நாடார்சும்மா விருந்தாற், றானே யணைவரவர் தன்மையென்றோ பைங்கிளியே.

நீர்க்குமிழி போன்றவுட னிற்கையிலே சாசுவதஞ், சேர்க்க வறியாமற் றிகைப்பேனோ பைங்கிளியே. (௩௪)

நெஞ்சகத்தில்வாழ்வார் நினைக்கின்வே றென்றணையார், வஞ்சகத்தா ரல்லரவர் மார்க்கமென்னோ பைங்கிளியே. (௩௫)

பன்முத் திரைச்சமயம் பாழ்படக்கல் லாலடிவாழ், சின்முத்திரையரசைச் சேர்வேனோ பைங்கிளியே. (௩௬)

பச்சை கண்ட நாட்டிற் பறக்குமுனைப் போற்பறந்தே, னிச்சையெல்லா மண்ணாற்கியம்பிவா பைங்கிளியே. (௩௭)

பாசபந்தஞ் செய்ததுன்பம் பாராம லெம்மிறை வ,ராசைதந்த துன்பமதற் காற்றேனன் பைங்கிளியே. (௩௮)

பாராசையற்றிறையைப் பற்றநான்பற்றினின்ற பூராயமெல்லாம் புகன்றுவாபைங்கிளியே. (௩௯)

பேதைப் பருவத்தே பின்றொடர்ந்தென் பக்குவமுன், சோதித்த வண்ணல் வந்து தோய்வாரோ பைங்கிளியே. (௪௦)

பைம்பயிரை நாடுமுன்போற் பார்பூத்த பைங்கொடிசேர், செம்பயிரை நாடித் திகைத்தேனன் பைங்கிளியே. (௪௧)

பொய்க்கூடு கொண்டு புலம்புவனோ வெம்மிறைவர், மெய்க்கூடு சென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே.

பொய்ப் பணி வேண்டேனைப் பொருட் படுத்தியண்ண லென்பான், மெய்ப்பணியுந் தந்தொருகான் மேவுவனோ பைங்கிளியே. (௪௩)

மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கு மற்றுள வெலாமுறங்கு, கண்ணுறங்கே னெம்மிறைவர் காதலாற்பைங்கிளியே. (௪௪)

மட்டுப் படாத மயக்கமெல்லாந் தீரவென்னை, வெட்ட வெளி வீட்டிலண்ணன் மேவுவனோபைங்கிளியே. (௪௫)

மாலை வளர்த்தென்னை வளர்த்திறைவர் பன்னெறியாம், பாலை வனத்தில்விட்ட பாவமென்னோ பைங்கிளியே. (௪௬)

மெய்யினோய் மாற்ற வுழந்த மெத்த வுண்டெம் மண்ணறந்த, மையனோய் தீர்க்க மருந்து முண்டோ பைங்கிளியே. (௪௭)

மேவுபஞ்ச வண்ணமுற்றாய் வீண்சிறையா லல்லலுற்றாய், பாவிபஞ்ச வண்ணம் பகர்ந்துவா பைங்கிளியே. (௪௮)

வாய்திறவா வண்ணமெனை வைத்தாண்டார்க் கென்றுயரை, நீ திறவாச் சொல்லி னிசமாங்காண் பைங்கிளியே. (௪௯)

வாட்டப் படாத மவுனவின்பங் கையாலே, காட்டிக் கொடுத்தானைக் காண்பேனோ பைங்கிளியே.

வாரா வரவாக வந்தருளு மோனருக்கென், பேராசை யெல்லாம்போய்ப் பேசிவா பைங்கிளியே.

விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்கா யாகவென்பாற், பண்ணிய தெம்மண்ணன் மயல் பார்த்தாயோ பைங்கிளியே. (௫௨)

விண்ணுள் வளியடங்கி வேறற்ற தென்னவருட், கண்ணு ளடங்கிடவுங் காண்பேனோ பைங்கிளி யே. (௫௩)

விண்ணோர் நிலவுதவழ் மேடையிலெல் லாருமுற, மண்ணான வீட்டிலென்னை வைத்ததென்னோ பைங்கிளியே. (௫௪)

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்திருந்தென் கள்ள மெல்லாம், வள்ளலறிந் தாலெனக்கு வாயுமுண் டோ பைங்கிளியே. (௫௫)

[illegible]க்குமுன்னே யாவித்துணைவரைநான்
ரூகத்தின் வண்ணந் தழுவுவனோ பைங்கிளியே.

தானேசுபாவந் தலைப்படநின்றானான
வானானவரும் வருவாரோ பைங்கிளியே. (௫௭)

கள்ளத்தலைவரவர் கைகாட்டிப்பேசாம
னுள்ளத்தில்வந்த வுபாயமென்னோ பைங்கிளியே.

எந்நாட்கண்ணி.

தெய்வவணக்கம்.

சீர்பூத்தவேணி நிலவெறிப்பமன்றாடுங்
கார்பூத்தகண்டனையாள் காணுநாளெந்நாளோ.

பொன்னாருமன்றன் மணிப் பூவைவிழி வண்டு சுற்று, மென்னா ரமுதினலை மிச்சிப்பதெந்நாளோ.

நீக்கி மலக் கட்டறுத்து நேரே வெளியிலெம்
மைத், தூக்கிவைக்குந் தாளைத்தொழுதிடுநாளெந்
நாளோ. (௩)

கருமுகங்காட்டாமலென்றுங் கர்ப்பூரம்வீசுந்
திருமுகமேநோக்கித் திருக்களிப்பதெந்நாளோ.

வெஞ்சே லெனும்விழியார் வேட்கைநஞ்சுக்கஞ்
சினரை, யஞ்சே லெனுங்கைக் கபயமென்ப தெந்
நாளோ. (௫)

ஆறுசமயத்து மதுவதுவாய்நின்றிலங்கும்
வீறுபரைதிருத்தாள் மேவுநாளெந்நாளோ. (௬)

பச்சைநிறமாய்ச்சிவந்த பாகங்கலந்துலகை
யிச்சையுடனீன்றாளை யாங்காண்பதெந்நாளோ.

ஆதியந்தங் காட்டா தகண்டிதமாய் நின்றுண
ர்த்தும், போதவடி வாமடியைப் போற்றுநா ளெந்
நாளோ. (௮)

கங்கைநிலவுசடைக் காட்டானைத் தந்தை யெ
னும், புங்க வெண்கோட் டானைபதம் புந்திவைப்ப
தெந்நாளோ. (௯)

அஞ்சு முகங் காட்டாம லாறுமுகங் காட்ட
வந்த, செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தை வைப்ப
தெந்நாளோ. ௧௦

தந்தையிரு தாடுணித்துத் தம்பிரான் றாள்சேர்ந்த, வெந்தையிரு தாளிணைக்கே யின்புறுவ தெந்நாளோ. (௧௧)

குருமரபின் வணக்கம்.

தூய்ய கரமலராற் சொல்லாமற் சொன்ன வுண்மை, யையனைக்கல் லாலரசை யாமணைவ தெந்நாளோ. (௧)

சிந்தையினுக் கெட்டாத சிற்சுகத்தைக் காட்ட வல்ல, நந்தியடிக் கீழ்க்குடியாம் நாமணைவ தெந்நாளோ. (௨)

எந்தை சனற்குமர றாதியெமை யாட்கொள்வான், வந்ததவத்தினரை வாழ்த்துநா ளெந்நாளோ.

பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பாதிவிருத் தத்தாலிப் பார்விருத்த மாகவுண்மை, சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான் பணிவ தெந்நாளோ. (௫)

சிற்றம்பலமன்னுஞ் சின்மயராந் தில்லைநகர்க்
கொற்றங்குடிமுதலைக் கூறுநா ளெந்நாளோ. (௬)

[illegible]ல னருண் ஞான முதல் கொற்றங் குடியடிக, ணறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ. (௭)

நாளவங்கள் போகாம னன்னெறியைக் காட்டி யெமை, யாளவந்த கோலங்கட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. (அ)

என்னறிவை யுள்ளடக்கி யென் போல் வருமவு னி, தன்னறிவுக் குள்ளே நான் சாருநா ளெந்நாளோ (௯)

ஆறுமொன்றை நாடினதற் காறுமுண்டா மெ ன்றெமக்குக், கூறுமவுனியருள் கூடுநாளெந்நாளோ

நில்லாமனின் றருளே நேரேபாரென்றவொரு சொல்லான்மவுனியரு டோற்றுநாளெந்நாளோ.

வைதிகமாஞ்சைவ மவுனிமவுனத்தளித்த மெய்திகழ்ந்தென்னல் லல்விடியுநாளெந்நாளோ.( )

வாக்கு மனமற்ற மவுனிமவு னத்தருளே, தாக் கவுமென் னல்லலெல்லாந் தட்டழிவ தெந்நாளோ.

அடியார் வணக்கம்.

வெம்பந்தந்தீர்த்துலகாள் வேந்தன்றிருஞான சம்பந்தனையருளாற் சாருநாளெந்நாளோ. (க)

ஏரின் சிவபோக மிங்கிவர்க்கே யென்னவுழ,வா ரங்கொள் செங்கையர்தாள்வாரம் வைப்ப தெந்நா ளோ (உ)

பித்தரிறை யென்றறிந்து பேதையாற் றாதனுப்பு, வித்த தமிழ்ச்சமர்த்தர் மெய்புகழ்வ தெந்நாளோ. (௩)

போதவூர் நாடறியப் புத்தர்தமை வாதில்வென்ற, வாதவூ ரையனன்பை வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ. (௪)

ஓட்டுடன்பற் றின்றியுலகைத் துறந்தசெல்வப், பட்டினத்தார் பத்ரகிரி பண்புணர்வ தெந்நாளோ.

கண்டதுபொய் யென்ற கண்டா காரசிவமெய் யெனவே, விண்டசிவ வாக்கியர்தாண் மேவுநாளெந்நாளோ. (௬)

சக்கரவர்த்தி தவராசயோகியெனு
மிக்கதிருமூலனருண் மேவுநாளெந்நாளோ. (௭)

கந்தரனுபூதிபெற்றுக் கந்தரனுபூதிசொன்ன
வெந்தையருணகிரி யிருக்குநாளெந்நாளோ. (௮)

எண்ணரியசித்த ரிமையோர்முதலான
பண்ணவர்கள்பத்தருள் பாலிப்பதெந்நாளோ. ()

யாக்கையைப்பழித்தல்.

சுக்கிலமு நீருஞ் சொரிமலமு நாறுமுடற், புக்குடலும் வாஞ்சையினிப் போதுமென்ப தெந்நாளோ. (௧)

நீர்க்குமிழிபூணமைத்து நின்றாலுநில்லாமெய்
பார்க்குமிடத்திதன்மேற் பற்றறுவதெந்நாளோ.

காக்கைநரிசெந்நாய் கழுகொருநாட்கூடியுண்டு
தேக்குவிருந்தாமுடலைச் சீயென்பதெந்நாளோ.

செங்கிருமியாதிசெனித்தசென்மபூமியினை, யிங்
கெனுடலென்னு மிழுக்கொழிவதெந்நாளோ. (௪)

தத்துவர்தொண் ணூற்றறுவர் தாமாய் வாழிந்
நாட்டைப், பித்தனென்னும்பிதற்றொழிவ தெந்
நாளோ. (௫)

ஊனென்றிநாத னுணர்த்துமதைவிட்டறிவே
னானென்றபாவிதலை[?] நாணுநாளெந்நாளோ. (௬)

வேலையிலாவேதன் விதித்தவிந்த்ரசாலவுடன்
மாலைவியாபார[?] மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (௭)

ஆழ்ந்துநினைக்கிலரோகமாமிவ்வுடலில், வாழ்
ந்துபெறும்பேற்றை மதிக்குநாளெந்நாளோ. (௮

மும்மலச்சேறான முழுக்கும்பி பாகமெனு
மிம்மலகாயத்து னிகழ்ச்சிவைப்பதெந்நாளோ.(௯

நாற்றமிகக்காட்டு நவவாயில்பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத்துருத்தி சுமையென்பதெந்நாளோ.(௧௰[?]

உருவிருப்ப வுள்ளேதானூறுமலக் கேணி, ய
வருப்பு வாழ்க்கையைக்கண்டஞ்சுநாளெந்நாளோ

மாதரைப்பழித்தல்.

மெய்வீசு நாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்சளான்மறை ரப், பொய்வீசும் வாயார் புலையொழிவ தெந்நாளோ. (௧)

திண்ணிய நெஞ்சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்டிற், கண்ணிவைப்போர் மாயங் கடக்குநா ளெந்நாளோ. (௨)

கண்டுமொழி பேசிமனங் கண்டுகொண்டு கைவிலையாக், கொண்டுவிடு மானார்பொய்க் கூத்தொழிவ தெந்நாளோ. (௩)

காமனைவாவென் றிருண்ட கண்வலையைவீசுமின்னார், நாமமறந் தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ. (௪)

கண்களில்வெண்பூளை கரப்பக்கருமையிட்ட
பெண்கண்மயறப்பிப் பிழைக்குநாளெந்நாளோ. ()

வீங்கித்தளர்ந்து விழுமுலையார் மேல் வீழ்ந்து, தூங்கு மதன் சோம்பைத் துடைக்குநா ளெந்நாளோ. (௬)

கச்சிருக்குங் கொங்கை கரும்பிருக்கு மின்மாற் றம், வைச்சிருக்கு மாதர் மயக்கொழிவ தெந்நாளோ. (௭)

பச்சென்றகொங்கைப் பசப்பியர்பாழானமய
னச்சென்றறிந்தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ.(௮)

உந்திச்சுழியா லுளத்தைச்சுழித்தகன
தந்தித்தனத்தார் தமைமறப்பதெந்நாளோ. (௯)

தட்டுவைத்த சேலைப்பூங்கொய்சகத்திற் சிந்தை யெல்லாங், கட்டி வைக்கு மாயமின்னார் கட்டழிவ தெந்நாளோ. (௧௦)

ஆழாழியென்ன வளவுபடாவஞ்சநெஞ்சப்
பாழானமாதர்மயற் பற்றொழிவதெந்நாளோ.

தூயபனித்திங்கள் சுடுவதெனப்பித்தேற்று
மாயமடவார் மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (௧௨)

ஏழைக் குறும்புசெயு மேந்திழையார்மோக மெ னும், பாழைக்கடந்து பயிராவதெந்நாளோ.

விண்டு மொழி குளறி வேட்கைமது மொண்டு தருந், தொண்டியர்கள் கட்கடையிற் சுற்றொழிவ தெந்நாளோ. (௧௪)

மெய்யிற் சிவம்பிறக்க மேவுமின்பம் போன் மாதர், பொய்யி லின்பின்றென்று பொருந்தா நாளெ ந்நாளோ. (௧௫)

தத்துவமுறைமை.

ஐம்பூதத்தாலே யலக்கழிந்ததோடமற
வெம்பூதநாதனரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. (௧

சத்தமுதலாம்புலனிற் சஞ்சரித்தகள்வரெனும்
பித்தர்பயந்தீர்ந்து பிழைக்குநாளெந்நாளோ. (௨

நாளும்பொறிவழியை நாடாதவெண்ணமெமை
யாளும்பொறியா லருள்வருவதெந்நாளோ. (௩)

வாக்காதி யானகன்ம மாயை தம்பால் வீண்கா
லம், போக்காம லுண்மை பொருந்துநா ளெந்நா
ளோ. (௪)

மனமானவானரக்கைக் மாலையாகாம
லெனையாளடிகளடி யெய்துநாளெந்நாளோ. (௫)

வேட்டைப்புலப்புலையர் மேவாதவண்ணமனக்
காட்டைத்திருத்திக் கரைகாண்பதெந்நாளோ.(௬)

உந்துபிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடாதெந்தையருள்
வந்துபிறக்க மனமிறப்பதெந்நாளோ. (௭)

புத்தியெனுந்துத்திப் பொறியரவின் வாய்த்தே
ரை, யொத்துவிடா தெந்தையருளோங்குநா ளெ
ந்நாளோ. (௮)

ஆங்காரமென்னுமத யானைவாயிற்கரும்பா
யோங்காமலெந்தையரு ளெய்துநாளெந் நாளோ.

சித்தமெனும் பௌவத் திரைக்கடலில் வாழ்து
ரும்பாய், நித்தமலையாதருளி னிற்குநா ளெந்நா
ளோ. (௧௦)

வித்தியாதத்துவங்க ளேழும்வெருண்டோடச்
சுத்தபரபோகத்தைத் துய்க்குநாளெந்நாளோ. ()

சுத்தவித்தை யேமுதலாத் தோன்றுமோ ரைந்துவகைத், தத்துவத்தை நீங்கியருள் சாருநாளெந்நாளோ. (கஉ)

பொல்லாதகாமப் புலைத்தொழிலிலென்னறிவு செல்லாமனன்னெறியிற் சேருநாளெந்நாளோ. ()

அடிகளடிக் கீழ்க்குடியா யாம் வாழா வண்ணங், குடிகெடுக்கும் பாழ்மடிமைக் கூறொழிவ தெந்நாளோ. (கச)

ஆனபுறக்கருவி யாறுபத்துமற்றாவும் போனவழியுங்கூடப் புன்மூலைப்பதெந்நாளோ. ()

அந்தகனுக்கெங்குமிரு ளானவாறுவறிவில் வந்தவிருள்வேலை வடியுநாளெந்நாளோ. (கசு)

புன்மலத்தைச் சேர்ந்துமல போதம் பொருந்துதல் போய், நின்மலத்தைச்சேர்ந்து மல் நீங்குநாளெந்நாளோ. (கஎ)

கண்டுகண்டுந் தேறாக் கலக்க மெல்லாந் தீர்வண்ணம், பண்டைவினை வேரைப் பறிக்குநா ளெந்நாளோ. (கஅ

பைங்கூழ்வினைதான் படுசாவியாகவெமக் கெங்கோன்கிரணவெயி லெய்துநாளெந்நாளோ.(

குறித்த விதமாதியாற் கூடும் வினை யெல்லாம் வறுத்த வித்தாம் வண்ணமருள் வந்திடுநா ளெந்நாளோ. (உ0

சஞ்சிதமேயாதி சரக்கானமுச்சேறும்
வெந்தபொரியாகவருண் மேவுநாளெந்நாளோ.

தேகமுதனுன்காத் திரண்டொன்றாய்நின்றிலகு
மோகமிருமாயை முடியுநாளெந்நாளோ. (உஉ)

சத்தமுதலாத் தழைத்திங்கெமக்குணர்த்துஞ்
சுத்தமாமாயை தொடக்கறுவதெந்நாளோ. (உரு)

எம்மைவினையை யிறையையெம்பாற்காட்டாத
வம்மைதிரோதை யகலுநாளெந்நாளோ. (உச)

நித்திரையாய்வந்து நினைவழிக்குங்கேவலமாய்
சத்துருவைவெல்லுஞ் சமர்த்தறிவதெந்நாளோ.

சன்னல்பின்னலான சகலமெனுங்குப்பையிடை
முன்னவன்ஞானக்கனலை மூட்டுநாளெந்நாளோ.

மாயாவிகார மலமொழிசுத்தாவத்தை
தோயாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (உஎ)

தன்னுண்மை.

உடம்பறியுமென்னுமந்த வூழலெல்லாந்தீரத்
திடம்பெறவேயெம்மைத்தெரிசிப்பதெந்நாளோ.

செம்மையறிவாலறிந்து தேகாதிக்குள்ளிசைந்த
வெம்மைப்புலப்படவே யாமறிவதெந்நாளோ. (உ)

தத்துவமாம்பாழ்த்த சடவுருவைத்தான்சுமந்த
சித்துருவாமெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ.(௩)

பஞ்சப்பொறியையுயி ரென்னுமந்தப்பஞ்சமறச்
செஞ்செவேயெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ.

அந்தக்கரணமுயிரா மென்றவந்தரங்க
சிந்தைக்கணத்திலெம்மை தேர்ந்தறிவதெந்நாளோ

முக்குணத்தைச் சீவனென்னு மூடத்தை விட்டருளா, லக்கணமேயெம்மை யறிந்துகொள்வ தெந்நாளோ. (௪)

காலையுயிரென்னுங் கலதிகள்சொற்கேளாமற்
சீலமுடனெம்மைத்தெளிந்துகொள்வதெந்நாளோ

வான்கெடுத்துத்தேடு மதிகேடர்போலவெமை
நான்கெடுத்துத்தேடாம னன்கறிவதெந்நாளோ.

அருளியல்பு.

ஈனந்தருநா டிதுநமக்குவேண்டாமென்
றானந்தநாட்டி லவதரிப்பதெந்நாளோ. (௧)

பொய்க்காட்சியான புவனத்தைவிட்டருளா
மெய்க்காட்சியாம்புவன மேவுநாளெந்நாளோ.(௨)

ஆதியந்தங்காட்டாம லம்பரம்போலேநிறைந்த
சீதிலருட்கடலைச் சேருநாளெந்நாளோ. (௩)

எட்டுத்திசைக்கீழ்மே லெங்கும்பெருகிவரும், வெட்டவெளிவிண்ணாற்றின்மெய்தோய்வதெந்நாளோ

சூதானமென்று சுருதியெல்லாமோலமிடு
மீதானமானவெற்பை மேவுநாளெந்நாளோ. (௫)

வெந்துவெடிக் கின்றசிந்தை வெப்பகலத் தண்ணருளாய், வந்துபொழிகின்ற மழைகாண்ப தெந்நாளோ. (௬)

சூரியர்கள்சந்திரர்க டோன்றாய்ச்சுயஞ்சோதிப்
பூரணதேயத்திற் பொருந்துநாளெந்நாளோ. (௭)

கன்றுமனவெப்பக் கலக்கமெலாந்தீரவருட்
டென்றல்வந்துவீசுவெளிசேருநாளெந்நாளோ. ()

கட்டுநமன்செங்கோல் கடாவடிக்குங்கோலாக
வெட்டவெளிப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ. ()

சாலக்கபாடத் தடைதீரவெம்பெருமா
ளாலக்கமண்டபத்து ளோடுநாளெந்நாளோ. ()

விண்ணவன்றானென்னும் விரிநிலாமண்டபத்திற்
றண்ணீரருந்தித்தளர் வொழிவதெந்நாளோ. (௧௧)

வெய்யபுலிபார்த்து விழித்திருந்தவல்லலறத்
துய்யவருளிற் றுயிலுநாளெந்நாளோ. (௧௨)

வெய்யபிறவிவெயில் வெப்பமெலாம்விட்டகல
வையனடிநீழ லணையுநாளெந்நாளோ. (கந)

வாதைப்பிறவி வளைகடலைநீந்தவையன்
பாதப்புணையிணையைப் பற்றுநாளெந்நாளோ.(கச)

ஈனமில்லா மெய்ப்பொருளை யிம்மையிலேகாண வெளி, ஞானமெனு மஞ்சனத்தை நான்பெறுவதெந்நாளோ. (கரு)

எல்லாமிறந்தவிடத் தெந்தைநிறைவாம்வடிவைப்
புல்லாமற்புல்லிப் புணருநாளெந்நாளோ. (கசு)

சடத்துளுயிர்போலெமக்குத் தானுயிராய்ஞான
நடத்துமுறைகண்டுபணி நாம்விடுவதெந்நாளோ()

எக்கணுமாந்துன்ப விருட்கடலைவிட்டருளாம்
மிக்ககரையேறி வெளிப்படுவதெந்நாளோ. (கஅ)

பொருளியல்பு.

கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க் காண்பார்போன் மெய்ஞ்ஞான, மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய்காண்பதெந்நாளோ. (க)

கேடில்பசுபாசமெல்லாங் கீழ்ப்படவுந்தானே
மேலாடுஞ்சுகப்பொருளுக் கன்புறுவதெந்நாளோ.

ஆணவத்தைநீக்கி யறிவுடையைவகையாக்
காணவத்தைக்கப்பாலைக் காணுநாளெந்நாளோ. ( )

நீக்கப்பிரியா நினைக்கமறக்கக்கூடாப்
போக்குவரவற்ற பொருளணைவதெந்நாளோ. ( )

அண்டருக்கு மெய்ப்பில் வைப்பா மாரமுதை யென்னகத்திற், கண்டுகொண்டு நின்று களிக்கு நாளெந்நாளோ. (௫)

காட்டுந்திருவருளே கண்ணைக்கண்டுபர
வீட்டின்பமெய்ப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ.

நானென தன்மை நழுவியேயெவ்வுயிர்க்குந்
தானெனவுண்மைதனைச் சாருநாளெந்நாளோ. (எ)

சிந்தை மறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால், வந்தபொருளெம்மையுந்தான் வாழ்விப்ப தெந்நாளோ. (அ)

எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கும் வியாபகமா, யுள்ளவொன்றை யுள்ளபடியோரு நாளெந்நாளோ. (௯)

அருவுருவமெல்லா மகன்றதுவாயான
பொருளெமக்குவந்து புலப்படுவதென்றோ.

ஆரணமுங்காணுவகண்டிதாகாரபரி
பூரணம்வந்தெம்மைப்பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

சத்தொடுசித்தாகித் தயங்கியவானந்தபரி
சுத்தவகண்டசிவந் தோன்றுநாளெந்நாளோ.

எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மின்புருவாய் நீக்கமின்றித், தங்குந் தனிப்பொருளைச் சாருநா ளெந்நாளோ. (௧௫)

அடிமுடிகாட்டாதசுத்த வம்பரமாஞ்சோதிக்
கடுவெளிவந்தென்னைக் கலக்குநாளெந்நாளோ. ( )

ஒன்றனையுங்காட்டா வுளத்திருளைச்சூறையிட்டு
நின்றபரஞ்சோதியுட னிற்குநாளெந்நாளோ.

எந்தச்சமயமிசைந்துமறிவூடறிவாய்
வந்தபொருளேபொருளாவாஞ்சிப்பதெந்நாளோ.

எவ்வாறிங் குற்றுணர்ந்தார் யாவரவர் தமக்கே, யவ்வாறாய் நின்ற பொருட் கன்பு வைப்ப தெந்நாளோ. (௧எ)

பெண்ணாணலி யெனவும் பேசாம லென்னறிவின், கண்ணூடே நின்றவொன்றைக் காணுநாளெந்நாளோ. (௧அ)

நினைப்பு மறப்புமற நின்றபரஞ்சோதி, தனைப்புலமா வென்னறிவிற் சந்திப்பதென்றோ.

ஆனந்தவியல்பு.

பேச்சுமூச்சில்லாத பேரின்பவெள்ளமுற்று
நீச்சுநிலைகாணம னிற்குநாளெந்நாளோ. (௧)

சித்தந்தெளிந்தோர் தெளிவிற்றெளிவான
சுத்தசுகக்கடலுட் டோயுநாளெந்நாளோ. (௨)

சிற்றின்ப முண்டூழ் சிதைய வனந் தங்கடல்போன், முற்றின்ப வெள்ளமெமை மூடுநா ளெந்நாளோ. (௩)

எல்லையில்பே ரின்பமய மெப்படியென்றோர் தமக்குச், சொல்லறியா வூமர்கள் போற் சொல்லுநா ளெந்நாளோ. (௪)

அண்டரண்டகோடி யனைத்துமுகாந்த வெள்ளங்,கொண்ட தெனப் பேரின்பங் கூடுநா ளெந்நாளோ. (௫)

ஆதியந்தமில்லாத வாதியனாதியெனுஞ்
சோதியின்பத்தூடே துளையுநாளெந்நாளோ. (௬)

சாலோகமாதி சவுக்கியமும்விட்டநம்பான்
மேலானஞானவின்ப மேவுநாளெந்நாளோ. (௭)

தற்பரத்தி னுள்ளேயுஞ் சாலோக மாதியெனும், பொற்பறிந்தா னந்தம் பொருந்துநாளெந்நாளோ.

உள்ளத்தினுள்ளேதா னூறுஞ்சிவானந்த
வெள்ளந்துளைந்து விடாய்தீர்வதெந்நாளோ. (௯)

கன்னலுடன் முக்கனியுங் கற்கண்டுஞ் சீனியுமாய், மன்னுமின்ப வாரமுதைவாய்மடுப்பதெந்நாளோ. (௧௦)

மண்ணூடுமூன்றமயக்கமெல்லாந்தீர்ந்திடவும்
விண்ணூடெழுந்தசுக மேவுநாளெந்நாளோ. ( )

கானற்சலம்போன்ற கட்டுழலைப்பொய்தீர
வானமுதவாவி மருவுநாளெந்நாளோ. (௧௨)

தீங் கரும்பென் றுவினியா தின்று வினிப்பன போற், பாங் குறும்பே ரின்பம் படைக்குநா ளெந் நாளோ. (௧௩)

புண்ணிய பாவங்கள் பொருந்தா மெய் தன்ப ரெல்லா, நண்ணியபே ரின்பசுக நாமணைவதெந்நா ளோ. (௧௪)

அன்புநிலைமை.

தக்கரவிகண்ட சரோருகம்போலென்னிதய
மிக்கவருள்கண்டு விகசிப்பதெந்நாளோ. (௧)

வானமுகில்கண்ட மயூரபட்சிபோலையன்
ஞானநடங்கண்டு நடிக்குநாளெந்நாளோ. (௨)

சந்திரனைநாடுஞ் சகோரபக்ஷிபோலறிவில், வந்த பரஞ்சோதியையாம் வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ. (௩

குத்திரமெய்ப்புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம்பொன்றாட்டுஞ், சித்தனை யென்கண்ணூற் றெரிசிப்பதெந்நாளோ. (௪

அந்தரத்தேநின்றாடு மானந்தக்கூத்தனுக்கென்
சிந்தைதிறைகொடுத்துச் சேவிப்பதெந்நாளோ. (

கள்ளனிவ னென்று மெள்ளக் கைவிடுதல் காரி யமோ,வள்ளலே யென்று வருந்துநாளெந்நாளோ.

விண்ணுடர்காணு விமலாபரஞ்சோதி
பண்ணுவாவாவென் றரற்றுநாளெந்நாளோ. (எ)

ஏதேது செய்தாலு மென் பணிபோய் நின்பணி யா, மாதேவாவென்றுவருந்து.நா ளெந்நாளோ. ()

பண்டுங்கா ணேனுன் பழம்பொருளே யின்றுமு னைக், கண்டுங்கா ணேனெனவுங் கைகுவிப்பதெந் நாளோ. (௧௯)

பொங்கேதமான புழுக்கமெல்லாந்தீரவின்ப
மெங்கேயெங்கேயென் றிரங்குநாளெந்நாளோ.

கடலின்மடைகண்டதுபோற் கண்ணீராறுக
வுடல்வெதும்பிமூர்ச்சித் தருகுநாளெந்நாளோ.

புலர்ந்தேன்முகஞ்சருகாய்ப் போனேனிற்கா ண
வலந்தேனென்றேங்கி யழுங்குநாளெந்நாளோ.

புண்ணீர்மையாளர் புலம்புமாபோற்புலம்பிக்
கண்ணீருங்கம்பலையுங் காட்டுநாளெந்நாளோ.

போற்றேனென் றுலுமென்னைப் புந்திசெய்யும் வேதனைக்கிங், கார்ற்றேனாற் றேனென் றரற்றுநா ளெந்நாளோ. (௧௪)

பொய் முடங்கும் பூமி சில போட்டறைப் பூங்க மலன், கைமுடங்க நான் சனனக் கட்டறுவ தெந் நாளோ. (கரு)

கற்குணத்தைப் போன்றவஞ்சக் காரர்கள் கை கோவாம், னற்குணத்தார் கைகோத்து நான்றிரிவ தெந்நாளோ. (கசு)

துட்டனை மாமாயைச் சுழனீக்கியந்தரமே
விட்டனையோவென்று வியக்குநாளெந்நாளோ. ( )

அன்பர்நெறி.

அத்துவாவெல்லா மடங்கச்சோதித்தபடிச்
சித்துருவாய்நின்றார் தெளிவறிவதெந்நாளோ. (க)

மூச்சற்றுச்சிந்தை முயற்சியற்று மூதறிவாய்ப், பேச்சற்றோர்பெற்ற வொன்றைப்பெற்றிடுநாளெந் நாளோ. (உ)

கோட்டாலையான குணமிறந்தநிர்க்குணத்தோர்
தேட்டாலேதேடுபொருள் சேருநாளெந்நாளோ.

கெடுத்தே பசுத் துவத்தைக் கேடிலாவானந்த, மடுத்தோ ரடுத்த பொருட் கார்வம்வைப்ப தெந் நாளோ (ச)

கற்கண்டா லோடுகின்ற காக்கைபோற் பொய் ம்மாயச், சொற்கண்டா லோடுமென்பர் தோய்வ றிவ தெந்நாளோ. (ரு)

மெய்த்த குலங் கல்விபுனை வேடமெல்லா மோடவிட்ட, சித்த மொன்றுஞ் சேராச் செயலறிவ தெந்நாளோ. (௬)

குற்றச் சமயக் குறும்படர்ந்து தற்போத,மற்றவர்கட்கற்றபொருட் கன்புவைப்பதெந்நாளோ.

தர்க்கமிட்டுப்பாழாஞ் சமயக்குதர்க்கம்விட்டு நிற்குமவர்கண்டவழி நேர்பெறுவதெந்நாளோ.

வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்க கலாந்தவரை,யாறு முணர்ந் தோருணர்வுக் கன்பு வைப்ப தெந்நாளோ. (௯)

கண்டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறிந்து, கொண்டநெஞ்சர் நேயநெஞ்சிற் கொண்டிருப்ப தெந்நாளோ. (௧0)

பாக்கியங்களெல்லாம் பழுத்துமனம்பழுத்தோர் நோக்குந்திருக்கூத்தை நோக்குநாளெந்நாளோ. ()

எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்கள், செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தை வைப்ப தெந்நாளோ. (௧௨)

அறிஞருரை.

இருநிலனாய்த் தீயாகி யென்ற திருப்பாட்டின், பெருநிலையைக் கண்டுணர்ந்து பேச்சறுவ தெந்நாளோ. (௧)

அற்றவர்கட்கற்றசிவ னாமென்ற வத்துவித, முற்றுமொழி கண்டருளின் மூழ்குநாளெந் நாளோ.

தானென்னை முன்படைத்தா னென்ற தகவுரையை, நானென்று வுண்மைபெற்று நாமுணர்வதெந் நாளோ. (௩)

என்னுடைய தோழனுமா மென்ற திருப்பாட்டி, னன்னெறியைக் கண்டுரிமை நாஞ்செய்வதெந் நாளோ. (௪)

ஆருடனேசேரு மறிவென்றவவ்வுரையைத்
தேரும்படிக்கருடான் சேருநாளெந்நாளோ. (௫)

உன்னி லுன்னுமென்ற வுறுமொழியா லென்னிதயந், தன்னிலுன்னி நன்னெறியைச்சாருநாளெந் நாளோ. (௬)

நினைப்பறவேதானினைந்தே னென்றநிலைநாடி
மனைத்துமாமப்பொருளி லாழுநாளெந்நாளோ. ( )

சென்றுசென்றே யணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந் தொன்றாகி, நின்றுவிடு மென்றநெறி நிற்குநாளெந் நாளோ. (௮)

ஆதியந்தமில்லா வரியபரஞ்சோதியென்ற
நீதிமொழிகண்டதுவாய்நிற்குநாளெந்நாளோ. (௯)

பிறிதொன்றி லாசையின்றப்பெற்றிருந்தே னென்ற, நெறியுடையான் சொல்லினிலை நிற்குநாளெந் நாளோ. (௰)

திரையற்றநீர்போற் றெளியவெனத்தேர்ந்த
வுரைபற்றியுற்றங் கொடுங்குநாளெந்நாளோ. ()

யாவற்றில் லவ்முநந்தறவெனற
நெறியாமுறையுணர்ந்து நிற்குநாளெந்நாளோ. ()

எனக்குநீயென்று மியற்கையாய்ப்பின்னு
முனக்குநானென்ற வுறுதிகொள்வதெந்நாளோ.

அறிவை யறிவதுவேயாகும்பொருளென், றுறு
திசொன்ன வுண்மையினை யோருநா ளெந்நாளோ.

நிற்குநிலை.

பண்ணினிசைபோலப் பரமன்பாணின்றதிற
லெண்ணியருளாகி யிருக்குநாளெந்நாளோ. (௧)

அறிவோடறியாமை யற்றறிவினூடே
குறியிலறிவுவந்து கூடுநாளெந்நாளோ. (௨)

சொல்லான்மனத்தாற் றொடராச்சம்பூரணத்தி
னில்லாநிலையாய் நிலைநிற்பதெந்நாளோ. (௩)

செங்கதிரின் முன்மதியந் தேசடங்கி நின்றிடல்
போ, லங்கணனூர்தாளி லடங்குநா ளெந்நாளோ.

வானூடடங்கும் வளிபோலவின்புருவாங்
கோனூடடங்குங் குறிப்பறிவதெந்நாளோ. (௫)

செப்பரியதண்கருணைச் சிற்சுகனூர்பூரணத்தி
லப்பினிடையுப்பா யணையுநாளெந்நாளோ. (௬)

தூயவறிவான சுகரூபசோதிதன்பாற்
றீயிளிரும்பென்னத் திகழூநாளெந்நாளோ. (எ

தீதணையாக்கர்ப்பூர தீபமெனநான்கண்ட
சோதியுடனொன்றித் துரிசறுவதெந்நாளோ. (அ

ஆராருங்காணாத வற்புதனார்பொற்படிக்கீழ்
நீரார்நிழல்போ னிலாவுநாளெந்நாளோ. (௯

எட்டத்தொலையாத வெந்தைபிரான்சந்நிதியில்
பட்டப்பகல்விளக்காய் பண்புறுவதெந்நாளோ. (

கருப்பு வட்டை வாய் மடுத்துக் கண்டார் நா
போல,விருப்பு வட்டா வின்புறுவை மேவுநாளெ
நாளோ. (௧௧

துச்சப்புலனாற் சுழலாமற்றண்ணருளா
லுச்சிக்கதிர்ப்படிக மொவ்வுநாளெந்நாளோ. ௧௨

இம்மாநிலத்தி லிருந்தபடியேயிருந்து
சும்மாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (௧௩

தானவனாந் தன்மையெய்தித்தண்டமென வ
டமெங்கு,ஞானமதயானைநடத்துநாளெந்நாளோ

ஒன்றிரண்டு மில்லதுவா யொன்றிரண்டு முள்
துவாய், நின்ற சமத்து நிலை நேர்பெறுவ தெந்
ளோ. (௧௫

பாசமகலாமற் பதியிற்கலவாமன்
மாசில்சமத்துமுத்தி வாய்க்குநாளெந்நாளோ.

சிற்றறிவுமெள்ளச் சிதைந்தெம்மான்பேரறிவை
யுற்றறியாவண்ணமறிந் தோங்குநா ளெந்நாளோ.

தந்திரத்தை மந்திரத்தைச் சாரினவை யாமறி
வென், றெந்தையுணர் வேவடிவா வெய்துநா ளெந்
நாளோ. (௧௮)

போக்குவர வற்றவெளி போனிறைந்த போத
நிலை, நீக்கமறக்கூடி நினைப்பறுவ தெந்நாளோ. ()

காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்ற
வந்த, வீண்பாவம் போயதுவாய் மேவுநா ளெந்
நாளோ. (௨௦)

வாடாதேநாணுவாய் மாயாதேயெங்கோவை
நாடாதேநாடி நலம்பெறுவதெந்நாளோ. (௨௧)

ஆடலையே காட்டியெம தாடலொழித் தாண்
டான்பொற், றாடலைமேற் சூடித் தழைக்குநா ளெ
ந்நாளோ. (௨௨)

மேலொடு கீழில்லாத வித்தகனார் தம்முடனே
பாலொடுநீர்போற்கலந்து பண்புறுவதெந்நாளோ

அறியாதறிந்தெமையா ளண்ணலைநாமாகக்
குறியாதவண்ணங் குறிக்குநா ளெந்நாளோ.

ஓராமன்மந்திரமு முன்னுமனம்பரனைப்
பாராமற்பார்த்துப் பழகுநாளெந்நாளோ. (உ௫)

ஊன்பற்று மென்னோ டுறவுபற்றும் பூரணன்பா
ல்,வான்பற்றுங் கண்போன் மருவுநாளெந்நாளோ.

ஆண்டான்மவுனி யளித்தவறிவாலறிவைத்
தூண்டாமற்றூண்டித் துலங்குநாளெந்நாளோ.

ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞான
தாணுவினோ டத்துவிதஞ் சாருநா ளெந்நாளோ.

நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்குபாயம்.

கன்மநெறிதப்பிற் கடுநரகென்றெந்நாளு
நன்மைதருஞானநெறி நாமணைவதெந்நாளோ. (க)

ஞானநெறிதானே நழுவிடினுமுப்பதத்து
ஆனமுத்திநல்குமென வன்புறுவதெந்நாளோ.

பன்மார்க்கமான பலவடிபட்டேனுமொரு
சொன்மார்க்கங்கண்டு துலங்குநாளெந்நாளோ.

அத்துவித மென்ற வந்நியச் சொற்கண்டுணர்ந்து
சுத்தசிவத்தைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (ச)

கேட்டன்முதனன்காலே கேடிலாநாற்பதமும்
வாட்டமறவெமக்கு வாய்க்குநாளெந்நாளோ.

என்னதியா னென்பதற வெவ்விடமு மென்று
சான், சன்னிதியாக் கண்டு நிட்டை சாதிப்பதெந்
நாளோ. (௬)

நாம்பிரம மென்று னடுவேயொன் றுண்டாமா,
றேம்பியெல்லாமொன்றாய்த்திகழுநாளெந்நாளோ.

மூச்சகமேயாதி முழுதுமகண்டாகார
சச்சிதானந்தசிவந் தானென்பதெந்நாளோ. (அ)

எவ்வடிவும் பூரணமா மெந்தையுரு வென்றி
ந்த,வவ்வடிவுக்குள்ளே யடங்குநாடெந்நாளோ.()

சிந்தித்ததெல்லாஞ் சிவபூரணமாக
வந்தித்துவாழ்த்தி வணங்குநாளெந்நாளோ. (௧0)

தாங்கியபார்விண்ணாதி தானேஞானக்கினியா
யோங்குமியோகவுணர் வுற்றிடுநாளெந்நாளோ.

ஆசனமூர்த்தங்க ளறவகண்டாகாரசிவ
பூசைசெயவாசை பொருந்துநாளெந்நாளோ.

அஞ்செழுத்தினுண்மை யதுவானவப்பொருளே
நெஞ்சழுத்தியொன்றாகி நிற்குநாளெந்நாளோ.

அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிரு மானபிரான் றன்ன
டிமை, யெவ்வுயிறு மென்று பணி யாஞ்செய்வ
தெந்நாளோ. (௧௪

தேசிகர்கோனான திறன்மவுனிநந்தமக்கு
வாசிகொடுக்க மகிழுநாளெந்நாளோ. (௧௫)

குருலிங்கசங்கமமாக்கொண்டதிருமேனி, யருமயமென்றன்புற் றருள்பெறுவதெந்நாளோ. (௧௬)

காண்பேனோவென்கண்ணி.

சிந்திக்குந்தோறுந் தெவிட்டாவமுதேயென்
புந்திக்குணீதான் பொருந்திடவுங்காண்பேனோ

கேவலத்தினுன் கிடந்து கீழ்ப்படா தின்பவருட்
காவலன்பா லொன்றிக்கலந்திடவுங்காண்பேனோ.

துரியங்கடந்த வொன்றே தூவெளியாய்நின்ற, பெரியநிறைவே யுனைநான் பெற்றிடவுங் காண்பேனோ. (௩)

மாசற்றவன்பர்நெஞ்சே மாறுதபெட்டகமாத்
தேசுற்றமாமணிநின் றேசினையுங்காண்பேனோ.

மாயாவிகார மலமகலவெந்தைபிரா
னேயானுபூதி நிலைபெறவுங்காண்பேனோ.

பொய் யுலகும் பொய்யுறவும் பொய் யுடலும் பொய் யெனவே, மெய்யநினை மெய்யெனவேமெய் யுடனே காண்பேனோ. (௪)

வாலற்றபட்டமென மாயா மனப்படலங்,காலற்
றுவீழவுமுக் கண்ணுடையாய் காண்பேனோ. (எ)

உள்ளும் புறம்பு மொருபடித்தாய் நின்று சுகங்
கொள்ளும்படிக்கிறை நீ கூட்டிடவுங்காண்பேனோ

காட்டுகின்றமுக்கட் கரும்பே கனியேயென்,றோ
ட்டமெல்லாந் தீரவுன தாடலையுங் காண்பேனோ.()

தூங்காமற் றூங்கிச் சுகப்பெருமானின்னிறைவி
னீங்காமனிற்கு நிலைபெறவுங்காண்பேனோ. (க0)

வாதவூராளிதனை வான்கருணையால்விழுங்கும்
போதவூரேறேநின் பொன்னடியுங்காண்பேனோ ()

சாட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சடசால
நாட்டமறவெந்தைசுத்தஞானவெளிகாண்பேனோ.

மன்றாடும்வாழ்வே மரகதஞ்சேர் மாணிக்கக்,கு
ன்றேநின் றாட்கீழ்க் குடிபெறவுங் காண்பேனோ.()

பொய்யென் றறிந்துமெமைப் போக வொட்டா
தையவிந்த, வையங் கனமயக்க மாற்றிடவுங்காண்
பேனோ. (கச)

தாயினும் நல்ல தயாளுவே நின்னையுன்னித்,தீ
யின் மெழு கொத்துருகுஞ் சிந்தை வரக்காண்பே
(௧௫)

என்செயினு மென்பெறினு மென்னிறைவா வே
ழையன்யா, னின்செயலென் றுன்னு நினைவு வரக்
காண்பேனோ. (௧௬)

எள்ளத்தனையு மிரக்கமிலா வன்பாவி
யுள்ளத்துமெந்தை யுலாவிடவுங்காண்பேனோ.

வஞ்சகத்துக் காலயமாம் வல்வினையே னெடுவே
னெஞ்சகத்திலையாநீ நேர்பெறவுங் காண்பேனோ.

தொல்லைப்பிறவித் துயர்கெடவுமெந்தைபிரான்
மல்லற்கருணை வழங்கிடவுங்காண்பேனோ. (௧௯)

வாளாருங்கண்ணார் மயற்கடலிலாழ்ந்தேன்சற்
றுளாகவெந்தை யருள்செயவுங்காண்பேனோ.

பஞ்சாய்ப் பறக்குநெஞ்சப் பாவியைநீ கூவியையா
வஞ்சாதேயென் றின்னருள் செயவுங்காண்பேனோ.

ஆடுகறங்காகி யலமந்துழன் றுமனம்
வாடுமெனையையாநீ வாவெனவுங்காண்பேனோ.

சிட்டர்க்கெளிய சிவனேயோ தீவினையேன்
மட்டற்றவாசைமயக்கறவுங்காண்பேனோ. (௨௩)

உண்ணின் றுணர்ந்து முலப்பிலா வொன்றேநின், ற
ண்ணென் றசாந்தவருள்சார்ந்திடவுங்காண்பேனோ

ஓடுங்கருத்தொடுங்க வுள்ளுணர்வுதோன் றநினைக்
கூடும்படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங்காண்பேனோ. (உ௫)

வாக்கான்மனத்தான் மதிப்பரியாய்நின்னருளை
நோக்காமனோக்கிநிற்கு நுண்ணறிவுகாண்பேனோ.

இவ்வுடம்புநீங்குமுன்னே யெந்தாய்கேளின்ன
ருளா, மவ்வுடம்புக்குள்ளே யவதரிக்கக்காண்பே
னோ. (உ௭)

நித்தமாயொன்றாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்க்குணமா
ஞ், சுத்தவெளிநீவெளியாய்த்தோன் றிடவுங்காண்
பேனோ. (உ௮)

கண்ணிறைந்த மோனக் கருத்தேயென் கண்
ணேயென், னுண்ணிறைந்தமாயையொழிந்திடவுங்
காண்பேனோ. (உ௯)

அத்தாவிமலா வருளாளாவானந்த, சித்தாவெ
னக்குனருள் செய்திடவுங்காண்பேனோ. (௩௰)

வீணேபிறந்திறந்து வேசற்றேனுசையறக்
காணேனிறைநின்கருணைபெறக்காண்பேனோ. (௩௧)

சட்டையொத்தவிவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னேநா
ன்சகச, நிட்டையைப்பெற்றையா நிருவிகற்பங்கா
ண்பேனோ. (௩௨

எல்லாந்தெரியுமிறைவாவென் னல்லவெல்லாஞ்
சொல்லாமுனீ தான்றெரிந்திரங்கக் காண்பேனோ

அண்டபகிரண்ட மனைத்துமொரு படித்தாக்
கண்டவர்கள் கண்டதிருக் காட்சியையுங் காண்பே
னோ. (௩௪

ஊனிருந்தகாய முடனிருப்ப வெந்தைநின்பால்
வானிருந்த தென்னவுநான் வந்திருக்கக் காண்பே
னோ. (௩௫

தினையத்தனையுந் தெளிவறியாப்பாவியே
னினைவிற்பரம்பொருணேர்பெறவுங்காண்பேனோ

துன்பமெனுங்கிட்டனைத்துஞ் சூறையிடவையா
வே, யின்பவெள்ளம்வந்திங் கெதிர்ப்படவுங்காண்
பேனோ. (௩௭

ஆகாதோவென்கண்ணி.

கல்லாதநெஞ்சுங் கரைந்துருகவெத்தொழிற்கும்
வல்லாய்நின்னின்பம் வழங்கினாலாகாதோ. (௧)

என்னையறிய வெனக்கறிவாய் நின்னருணின்
றன்னையறிந் தின்பநலஞ் சாரவைத்தா லாகாதோ.

பொய்ம்மயமே யானபுரைதீர வெந்தையின்ப,
மெய்ம்மயம்வந் தென்னை விழுங்கவைத்தா லாகா
தோ. (௩)

மட்டிலாச்சிற்சுகமாம் வாழ்வைநின்னின்பமயம்,
சிட்டர்போல் யானருந்தித் தேக்கவைத்தா லாகா
தோ. (௪)

அத்தாநின்பொற்று ளடிக்கேயனுதினமும்
பித்தாக்கியின்பம் பெருகவைத்தாலாகாதோ. (௫)

மெல்லியலார்மோக விழற்கிறைப்பேனையாநின்
னெல்லையிலானந்தநல மிச்சித்தாலாகாதோ. (௬)

சுட்டழகாயெண்ணுமனஞ் சூறையிட்டானந்த
மயக், கட்டழகாநின்னைக் கலக்கவைத்தா லாகா
தோ. (௭)

சோதியேநந்தாச் சுகவடிவேதூவெளியே
ஆதியேநின்னை யறியவைத்தாலாகாதோ. (௮)

நேசஞ்சிறிதுமிலே னின்மலனேநின்னடிக்கே
வாசஞ்செயவிரங்கி வாவென்றாலாகாதோ. (௯)

என்னறிவுக்குள்ளே யிருந்ததுபோலையாவே, நி
ன்னறிவுணின்னுடன்யா னிற்கவைத்தாலாகாதோ

ஆதிப்பிரானேயென் னல்லிருளகலச்
சோதிப்ரகாசமயந் தோன்றுவித்தாலாகாதோ. ()

ஆசைச்சுழற்கடலி லாழாமலையாநின்
நேசப்புணைத்தா ணிறுத்தினாலாகாதோ. (கஉ)

பாசங்களங்களெல்லாம் பஞ்சாகச்செஞ்சேவை
யீசவென்னவாவென் றிரங்கினாலாகாதோ. (கங)

ஓயாவுள்ளன்பா யுருகிவாய்விட்டரற்றிச்
சேயாகியெந்தைநின்னைச் சேரவைத்தாலாகாதோ

ஆதியாம்வாழ்வா யகண்டிதமாய்நின்றபரஞ்
சோதிநீயென்னைத் தொழும்பனென்றாலாகாதோ.

விண்ணாக்கண்ட விழிபோற்பரஞ்சோதி
கண்ணாரநின்னிறைவைக் காணவைத்தாலாகாதோ

சோராமற்சேர்ந்துநின்றுசின்மயனேநின்மயத்தைப்
பாராமற் பாரெனநீ பக்ஷம்வைத்தாலாகாதோ.

கண்ணாடிபோலவெல்லாங் காட்டுந்திருவருளை
உண்ணாடியையா வுருகவைத்தாலாகாதோ. (கஅ)

மூலவிருள்கால்வாங்க மூதறிவுதோன்றவருட்
கோலம்வெளியாகவெந்தை கூடுவித்தாலாகாதோ.

சாற்றரிய வின்பவெள்ளந் தாக்குமதி னீமுழுக்கி, லூற்றமுறு மென்னவதி லுண்மைசொன்னா லாகாதோ. (௨0)

கையுங்குவித்திரண்டு கண்ணருவிபெய்யவரு
ளையநின்றாட்கீழே யடிமைநின்றாலாகாதோ. (௨௧)

இல்லையோவென்கண்ணி.

ஏதுந்தெரியா தெனைமறைத்தவல்லிருளை
நாதநீக்கவொரு ஞானவிளக்கில்லையோ. (௧)

பணியற்றுநின்று பதைப்பறவென்கண்ணுண்
மணியொத்த சோதியின்ப வாரியெனக்கில்லையோ

எம்மாலறிவதற வெம்பெருமான்யாதுமின்றிச்
சும்மாவிருக்கவொரு சூத்திரந்தானில்லையோ. (௩)

நாய்க்குங்கடையானே னாதாநின்னின்பமயம்
வாய்க்கும்படியினியோர் மந்திரந்தானில்லையோ. ( )

ஊனாகநிற்கு முணர்வைமறந்தையாநீ
தானாகநிற்கவொரு தந்திரந்தானில்லையோ. (௫)

அல்லும்பகலு மகண்டவடிவேயுனைநான்
புல்லும்படியெனக்கோர் போதனைதானில்லையோ.

வேண்டாவோவென்கண்ணி.

கண்டவடிவெல்லாநின் காட்சியென்றே கைகுவித்துப், பண்டுமின்று நின்றவென்னைப் பார்த்திரங்கவேண்டாவோ. (க)

வாதனையோடாடு மனப்பாம்புமாயவொரு
போதனைதந்தையா புலப்படுத்தவேண்டாவோ.

தன்னையறியத் தனியறிவாய்நின்றருளு
நின்னையறிந்தென்னறிவைநீங்கிநிற்கவேண்டாவோ

அள்ளக்குறையா வகண்டிதானந்தமெனும்
வெள்ளமெனைகையா வெளிப்படுத்தவேண்டாவோ

அண்டனேயண்டரமுதேயென்னுருயிரே, தொண்டனேற்கின்பந் தொகுத்திரங்கவேண்டாவோ.

பாராதேநின்று பதையாதேசும்மா தான்
வாராயெனவும் வழிகாட்டவேண்டாவோ. (சு)

நல்லறிவேயென்கண்ணி.

எண்ணிறைந்த மேன்மைபடைத் தெவ்வுயிர்க்குமவ்வுயிராய்க், கண்ணிறைந்தசோதியைநாங்காணவாநல்லறிவே. (க)

சித்தான நாமென் சடத்தைநா மென்னவென் றுஞ், சத்தான வுண்மைதனைச் சாரவாநல்லறிவே.

அங்கு மிங்கு மெங்கு நிறை யற்புதனார் பொற் பறிந்து, பங்கயத்துள் வண்டாய்ப் பயன் பெறவா நல்லறிவே. (௩)

கான்றசோ றென்னவிந்தக் காசினிவாழ் வத்த னையுந், தோன்ற வருள்வெளியிற் றோன்றவா நல்லறிவே. (௪)

பலவகைக்கண்ணி.

என்னரசே கேட்டிலையோ வென்செயலோ வே துமில்லை, தன்னரசு நாடாகித் தத்துவங்கூத்தாடிய தே. (௧)

பண்டொருகா லின்பாற் பழக்கமுண்டோ வெ ந்தைநினைக். கண்டொருகாற்போற்றக் கருத்துங் கருதியதே. (௨)

வேறு.

கண்டனவே காணுமன்றிக் காணுவோ காணு வென், கொண்டறிவே னெந்தைநினைக்கூடுங்குறிப் பினையே. (௩)

கல்லா லடியில்வளர் கற்பகமே யென்னளவோ பொல்லாவினைக்குப்பொருத்தந்தான் சொல்லாயே

தப்பிதமொன் றின்றியது தானாக நிற்கவுண்மை, செப்பியது மல்லாமலென் சென்னியது தொட்டனையே. (௫)

வேறு.

மாசான நெஞ்சனிவன் வஞ்சனென்றோ வாய்திறந்து, பேசா மௌனம் பெருமான் படைத்ததுவே. (௬)

கற்பதெல்லாங் கற்றேமுக் கண்ணுடையாய்நின் பணியாய், நிற்பது கற்றன்றோ நிருவிகற்பமாவதுவே. (௭)

முன்னளவில்கன்ம முயன்றானிவனென்றோ
வென்னளவிலெந்தா யிரங்காதிருந்ததுவே. (அ)

வேறு.

நெஞ்சகம்வேறாகி நினைக்கவெண்ணுகின்ற,வஞ்
சகனுக்கின்ப மெந்தாய் வாய்க்குமா றெவ்வாறே.

வேறு.

பள்ளங்கடோறும் பரந்தபுனல்போலுலகி
லுள்ளம்பரந்தா லுடையாயென்செய்வேனே. ()

முன்னினைக்கப் பின்மறைக்கு மூடவிருளாகெடுவே, னென்னினைக்க வென்மறக்க வெந்தை பெருமானே. (௧௧)

வல்லாளரமோ னுநின் வான்கருணையென்னிடத்தே
யில்லாதேபோனுனெவ்வண்ணமுய்வேனே (௧௨)

வே று.

வாக்குமனமு மவுனமுற வெந்தைநின்னை
நோக்குமவுனமிந்த நூலறிவிலுண்டாமோ. (௧௩)

ஒன்றாய்ப்பலவா யுலகமெங்குந்தானேயாய்
நின்றாயையாவெனை நீ நீங்கற்கெளிதாமோ. (௧௪)

ஆவித்துணையே யருமருந்தேயென் றனைநீ
கூவியழைத்தின்பங் கொடுத்தாற்குறைவாமோ. ()

எத்தனையோநின் விளையாட் டெந்தாய்கே ளிவ்வளவென், றத்தனையுமென்னு லறியுந் தரமாமோ.

தேடுவார்தேடுஞ் சிவனேயோநின் றிருத்தாள்
கூடுவான்பட்டதுயர் கூறற்கெளிதாமோ. (௧௭)

வே று.

பற்றினைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற் கேவலத்தி, லுற்றுவிடு நெஞ்சமுனை யொன்றிநிற்ப தெப்படியோ. (௧௮)

ஒப்பிலாவொன்றேநின் னுண்மையொன்றுங்காட்டாமற், பொய்ப்புவியைமெய்போற் புதுக்கிவைத்த தென்னேயோ. (௧௯)

காலால் வழிநடவுங் காலத்தே கண்மூளைத்தாற்
போலே யெனதறிவிற் போந்தறிவாய் நில்லாயோ.

தன்னரசுநா டாஞ் சடசால்பூமிமிசை
யென்னரசே யென்னை யிறையாகநாட்டினையோ.

வேறு.

திங்களமுதாநின் றிருவாக்கைவிட்டரசே
பொங்குவிடமனைய பொய்ந்நூல்புலம்புவதேன்.

உன்னவுன்ன வென்னையெடுத் துள்விழுங்குநின்னிறைவை, யின்னமின்னங் காணாம லெந்தாய்சுழல்வேனோ. (௨௩

ஆராவமுதனைய வானந்தவாரியென்பாற்
றாராமலையாநீ தள்ளிவிடவந்ததென்னோ. (௨௪

நின்றநிலை.

நின்றநிலையேநிலையாமைத்தானந்த
நிலைதானேநிருவிகற்பநிலையுமாகி
யென்றுமழியாதவின்பவெள்ளந்தேக்கி
யிருக்கவெனைத்தொடர்ந்துதொடர்ந்திழுக்குமந்தோ. (௧

இருக்காதிமறைமுடிவுஞ்சிவாகமாதி
யியம்புமங்கைகாட்டெனவேயிதயத்துள்ளே

யொருக்காலேயுணர்ந்தவர்கட்கெக்கலுந்தா
ளொழியாதவின்பவெள்ளமுலவாநிற்கும். (௨)

கற்றதுங்கேட்டதுந்தானேயேதுக்காகக்
கடபடமென்றுருட்டுதற்கோ கல்லாலெம்மான்
குற்றமறக்கைகாட்டுங்கருத்தைக்கண்டு
குணங்குறியற்றின்பநிட்டைகூடவன்றோ. (௩)

பாடுகின்றபனுவல்.

பாடுகின்றபனுவலோர்க
டேடுகின்றசெல்வமே
நாடுகின்றஞானமன்றி
லாடுகின்றவழகனே. (௧)

அத்தனென்றநின்னையே
பத்திசெய்துபனுவலால்
பித்தனின்றும்பேசவே
வைத்ததென்னவாரமே. (௨)

சிந்தையன்புசேரவே
நைந்துநின்னைநாடினேன்
வந்துவந்துளின்பமே
தந்திரங்குதாணுவே. (௩)

அண்டரண்டம்யாவுநீ
கொண்டுநின்றகோலமே

தொண்டர்கண்டுசொரிகணீர்
கண்டநெஞ்சுகரையுமே. (௪)

அன்னைபோலவருண்மிகுத்து
மன்னுஞானவரதனே
என்னையேயெனக்களித்த
நின்னையானுநினைவனே. (௫)

ஆனந்தக்களிப்பு.

சங்கர சங்கர சம்பு – சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதியநாதியுமாகி எனக்
கானந்த மாயறி வாய்நின்றி லங்குஞ்
சோதிமௌனியாய்த்தோன்றி அவன்
சொல்லாதவார்த்தையைச்சொன்னாண்டிதோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧)

சொன்னசொல் லேதென்று சொல்வேன்என்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா விருத்தி
முன்னிலை யேதுமில்லாதே சுக
முற்றச்செய்தேயென்னைப் பற்றிக்கொண்டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨)

பற்றிய பற்றறவுள்ளே தன்னைப்
பற்றச்சொன்னான்பற்றிப் பார்த்த விடத்தே

பெற்றதை யேதென்று சொல்வேன் சற்றும்
பேசாத காரியம் பேசினான் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௩)

பேசா விடும்பைகள் பேசிச் சுத்தப்
பேயங்க மாகிப் பிதற்றித்திரிந்தேன்
ஆசா பிசாசைத் துரத்தி ஐய
னடியிணைக்கீழ் யடக்கிக்கொண்டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௪)

அடக்கிப்புலனைப் பிரிந்தே அவ
னாகிய மேனியி லன்பைவளர்த்தேன்
மடக்கிக்கொண் டானென்னைத் தன்னுட் சற்றும்
வாய்பேசா வண்ண மரபுஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௫)

மரபைக் கெடுத்தனன் கெட்டேன் இத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லிடின் வாழ்வெனக்கில்லை
கரவு புருடனு மல்லன் என்னைக்
காக்குந் தலைமைக் கடவுள்காண் மின்னே
சங்கர சங்கர சம்பு. (௬)

கடலின் மடைவிண்ட தென்ன இரு
கண்களுமானந்தக் கண்ணீர் சொரிய
உடலும் புளகித மாக என
துள்ள முருக வுபாயஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௭)

உள்ளது மில்லது மாகி முன்
றுணர்வது வாயுன் றௌங்கண்டதெல்லாம்
தன்னெனச் சொல்லியென் னையன் என்னைத்
தானாக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (அ)

பாராதி பூதநீ யல்லை உன்னிப்
பாரிந்திரியங்க ரணநீ யல்லை
யாரா யுணர்வுநீ யென்றான் ஐய
னன்பா யுரைத்தசொல் லானந்தந்தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௯)

அன்பருக் கன்பான மெய்யன் ஐய
னானந்த மோன னருட்குரு நாதன்
தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத்
தானறிந் தேன்மனந் தானிறந் தேனே
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧0)

இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த எனக்
கெவ்வணம்வந்ததென் றெண்ணியான் பார்க்கின்
மறப்பு நினைப்புமாய் நின்ற வஞ்ச
மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௧)

மனதே கல்லாலெனக் கன்றோ தெய்வ
மௌன குருவாகி வந்துகை காட்டி

எனதாம் பணியற மாற்றி அவ
னின்னருள் வெள்ளத் திருத்திவைத் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௨)

அருளா லெவையும்பா ரென்றான் அத்தை
யறியாதே சுட்டியென் னறிவாலேபார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லாற் கண்ட
வென்னையுங் கண்டில னென்னேடி தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௩)

என்னையுந் தன்னையும் வேறா உள்ளத்
தெண்ணாத வண்ண மிரண்டற நிற்கச்
சொன்னது மோவொரு சொல்லே அந்தச்
சொல்லால் விளைந்த சுகத்தையென்சொல்வேன்
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௪)

விளையுஞ் சிவானந்த பூமி அந்த
வெட்ட வெளிநண்ணித் தட்ட விருளாங்
களையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன் ஐயன்
களையன்றி வேறொன்றுங் கண்டிலன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௫)

கண்டார் நகைப்புயிர் வாழ்க்கை இரு
கண்காண நீங்கவுங் கண்டோந் துயிறான்
கொண்டார்போற் போனாலும் போகும் இதிற்
குணமேது நலமேது கூறாய்நீ தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௬)

நலமேது மறியாத வென்னைச் சுத்த
நாதாந்த மோனமா நாட்டந்தந் தேசஞ்
சலமேது மில்லாம லெல்லாம் வல்லான்
ருளாலென் றலைமீது தாக்கினான் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௭)

தாக்குநல் லானந்த சோதி அணு
தனனிற் சிறிய வென்னைத்தன் னருளாற்
போக்கு வரவற் றிருக்குஞ் சுத்த
பூரண மாக்கினான் புதுமைகாண் மின்னே
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௮)

ஆக்கி யளித்துத் துடைக்குந் தொழி
லத்தனை வைத்துமெள் ளத்தனை யேனுந்
தாக்கற நிற்குஞ் சமர்த்தன் உள்ள
சாக்ஷியை சிந்திக்கத் தக்கது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௯)

சிந்தை பிறந்தது மாங்கே அந்தச்
சிந்தை யிறந்தது தெளிந்தது மாங்கே
எந்த நிலைகளு மாங்கே கண்ட
யான்றா னிரண்டற் றிருந்தது மாங்கே
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨0)

ஆங்கென்று மீங்கென்று முண்டோ சச்சி
தானந்த சோதி யகண்ட வடிவாய்

ஓங்கி நிறைந்தது கண்டாற் பின்ன
ரொன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திடலாமோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உக)

என்று மழியுமிக் காயம் இத்தை
யேதுக்கு மெய்யென் றிருந்தீ ருலகீர்
ஒன்று மறியாத நீரோ யம
னோலைவந் தாற்சொல்ல வுத்தரமுண்டோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உஉ)

உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர் மல
மூறித் ததும்பு முடலைமெய் யென்று
கொண்டோ பிழைப்பதிங் கையோ அருட்
கோலத்தை மெய்யென்று கொள்ளவேண் டாவோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உங)

வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும் அந்த
வில்லங்கத் தாலே விளையுஞ் சனனம்
ஆண்டா னுரைத்த படியே சற்று
மசையா திருந்துகொள் ளறிவாகி நெஞ்சே
சங்கர சங்கர சம்பு. (உச)

அறிவாரு மில்லையோ வையோ என்னை
யாரென் றறியாத வாங்கதே சத்தில்
வறிதேகா மத்தியிற் சிக்கி உள்ள
வான்பொரு டோற்கவோ வந்தேனென் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (உரு)

வந்த வரவை மறந்து மிக்க
மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தி லாழும்
இந்த மயக்கை யறுக்க எனக்
கெந்தைமெய்ஞ் ஞான வெழில்வாள் கொடுத்தான்
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨௬)

வாளாருங் கண்ணியர் மோகம் யம
வாதைக் கனலை வளர்க்குமெய் யென்றே
வேளா னவனுமெய் விட்டான் எண்ணின்
மிக்கோர் துறக்கை விதியென்றே தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨௭)

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாம் சுத்த
வெளியின் மஞ்ச ளென்னவே வேதாக மங்கள்
மதிக்கு மதனை மதியார் அவர்
மார்க்கந் துன் மார்க்கஞ்சன் மார்க்கமோ மானே
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨௮)

துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம் மனத்
தூயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன் சனகன்
தன்மார்க்க நீதி திட்டாந்தம் அவன்
றானந்த மான சதானந்த னன்றோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨௯)

அன்றென்று மாமென்று முண்டோ உனக்
கானந்தம் வேண்டி னறிவாகிச் சற்றே

நின்றாற் றெரியு மெனவே மறை
நீதியெம் மாதி நிகழ்த்தினான் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

அகவல்.

திருவருண்ஞானஞ்சிறந்தருள்கொழிக்குங்
குருவடிவானகுறைவிலாநிறைவே
நின்றவொன்றேநின்மலவடிவே
குன்றாப்பொருளேகுணப்பெருங்கடலே
யாதியுமந்தமுமானந்தமயமாஞ்
சோதியேசத்தேதொலைவிலாமுதலே
சீர்மலிதெய்வத்திருவருளதனாற்
பார்முதலண்டப்பரப்பெலாநிறுவி
யண்டசமுதலாமெண்டருநால்வகை
ஏழுபிறவியிற்றாழாதோங்கு
மனந்தயோனியினம்பெறமல்க
வணுமுதலசலமானவாக்கையுங்
கணமுதலளவிற்கற்பகாலமுங்
கன்மம்பகுதித்தொன்மைக்கீடா
விமைப்பொழுதேனுந்தமக்கெனவறிவிலா
வேழையுயிர்த்திரள்வாழவமைத்தனை
எவ்வுடலெடுத்தாரவ்வுடல்வாழ்க்கை

இன்பமெனவேதுன்பமிலையெனப்
பிரியாவண்ணமுரிமையின்வளர்க்க
வாதரவாகக்காதலுமமைத்திட்
டேகமின்றியேதேகநானென
வறிவுபோலறியாமையியக்கிக்
காலமுங்கன்மமுங்கட்டுங்காட்டியே
மேலுநரகமுமேதகுசுவர்க்கமும்
மாலறவகுத்தனையேலும்வண்ணா
வமையாக்காதலிற்சமயகோடி
யறம்பொருளாதிதிறம்படநிலையிற்
குருவாயுணர்த்தியொருவர்போலனைவரும்
தத்தநிலையேமுத்திமுடிவென
வாதத்தர்க்கமும்போதநூல்களு
நிறைவிற்காட்டியேகுறைவின்றியவயங்க
வங்கங்குநின்றனையெங்குமாகிச்
சமயாதீதத்தன்மையாகி
இமையோர்முதலியயாவருமுனிவருந்
தம்மைக்கொடுத்திடெம்மையாளென
வேசற்றிருக்கமாசற்றஞான
நலமுங்காட்டினைஞானமிலேற்கு
நிலையுங்காட்டுதனின்னருட்கடனே

வ ண் ண ம்.

தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த

அருவென் பனவுமன்றி உருவென் பனவுமன்றி
அகமும் புறமுமன்றி—முறைபிறழாது
குறியுங் குணமுமன்றி நிறைவுங் குறைவுமன்றி
மறையொன் றெனவிளம்ப—விமலமதாகி
அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம் பெறவளர்ந்து
சபலஞ் சபலமென்று—ளறிவினர்காண
—ஞானவெளியிடைமேவுமுயிராய்.

அனலொன் றிடவெரிந்து புகைமண் டிடுவதன்று
புனலொன் றிடவமிழ்ந்து—மடிவிலதானை
சருவும் பொழுதுயர்ந்து சலனம் படுவதன்று
சமர்கொண்டழிவதன்றெ—ரியல்பினதாகும்
அவனென் பதுவுமன்றி அவளென்பதுவுமன்றி
அதுவென்பதுவுமன்றி—யெழில்கொடுலாவு
—மாருநிலையறியாதபடியே. (வ)

இருளென் பதுவுமன்றி யொளியென் பதுவுமன்றி
எவையுந்தனுளடங்க—வொருமுதலாகு

முளதென் பதுமன்றி யிலதென் பதுமன்றி
உலகந் தொழுவிருந்த—வயன்முதலோர்கள்
எவருங் கவலைகொண்டு சமயங் களில்விழுந்து
சுழலும் பொழுதிரங்கி—யருள்செயுமாறு
—கூறரியசகமாயையறவே.

எனதென் பதையிகழ்ந்த வறிவின் றிரளினின்று
மறிவொன் றெனவிளங்கு—முபயமதாக
வறியுந் தரமுமன்று பிறியுந் தரமுமன்று
வசரஞ்சரமிரண்டு—மொருபடியாகி
எதுசந் ததநிறைந்த தெதுசிந் தனையிறந்த
தெதுமங் களசுபங்கொள்—சுகவடிவாகும்
—யாதுபரமதைநாடியறிநீ.

பருவங் குலவுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
கபடந் தனில்விழுந்து—கெடுநினைவாகி
வலையின் புடைமறிந்த மறியென் றவசமுண்டு
வசனந் திரமுமின்றி—யவரிதழூறல்
பருகுந் தொழிலிணங்கி யிரவும் பகலுமின்சொ
பகரும் படிதுணிந்து—குழலழகாக
—மாலைவகைபலசூடியுடனே.

பதுமந் தனையிசைந்த முலையென் றதையுகந்து
வரிவண் டெனவுழன்று—கவிலெனவாடுஞ்

சிறுகிண் கிணிசிலம்பு புனைதண் டைகண்முழங்கு
மொலிநன் றெனமகிழ்ந்து—செவிகொளநாசி
பசுமஞ் சளின்வியந்த பணமுந்திடமிகுந்து
பவமஞ் சிடவிறைஞ்சி—வரிசையினாடு
—காலின்மிசைமுடிசூடிமயலாய்.

மருளுந் தெருளும்வந்து கதியென் பதைமறந்து
மதனன் சலதிபொங்க—விரணமதான
வளிபுண் டனைவளைந்து விரல்கொண் டுறவளைந்து
சுரதஞ் சுகமிதென்று—பரவசமாகி
மருவுந் தொழின்மிகுந்து தினமுந்தினமும் விஞ்சி
வளரும் பிறைகுறைந்த—படிமதிசோர
—வானரமெனமேனிதிரையாய்.

வயதும் படவெழுந்து பிணியுந் திமிதிமென்று
வரவுஞ் செயலழிந்து—இருமலுமாகி
அனமுஞ் செலுதலின்றி விழியுஞ்சுடர்களின்று
முரமுங் கலைகளின்று—சரியெனநாடி
மனையின் புறமிருந்த வினமுங் குலைகுலைந்து
கலகஞ்செயவிருண்ட—யமன்வரும்வேளை
ஏதுதுணைபழிகாரமனமே. (க)

ஆகபாடல் - ௧௬௨.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

முற்றிற்று.

அருள்வாக்கிய அகவல்

ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளுடைய
மாணாக்கராகிய
அருளையரென்பவர்
மேற்படி சுவாமிகளைத் துதிசெய்தது.

திருவளர்கருணைச்சிவானந்தபூரணை
மொருவருமறியாவொருதனிச்சித்து
நவந்தருபேதமாய்நாடகநடித்துப்
பவந்தனைநீக்கிப்பரிந்தருள்பராபரங்
கண்ணுங்கருத்துங்கதிரொளிபோல
நண்ணிடவெனக்குநல்கியநன்மை
யொன்றாய்ப்பலவாயொப்பிலாமோனக்
குன்றாய்நிறைந்தகுணப்பெருங்குன்ற
மண்ணையும்புனலையும்வளியையுங்கனலையும்
விண்ணையும்படைத்தவித்திலாவித்துப்
பந்தமனைத்தையும்பாழ்படநூறியென்
சிந்தையுட்புகுந்துசெழுஞ்சுடர்ச்சோதி
விள்ளொணாஞானம்விளங்கியமேலோர்
கொள்ளைகொண்டென்னைக்குறைவிலாநிறைவு
தாட்டாமரைமலர்த்தாளிணைப்பவர்க்குக்
காட்டாவின்பங்காட்டியகதிநிலை
வாக்கான்மனத்தான்மதித்திடவரிதென
நோக்காதிருக்கநோக்கியநோக்க
மாதியாயறிவாயண்டமாயகண்ட
சோதியாய்விரிந்துதுலங்கியதோற்றம்

பரவெளிதன்னிற்பதிந்தவென்னுளத்தின்
வி விவிரவிமேற்கொளும்வெள்ளஞ்
சுட்டுக்கடங்காச்சோதியடியார்
மட்டுக்கடங்கும்வான்பெருங்கருணை
யெல்லைக்கடங்காவேகப்பெருவெளி
தில்லைபொதுவிற்றிருநடத்தெய்வம்
வாதவூரெந்தையைவரிசையாய்விழுங்கும்
போதவூர்மேவுகர்ப்பூரவிளக்குச்
சுகரையகண்டத்தூவெளியெல்லாந்
திகழவேகாட்டுஞ்சின்மயசாக்ஷி
செழுந்தமிழ்ப்பரைச்சிவலிங்கமாகி
விழுங்கியஞானவித்தகவேழ
மெழிற்றருபட்டினத்திறைவரையென்று
மழிவிலாவிலிங்கமாக்கியவனாதி
சாந்தபூமிதண்ணருள்வெள்ள
மார்ந்தநீழலைசையாக்ககனம்
பரவுவார்நெஞ்சிற்பரவிடமாட்சி
யிரவுபகலற்றவேகாந்தக்காட்சி
யாட்சிபோலிருக்குமகிலந்தனக்குச்
சாக்ஷியாயிருக்குந்தாரகத்தனிமுத
வாணும்பெண்ணுமலியுமல்லாததோர்
தாணுவாய்நின்றசத்தாந்தனிச்சுட
ரெள்ளுமெண்ணெயுமெப்படியப்படி
யுள்ளும்புறம்புமுலாவியவொருபொரு
ளளவிலாமதந்தொறுமவரவர்பொருளென

வுளநிறைந்திருக்குமொருபொற்பணித்
துள்ளுமனப்பேய்துடிக்கத்தறிக்கக்
கொள்ளுமோனவாள்கொடுத்திடுமரசு
பெரியபேறுபேசாப்பெருமை
யரியவுரிமையளவிலாவளவு
துரியநிறைவுதோன்றுவதீதம்
விரியுநல்லன்புவிளைத்திடும்விளைவு
தீராப்பிணியாஞ்செனனமறுக்க
வாராவரவாய்வந்தசஞ்சீவி
யாலைக்கரும்புபாதமுத்க்கட்டிநீள்
சோலைக்கனிபலாச்சுளைகதலிக்கனி
பாங்குறுமாங்கனிபாறேன்சருக்கரை
யோங்குகற்கண்டுசேர்த்தொன்றாய்க்கூட்டி
யருந்தியரசமெனவறிஞர்சமாதியிற்
பொருந்தியவின்பம்பொழிசிற்சுகோதய
மெங்கணுநிறைந்தவியல்பினையெனக்குச்
செங்கையால்விளங்கத்தெரித்தமெய்த்தேசிகன்
தன்னையறிவித்துத்தற்பரமாகி
யென்னுளத்திருந்தருளேகநாயக
னடிமுடியில்லாவரும்பொருடனக்கு
முடியடியிதுவெனமொழிந்திடுமுதல்வன்
மெய்யலான்மற்றவைமெய்யலவெல்லாம்
பொய்யெனவறியெனப்புன்னகைபுரிந்தோ
னருளும்பொருளும்பேதமாயிருந்து
மிருகிறனென்னுமியலுமுண்டென்று

னருளுனக்குண்டேலருளும்வெளிப்படும்
பொருண்மயந்தானேபொருந்துமென்றுரைத்தோ
சத்தசத்திரண்டுதன்மையுந்தானே [ன்
யொத்தலாற்சதசத்துனக்கெனவுரைத்தோ
னாணவமறுவிடினருளுறுதென்னக்
காணருநேர்மையாற்காணவேயுரைத்தோன்
சென்மமுள்ளளவுந்தீராதிழுக்கும்
கன்மம்விடாதெனக்காட்டியவள்ள
லுளதிலதெனவுமுறுதலான்மாயை
வளமிலதெனவும்வகுத்தினிதுரைத்தோ

வல்லவன்றானேமகாயோகியென்றோன்
துறவறத்திருந்துஞ்சூழ்மனக்குரங்கொன்
றறவகையறியானஞ்ஞானியென்றோ
னிறவாமனந்தானிறக்கவுணர்த்திப்
பிறவாவரந்தரும்பேரறிவாள
னத்தனதருளாலனைத்தையுமியங்குஞ்
சுத்தமாமாயையின்றோற்றமென்றுரைத்தோ
னிருண்மலமகலவிசைந்ததிலழுத்தும்
பொருளருட் டிரோதைப் பொற்பெனப்புகன்றோ
வீறுசிவமுதல்விளம்பியபடியே [ன்
யாறுமனாதியென்றறிஞருக்குரைப்போன்
கொல்லாவிரதங்குவலயத்தோர்க
ளெல்லாம்பெறுமினென்றியம்பியதயாநிதி
தருமமுந்தானமுந்தவமும்புரிபவர்க்

குரிமையாயவரோடுறவுகலப்பவன்
றன்னுயிர்போலத் தரணியின் மருவிய
மன்னுயிரனைத்தையும்வளர்த்திடும்வேந்தன்
களவுவஞ்சனைகள்செய்கருமிகடமக்குந்
தெளிவுவந்துறவருள்செய்திடுந்திறத்தோன்
தான்பெறும்பேறுசகமெலாம்பெறவே
வான்பெருங்கருணைவழங்கியமாரி
தஞ்சமென்றடைந்ததாபதர்தம்மை
யஞ்சலென்றருளுமறிஞர்சிகாமணி
சீவகோடிகளுஞ்சித்தர்கோடிகளும்
யாவரும்புகழுயாவையுமுணர்ந்தோன்
யானெனதென்னுவிறைவனெம்பெருமான்
ஞானவனுகியதலைவனெங்கோமா
னருணகிரியார்க்காறுமுகன்சொலும்
பொருணலமல்லதுபொருளெனமதியான்
பூதமுதலாப்பொலிந்திடுநாத
பேதமுங்கடந்தபெருந்தகைமூர்த்தி
மூலாதாரமுதலாயுள்ள
மேலாதாரமும்வெறுவெளிகண்டவன்
மண்டலமூன்றிலுமன்னியவுருவிலுங்
கண்டவையத்திலுங்கடவுளாய்நின்றோன்
பகர்சமயந்தொறும்பரமேயிருந்து
சுகநடம்புரியுந்தொழிலெனச்சொன்னோன்
பேதவபேத பதாபேத
போதமிதுவெனப்புகன்றிடும்புண்ணிய

னதுநானெனவேயாற்றிடுமனுபவஞ்
சதுர்வேதாந்தத்தன்மையென்றுரைத்தோ
னல்லும்பகலுமறிவானோர்க்குச்
சொல்லும்பொருளுஞ்சுவையெனச்சொன்னோன்
சுதனேகுருவாஞ்சுவாமிநாயகற்கெனி
னதிகமெய்ஞ்ஞானமல்லவோவென்றோ
னேசயோகத்துறுநிருபரெல்லாந்தொழு
மிரசயோகத்திறையிராசயோகத்தான்
பொறுமைதெளிவுபுனிதவாசார
மறுவிலாவண்மைவாரமியற்கை
தண்ணமர்சாந்தந்தயங்கியகீர்த்தி
யெண்ணென்கலைபயிலிணையிலாகல்வி
நல்லவிரக்கநடுநிலைசத்திய
மில்லையென்னாமலெவர்க்குந்தருங்கொடை
நற்குணமெல்லாநண்ணியபெருந்தகை
சிற்குணவாரிதிருவருட்செல்வன்
கரமேலெடுத்துக்கருத்துறவணங்கிப்
பரமேயுனக்குப்பாரமெனப்பகர்ந்தோ
னாலடிமேவுமரசினையடுத்தே
சீலமெய்ஞ்ஞானந்தெளிந்தனனெனவுஞ்
சித்தமௌனிதிடசித்தமாக
வைத்தநிலையின்வளர்ந்தனனெனவு
மூலன்மரபின்முளைத்தமௌனிதன்
பாலன்யானெனவும்பரிவொடும்பகர்ந்தோன்
வடமொழியியற்கையின்மகிமையையுணர்ந்து

திடமுறமுப்பொருட்டிறத்தையுந்தெளிந்து
கண்டமுதென்னக்கனிரசமென்னத்
தண்டமிழ்மாரிதன்னைப்பொழிந்து
சித்தியுமுத்தியுஞ்சிறந்தருள்கொழிக்கு
நித்தியநிரஞ்சனநிராலம்பநிறைவைப்
பாடியுநாடியும்பணிந்தெழுந்தன்பா
லாடியுமாற்றியுமகங்குழைவெய்தியு
முடலங்குழையவுரோமஞ்சிலிர்ப்பப்
படபடென்றுள்ளம்பதைத்துப்பதைத்துப்
பாங்குறுநெட்டுயிர்ப்பாகிப்பரதவித்
தேங்கியேங்கியிரங்கியிரங்கி
யோய்ந்தபம்பரம்போலொடுங்கியேசிறிது
மேய்ந்தவிழிகளிமைப்பதுமின்றிச்
சோர்ந்துசோர்ந்துதுவண்டுதுவண்டுமெய்
யார்ந்தவன்போடவசமுற்றடிக்கடி
யுண்ணடுக்குறவேயுருகியேசற்றுத்
தண்ணமர்மொழியுந்தழுதழுத்திடவே
யுள்ளும்புறம்புமொருமித்துருகி
வெள்ளநீர்போல்விழிநீர்பெருகிக்
கன்றுபசுவைக்கருதிக்கதறிச்
சென்றுசென்றோடித்திகைப்பதுபோல
வென்புநெக்குடையவிருகரங்குவித்துப்
புன்புலால்யாக்கைபொருந்தாதினியென
வுணர்ந்துணர்ந்தன்பாயுவகைமேற்கொண்டினிக்
கணம்பிரியேனெனக்கருதியேகுறித்துத்

திருவுருவெல்லாந்திருநீறிலங்க
விருகரங்களினமியன்முடிகுவித்துப்
பூரணசந்திரன்போலொளிகாட்டுங்
காரணவதனங்கவின்குறுவெயர்வுற
விளநிலாவெனவேயிலங்கியசிறுநகை
தளதளவென்னத்தயங்கியெழில்பெற
வித்தன்மையெல்லாமிசைந்துமிவனருள்
சித்தெனச்சிவகதிசேர்ந்தவருரைப்பப்
பாத்திரமாடப்பரிவுடனுடிச்
சாத்திரங்காட்டித்தயவுசெய்தருளும்
வல்லவனெனவேமன்னுயிர்க்காக
வெல்லையிலன்பணிவனெனவிளங்கி
யீனவுலகத்தியற்கைபொய்யென்றே
ஞானநூன்மெய்யெனநவின்றினிதிரங்கிக்
கேவலசகலங்கீழ்ப்படமேலாய்
மேவருஞ்சுத்தமெய்யினைநல்க
வருளேயுருவுகொண்டவனியில்வந்த
பொருளேயிவனெனப்பொலிந்திடும்புனிதன்
சைவஞ்சிவனுடன்சம்பந்தமென்பது
மெய்வளர்ஞானம்விளக்குமென்றிசைத்தோன்
கதிர்விழியொளியுறக்கலத்தல்சித்தாந்த
விதிமுறையாமெனவிளம்பியமேலோன்
முடிவினிலாகமமுறைமையினுண்மையை
யடியரைக்குறித்துரைத்தருளியவண்ணல்
சிதம்பரநேர்மைதிறமாவுரைத்திறை

பதம்பரவெனப்பகர்பரமமெய்ஞ்ஞானி
முத்திபஞ்சாக்கரமுறைமையிலயிக்கியஞ்
சத்தியமிதுவெனச்சார்ந்தவர்க்குரைத்தோ
னஞ்செழுத்துள்ளேயனைத்தையுங்காட்டியென்
னஞ்சழுத்தியகுரு[illegible]திமாதவ
னெல்லாநிறைந்தநிறைவன்செயலெனக்
கல்லாவெனக்குங்கருணைசெய்கடவுள்
குருவருளாலேகூடுவதல்லாற்
றிருவருளுருவெனத்தெரிந்திடவுரைத்தோன்
குருவருவருளெனக்கொண்டபின்குறையாப்
பொருண்மயமாமெனப்புகன்றிடுபோத
னந்தமூர்த்திகளையுமெழிற்குருவடிவெனச்
சிந்தையிற்றியக்கறத்தேர்ந்தவர்க்குரைத்தோன்
சதாசிவமென்றபேர்தான்படைத்ததுதா
னதாவதேபொருளென்றெடுத்தெடுத்துரைத்
கல்லானைகன்னல்கவர்ந்திடச்செய்தவ [தோன்
னெல்லாம்வல்லசித்தெபமிறையென்றே
னெவ்வுயிர்தோறுமிறைமேவியதிறனு
செவ்வியபிரம்படிசெப்பிடுமென்றே
னெவ்வணமெவரெவரிசைத்தனரவரவர்க்
கவ்வணமாவனெம்மானெனவறைந்தோ
னொருபாணனுக்கேயொருசிவனுட்படின்
வருமடியார்திறம்வழுத்தொணாதென்றோன்
சிவனடியாரைச்சிவனெனக்காண்பவ
னெவனவன்சிவனேயென்றெடுத்துரைத்தோன்

விருப்புவெறுப்பினைவேரறப்பறித்துக்
கருப்புகாதென்னைக்காத்தருள்செய்தோ
னிருசொல்லுரையாதியானின்பமெய்த
வொருசொல்லுரைத்தவுயர்குணபூதா
னத்துவாமார்க்கமாறையுமகற்றித்
தத்துவாதீதத்தன்மையைத்தந்தோன்
றிருமகண்மருவியதிகழ்வளமறைசையில்
வருமுணர்வாளன்மருளிலாமனத்தா
னெண்ணியவெண்ணமெல்லாந்தெரிந்தெனக்குற்
றண்ணருள்செய்தவன்றாயுமானவ
னொருமொழிபகர்ந்தவுதவியாலவன்ற
னிருபதமுப்போதிறைஞ்சிவாழ்த்துவனே.

அருள்வாக்கிய அகவல் முற்றிற்று.

இக்கொச்சகங்கள் ஓர்பழைய பிரதியில் வண்ணத்தின் இடை இடையில் காணப்படுகின்றன.

கொச்சகம்.

தத்துவம்வேறென்னைவேறாக்கியருட்கதிலே
உற்றுணர்வும்வேண்டாவென்றோரிரண்டுமொன்றினையும்
நித்தியமென்றேகாட்டிநில்லாமனில்லெனவே
தத்துவத்தோடத்துவிதந்தருந்தாயுமானவனே. (க)

நந்தமதென்றெண்ணிநலிந்தவுடல்வேறாக்கி
வந்தபொருளுன்னதல்லவென்றெனதுவல்லமையும்
உந்தனக்கன்றெல்லாநமதென்றேயுட்புகுந்த
தந்தையுநீயுமற்றுமருளாந்தாயுமானவனே. (உ)

பந்தாடுமாபோற்பதிந்துகருப்பட்டேற்குச்
சிந்தாமணியாய்ச்செகந்தனிலேதீவகம்போல்
வந்தான்மறைசைநகர்மற்றுமோர்மெய்கண்ட
சந்தானத்தானத்தவத்தாயுமானவனே. (௩)

பின்னைத்தானென்றினையுங்காட்டாதபேரிருளின்
உன்னைத்தான்கண்ணிலர்போலொன்றாகித்தானுழன்ற
என்னைத்தானிவ்வணமென்றெண்ணறியாவேழையென்
தன்னைத்தான்றந்தாண்டான்றனித்தாயுமானவனே. [௪

திடக்குப்பையாடரவுஞ்செங்கட்கேழற்கோ
டுடுக்குப்பைநீத்தேயுயர்மறைசைவந்தெழுந்தே
விடக்குப்பைக்கோலால்விளங்கியபொய்மெய்யெனவாழ்
சடக்குப்பையென்றுதவிர்த்தாள்றாயுமானவனே. (௫)

புகப்பட்டான்வல்லிருளின்பொல்லாதவேழாம்
பகப்பட்டானீங்காப்பரப்பானதீவினையின்
அகப்பட்டான்மாயாவிகாரவடவியெனுஞ்
சகப்பட்டானென்றிரங்கியாண்டான்றாயுமானவனே. (௬)

கஞ்சனரிகாணாதகாரணமேயன்பருக்காய்
பஞ்சவன்முன்சேரப்பரிமேலெழுந்தபரம்
மஞ்சுலவுஞ்சோலையின்மாமறைசைவந்தோங்கிற்
தஞ்சமென்றாற்கஞ்சலெனவாடாயுமானவனே. (௭)

மனக்கவலைதீர்த்தென்மயக்கவிகற்பங்களெல்லாம்
உனக்கலவென்றெவ்வொன்றாய்வேறாக்கியொன்றுமற
நினைக்கவரிதானவின்பநிட்டையிதென்றேயுரைத்தான்
தனக்குவமையில்லானெனக்குமருட்டாயவனே. (௮)

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருப்பாடலகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அகண்ட	220	அண்டபகிரண்டம	394
அகத்தூ	338	அண்டபகிரண்டமு	111
அகமேவு	356	அண்டபிண்	344
அகரவு	120	அண்டமனை	325
அங்கமே	336	அண்டமுடி	160
அங்கிங்	107	அண்டமுமா	243
அங்குமிங்	399	அண்டரண்டகோ	379
அங்கை	120	அண்டரண்டம்	403
அஞ்சலஞ்	326	அண்டருக்கு	377
அஞ்சுமுக	364	அண்டனே	398
அஞ்செழு	389	அண்ணலே	220
அடக்கிப்புல	405	அதுவென்று	199
அடிகளடி	372	அதுவென்று	218
அடிமுடிகா	378	அத்தனென்	403
அடிமுடியு	211	அத்தனே	219
அடியெனு	229	அத்தனைச்	260
அடுத்தவி	337	அத்தாரி	395
அடையார்	271	அத்தாவி	393
அண்டபகிரண்ட	348	அத்துவா	382

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அத்துவித	388	அருளொலா	225
அத்துவிதமா	345	அருளேயோ	290
அத்துவிதம்	242	அருள்பழு	193
அத்துவிதவத்	108	அருள்வடி	249
அத்துவிதவனு	258	அல்லலாங்	204
அந்தகனு	372	அல்லலெல்	349
அந்தகாரத்	113	அல்லும்பகலும	322
அந்தக்கரணம	323	அல்லும்பகலுமக	397
அந்தக்கரணமு	374	அல்லும்பகலுமு	269
அந்தக்கரணமெ	341	அல்லும்பகலும்	280
அந்தமுட	356	அவனன்றி	162
அந்தணர்	205	அவனே	284
அந்தரத்	380	அவ்வுயிர்	389
அந்தோவீத	195	அழுக்காற்று	346
அப்பனென்	344	அழுக்கார்ந்த	267
அப்பாவென்	315	அளியுங்கனி	271
அப்புமுப்பு	329	அள்ளக்குறை	398
அப்பொருளு	275	அறிந்தவறி	286
அம்மாவீ	311	அறியாதறி	387
அரசேகின்	304	அறியாதவெ	260
அருமறையின்	118	அறியாநா	331
அரும்பொனே	158	அறியாமைசா	276
அருவருவ	377	அறியாமைமே	273
அருவென்பன	413	அறியாமையீ	354
அருளாகி	341	அறியாயோ	279
அருளாலெ	407	அறியாவறி	385

பாட்டு.	பக்கம்.
அறியுந்தர	238
அறிவாகி	198
அறிவாரு	409
அறிவிப்பா	340
அறிவிலறி	279
அறிவிற்கறி	230
அறிவையறி	385
அறிவோட	385
அற்பமன	275
அற்றவர்	384
அனந்தபத	192
அனைத்து	322
அன்பருக்கன்	406
அன்பரெல்	341
அன்பர்பணி	330
அன்பாற்	323
அன்பின்	155
அன்பைப்	314
அன்றந்த	344
அன்றுநால்	237
அன்றுமுத	201
அன்றெனச்	225
அன்றென்று	410
அன்றொருவா	307
அன்னேய	163
அன்னைபோல	304
அன்னையப்	217
அன்னையிலா	318
ஆ	
ஆகத்தை	363
ஆகாரபுவன	191
ஆகியசற்	196
ஆக்கியளி	408
ஆக்குவை	294
ஆக்கை	121
ஆங்காரம	321
ஆங்காரமா	133
ஆங்காரமெ	371
ஆங்கென்று	408
ஆசனமூர்த்த	389
ஆசைக்கோ	115
ஆசைச்சுழ	396
ஆசையுன்	339
ஆசைநிகள	127
ஆசையெனு	240
ஆடலையே	387
ஆடாமலோய்	179
ஆடியோய்	333
ஆடுங்கறங்கா	390
ஆடுங்கறங்கு	272
ஆடுவதுய்	328
ஆணவத்தை	377

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
ஆணவத்தோ	388	ஆராமைகண்	292
ஆணிலே	145	ஆராயும்	110
ஆண்டநின்	348	ஆராரெண	181
ஆண்டான்	388	ஆராரு	386
ஆதிகால	340	ஆராவமி	240
ஆதிக்கந	129	ஆராவமுத	402
ஆதிப்பி	396	ஆராவமுதெ	263
ஆதியந்தங்	364	ஆராவமுதே	313
ஆதியந்தங்	374	ஆரிருந்தென்	326
ஆதியந்தங்	119	ஆருடனே	384
ஆதியந்தநீ	339	ஆருமறி	356
ஆதியந்தமில்லாத	379	ஆலம்படை	267
ஆதியந்தமில்லாவ	384	ஆவாவென்ற	305
ஆதியந்தமெ	192	ஆவிக்குளாவி	356
ஆதியனெறி	404	ஆவித்துணை	401
ஆதியாய்நடு	236	ஆவியேயுனை	213
ஆதியாம்வா	396	ஆழாழிகரை	114
ஆத்திரம்வர்	272	ஆழாழியென்	370
ஆயிரஞ்சொ	334	ஆழித்துரும்	316
ஆயுங்கலை	269	ஆழ்ந்தா	339
ஆயுமறி	200	ஆழ்ந்துநினை	368
ஆரணங்	274	ஆறணகண்	356
ஆரணமாக	265	ஆறுசமய	364
ஆரணமார்க்	227	ஆறுளொன்	366
ஆரணமு	377	ஆறெருக்கிலங்	261
ஆரறிவா	313	ஆற்றப்படா	331

பாட்டு.	பக்கம்.
ஆனந்தங்கதி	223
ஆனந்தமான	335
ஆனந்தமோ	286
ஆனபுற	372
ஆனமான	217
ஆனாலும்	309
இ	
இகபரமு	117
இகமுழுது	274
இக்காயம்	341
இங்கற்றபடி	140
இடத்தைக்	247
இடமொரு	227
இடம்பெறு	263
இடம்பொரு	210
இடம்வான	285
இடைந்திடை	235
இந்தநா.	317
இந்தநிரு	284
இந்தவெளி	343
இந்திர	117
இப்பிறவி	178
இமையள	172
இம்மாநில	386
இயல்பென்று	195
இரக்கமொடு	312
இரப்பா	240
இரவுபக	320
இருக்காதி	402
இருநிலமா	233
இருநிலனாய்	383
இருப்பா	288
இரும்பை	217
இருவரே	226
இல்லாத	334
இல்லையில்லை	198
இல்லையு	215
இல்லையென்	205
இவ்வுடம்பு	393
இறப்பும்பிறப்	406
இற்றைறவரை	338
இனியகருணை	281
இனியகருப்பு	287
இனியேயெதன	172
இன்பக்கட	231
இன்பநிட்டை	348
இன்பநிரு	352
இன்பமய	289
இன்பருள	356
இன்றுபுதி	317
இன்றுன	216
இன்றென	205

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
இன்றோ	330	உரையிறந்துபெ	201
இன்னமுத	154	உரையிறந்துள	222
இன்னம்பிற	175	உரையுணர்வி	214
ஈ		உலகநெறி	352
ஈறாக	354	உலகயானை	242
ஈனந்தருநா	374	உளவறிந்தெ	250
ஈனந்தருமு	314	உள்ளக்கொதி	353
ஈனமில்லா	376	உள்ளங்குழை	353
உ		உள்ளத்துணையா	350
உடம்பறியு	373	உள்ளதுமி	406
உடலைப்பழி	279	உள்ளத்தி	292
உடல்குழைய	139	உள்ளத்தி	363
உடல்பொய்யு	273	உள்ளத்தி	379
உணர்த்துமு	343	உள்ளத்தை	268
உண்டவர்க்	225	உள்ளபடியா	343
உண்டுடுத்து	328	உள்ளபடியெ	211
உண்டுபோ	343	உள்ளபடியொ	337
உண்டோடாந	409	உள்ளமொரு	339
உண்டோடாநீ	309	உள்ளமறியா	337
உண்ணின்று	393	உள்ளமறிவா	316
உந்திச்சுழி	370	உள்ளமே	228
உந்துபிற	371	உள்ளும்புற	391
உய்யும்படிக்கு	239	உறவுடலை	258
உருவிருப்ப	368	உற்றதுணை	207
உருவெளி	352	உற்றவேளை	226
உறையிறந்த	313	உற்றறியு	315

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
உற்றுணர்	256	எங்கணுநீ	348
உற்றுநினை	319	எங்ஙனே	218
உற்றுற்று	317	எங்குஞ்சிவ	285
உனக்குநா	234	எங்குமென்னை	225
உனக்குவமை	351	எங்கும்வியா	271
உன்மனிக்கு	219	எங்கெங்கு	378
உன்னஉன்ன	402	எங்கெங்கே	322
உன்றும	357	எங்கேயெங்	308
உன்றுவெளி	353	எச்சிலென்று	323
உன்னிலு	384	எடுத்ததேக	224
உன்னிலையு	169	எடுத்ததேகம்	291
உன்னுமன	341	எட்டுத்திசை	375
உன்னைநினை	319	எட்டுத்திசையு	350
உன்னையுட	285	எட்டத்தொ	386
ஊ		எண்டிசை	327
ஊரனந்த	108	எண்ணமறி	319
ஊருமிலார்	357	எண்ணமு	330
ஊரைப்பா	357	எண்ணரியசி	367
ஊறுக	397	எண்ணரியபி	143
ஊனிருந்த	394	எண்ணுதெ	262
ஊனென்றி	368	எண்ணுதவெ	316
ஊன்பெற்று	388	எண்ணியவெ	295
எ		எண்ணில்பல	343
எக்கணுமா	376	எண்ணிறை	398
எக்கலையு	336	எத்தனைதா	317
எக்காலமு	154	எத்தனைபிற	249

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
எத்தனையோ	321	எல்லாமிறந்த	376
எத்தனையோகோ	344	எல்லாமு	135
எத்தனையோநி	401	எல்லாமுதவு	266
எத்தனைவித	153	எல்லாமே	286
எத்தன்மை	321	எல்லாருமின்பு	337
எத்தாற்பி	318	எல்லையி	379
எத்திக்குந்	313	எவ்வடிவும்	389
எந்தச்சமய	378	எவ்வாறிங்	378
எந்தநாளுன	209	எவ்விடத்து	290
எந்தநாளை	222	எவ்வுயிருந்	383
எந்தநாள்	161	எவ்வுயிருமெ	319
எந்தப்படி	326	எவ்வுயிர்த்திர	189
எந்தமட	357	எள்ளத்தனையு	392
எந்தவு	332	எள்ளளவுநின்	317
எந்தெந்த	326	எள்ளுக்குளெ	377
எந்தைசதன	365	எறிதிரைக்கட	189
எந்நாளுமு	162	எனக்கினியா	343
எந்நெஞ்சமே	334	எனக்குணீ	385
எப்பொருளு	320	எனக்குமுனக்	286
எம்பராபர	254	எனக்குளே	215
எம்மாலறி	397	எனக்கெனச்	250
எம்மைவினை	373	எனக்கென்	240
எல்லாஞ்சிவ	269	எனக்கோர்	263
எல்லாநினைது	350	எனதென்பது	239
எல்லாந்தெ	394	என்செயலின்	229
எல்லாமறிந்	183	என்செயினு	392

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
என்புருகி	315	என்னையுன்ற	32[illegible]
என்பெலா	156	என்னையுன்னை	28
என்போலெ	325		
என்றுங்கரு	328	ஏ	
என்றுமடை	346	ஏகமானவுரு	187
என்றுமழி	409	ஏங்கியிடை	348
என்றுமிரு	327	ஏசற்ற	288
என்றுமுன்னை	214	ஏடார்மலர்	357
என்றுவிடி	357	ஏதமற்ற	254
என்றுனைநீ	310	ஏதமின்றி	251
என்னதி	337	ஏதுக்குச்சம்	273
என்னதியா	389	ஏதுக்குஞ்சும்	287
என்னரசே	399	ஏதுக்குடற்கு	279
என்னறிவு	325	ஏதுக்குமுன்	336
என்னறிவுக்	395	ஏதுந்திரு	275
என்னறிவை	366	ஏதுந்தெரியாதெ	397
என்னுடைய	384	ஏதுந்தெரியாவெ	351
என்னுடையு	250	ஏதுவந்து	334
என்னேநான்	311	ஏதேதுசெய்	381
என்னைக்கெடு	331	ஏதேதுசொ	350
என்னைத்தா	251	ஏதைச்சுமை	333
என்னைநான்	303	ஏய்ந்தநல்ல	255
என்னைப்புர	354	ஏரின்சிவபோ	366
என்னையறிய	395	ஏழைக்குறு	370
என்னையின்ன	330	ஏறுமயிர்	332
என்னையுந்தன்	407	ஏறுவாம்பரி	234

பாட்டு.	பக்கம்.
ஐ	
ஐந்துபூத	186
ஐந்துவ	128
ஐந்துவகை	123
ஐம்பூதத்தா	370
ஐயமற்றவதி	218
ஐயவாதனை	247
ஐயனேயுனை	220
ஐயாவருணகிரி	277
ஐயோயுனை	316
ஐயவகையெனு	122
ஐயரென்புல	187
ஐவரொடு	341
ஒ	
ஒட்டுடன்	367
ஒப்பிலா	401
ஒப்புயர்	325
ஒருமைமன	166
ஒருமொழி	209
ஒருவரென்னு	216
ஒருவனவன்	201
ஒளியே	269
ஒன்றதாய்	252
ஒன்றனையு	378
ஒன்றாகிப்	193
ஒன்றாய்	401
ஒன்றியொன்	207
ஒன்றிரண்டா	256
ஒன்றிரண்டு	386
ஒன்றிரண்டெ	345
ஒன்றுந்தெரி	266
ஒன்றுமறநில்	276
ஒன்றுமறியா	346
ஒன்றேபல	325
ஒன்றைநினை	322
ஓ	
ஓகோவுனை	315
ஓங்குகருந்	393
ஓடுமிரு	314
ஓதரிய	202
ஓயாதோ	315
ஓயாவுள்	396
ஓராமலெல்	351
ஓராமலே	283
ஓராமன்	388
ஓருரை	346
ஓவென்ற	304
ஔ	
ஔவிய	121
க	
கங்குல்பக	329
கங்கைநில	364

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
கச்சிருக்குங்	369	கண்டுயிலா	338
கடத்தைதமண்	248	கண்டேனி	304
கடலமுதே	316	கண்டேனின	265
கடலின்மடைக	381	கண்ணகன்ற	222
கடலின்மடைவி	405	கண்ணாடி	396
கடலெத்தனை	267	கண்ணாரக்	312
கட்டுங்கணமு	344	கண்ணாரநீர்	165
கட்டுநமன்	375	கண்ணாவாரே	318
கணமதேனு	252	கண்ணிறைந்த	393
கண்களில்	369	கண்ணிற்கா	218
கண்டகண்ணு	224	கண்ணினுண்	255
கண்டதனை	358	கண்ணுணின்ற	226
கண்டதுபொ	367	கண்ணுண்	357
கண்டவடிவெல்லாங்	344	கண்ணே	313
கண்டவடிவெல்லாநி	398	கண்ணொளியே	276
கண்டவறி	354	கண்மூடி	323
கண்டவிட	383	கந்தரானுபூதி	367
கண்டறியேன்	294	கந்துகம	182
கண்டனவல்ல	203	கருணைமொழி	206
கண்டனவே	399	கருதரிய	200
கண்டாருள	260	கருதுமடி	345
கண்டார்கண்	232	கருத்தினுட்	228
கண்டார்நகை	407	கருப்புவட்	386
கண்டிலை	310	கருமருவு	124
கண்டுகண்டு	372	கருமுகங்கா	364
கண்டுமொழி	369	கரைந்துகரை	280

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
கரையிலின்ப	219	கற்பதெல்லா	400
கலக்கமுற	349	கற்பனை	350
கலங்காத	310	கற்புறுசிந்	295
கலந்தமுத்தி	222	கற்றகலை	323
கல்லாதநெஞ்	394	கற்றதுங்கே	403
கல்லாதபேர்	147	கற்றவறி	316
கல்லாதவறிவு	131	கற்றுழலுங்கே	344
கல்லாதேனு	355	கற்றுமென்ப	219
கல்லாலடி	399	கற்றும்பலபல	272
கல்லாலினீழ	307	கன்மநெறி	388
கல்லாலெறிந்	264	கன்மமென்ப	337
கல்லெறிய	336	கன்மமே	221
கல்லேறு	275	கன்றினுக்கு	316
கல்லேனு	156	கன்றுமன	375
கல்லேன்	357	கன்னங்கரிய	342
கல்லையுற்ற	221	கன்னலமு	146
களவுவஞ்சனை	254	கன்னலுடன்	379
கள்ளத்தலைவ	363	கன்னறரும்	340
கள்ளம்பொரு	268	கன்னன்முக்	252
கள்ளாதுகட்	347	கா	
கள்ளனிவ	381	காகமானது	166
கற்கண்டா	382	காகமுறவு	291
கற்கண்டோ	274	காகமோகெழு	185
கற்குணத்தை	382	காக்குநின்ன	223
கற்குநிலை	352	காக்கைநரி	368
கற்குமது	348	காச்சச்	370

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
காடுங்கரையு	290	காலமொடு	203
காட்சியெல்	350	காலமொரு	334
காட்டத்திலுங்	347	காலர்பய	335
காட்டவரு	321	காலன்றனை	280
காட்டியவந்த	270	காலால்வழி	402
காட்டுகின்ற	391	காலையுயி	374
காட்டுந்திரு	377	கால்பிடித்	329
காணரிய	197	காற்றைப்	302
காணுத	358	கானகமிலங்கு	131
காணுங்கண்	213	கானற்சலம்	380
காண்டல்	196	கான்றசோ	399
காண்பானு	387	கி	
காதலால்	358	கிட்டிக்கொ	358
காதற்று	277	கிட்டோராய்	358
காதிலோலை	243	கு	
காந்தமதை	245	குடக்கொடு	170
காந்தமிரு	358	குத்திரமெய்	380
காமனைவா	369	குருலிங்க	277
காயமிலை	329	குருலிங்க	390
காயாதமர	174	குருவாகி	287
காயிலை	150	குருவுருவாகி	229
காரகமா	338	குலமிலான்	247
காராரு	151	குறிகளோடு	185
காரிட்ட	123	குறித்தவித	372
காலமூன்று	223	குறியுங்குண	287
காலமேகா	410	குறைவிலரு	365

பாட்டு.	பக்கம்.
குறைவிலா	233
குற்றங்குறை	346
குற்றச்சமய	383
குன்றாதமு	208
குன்றிடாத	224
கூ	
கூடியஙின்	293
கூடுதலுடன்	125
கூர்த்தவாய	316
கூர்த்தவறிவா	342
கூறாஙின்ற	232
கூறாய	307
கூறுங்குணமு	358
கெ	
கெசதுரக	189
கெடுத்தே	382
கெட்டவழி	329
கெட்டியென்	321
கே	
கேடில்பசு	376
கேட்டதை	333
கேட்டலுடன்	274
கேட்டன்	388
கேவல	244
கேவலத்தி	390
கை	
கைத்தலம்	175
கையிஞற்	223
கையுங்கு	397
கையுமெய்யு	214
கைவிளக்கி	276
கொ	
கொடியவெ	224
கொடுக்கின்	241
கொடுத்தே	280
கொந்தவி	176
கொலைகளவு	345
கொல்லா	334
கொல்லாமை	148
கொல்லாவி	318
கொழுந்தா	261
கொழுந்தில்	322
கொழுந்து	231
கொள்ளித்தே	332
கொள்ளைவெ	336
கோ	
கோட்டாலை	382
கோலமின்றி	213
ச	
சகத்தின்	223
சகமனைத்தும்	273

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
சகமெலங்	255	சி	
சக்கரவர்த்தி	367	சிட்டர்க்கெ	392
சஞ்சலமற்	354	சித்தநிருவி	340
சஞ்சிதமே	373	சித்தநினைவு	314
சடத்துளுயிர்	376	சித்தந்தெளிந்து	329
சட்டை	394	சித்தந்தெளிந்தோ	379
சத்தமுதலாத்	373	சித்தமனைவு	343
சத்தமுதலாம்	370	சித்தமவுனி	265
சத்தாகிநின்	340	சித்தமெனும்	371
சத்தொடுசித்	378	சித்தான	399
சந்ததமுநின்	341	சித்துஞ்சட	288
சந்ததமுமென	112	சித்திநெறி	342
சந்ததமும்	138	சிந்தனை	328
சந்திரனை	380	சிந்திக்குந்	346
சருகுசல	132	சிந்திக்குந்தோ	390
சன்மார்க்க	195	சிந்தித்த	389
சன்னல்பின்	373	சிந்தித்தவெ	313
சா		சிந்தைசிதை	342
சாக்கிரமா	246	சிந்தைத்	239
சாட்டையிலா	391	சிந்தைபிற	408
சாட்டையிற்	241	சிந்தைமயக்	349
சாதனை	346	சிந்தைமரு	359
சாதிகுலம்	117	சிந்தைமறந்	377
சாலக்கபாட	375	சிந்தைய	321
சாலோக	379	சிந்தையன்	403
சாற்றரிய	397	சிந்தையி	365

பாட்டு.	பக்கம்.
சித்தையுமெ	349
சிவமாதி	261
சிவன்செய	235
சிற்பரமே	340
சிற்றம்பல	365
சிற்றரும்	248
சிற்றறிவு	387
சிற்றின்ப	379
சினமிறக்க	331
சின்னஞ்சிறியா	333
சின்னஞ்சிறியே	358
சீ	
சீராருந்தெய்	312
சு	
சுகமாகு	261
சுக்கிலமு	367
சுட்டழகா	395
சுட்டியுள	327
சுத்தமு	150
சுத்தவறி	315
சுத்தவித்தை	372
சும்மாவிருக்	267
சும்மாவிருக்	282
சும்மாவிருப்	320
சுருதியே	244
சுழுத்தி	246
சூ	
சூட்டியென	232
சூதாடுவார்	331
சூதானமென்	375
சூதொன்று	327
சூரியர்கள்	375
செ	
செகத்தை	304
செங்கதிரின்	385
செங்கிருமி	368
செப்பரியன	194
செப்பரியத	385
செப்புவ	326
செம்பொன்	214
செம்மையறி	373
செய்யுஞ்செ	214
செய்யுந்தவ	260
சென்றவிட	347
சென்று	384
சே	
சேராமற்	306
சேராமற்சே	396
சை	
சைவசமய	290
சொ	
சொல்லற்கரி	230

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
சொல்லடா	321	சோற்றுத்	337
சொல்லாய்	310	ஞா	
சொல்லாலட	315	ஞாலத்தை	333
சொல்லாலும்	246	ஞானநெறிக்	287
சொல்லாலே	304	ஞானநெறிதா	388
சொல்லாற்	265	ஞானமே	236
சொல்லான	264	த	
சொல்லான்ம	385	தக்கசேள்	217
சொல்லான்மௌ	264	தக்கநின்	255
சொல்லிறந்து	359	தக்கரவி	380
சொல்லிறப்	355	தட்டுவை	370
சொல்லிப்ப	346	தத்துவ	278
சொல்லுக்கட	277	தத்துவமா	372
சொல்லுஞ்	347	தத்துவமெ	354
சொல்லும்	318	தத்துவர்	368
சொல்லும்பொ	338	தந்திர	387
சொல்லையுன்	214	தந்தேனே	328
சொன்னசொ	404	தந்தைதா	242
சொன்னத்	317	தந்தையி	365
சொன்னத்தை	330	தந்தைத்தாய்தமர்தா	279
சொன்னவர்	284	தந்தைதாய்தமர்மக	252
சோ		தந்தைதாய்மகவு	303
சோதியா	311	தப்பித	400
சோதியாதெ	222	தம்முயிர்	329
சோதியே	395	தர்க்கமி	383
சோதியேசுடரே	216	தற்பர	379

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
தற்பரமா	252	தாயர்கர்ப்	327
தற்போத	359	தாயான	312
தனியிரு	253	தாயிருந்	351
தனிவளர்	235	தாயினுமினிய	296
தன்செய	344	தாயினுநல்ல	392
தன்மயஞ்	248	தாயுந்தந்தை	245
தன்மயமாய்	348	தாராதவரு	125
தன்மயமான	268	தாராவரு	339
தன்னதென்	213	தாவிய	359
தன்னரசு	402	தானந்த	349
தன்னிலே	258	தானந்தவஞான	285
தன்னெஞ்	241	தானந்தவஞ்	262
தன்னைத்	328	தானந்தவந்	330
தன்னையறி	398	தானமுந்	234
தன்னையறிந்த	257	தானவனுந்	386
தன்னையறிந்தரு	323	தானுக	329
தன்னையறிந்தா	323	தானுதல்	341
தன்னையறியத்	294	தானுனதன்மய	199
தன்னையறியாது	345	தானுனதன்மை	283
தன்னையறியுந்	359	தானென்னை	384
தன்னையேயா	238	தானேசுபா	363
தா		தானேயகண்	231
தாகமறிந்	315	தானேயா	354
தாக்குநல்	408	தானேயு	212
தாங்கரிய	359	**தி**	
தாங்கிய	389	திகையாதோ	306

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
திக்கொடுசீ	313	துய்யகர	365
திக்கொடுதி	141	துரியங்	390
திங்களமு	402	துள்ளுமறி	139
திடமுற	292	துன்பக்கட	279
திண்ணிய	369	துன்பக்கண்	316
திருந்து	253	துன்பமெ	394
திருவருட்	221	துன்மார்க்	410
திருவருண்	411	தூ	
திரையற்ற	385	தூங்காம	391
திரையில்லா	208	தூங்கிவிழி	359
தினமேசெல	267	தூயதான	220
தினையத்தனை	394	தூயபணித்	370
தீ		தூயவறி	386
தீங்கரு	380	தூளேறு	300
தீதனையா	386	தெ	
தீதெலா	295	தெட்டிலே	297
தீதெனவு	354	தெய்வம்	226
தீரத்திறற்	343	தெரிவாக	110
தீராக்கரு	359	தெருளாகி	148
தீராதவென்	259	தெளிவொ	255
து		தே	
துங்கமழு	281	தேகச்செய	282
துற்சப்புல	386	தேகம்யா	332
துச்சனென	318	தேகமிறு	383
துட்டனே	322	தேகமுத	373
துய்யன்	252	தேகாதி	346

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
தேக்கியின்	217	நாட்பட்ட	308
தேசிகர்	390	நாட்பட்டலை	341
தேடாததே	339	நாடுநகரு	338
தேடினேன்	335	நாதகீத	221
தேடுந்திர	339	நாதமே	306
தேடுவார்	401	நாதனை	295
தேடுவேணின்	353	நாம்பிரம	389
தேவரெல்	309	நாய்க்குங்	397
தேவர்தொ	202	நாவழுத்துஞ்	340
தேன்முகம்	203	நாளவங்கள்	284
தொ		நாளவங்கள்போ	366
தொல்லைக்	360	நாளும்பொ	371
தொல்லைப்	392	நாற்றச்சடல	263
தொல்லைவி	278	நாற்றமிகக்	368
தோ		நாஞனதன்மைந	377
தோற்பா	333	நாஞனதன்மைய	338
ந		நாஞனிங்	207
நடக்கினு	262	நாஞெனனக்	341
நடத்தியில்	235	நானென	204
நலமேது	408	நானெனவு	248
நன்றறி	317	நானென்றெ	262
நன்றென	307	நானென்று	196
நன்னெஞ்ச	360	நானேகருதி	360
நா		நான்றுனெனு	287
நாட்டமுன்	249	நி	
நாட்டா	319	நித்தமா	393

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
நித்தியமாய்	116	நீக்கிமலக்	364
நித்தியமொ	332	நீங்காதுயி	261
நித்திரையாய்த்	347	நீட்சிகுறு	347
நித்திரையாய்வ	373	நீதியாம்	282
நித்திரையிற்	334	நீதியெங்கே	308
நித்திரையு	355	நீயற்றவங்	282
நியமலக்ஷண	188	நீயன்றி	336
நிர்க்குணநி	134	நீயெனநா	272
நில்லாதவா	210	நீயோநா	354
நில்லாது	167	நீயேயிங்	365
நில்லாப்	283	நீராய்க்	339
நில்லாமனின்	366	நீர்க்குமிழிபூண்	368
நிறைகுடங்	281	நீர்க்குமிழிபோலெ	335
நிற்குநன்	213	நீர்க்குமிழிபோன்	360
நினையுநி	238	நீர்ப்புற்	335
நினையுநினை	258	நீர்பூக்க	363
நினைப்பற	384	நு	
நினைப்பு	378	நூலேணி	333
நினைவொன்	209	நெ	
நின்போதத்	322	நெஞ்சகத்தில்	380
நின்றநிலை	402	நெஞ்சகமே	329
நின்னிறை	342	நெஞ்சகம்	400
நின்னைச்சா	342	நெஞ்சத்தி	293
நின்னையுணர்	336	நெஞ்சுநக்கு	215
நீ		நெறிகடாம்	251
நீக்கப்பிரி	377	நெறியார்	307

பாட்டு.	பக்கம்.
நே	
நேசஞ்சிறி	395
நேசத்தா	347
நேசநிரு	318
நேசிக்குஞ்	278
நேராய	275
நேரேதா	200
நேரேநினை	323
நேற்றுளா	244
நோ	
நோக்கற்கரி	276
நோயும்வெங்	291
ப	
பச்சென்ற	369
பச்சைசசன்ன	360
பச்சைசநிற	364
பஞ்சப்	374
பஞ்சரித்து	322
பஞ்சசுத்தி	330
பஞ்சாய்ப்	392
படிப்பற்று	340
பட்டப்பகல்	353
பட்டப்பகற்	136
பணியற்று	397
பண்டுங்கா	381
பண்டொரு	399

பாட்டு.	பக்கம்.
பண்ணணி	385
பண்ணேண	137
பதமூன்றும்	257
பதியுண்டு	296
பத்தரரு	343
பத்தர்	355
பத்திநீ	236
பத்திநெறி	127
பந்தமயக்	350
பந்தமறு	198
பந்தமெலா	349
பரமாப்	352
பரமுனைக்	319
பரம்பர	228
பரவரிய	258
பவம்புரிந்	256
பழுதுண்டு	236
பள்ளங்க	400
பற்றலாம்	226
பற்றற்றிரு	340
பற்றியபற்	404
பற்றினைதை	401
பற்றும்	322
பற்றுவனை	158
பற்றுவெகு	133
பற்றொழிந்து	352

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
பன்மார்க்க	388	பாராதிக	170
பன்மாலைத்	205	பாராதிசீ	324
பன்முகச்	191	பாராதியூ	406
பன்முத்திரை	360	பாராதியூத	273
பா		பாராதியண்ட	159
பாகத்தி	171	பாராதிவி	199
பாகமோ	300	பாராதே	398
பாக்கியங்க	383	பாராயோவென்று	305
பாகசாலங்	332	பாராயோவென்னை	315
பாசகிக	396	பாரொடு	142
பாசபந்த	361		353
பாசமகலா	387		325
பாசம்போய்	317	பார்த்தவிட	314
பாடாது	180	பார்த்தனை	309
பாடிப்படி	317	பாலதொடு	328
பாடியாடி	254	பாவமென்று	352
பாடுகின்ற	403	பாவிபடுங்	342
பாட்டளி	142	பாவியே	235
பாட்டுக்கோ	353	பாழாகி	288
பாதிவிருத்த	365	பி	
பாயப்புலி	259	பிடித்தகை	347
பாரகமும்	324		367
பாரறியா	325		327
பாரனைத்து	283	பிள்ளைமதி	281
பாராசை	361		384
பாராதி	211	பிறியாத	181

பாட்டு	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
பிறியாது	350	பூரணி	299
பின்னுமு	253	பூராயமா	331
பின்னுமுட	279	பெ	
பு		பெண்ணை	378
புகலரிய	312	பெரியவண்ட	251
புகழுங்கல்	226	பெருமைக்	219
புண்ணிய	380	பெருவெளி	116
புண்ணீர்மை	381	பெற்றவட்	305
புத்தமிர்த	184	பெற்றவர்	237
புத்திநெறி	294	பெற்றாரனு	354
புத்தியெனு	371	பெற்றோம்பிற	280
புந்தியினை	351	பே	
புரந்தோர்	338	பேசாத	344
புலர்ந்தேன்	381	பேசாவனு	231
புலனைந்து	281	பேசாவிடம்	405
புலியினத	277	பேச்சாகா	321
புன்புலான	215	பேச்சுமூச்	378
புன்மலத்	372	பேதித்தசம	160
பூ		பேதைப்	361
பூங்காவன	285	பேறனைத்து	192
பூட்டற்றுத்	345	பை	
பூட்டிவைத்	356	பைங்கூழ்	372
பூதமுதலாக	298	பைம்பயி	361
பூதமுதனை	335	பொ	
பூதமொடு	301	பொங்கிய	328
பூதலயமா	112	பொங்கேத	381

பாட்டு.	பக்கம்.
பொம்கண்	365
பொய்குவித்	345
பொய்க்கா	374
பொய்க்கூடு	361
பொய்திக	144
பொய்ப்ப	361
பொய்முட	382
பொய்ம்மய	395
பொய்யகல	343
பொய்யனிவ	319
பொய்யாருல	263
பொய்யி	152
பொய்யுணர்	356
பொய்யுலக	333
பொய்யுலகு	390
பொய்யெல்	332
பொய்யென்	391
பொய்யைப்	324
பொருந்து	319
பொருளாகக்	118
பொருளே	309
பொருளைப்பூ	239
பொல்லாதகாம	372
பொல்லாதமா	270
பொறியிற்	243
பொறிவழி	332

பாட்டு.	பக்கம்.
பொற்பி	146
பொற்பு	245
பொன்று	363
பொன்னை	212
போ	
போக்குவர	387
போதமா	126
போதமென்	244
போதலூர்	367
போதாந்த	314
போற்றே	381
போனக	130
போனநாட்	308
ம	
மடிமை	335
மட்டிலா	395
மட்டுப்படா	361
மண்டலத்தி	256
மண்ணாதிபூத	354
மண்ணாதியைய	135
மண்ணானை	349
மண்ணீர்மை	350
மண்ணுமறி	356
மண்ணும்	328
மண்ணுறங்	361
மண்ணூடு	380

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
மண்ணொடு	321	மாயாசக	324
மதியுங்	225	மாயாசகத்	274
மத்தமத	173	மாயாவிகார	373
மத்தர்	190	மாயாவிகாரமலம	390
மந்தவறி	334	மாயைமுத	325
மந்திரத்	348	மார்க்கண்	327
மயக்கு	248	மாலைவளர்	362
மயக்குறு	311	மால்காட்	320
மரபைக்	405	மால்வைத்த	349
மரவுரி	268	மாறாத	342
மருமலர்ச்	177	மாறாவனா	315
மலைமலையா	197	மாறுபடு	149
மடக்கின்ற	270	மி	
மறமலி	237	மிடியிட்ட	298
மறைமுழக்	204	மின்போ	183
மற்றுன	222	மின்னனைய	129
மனதேகல்	406	மின்னனையபொ	336
மனத்தாலும்	276	மின்னைப்	245
மனமான	371	மின்னைய	253
மன்றாடும்	391	மு	
மா		முகமெ	292
மாசற்ற	390	முக்குணத்தா	331
மாசான	400	முக்குணத்தை	374
மாடுமக்கள்	306	முச்சகமே	389
மாதத்தி	270	முத்தனைய	168
மாயமயக்	334	முத்தாந்தவித்	353

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
முத்தாந்தவீதி	314	மெய்வீசு	369
முத்திக்கு	355	மெல்லிய	395
முத்தியி	336	மே	
முத்தேப	313	மேலொடுநீ	387
மும்மலச்	368	மேவுபஞ்ச	362
முருந்திள	295	மேற்கொண்	265
முற்றுமோ	309	மை	
முன்னினை	400	மைகாட்டு	349
முன்றெண்	337	மையுலாம்விழி	220
முன்னிலை	242	மைவ்வண்ண	320
முன்னிலைச்	264	மோ	
முன்னினை	400	மோனகுரு	286
முன்றொடு	320	மோனந்தரு	351
மூ		யா	
மூச்சற்று	382	யாதுமன	116
மூர்த்திதலங்	330	யானெனல்	237
மூர்த்தியெ	338	யான்றுனென	284
மூலவிருள்	396	யோ	
மூன்றுகண்	278	யோகியற்கே	322
மெ		வ	
மெய்த்தகுல	383	வஞ்சகத்து	392
மெய்யான	273	வஞ்சநமன்	326
மெய்யிற்சிவ	370	வஞ்சமோ	289
மெய்யிலேறெய்	362	வஞ்சனைய	233
மெய்யைப்	285	வஞ்சனையு	317
மெய்விடா	137	வடிவனை	206

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு	பக்கம்.
வடிவிலா	230	வாக்குமனமொன்	355
வடிவெலா	218	வாசகஞான	333
வட்டமிட்	302	வாசாகயி	109
வண்டாய்த்	325	வாடாதே	387
வந்தனைத	332	வாடுமுகங்	351
வந்தவா	249	வாட்டப்	362
வந்தவரவை	410	வாதவூ	301
வந்தவாறி	246	வாதனைப்	247
வந்தித்து	329	வாதனையோ	398
வந்தெனு	197	வாதனைவி	324
வப்பனேன்	233	வாதாக்கு	331
வரும்போமென்	212	வாதைப்பி	313
வரும்போமென்னு	238	வாயாதோ	289
வருவான்	324	வாயாற்கி	351
வல்லமை	331	வாயிலோரை	236
வல்லாளா	401	வாயிறுற்பே	318
வழியிதெ	283	வாயுண்டு	264
வளம்பெறு	227	வாயெயான்	327
வன்பொ	351	வாய்க்குங்	220
வன்மையி	355	வாய்திறவா	362
வா		வாராதெலா	114
வாக்காதி	371	வாய்பேசா	326
வாக்காய்	313	வாராய்நெஞ்	270
வாக்கான்	393	வாராவரவாக	362
வாக்குமனமற்ற	366	வாராவரவாய்	289
வாக்குமனமு	401	வாரிக்கொ	218

பாட்டு.	பக்கம்.
வாரியேழு	216
வாலற்ற	391
வாவாவென்	282
வாவிக்கமல	293
வாழாதுவா	292
வாழிசோ	241
வாழ்த்துந	216
வாழ்வனைத்துந்	257
வாழ்வனைத்தும	206
வாழ்வெனவ	234
வாழ்வெனவு	308
வாளாருங்கண்ணு	392
வாளாருங்கண்ணி	410
வானநாயக	254
வானந்த	314
வானமுகில்	380
வானமெல்லாம்	314
வானுதிதத்து	347
வானுதிநீ	324
வானுதிபூத	152
வானூடடங்	385
வானமுத	232
வானைப்	216
வான்காண	323
வான்கெடு	374
வான்பொரு	249
வி	
விஞ்சுபுலப்	342
விண்கருணை	348
விண்டு	370
விண்ணருவி	281
விண்ணவரிந்	194
விண்ணவர்	362
விண்ணவன்	375
விண்ணுடா	381
விண்ணுதி	118
விண்ணுரக்	396
விண்ணோர்	363
விண்ணுறு	293
விண்ணிறைந்	119
விண்ணுக்கும்	329
விண்ணுள்வளி	363
விதிக்கும்	410
விதியையும்	224
வித்தன்றி	320
வித்தியாதத்	371
விமலமுத	193
விரிந்தமன	327
விரும்புரு	330
விளக்குந்	324
விளங்கவெண்	204
விளங்கவென	306

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
விளையுஞ்சி	407	வேண்டிய	25
வீ		வேண்டுஞ்	21
வீங்கித்	369	வேண்டும்	2
வீணைபிறந்	393	வேண்டுபவ	20
வீறியவே	383	வேட்டைப்	3
வெ		வேதமுத	2
வெஞ்சேவெல	364	வேதமுட	1
வெட்டவெளி	320	வேதமெத்த	2
வெந்து	375	வேதாந்த	3
வெந்நீர்	157	வேதாவை	1
வெம்மந்த	366	வேலையிலா	3
வெய்யபிற	376	வேறுபடு	3
வெய்யபுலி	375	வை	
வெள்ளக்கரு	324	வைதிகமாஞ்	3
வெள்ளங்	278	வைத்தசவ	3
வெளியா	333	வைத்துநீக்க	2
வெளியான	260	வைத்தபொரு	3
வெளியினின்ற	221	வைத்திடு	3
வே		வையகமா	2
வேண்டா	409		

திருப்பாடலகராதி முற்றிற்று.